ရှေးရှေးသောဘုရားသခင်တို့ထံ
ဗျာဒိတ်ခံတော်မူသည်မှစ၍
ဘုရားဖြစ်တော်မူသည်တိုင်အောင်
ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏
စဉ်ဆက်အဆွယ်ပွတ်ပြဆိုအပ်သည့်

မူလဗုဒ္ဓဝင်ဝတ္ထု

ဦးခင်စိုး အမှူးရှိသော ပါဠိဆရာများ
ကြပ်မ,ကြည့်ရှုပြင်ဆင်သည်။

☆

ရန်ကုန်မြို့
ဟံသာဝတီပိဋကတ်ပုံနှိပ်တိုက်
၁၉၅၈

နိဒါန်း

ဝံသကျမ်းများ

"ဝနေ၁တိ ပတ္တရတီတိ ဝံသော-သန္တာနော" ဟူသော ဏွာဒိမောဂ္ဂလာန် ဝိဂြိုဟ်၊"ဝံသော တန္တိ ပဝေဏီ" ဟူသော မဟာဝံသဋီကာနှင့်အညီ ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ် အကြောင်းအဠျပွတ်ကို ပြဆိုသော ကျမ်းများသည် **"ဝံသကျမ်း"**မည်၏၊ ထိုဝံသကျမ်းသည် (၁) ဗုဒ္ဓဝင်, (၂) အနာဂတဝင်,(၃) ဒီပဝင်, (၄) မဟာဝင်, (၅) ဗောဓိဝင်, (၆) ဒါဌာဓာတုဝင်,(၇)နဠာဋဓာတုဝင်,(၈)ထူပဝင်,(၉)ရွှေပြည်ဝင်နှင့်တကွ ဆကေသဓာတုဝင်, သာသနာဝင်, ဂန္ထဝင်, ရာဇဝင် စသောအားဖြင့် များစွာရှိလေသည်။

၁။ ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်း

ပွင့်တော်မူပြီးကုန်သော ဘုရားသခင်တို့၏ ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ် အကြောင်းအဠျပွတ်ကို ပြဆိုသော မူလ **ဗုဒ္ဓဝင်ပါဠိတော်**,အရှင်မဟာ ဗုဒ္ဓဒတ္တထေရ် စီရင်တော်မူအပ်သော ဗုဒ္ဓဝင်အဋ္ဌကထာ, အရှင်သောဘိတထေရ် စီရင်တော်မူအပ်သော ဗုဒ္ဓဝင်ဋီကာ-များနှင့်တကွ ရှေးဆရာတို့ စီရင်တော်မူအပ်သော ဗုဒ္ဓဝင်ပါဠိတော်နိဿယ, ဗုဒ္ဓဝင်အဋ္ဌကထာ နိဿယ, **ဗုဒ္ဓဝင်ဝတ္ထု**ဟူ၍ ရှိလေသည်။

၂။ အနာဂတဝင်ကျမ်း

ပွင့်တော်မူလတ္တံ့သော ဘုရားသခင်တို့၏ ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ် အကြောင်း အဠျပွတ်ကို ပြဆိုသော မူလ **အနာဂတဝင် ပါဠိတော်**, သီဟိုဠ်ကျွန်း အရှင်မဟာဥပတိဿထေရ် စီရင်အပ်သော အနာဂတဝင် အဋ္ဌကထာ, အမည်မသိဆရာ စီရင်အပ်သော ဒသဗုဒ္ဓ အနာဂတဝင်ပါဌ်-များနှင့်တကွ ရှေးဆရာတို့ စီရင်တော် မူအပ်သော အနာဂတဝင်ပါဠိတော်နိဿယ, အနာဂတဝင်အဋ္ဌကထာ နိဿယ, **အနာဂတဝင်ဝတ္ထု** ဟူ၍ ရှိလေသည်။

၃။ ဒီပဝင်ကျမ်း

ကျွန်းကြီး ၄–ကျွန်းနှင့်တကွ သီဟိုဠ်စသော ကျွန်းငယ်တို့၏ ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ် အကြောင်း အဠျပွတ်ကို ပြဆိုသော မူလ **သီဟဠဘာသာ ဒီပဝင်**, မာဂဓ

ဘာသာဒီပဝင်ပါဠိ, မန္တလေးမြို့ ဒက္ခိဏာရာမ ပဌမ ဘုရားကြီးဆရာတော် စီရင်အပ်သော ဒီပဝင်ဋီကာ-များနှင့်တကွ ရှေးဆရာတို့ စီရင်တော်မူအပ်သော ဒီပဝင် နိဿယ, **ဒီပဝင်ဝတ္ထု**ဟူ၍ ရှိလေသည်။

၄။ မဟာဝင်ကျမ်း

မြတ်စွာဘုရားသခင်နှင့်တကွ သာသနာပြု သံဃာတော်များ, သာသနာပြု ဘုရင်မင်းများ၏ ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ် အကြောင်းအဋ္ဌုပ္ပတ်ကို ပြဆိုသော မူလ **သီဟဠဘာသာ မဟာဝင်**, သာသနာ ရှစ်ရာကျော်တွင် သီဟိုဠ်ကျွန်း အရှင်မဟာနာမထေရ် စီရင်အပ်သည့် **မာဂဓဘာသာ** မဟာဝင်ပါဠိ, နောက်ဆရာတို့ စီရင်အပ်သော မဟာဝင်နောက်ဆက်တွဲခေါ် စူဠဝင်ပါဠိများနှင့်တကွ ရှေးဆရာတို့ စီရင်တော်မူအပ်သော မဟာဝင် နိဿယ, ကျီးသဲလေးထပ်ကျောင်းဆရာတော် စီရင်အပ်သော**မဟာဝင်ဝတ္ထု**ဟူ၍ ရှိလေသည်။

၅။ ဗောဓိဝင်ကျမ်း

မဟာဗောဓိနှင့် အာနန္ဒာဗောဓိ ဒက္ခိဏာသာခါ ဗောဓိတို့၏ ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ်အကြောင်း အဋ္ဌုပ္ပတ်ကို ပြဆိုသော မူလ **သီဟဠဘာသာဗောဓိဝင်**, သီဟိုဠ်ကျွန်း အရှင်မဟာဥပတိဿထေရ်စီရင်အပ်သည့် မဟာဗောဓိဝင်ပါဠိ, ပုဂံပြည်ပေါင်လောင်အရှင်မဟာကဿပစီရင်အပ်သော မဟာဗောဓိဝင် ဋီကာနှင့်တကွ ဒုတိယငံ့ဆရာတော်စီရင်အပ်သောမဟာဗောဓိဝင် နိဿယ, အမည်မသိဆရာ စီရင်အပ်သော မဟာဗောဓိဝင် ဋီကာ နိဿယ,**ဗောဓိဝင်ဝတ္ထု**ဟူ၍ ရှိလေသည်။

၆။ ဒါဌာဓာတုဝင်ကျမ်း

စွယ်တော်မြတ်၏ ဖြစ်စဉ် ဖြစ်ရပ် အကြောင်း အဋ္ဌုပ္ပတ်ကို ပြဆိုသော မူလ**သီဟဠဘာသာဒါဌာဓာတုဝင်**, သီဟိုဠ်ကျွန်း အရှင် သဒ္ဓမ္မကိတ္တိထေရ် စီရင်အပ်သော မာဂဓဘာသာ ဒါဌာဓာတုဝင်ပါဠိ, အမည်မသိဆရာ စီရင်အပ်သော ဒါဌာဓာတုဝင် ဋီကာ, ဒါဌာဓာတုဝင်နိဿယ, **ဒါဌာဓာတုဝင်ဝတ္ထု**ဟူ၍ ရှိလေသည်။

၇။ နန္ဒာဒွေမာတုဝင်ကျမ်း

နဖူးသင်းကျစ်တော်၏ ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ် အကြောင်း အဋ္ဌုပ္ပတ်ကိုပြဆိုသော အမည်မသိ ဆရာများစီရင်သည့် မူလ **နန္ဒာဒွေမာတုဝင်ပါဠိ**, နဥ္ဇာဒုမာတုဝင်ဋီကာ,နဥ္ဇာဒုမာတုဝင်နိဿယ, **နန္ဒာဒွေမာတုဝင်ဝတ္ထု**ဟူ၍ ရှိလေသည်။

၈။ ဇူပဝင်ကျမ်း

ဟေမမာလီမည်သော သီဟိုဠ်ကျွန်း မဟာစေတီတော်မြတ်၏ ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ် အကြောင်း အဋ္ဌုပ္ပတ်ကို ပြဆိုသော သီဟိုဠ်ကျွန်း အရှင်ဝါစိဿရထေရ် စီရင်အပ်သည့် မူလ **ဇူပဝင်ပါဠိ**, အမည်မသိ ဆရာများ စီရင်အပ်သည့် စူဠထူပဝင်ပါဠိ, ထူပဝင်နိဿယ, **ဇူပဝင်ဝတ္ထု**ဟူ၍ ရှိလေသည်။

၉။ ရွှေပြည်ဝင်ကျမ်းစသည်

မြတ်စွာဘုရားသခင်နှင့် အဂ္ဂသာဝက အရှင်မြတ် ၂-ပါးတို့၏ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူပုံအကြောင်းအရာကို ပြဆိုသော အမည်မသိဆရာ စီရင်သည့် **ရွှေပြည်ဝင်ဝတ္ထု**, ခြောက်ဆူသော ဆံတော်မြတ်တို့၏ ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ် အကြောင်းအဋ္ဌုပ္ပတ်ကို ပြဆိုသော အမည်မသိ ဆရာစီရင် အပ်သည့် **ဆကေသမာတုဝင်ပါဠိ**, သာသနာပြု ဆရာအစဉ်အဆက်ကို ပြဆိုသော မောင်းထောင် ဆရာတော် စီရင်သည့် **သာသနဝံသပဒီပိကာပါဠိ** နှင့် **သာသနာလင်္ကာရ စာတမ်း**, မည်သည့်ကျမ်းဂန်ကို မည်သည့်ဆရာပြုသည်ဟု ကျမ်းဂန်များနှင့် ကျမ်းပြုဆရာများကို ပြဆိုသော အမည်မသိ ဆရာစီရင်သည့် မူလ **ဂန္ဓဝင်ပါဠိ**,ကျီးသဲလေးထပ်ကျောင်းဆရာတော် စီရင်သည့် **ပိဋကဂန္ဓဝင်ပါဠိ**, မင်းစဉ်မင်းဆက်ကို ပြဆိုသော **ရာဇဝင်ကျမ်း**ဟူ၍ ရှိလေသည်။

မူလ ဗုဒ္ဓဝင်ဝတ္ထု

ဤမူလ **ဗုဒ္ဓဝင်ဝတ္ထု**သည် ကျမ်းကြီး-ကျမ်းခိုင် ဖြစ်၍ တိမ်ကော ကွယ်ဝှက် ပျောက်ပျက် လေစကောင်းသည် မဟုတ်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဟံသာဝတီ ပိဋကတ်ပုံနှိပ်တိုက်ကြီးက နှိုက်နှိုက် ကျွတ်ကျွတ် ရှာစရာရှိုးရှား မရ-ရကြောင်း ကောင်းစွာစုံစမ်း ထောက်လှမ်းရှာဖွေရာ ရမည်းသင်း ဒိစတြိတ် ဝါးတီးတိုက် ဆုတောင်းပြည့်ကျောင်း ဘုန်းတော်ကြီး ဦးဥာဏဝံသ အရှင်မြတ်ထံမှ မူပိုင်ရရှိသည် ဖြစ်ပါသောကြောင့် ကောင်းမွန်

သချော မှန်ကန်စွာ ဖြစ်အောင် မူကွဲ အစောင်စောင်တို့ဖြင့် အထပ်ထပ် တည်းပြင့်ပြင်ဆင်၍ **ပဌမအကြိမ်** ရိုက်နှိပ်ဖြန့်ချိ အပ်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ဟံသာဝတီ၏ အာသီသ

ကျွန်ုပ်တို့ ဟံသာဝတီ ပိဋကတ် ပုံနှိပ်တိုက်၏ အာသီသ တောင့်တရင်း နှလုံးသွင်းမှာ— ပါဠိတော်များ, အဋ္ဌကထာများ, ဋီကာများ,ယောဇနာများ, ဂန္ထန္တရများနှင့်တကွ ရှေးဆရာတော်ကြီးများ ရေးသားတော်မူခဲ့သော ပိဋကတ်တော်လာ စာပေများ, ဝင် ၉–ဝင် နှင့်တကွသော ဝံသကျမ်းများ····မတိမ်ကော မပပျောက်စေရန်ငှါး, မသူတော်တရားကွယ်ပ၍ သူတော်တရားထွန်းကားလာစေရန်ငှါး,ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကြီး စည်ပင်ပြန့်ပွါး၍ အဓွန့်ရှည်စွာ တည်စေရန်ငှါး ရည်သန်ပြီးလျှင် အဆက်မပြတ် ပိဋကတ်တော် ကျမ်းစာများကို ရိုက်နှိပ်အပ်သည်ဖြစ်၍ ယခုအခါ ဝင် ၉–ဝင်အကျုံးဝင်သည့် ဤမူလဗုဒ္ဓဝင်ဝတ္ထုကို ရှင်းလင်းသေသပ်သော အထား အသို, အပိုအလို မရှိသော ပုဒ်ပါဌ်,အဖြတ်အရပ် ကျ-နု-သချော၍ အက္ခရာပုဒ်ဗျည်း မလိပ်လည်းစေရအောင် **ပါဠိဆရာကြီး ဦးခင်စိုး**[သာသနဓဇ သိရိပဝရ ဓမ္မာစရိယ] အမှူးရှိသော ပါဠိဆရာအဖွဲ့အား ကောင်းစွာသုတ်သင် ပြင်ဆင်စေကာ **ဒုတိယအကြိမ်** စက်တင် ပုံနှိပ်အပ်သည် ဖြစ်ပါကြောင်း။

"ဟံသာဝတီ"

မာတိကာ

ဦးရေ အကြောင်းအရာ စာမျက်နှာ

ဗုဒ္ဓဝင် ဝတ္ထု

၁။ ကြိုကြိုက်ခဲခြင်း ၆-ပါး အကြောင်း ၁
၂။ စိတ်ကြံဆုပန် ၇-သင်္ချေအကြောင်း ၂
၃။ နှုတ်မြွက်ဆုပန် ၉-သင်္ချေအကြောင်း ၃
၄။ ကိုယ်,နှုတ်ဆုပန် ၄-သင်္ချေအကြောင်း ၄
၅။ ဘုရားဖြစ်ရန် ပါရမီဖြည့်ခြင်းအကြောင်း ၆
၆။ အသင်္ချေယျသရုပ်ကို ပြဆိုသောအကြောင်း ၇
၇။ အရှင် ဂေါတမအလောင်း စကြဝတေးမင်းဖြစ်၍ ဗျာဒိတ်ခံသော အကြောင်း ၉
၈။ မဟာကပ် ၉-သင်္ချေ တို့ထက် ပွင့်တော်မူသော ဘုရားရှင်တို့အကြောင်း ၁၀
၉။ ဒီပင်္ကရာဘုရားရှင်၏အကြောင်း ၁၂
၁၀။ သုမေဓာ ရှင်ရသေ့ အလျှားမှောက်၍ တံတား ခင်းသော အကြောင်း ၁၃
၁၁။ ဗျာဒိတ်ရခြင်းအင်္ဂါရှစ်ပါးအကြောင်း ၁၅
၁၂။ ကောဏ္ဍညဘုရားရှင်၏ အကြောင်း ၁၅
၁၃။ မင်္ဂလဘုရားရှင်၏ အကြောင်း ၁၇
၁၄။ သုမနဘုရားရှင်၏ အကြောင်း ၁၉
၁၅။ ရေဝတဘုရားရှင်၏ အကြောင်း ၂၀
၁၆။ သောဘိတဘုရားရှင်၏ အကြောင်း ၂၁
၁၇။ အနောမဒဿီဘုရားရှင်၏ အကြောင်း ၂၂
၁၈။ ပဒုမဘုရားရှင်၏ အကြောင်း ၂၃
၁၉။ နာရဒဘုရားရှင်၏ အကြောင်း ၂၄
၂၀။ ပဒုမုတ္တရဘုရားရှင်၏ အကြောင်း ၂၅
၂၁။ သုမေဓ ဘုရားရှင်၏ အကြောင်း ၂၆
၂၂။ သုဇာတဘုရားရှင်၏ အကြောင်း ၂၇

မာတိကာ

ဦးရေ	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၂၃။	ပိယဒဿီဘုရားရှင်၏ အကြောင်း	၂၀
၂၄။	အတ္ထဒဿီဘုရားရှင်၏ အကြောင်း	၃၁
၂၅။	ဓမ္မဒဿီဘုရားရှင်၏ အကြောင်း	၃၂
၂၆။	သိဒ္ဓတ္ထဘုရားရှင်၏ အကြောင်း	၃၃
၂၇။	တိဿဘုရားရှင်၏ အကြောင်း	၃၆
၂၈။	ဖုဿဘုရားရှင်၏ အကြောင်း	၃၉
၂၉။	ဝိပဿီဘုရားရှင်၏ အကြောင်း	၄၂
၃၀။	သိခီဘုရားရှင်၏ အကြောင်း	၄၅
၃၁။	ဝေဿဘူဘုရားရှင်၏ အကြောင်း	၄၇
၃၂။	ကကုသန်ဘုရားရှင်၏ အကြောင်း	၄၀
၃၃။	ကောဏာဂုံဘုရားရှင်၏ အကြောင်း	၅၀
၃၄။	ကဿပဘုရားရှင်၏ အကြောင်း	၅၂
၃၅။	ဂေါတမဘုရားရှင်၏ အကြောင်း	၅၄
၃၆။	လုမ္ဗိနီအင်ကြင်းတော၌ ဘုရားလောင်း ဘွားမြင်တော်မူခြင်း အကြောင်း	၅၅
၃၇။	ဘွားမြင်တော်မူရာ၌ နိမိတ်အထူးထူး ပြခြင်း အကြောင်း	၅၇
၃၈။	ဘွားမြင်တော်မူသည်နှင့် တပြိုင်နက် ခုနစ်ဘဝါး လှမ်းတော်မူခြင်း အကြောင်း	၆၀
၃၉။	နတ်, ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့က ထီးဖြူကြီးကို ဖြန့်မိုးခြင်း အကြောင်း	၆၁
၄၀။	နိမိတ်ကြီး လေးပါးကို မမြင်ရအောင် စောင့်ရှောက်ထားခြင်း အကြောင်း	၆၄
၄၁။	အလောင်းမင်းသား မိထွေးတော်လက်၌သာ ကြီးမြင့်တော်မူရခြင်း အကြောင်း	၆၆
၄၂။	သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး လယ်ထွန်မင်္ဂလာ ထွက်တော်မူခြင်းအကြောင်း	၆၇

မာတိကာ

ဦးရေ **အကြောင်းအရာ** **စာမျက်နှာ**

၄၃။ အလောင်းမင်းသား၏ ပြာသာဒ် သုံးဆောင် အကြောင်း ၇၁
၄၄။ လေးအတတ်ကို ပြခြင်း အကြောင်း ၇၃
၄၅။ အလောင်းမင်းသားအား သိကြားမင်း တန်ဆာဆင်စေခြင်း အကြောင်း ၇၇
၄၆။ သားတော်ရာဟုလာဘွားမြင်တော်မူခြင်းအကြောင်း ၇၉
၄၇။ အလောင်းမင်းသား တောထွက်တော်မူခြင်း အကြောင်း ၈၂
၄၈။ အနောမာမြစ်၌ ဆံတော်ပယ်ခြင်း အကြောင်း ၉၀
၄၉။ ဆံတော်ကို စူဠာမဏိ စေတီတည်ခြင်းအကြောင်း ၉၃
၅၀။ ဝတ်လဲတော်ကို ဒုဿစေတီတည်ခြင်းအကြောင်း ၉၄
၅၁။ ကဏ္ဍကမြင်းနတ်သားဖြစ်ခြင်းအကြောင်း ၉၆
၅၂။ အလောင်းတော်ရဟန်းပြုပြီး၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ .... ဆွမ်းခံဝင်တော်မူခြင်း အကြောင်း ၉၇
၅၃။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းတောင်းပန်ခြင်းအကြောင်း ၉၉
၅၄။ ရသေ့နှစ်ဦးထံ နည်းခံခြင်းအကြောင်း ၁၀၂
၅၅။ ပဉ္စဝဂ္ဂီငါးယောက်တို့အကြောင်း ၁၀၃
၅၆။ ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူခြင်းအကြောင်း ၁၀၄
၅၇။ အလောင်းတော်သေလွန်ပြီဟု ခမည်းတော်ထံနတ်တို့ သွား၍ လျှောက်ခြင်းအကြောင်း ၁၀၇
၅၈။ ဒုက္ကရစရိယာကျင့်စဉ် မာရ်နတ်တားခြင်းအကြောင်း ၁၁၀
၅၉။ ဘုရားလောင်းကို စွန့်၍ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့ သွားကြခြင်း အကြောင်း ၁၁၃
၆၀။ ဃနာနို့ဆွမ်းကို ရွှေခွက်နှင့် တကွခံယူတော်မူခြင်း အကြောင်း ၁၁၄
၆၁။ နေရဉ္ဇရာမြစ်နား၌ ဃနာနို့ဆွမ်းကိုဘုဉ်းပေးခြင်း အကြောင်း ၁၁၇

မာတိကာ

ဦးရေ	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၆၂။	ဘုရားလောင်း မဟာဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ ကပ်တော်မူခြင်းအကြောင်း	၁၁၉
၆၃။	ဝီရိယအင်္ဂါနှင့်အညီအားထုတ်ခြင်း အကြောင်း	၁၂၁
၆၄။	မာရ်စစ်သည်တို့ကိုအောင်မြင်ခြင်း အကြောင်း	၁၂၃
၆၅။	နတ်, ဗြဟ္မာ, နဂါး, ဂဠုန်တို့ကြွေးကြော်ကြခြင်း အကြောင်း	၁၃၇
၆၆။	နတ်, သိကြား, ဗြဟ္မာတို့ အထူးထူးပူဇော်ကြခြင်း အကြောင်း	၁၃၉
၆၇။	ဘုရားလောင်း ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားကို ဆင်ခြင်ခြင်း အကြောင်း	၁၄၃
၆၈။	ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူခြင်းအကြောင်း	၁၄၈
၆၉။	ရှင့်မာတကျိပ်တို့ကိုဆိုခြင်းအကြောင်း	၁၆၀
၇၀။	အရိမေတ္တေယျဘုရားရှင်၏ အကြောင်း	၁၆၁
၇၁။	လေးသင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာတသိန်းထက်၌ ရှေးဘုရားတို့ထံ အလောင်းတော်ဗျာဒိတ်ခံခြင်း အကြောင်း	၁၆၂
၇၂။	နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူဘုရားရှင်တို့အကြောင်း	၁၆၆
၇၃။	သိဒ္ဓတ်မင်းသား၏ မိဖုရား ငါးပါးနှင့် သားတော် ငါးပါးတို့အကြောင်း	၁၆၉
၇၄။	နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူစေတီတော်များအကြောင်း	၁၆၉
၇၅။	ဗုဒ္ဓဝင်အကျဉ်းချုပ်ဇယား	

ဗုဒ္ဓဝင်ဝတ္ထု

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၁။ ကြိုကြိုက်ခဲ့ခြင်း ၆-ပါးအကြောင်း

ဓမ္မိဿရ ဓမ္မသာမိ မုနိပုင်္ဂဝ သမန္တစက္ခု သဗ္ဗညုရှင်တော်ဘုရားသည် လက်ျာတော်ရံ အဂ္ဂသာဝက ဓမ္မသေနာပတိ တရားစစ်သူကြီးဖြစ်သော အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်အား ဟောကြား မိန့်မြွက်တော်မူသည်မှာ—

၁။ ချစ်သား သာရိပုတြာ.... အကမ္ဘာဘာ သင်္ချာသင်္ချေ မရေမတွက်နိုင်အောင် လွန်လေပြီးသော်လည်း ကမ္ဘာတိုင်းတို့၌ ဘုရားပွင့်တော်မမူကုန်၊ သာရကမ္ဘာ, ဝရကမ္ဘာ, မဏ္ဍကမ္ဘာ, သာရမဏ္ဍကမ္ဘာ, ဘဒ္ဒကမ္ဘာ၊ ဤကမ္ဘာငါးရပ်တို့၌သာလျှင် ပွင့်တော်မူကြကုန်၏၊ ထို့ကြောင့် ဘုရားပွင့်တော် မူသော ကမ္ဘာကိုလည်း ကြိုကြိုက်ခဲလှ၏။

၂။ အနမတဂ္ဂ များပြားလှသော အနန္တ စကြဝဠာအရပ်ရပ်တို့၌လည်း ဘုရားပွင့်တော်မမူ၊ ငါတို့စကြဝဠာ၌ သာလျှင် ပွင့်တော် မူကုန်သောကြောင့် စကြဝဠာ အားဖြင့်လည်း ကြိုကြိုက်ခဲလှ၏။

၃။ လူတို့အသက်တရာတမ်းမှ အထက် အသက် တသိန်းတမ်းမှ အောက် ဤအတွင်း၌သာလျှင် ဘုရားပွင့်တော်မူသောကြောင့် ကာလအားဖြင့်လည်း ကြိုကြိုက်ခဲလှ၏။

၄။ နတ်ဗြဟ္မာများ၏ ဘုံတို့၌လည်း ဘုရားပွင့်တော်မမူ၊ လူ့ဘုံ၌သာလျှင် ဘုရားပွင့်တော်မူသောကြောင့် ဘုံအားဖြင့်လည်း ကြိုကြိုက်ခဲလှ၏။

၅။ သူဋ္ဌေးမျိုး,သူကြွယ်မျိုးတို့၌လည်း ဘုရားပွင့်တော်မမူ၊မင်းမျိုး, ပုဏ္ဏားမျိုးတို့၌သာလျှင် ပွင့်တော်မူသောကြောင့် အမျိုးအားဖြင့်လည်း ကြိုကြိုက်ခဲလှ၏။

၆။ ပစ္စန္တရစ်အရပ်၌လည်း ဘုရားပွင့်တော်မမူ၊ အဝန်းယူဇနာကိုးရာရှိသော မဇ္ဈိမဒေသ မဟာဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌သာ ပွင့်တော်မူသောကြောင့် ဌာနအားဖြင့်လည်း ကြိုကြိုက်ခဲလှ၏။

၂။ စိတ်ကြိုဆုပန် ၇-သချေ်ာအကြောင်း

ထိုသို့ ကြိုကြိုက်ခဲလှစွာသော ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒနဝမခဏကို ကြိုကြိုက်လို, ရလို,ဘုရားဖြစ်လိုသော အာသာဆန္ဒ အားကြီးလွန်းလှသဖြင့် နှုတ်တော်က မမြွက်သော်လည်း စိတ်နှလုံးဖြင့်သာ ဘုရားဆုကို တောင်းတော်မူသည်ကား ကမ္ဘာခုနစ်သချေ်ာ တို့တည်း၊ ခုနစ်သချေ်ာတို့ မည်သည်ကား- ၁-နန္ဒအသချေ်ာ, ၂-သုနန္ဒအသချေ်ာ, ၃-ပထဝီအသချေ်ာ, ၄-မဏ္ဍအချေ်ာ, ၅-ဓရဏီအသချေ်ာ, ၆-သာဂရအသချေ်ာ, ၇-ပုဏ္ဍရိကအသချေ်ာဟူ၍ ခုနစ်သချေ်ာ မည်ကုန်၏။

၁။ ချစ်သားသာရိပုတြာ···· နန္ဒအသချေ်ာထက် ပွင့်တော်မူသောဘုရားရှင်တို့ကား ဗြဟ္မဒေဝစသော ဘုရားရှင်နှင့် တကွငါးထောင်,

၂။ သုနန္ဒအသချေ်ာထက် ဘုရားရှင် ကိုးထောင်,

၃။ ပထဝီအသချေ်ာထက် ဘုရားရှင် တသောင်း,

၄။ မဏ္ဍအသချေ်ာထက် တသောင်း ဘုရားရှင် တထောင်,

၅။ ဓရဏီအသချေ်ာထက် ဘုရားရှင် နှစ်သောင်း,

၆။ သာဂရအသင်္ချေထက် ဘုရားရှင် သုံးသောင်း,
၇။ ပုဏ္ဏရိကအသင်္ချေထက် ဘုရားရှင် လေးသောင်း,

ဤခုနစ်သင်္ချေထက် ပွင့်သော ဘုရားရှင်တို့ကို အကုန်အစင် ပေါင်းသော် တသိန်းနှစ်သောင်းငါးထောင်ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုမျှလောက်သော ဘုရားရှင်တို့ကို ဖူးတွေ့လိုက်ရ၏၊ အလှူပေး၍ တရားတော်ကို နာလိုက်ရ၏၊စိတ်နှလုံးဖြင့် ဘုရားဆုကို တောင်းလိုက်ရ၏၊ ဗျာဒိတ်ကိုကား မခံလိုက်ရပေ။

၃။ နှုတ်မြွက်ဆုပန် ၉-သင်္ချေအကြောင်း

နှုတ်ကမြွက်၍ ဘုရားဆုကိုတောင်းသည်မှာ ကမ္ဘာကိုးသင်္ချေ တိုင်တိုင် တောင်း၏၊ ကိုးသင်္ချေတို့၏ အမည်ကား— ၁-သဗ္ဗဘဒ္ဒ အသင်္ချေ, ၂-သဗ္ဗဖုလ္လအသင်္ချေ, ၃-သဗ္ဗရတနအသင်္ချေ, ၄-ဥသဘက္ခန္ဓ အသင်္ချေ, ၅-ပါဏိဘဒ္ဒအသင်္ချေ, ၆-ပဒုမအသင်္ချေ, ၇-ဥသဘဘဒ္ဒ အသင်္ချေ, ၈-ခန္ဓအသင်္ချေ, ၉-သဗ္ဗဘလ္လအသင်္ချေဟူ၍ ကိုးသင်္ချေ မည်ကုန်၏။

၁။ ချစ်သား သာရိပုတြာ····သဗ္ဗဘဒ္ဒ အသင်္ချေထက် ပွင့်တော်မူသော ဘုရားရှင်တို့ကား ပေါရာဏ ဂေါတမစသော ဘုရားရှင် ငါးသောင်း,
၂။ သဗ္ဗဖုလ္လအသင်္ချေထက် ဘုရားရှင် ခြောက်သောင်း,
၃။ သဗ္ဗရတနအသင်္ချေထက် ဘုရားရှင် ခုနစ်သောင်း,
၄။ ဥသဘက္ခန္ဓအသင်္ချေထက် ဘုရားရှင် ရှစ်သောင်း,
၅။ ပါဏိဘဒ္ဒအသင်္ချေထက် ဘုရားရှင် ကိုးသောင်း,
၆။ ပဒုမအသင်္ချေထက် ဘုရားရှင် နှစ်သောင်း,
၇။ ဥသဘဘဒ္ဒအသင်္ချေထက် ဘုရားရှင် တသောင်း,
၈။ ခန္ဓအသင်္ချေထက် ဘုရားရှင် ငါးထောင်,
၉။ သဗ္ဗဘလ္လအသင်္ချေထက် ဘုရားရှင် နှစ်ထောင်ဖြစ်၏။

ဘုရားရှင်ပေါင်းကား သုံးသိန်းရှစ်သောင်းခုနစ်ထောင် ပွင့်တော်မူကုန်၏၊ ဤကိုးသင်္ချေထက် ပွင့်တော်မူကုန်သော သကျထွတ်တင်

ဘုရားရှင်တို့ကို ဖူးတွေ့လိုက်ရ၏၊ သို့သော်လည်း အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် မပြည့်စုံသောကြောင့် ဗျာဒိတ်တော်ကို မခံလိုက်ရပေ။

၄။ ကိုယ်,နှုတ် ဆုပန် ၄-သင်္ချေအကြောင်း

ကိုယ်,နှုတ်,နှလုံး သုံးပါးဖြင့် ဘုရားဆုကို တောင်းသည်ကား လေးသင်္ချေမည်၏၊ ထို လေးသင်္ချေတို့ ဟူသည်ကား— ၁— သေလ အသင်္ချေ, ၂— ဘာသအသင်္ချေ, ၃—ဇေယျအသင်္ချေ, ၄—ရုစိယ အသင်္ချေဟူ၍ လေးသင်္ချေမည်ကုန်၏။

၁။ သဗ္ဗဘလ္လမည်သော အသင်္ချေ၏အဆုံး၌ ကမ္ဘာတသိန်း အလွန် လေးသင်္ချေတို့တွင် သာရမဏ္ဍ ကမ္ဘာထက်၌ **တဏှင်္ကရာ, မေဓင်္ကရာ,သရဏင်္ကရာ,ဒီပင်္ကရာ** မြတ်စွာလေးဆူ ပွင့်တော်မူ၏၊ ထိုလေးဆူတို့တွင် ဒီပင်္ကရာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော် မူပြီး သော နောက်ကာလ အဘို့၌ ကမ္ဘာတသင်္ချေ သုဉ်း၏၊ သေလမည်သော အသင်္ချေတည်း။

၂။ ထိုအသင်္ချေတခုကိုလွန်၍ သာရကပ် ကမ္ဘာထက် **ကောဏ္ဍည** ဘုရား ထင်ရှားတဆူ ပွင့်တော်မူ၏၊ ထိုဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလအဘို့၌ ဘုရားမပွင့်လျှင်း ဘဲ ကမ္ဘာတသင်္ချေ သုဉ်း၏၊ ထိုသင်္ချေကား- ဘာသမည်သော အသင်္ချေလျှင်တည်း။

၃။ ထိုအသင်္ချေတခုကိုလွန်၍ သာရမဏ္ဍကမ္ဘာထက် **မင်္ဂလ,သုမန, ရေဝတ,သောဘိတ** ဘုရား ထင်ရှားလေးဆူ ပွင့်တော်မူ၏၊ ထို ဘုရားရှင် လေးဆူတို့တွင် သောဘိတဘုရားသခင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလအဘို့၌ ဘုရားမဖြစ်လျှင်း ဘဲ ကမ္ဘာတသင်္ချေ သုဉ်း၏၊ ဇေယျမည်သော အသင်္ချေ တည်း။

၄။ ထိုအသင်္ချေတခုကိုလွန်၍ ဝရကပ်ကမ္ဘာထက်၌ **အနောမဒဿီ, ပဒုမ,နာရဒ**ဘုရား ထင်ရှားသုံးဆူပွင့်တော်မူ၏၊ ထိုဘုရားသုံးဆူ

တို့တွင် နာရဒဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလ အဘို့၌ ဘုရားမဖြစ်လျှင်းဘဲ ကမ္ဘာတသင်္ချေ သုဉ်း၏၊ ရှစ်ယမည်သော အသင်္ချေတည်း။

ထို အသင်္ချေတခုကို လွန်ခဲ့၍ သာရကပ် ကမ္ဘာထက်၌ **ပဒုမုတ္တရ** ဘုရား ထင်ရှားတဆူ ပွင့်တော်မူ၏၊ ထိုပဒုမုတ္တရဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလ အဘို့၌ ဘုရားမပွင့်လျှင်းဘဲ တကမ္ဘာ သုဉ်း၏။

မဏ္ဍကပ်ကမ္ဘာထက်၌ **သုမေဓ,သုဇာတ** ဘုရား ထင်ရှားနှစ်ဆူ ပွင့်တော်မူ၏၊ ထိုသုဇာတဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလ အဘို့၌ ဘုရားမပွင့်လျှင်းဘဲ ကမ္ဘာတထောင့်ရှစ်ရာ သုဉ်း၏။

ထို ကမ္ဘာကိုလွန်ခဲ့၍ ဝရကပ်ကမ္ဘာထက်၌ **ပိယဒဿီ,အတ္ထဒဿီ, ဓမ္မဒဿီ** ဘုရား ထင်ရှားသုံးဆူ ပွင့်တော်မူ၏၊ ထို ဓမ္မဒဿီဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလအဘို့၌ ကိုးဆယ့်လေး ကမ္ဘာ သုဉ်း၏။

ထိုကိုးဆယ့်လေးကမ္ဘာကိုလွန်ခဲ့၍ သာရကပ်ကမ္ဘာထက်၌ **သိဒ္ဓတ္ထ** ဘုရား ထင်ရှားတဆူ ပွင့်တော်မူ၏၊ ထိုသိဒ္ဓတ္ထဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလ အဘို့၌ ဘုရားမပွင့်လျှင်းဘဲ ကိုးဆယ့်နှစ်ကမ္ဘာတို့ ကာလပတ်လုံး သုဉ်း၏။

ထို ကိုးဆယ့်နှစ်ကမ္ဘာကို လွန်ခဲ့၍ မဏ္ဍကပ်ကမ္ဘာထက်၌ **တိဿ ဘုရား,ဖုဿဘုရား** ထင်ရှားနှစ်ဆူ ပွင့်တော်မူ၏၊ တို့နှစ်ဆူသောဘုရား ရှင်တို့တွင် ဖုဿဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလ အဘို့၌ ဘုရားမပွင့်လျှင်းဘဲ ကိုးဆယ့်တကမ္ဘာ သုဉ်း၏။

ထို ကိုးဆယ့်တကမ္ဘာတို့ကို လွန်ခဲ့၍ သာရကပ်ကမ္ဘာထက်၌ **ဝိပဿီ** ဘုရား ထင်ရှားတဆူ ပွင့်တော်မူ၏၊ ထိုဝိပဿီဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန် တော်မူပြီးသော နောက်ကာလအဘို့၌ ဘုရားမပွင့်လျှင်းဘဲ ကမ္ဘာ သုံးဆယ် သုဉ်းပြန်၏။

ထို ကမ္ဘာသုံးဆယ်ကို လွန်၍ မဏ္ဍကပ် ကမ္ဘာထက်၌ **သိခီဘုရား, ဝေဿဘူဘုရား** ထင်ရှားနှစ်ဆူ ပွင့်တော်မူ၏၊ ထိုဝေဿဘူဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလအတွင်၌ ဘုရားမပွင့်လျှင်းဘဲ ကမ္ဘာသုံးဆယ် သုဉ်း၏။

ထို ကမ္ဘာသုံးဆယ်ကိုလွန်၍ ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာထက်၌ **ကကုသန်, ကောဏာဂုံ, ကဿပ, ဂေါတမ, အရိမေတ္တေယျ**ဘုရားနှင့်ကား ထင်ရှားငါးဆူ ပွင့်တော်မူမည် အမှန်တည်း။

ပြဟ္မဒေဝဘုရား-အစ,တဏှင်္ကရာဘုရား-အဆုံး သုံးလူ့ထွတ်ထား မြတ်ဘုရားတို့၏ အထံတော်၌ကား **အနိယတဗျာဒိတ်တော်** မျှကိုသာ ခံလိုက်ရ၍ နိယတဗျာဒိတ်ကိုကား မခံလိုက်ရပေ၊ ဒီပင်္ကရာဘုရား-အစ, ကဿပဘုရား-အဆုံးရှိသော နှစ်ကျိပ်လေးဆူသော လူ့ဘထွတ်တင် သုံးလူ့ရှင်တို့၏ အထံတော်ရောက် ရှေ့တော်မှောက်၌သာ **နိယတဗျာဒိတ်ပန်း** ကို ဆင်မြန်းရလေသတည်း၊ ဤနိယတ ဗျာဒိတ်တော်ကား သာမန်မျှနှင့် ရနိုင်သည်မဟုတ်၊ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံလိုလောက်မှ ရနိုင်လေသတည်း။

၅။ ဘုရားဖြစ်ရန် ပါရမီဖြည့်ခြင်း အကြောင်း

ဘုရားရှင်တို့ကား—၁-ပညာဓိက, ၂-သဒ္ဓါဓိက, ၃-ဝီရိယာဓိက အားဖြင့် သုံးပါးအပြားရှိ၏၊ ထိုသုံးပါးတို့တွင်—

၁။ လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်း ပါရမီတော်ကို ဖြည့်ရသည်ကား ပညာဓိကမည်၏။

၂။ ရှစ်သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်း ပါရမီတော်ကို ဖြည့်ရသည်ကား သဒ္ဓါဓိက မည်၏။

၃။ တဆယ့်ခြောက်သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်း ပါရမီတော်ကို ဖြည့်ရသည်ကား ဝီရိယာဓိက သကျထွတ်ထား မြတ်ဘုရားတို့တည်း။

ချစ်သား သာရိပုတြာ....သင်တို့ဆရာ ငါဘုရားသည် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်း ပါရမီတော်ကို ဖြည့်ရသောကြောင့် ပညာမိကမည်၏၊ ဗျာဒိတ်ရသောဘဝနှင့် မရသောဘဝ အတန်တန်ကို ပြန်လှန်တွက်ဆ ရေတွက်ရသည်ရှိသော် သင်္ချေနှစ်ဆယ်နှင့် ကမ္ဘာတသိန်း နှင်နှင်တည်း၊ ဘုရားရှင်တို့၏ သက်တမ်းတော်တို့မှာ ရှည်,တို,နိမ့်,မြင့် အဆင့်ဆင့် ကွဲလွဲကုန်၏၊ ကယ်တင်ဟောရွတ် ချေချွတ်တော်မူကြကုန်သော သာဝကကျွတ်တမ်းချင်းကား တူကြ၏၊ ဘုရားတဆူ ချွတ်တော်မူ၍ ကျွတ်သူတို့ကား နှစ်ဆယ့်လေးသင်္ချေနှင့် ကုဋေခြောက်ဆယ်,မိုလ်ခြေ တသိန်းနှင်နှင် ကျွတ်လေသတည်း။

ကပ်အပြားကား ငါးပါးရှိ၏၊ ငါးပါးဟူသော်ကား—၁-သာရကပ်, ၂-မဏ္ဍကပ်, ၃-ဝရကပ်, ၄-သာရမဏ္ဍကပ်, ၅-ဘဒ္ဒကပ် ဟူ၍ ငါးပါးတည်း၊ ထိုငါးပါးတို့တွင်—

၁။ သာရကပ်ထက်ကား သုံးလူ့ထွတ်ထား ဘုရားတဆူသာ ပွင့်တော်မူ၏။
၂။ မဏ္ဍကပ်ထက် နှစ်ဆူ,
၃။ ဝရကပ်ထက် သုံးဆူ,
၄။ သာရမဏ္ဍကပ်ထက် လေးဆူ,
၅။ ဘဒ္ဒကပ်ထက်ကား ဘုရားထွတ်တင် ရှင်ပင်ငါးဆူ ဘုန်းလူတောက်ပ ပွင့်ကုန်ကြ၏၊ ထိုမှတပါး အယုတ်အလွန် အတိုင်းအရှည် ပမာဏကား ဤမျှကိုလွန်၍ ပွင့်တော်မမူချေ။

[ဤကား-သောတတ္တကီနိဒါန်းအလိုတည်း။]

၆။ အသင်္ချေယျသရုပ်ကိုပြဆိုသောအကြောင်း

စိန္တိတံ သတ္တသင်္ချေယျံ၊ နဝသင်္ချေယျဝါစကံ။
ကာယဝါစာ စတုချာတံ၊ ဗုဒ္ဓတ္တံ သမုပါဂတံ။

သာရိပုတ္တ၊ ချစ်သား သာရိပုတြာ။ အဟံ၊ ငါဘုရားသည်။ သတ္တသင်္ချေယျံ၊ မဟာကပ်အပေါင်း ခုနစ်သင်္ချေပတ်လုံး။ စိန္တိတံ၊ ဘုရားဆုကိုတောင်းအံ့ကြံ၍ ပါရမီကိုဖြည့်၏။ နဝသင်္ချေယျံ၊ မဟာကပ်

အပေါင်း ကိုးသင်္ချေကာလပတ်လုံး။ ဝါစကံ၊ ဘုရားဖြစ်ရလို၏ဟု နှုတ်ဖြင့် တောင်း၍ ပါရမီကိုဖြည့်၏။ စတုချာတံ၊ လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်းကာလပတ်လုံး။ ကာယဝါစာ၊ ကိုယ်,နှုတ်,နှလုံး သုံးပါးဖြင့် ပါရမီကိုဖြည့်၍ ဆုတောင်း၏။ တွေကံ၊ ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး။ ပါရမိယော၊ ပါရမီတို့ကို။ ပူရေတွာ၊ ဖြည့်၍။ ဗုဒ္ဓတ္တံ၊ ဘုရားအဖြစ်သို့။ သမုပါဂတံ၊ ကောင်းစွာရောက်တော်မူ၏။

ဤ၌ "သတ္တသင်္ချေယျံ"ဟူ သောပါဌ်၏ သရုပ်ကား—

နန္ဒော သုနန္ဒော ပထဝီ၊ မဏ္ဍော ဓရဏီ သာဂရော။
ပုဏ္ဍရိကော ဣမေ သတ္တ၊ အသင်္ချေယျာ ပကာသိတာ။

သာရိပုတ္တ၊ ချစ်သား သာရိပုတြာ။ သတ္တအသင်္ချေယျာ၊ ခုနစ်သင်္ချေတို့ဟူသည်ကား။ နန္ဒော၊ နန္ဒမည်သောအသင်္ချေ။ သုနန္ဒော၊ သုနန္ဒမည်သော အသင်္ချေ။ ပထဝီ၊ ပထဝီမည်သော အသင်္ချေ။ မဏ္ဍော၊ မဏ္ဍမည်သော အသင်္ချေ။ ဓရဏီ၊ ဓရဏီမည်သော အသင်္ချေ။ သာဂရော၊ သာဂရမည်သော အသင်္ချေ။ပုဏ္ဍရိကော၊ပုဏ္ဍရိကမည်သော အသင်္ချေ။ ဣမေသတ္တအသင်္ချေယျာ၊ ဤခုနစ်ပါးသော အသင်္ချေတို့တည်း။

၁။ ထို ခုနစ်သင်္ချေတို့တွင် သာရမည်သော ကမ္ဘာ၌ ကရန္တကမည်သော ပြည်ဝယ် ငါဘုရားကား အဂ္ဂိဒေဝမင်းကြီးဖြစ်၏၊ အမတ်ကြီးပိတ္တုံရ အလောင်းကား သိရိဂုတ်မည်၏၊ ထိုကမ္ဘာထက်၌ ဗြဟ္မဒေဝဘုရား ထင်ရှားတဆူ ပွင့်တော်မူလေ၏၊ ထိုဘုရားရှင်နှင့် ပေါင်းသော်ကား ငါးထောင် ဖြစ်ကုန်၏။
၂။ သုနန္ဒမည်သော အသင်္ချေထက် ဘုရားရှင်ကိုးထောင်,
၃။ ပထဝီမည်သော အသင်္ချေထက် ဘုရားတသောင်း,
၄။ မဏ္ဍမည်သော အသင်္ချေထက် ဘုရားတသောင်းတထောင်,
၅။ ဓရဏီမည်သော အသင်္ချေထက် ဘုရားနှစ်သောင်း,
၆။ သာဂရမည်သော အသင်္ချေထက် ဘုရားသုံးသောင်း,
၇။ ပုဏ္ဍရိကမည်သော အသင်္ချေထက် ဘုရားလေးသောင်း—

ဤသို့အားဖြင့် ခုနစ်သင်္ချေတွင်း၌ ပွင့်တော်မူကုန်သော ဘုရားအပေါင်းကား တသိန်း နှစ်သောင်း ငါးထောင်ဖြစ်ကုန်၏။

သဗ္ဗေသံ သတသဟဿာနိ၊ ဝီသတိ သဟဿာနိစ။
တေသံ ပဥ္စသဟဿာနိ၊ သမ္ဗုဒ္ဓါနံ ဟိ ဂဏိတာ။

ဤခုနစ်သင်္ချေထက် ပွင့်တော်မူသော ဘုရားရှင်တို့ကို အကုန်အစင် ပေါင်းသော် တသိန်း နှစ်သောင်း ငါးထောင် ဖြစ်ကုန်သတည်း၊ ဤ ရှေ့မျှလောက် ဘုန်းတောက်ပရမေ သုံးလူ့ဆွေတို့၏ အထံတော် ရောက် ရှေ့တော်မှောက်၌ကား ဘုရားဆုကို နှုတ်တော်က မမြွက်ဘဲ စိတ်နှလုံးဖြင့်သာ တောင်းတော်မူပြီးလျှင် အလှူကြီး အတန်းကြီးကိုပေး ကမ်းလှူဒါန်းလိုက်ရသည်ကား ခုနစ်သင်္ချေတိုင်တိုင် လွန်မြောက်ခဲ့၏။

နဝသင်္ချေယျဝါစကံကား-နှုတ်တော်ကိုမြွက်၍ ကြံစည်ပြီးလျှင် ဘုရား ဆုကိုတောင်းသည်မှာ ကိုးသင်္ချေတိုင်တိုင်တည်း၊ ထိုကိုးသင်္ချေတို့ကား- "သဗ္ဗဘဒ္ဒေါ သဗ္ဗဖုလ္လော သဗ္ဗရတနော ဥသဘက္ခန္ဓော ပါဏိဘဒ္ဒေါ ပဒုမော ဥသဘဘဒ္ဒေါ ခန္ဓော သဗ္ဗဘလ္လော နဝမောတိ" ဟူ၍- ၁-သဗ္ဗဘဒ္ဒအသင်္ချေ, ၂-သဗ္ဗဖုလ္လအသင်္ချေ, ၃-သဗ္ဗရတန အသင်္ချေ, ၄-ဥသဘက္ခန္ဓ အသင်္ချေ, ၅-ပါဏိဘဒ္ဒ အသင်္ချေ, ၆-ပဒုမ အသင်္ချေ, ၇-ဥသဘဘဒ္ဒ အသင်္ချေ, ၈-ခန္ဓအသင်္ချေ, ၉-သဗ္ဗဘလ္လအသင်္ချေ—ဟူ၍ ကိုးသင်္ချေတို့တည်း၊ ထိုကိုးသင်္ချေတို့၌လည်း နှုတ်တော်မြွက်၍ဘုရားဆုကို တောင်းတော်မူသတည်း။

၇။ အရှင်ဂေါတမအလောင်း စကြဝတေးမင်းဖြစ်၍ များဒိတ်ခံသောအကြောင်း

ထိုသဗ္ဗဘဒ္ဒမည်သော အသင်္ချေထက် သာရမဏ္ဍကပ် မည်သော ကမ္ဘာ၌ ဓညဝတီပြည်တွင် ချစ်သားသာရိပုတြာ....သင်တို့ဆရာ ငါ ဘုရားသည် လောကသာရမည်သော စကြဝတေး လေးကျွန်းသေဌ်နင်း မင်းကြီးနှင်နှင်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ သာကီဝင်မင်းမျိုး၌ သကျမုနိပေါ ရာဏဂေါတမမည်သော ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူသတတ်၊ ထိုဘုရားရှင် အား ငါအလှူကြီး အတန်းကြီး ပေးခဲ့ရသည်မှာ- စန္ဒကူးသရက္ခန် အတိဖြင့် ပြုအပ်သော စုလစ်မွန်းချွန်တပ်သော ကျောင်း ကုဋိလည်း တသိန်း,မဏ္ဍပ်ကန္တာရလည်း တသိန်း, စင်္ကြံလည်း တသိန်း,စရပ်လည်း

တသိန်း, ရေအိမ်လည်း တသိန်း, တံခါးမှုခ်လည်း တသိန်း, ဆွမ်းဝတ်လည်း တသိန်း,အင်္ဂလည်းတသိန်း၊ ဤသို့သောအလှူကြီးကို ပေး၍ "အကျွန်ုပ်လည်း နောင်သောအခါ အရှင်ဘုရားကဲ့သို့ အလုံးစုံတူမျှသော ဘုရားဖြစ်ရပါလို၏"ဟု နှုတ်တော်ကမြွက်၍ ပတ္ထနာဆုကောင်းတောင်းတော်မူလိုက်ရ၏၊ တောင်းဟန်ကား—

"အရှင်ဘုရားကဲ့သို့ အမည်တော်လည်း **သကျမုနိ ဂေါတမ** ဟူ၍ငှင်း, ခမည်းတော်လည်း **သုဒ္ဓေါဒန**ဟူ၍ငှင်း, မယ်တော်လည်း **သိရိမဟာမာယာ** ဟူ၍ငှင်း, ကြင်ဘက်တော်လည်း **ယသောဓရာ** ဟူ၍ငှင်း, သားတော်လည်း **ရာဟုလာ** ဟူ၍ငှင်း, တောထွက်တော်မူသော် စီးတော်ယာဉ်လည်း **ကဏ္ဍကမြင်း** ဟူ၍ငှင်း, ကျွန်ယုံလည်း အိမ်တော်ပါမှန် ဆိုးမျိုးခံသော **မောင်ဆန်**ဟူ၍ငှင်း, ပြည်တော်လည်း **ကပိလဝတ်**ဟူ၍ငှင်း, မှီရာစွင့်စွင့် ပင်မြင့်အောင်ရပ်လည်း **ဗုဒ္ဓဟေညောင်**ဟူ၍ငှင်း၊ ဤသို့ ခပ်သိမ်းစုံအတူအမျှ အရှင်ဘုရားကဲ့သို့ နှင်နှင်ချည်း ဘုရားဖြစ်ရပါလို၏"—

ဟု ဆုတောင်းလိုက်၏၊ ထိုအခါ သကျမုနိ ပေါရာဏ ဂေါတမဘုရားရှင်လည်း "အလုံးစုံ ငါ၏နည်းတူ ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဝေးမူကား ဝေးသေး၏" ဟု အနိယတဗျာဒိတ်စကား မြွက်ကြားပြီမ့်အေး ပေးတော်မူသဖြင့် ဗျာဒိတ်တော်ကို ခံယူလိုက်ရ၏။

၈။ မဟာကပ် ၉-သင်္ချေတို့ထက် ပွင့်တော်မူသော ဘုရားရှင်တို့အကြောင်း

ဤသို့လျှင် သဗ္ဗဘဒ္ဒအသင်္ချေထက် ပွင့်တော်မူကုန်သော ဘုရားရှင်တို့ကား သကျမုနိ ပေါရာဏ ဂေါတမဘုရားနှင့်တကွ အကုန်အစင်ပေါင်းသော် ငါးသောင်းဖြစ်၍ သဗ္ဗဘလ္လမည်သော အသင်္ချေထက်ပွင့်တော်မူကုန်သော ဘုရားရှင်တို့ကား ခြောက်သောင်း ဖြစ်သတည်း၊ သဗ္ဗရတနမည်သော အသင်္ချေထက် ပွင့်တော်မူကုန်သော ဘုရားရှင်တို့ကို အကုန်အစင်ပေါင်းသော် ခုနစ်သောင်းဖြစ်၏၊ ဥသဘက္ခန္ဓမည်

သော အသင်္ချေထက် ပွင့်တော်မူကုန်သော ဘုရားရှင်တို့ကို အကုန်အစင်ပေါင်းသော် ရှစ်သောင်းဖြစ်၏၊ ပါဏိဘဒ္ဒမည်သော အသင်္ချေထက် ပွင့်တော်မူကုန်သော ဘုရားရှင်တို့ကို အကုန်အစင်ပေါင်းသော် ကိုးသောင်းဖြစ်၏၊ ပဒုမ မည်သော အသင်္ချေထက် ပွင့်တော်မူကုန်သော ဘုရားရှင်တို့ကို အကုန်အစင်ပေါင်းသော် နှစ်သောင်းဖြစ်၏၊ ဥသဘဘဒ္ဒမည်သော အသင်္ချေထက် ပွင့်တော်မူကုန်သော ဘုရားရှင်တို့ကို ပေါင်းသော် တသောင်းဖြစ်၏၊ ခန္ဓမည်သော အသင်္ချေထက် ပွင့်တော်မူကုန်သော ဘုရားရှင်တို့ကိုပေါင်းသော် ငါးသောင်းဖြစ်၏၊ သဗ္ဗဘဒ္ဒမည်သော အသင်္ချေထက် ပွင့်တော်မူကုန်သော ဘုရားရှင်တို့ကို ပေါင်းသော် နှစ်ထောင်ဖြစ်၏။

တိဏ္ဏိသတသဟဿာနိ၊ သတ္တာသီတိသဟဿာနိ။
စတုရောစာပိ ဒေါသံ၊ သမ္ဗုဒ္ဓါနံ ဟိ ဂဏိတာ။

ဤအသင်္ချေထက် ပွင့်တော်မူကုန်သော ဘုရားရှင်တို့ကို ပေါင်းသော် သုံးသိန်းရှစ်သောင်း ခုနစ်ထောင် လေးဆူဖြစ်သတည်း၊ ဤမျှလောက်သော ဘုရားရှင်တို့ အထံတော်၌ နှုတ်ကမြွက်၍ ဘုရားဆုကိုလည်း တောင်းလိုက်ရ၏၊ အလှူကြီးကိုလည်း ပေးလိုက်ရ၏၊ တရားကောင်းကိုလည်း နာလိုက်ရ၏၊ ပါရမီဆယ်ပါး, စွန့်ခြင်းကြီး ငါးပါးကိုလည်း ဖြည့်ကျင့်လိုက်ရ၏၊ ထိုဘုရားရှင်တို့တွင် အနိယတ ဗျာဒိတ်မျှကိုသာ ခံလိုက်ရ၏။

သေလော ဘာသော ဇေယျော ဘဝေ၊
ရုစိယာ သင်္ချေယျာ ဣမေ။
စတ္တာရောစ အသင်္ချေယျာ၊
ဝိနိပါတောတိ ဝုစ္စတိ။

* သေလမည်သော အသင်္ချေ, ဘာသမည်သော အသင်္ချေ, ဇေယျမည်သော အသင်္ချေ, ရုစိယမည်သော အသင်္ချေ၊ ဤလေးပါးသော

---

* ဤလေးသင်္ချေတို့၌ ဘုရား မဖြစ် စသောစကားကို ဆိုခြင်းသည် တသင်္ချေတွင် ကပ္ပါပေါင်း မရေတွက် နိုင်လောက်အောင် များပြားစွာရှိရာ တကပ္ပါမျှလောက်သာ ဘုရားဖြစ်၍ ဘုရားမဖြစ်သော ကပ္ပါပေါင်း မြောက်မြားစွာရှိသည်ကို ရည်၍ ဆိုဟန်ရှိလေသည်။

အသင်္ချေတို့တွင် ဘုရားလည်းမပွင့်၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါလည်းမဖြစ်၊ စကြဝတေးမင်းလည်း မဖြစ်၊ ဤသို့သော သူမြတ်သုံးပါးတို့ မပွင့် မဖြစ်ကြကုန်၊ အချည်းနှီးသုဉ်းခဲ့၏။

၉။ ဒီပင်္ကရာဘုရားရှင်၏အကြောင်း

ကမ္ဘာတသိန်းနှင့် လေးသင်္ချေတွင်မှ သာရမဏ္ဍကမ္ဘာ ဖြစ်လေသတည်း၊ ထိုကမ္ဘာထက် တဏှင်္ကရာဘုရား, မေဓင်္ကရာဘုရား, သရဏင်္ကရာဘုရား,ဒီပင်္ကရာဘုရား ထင်ရှားလေးဆူ ပွင့်တော်မူ၏၊ **ဒီပင်္ကရာ** ဘုရား ပွင့်တော်မူသော ပြည်ကား **ရမ္မဝတီ** ပြည်မည်၏၊ ခမည်းတော် **သုဒေဝ** မင်းကြီး, မယ်တော် **သုမေဓာ** မိဖုရားတို့မှ ဘွားတော်မူသောအလောင်းတော်မြတ်အား ရမ္မဝတီတိုင်းပြည် ထီးနန်းနှင့်တကွ အပ်နှင်းတော်မူ၍ **ဟံသ,ကောဉ္စ,မယူရ** ဟူသော ပြာသာဒ်သုံးဆောင် နန်းရွှေတောင်ထက် ကြင်ဘက်တော် **ပဒုမာ** မိဖုရားစသော မောင်းမအပေါင်း သုံးသိန်းခြံရံလျက် အနှစ်တသောင်း မင်း၏စည်းစိမ်ကို ခံစံရ၏။

ဥသဘက္ခန္ဓသားတော်ကို ဘွားတော်မူလျှင် ညဥ့်တွင်းခြင်း **ဆင်ယာဉ်** စီး၍ ဆင်ယာဉ်အပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင် ခြံရံလျက် တောထွက်တော်မူ၏၊ အကုဋေမျှသော မိုလ်ခြေပါလေ၏၊ ဗြဟ္မာမင်းကပ်လှူသော သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံတော်မူ၍ **ဆယ်လ** ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူ၏၊ ပြည်ရွာ,နိဂုံး,ဇနပုဒ်တို့သို့ဆွမ်းအလို့ငှါကြွရောက်ရပ်ခံတော်မူ၏၊ ထိုပြည်သူပြည်သားတို့လည်း ဃနာနို့ဆွမ်းကို လှူဒါန်းလိုက်ကုန်၏၊ ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်တော်မူပြီးလျှင် ရဂုံသာမော အင်ကြင်းတော၌ နေ့အဘို့ နေ့သန့်တော်မူပြီး၍ ညချမ်းသောအခါမှ မဟာမဏ္ဍလဋ္ဌာနဗောဓိ သိရီအောင်ရပ်သို့ ကြွတော်မူလေရာ သုနန္ဒာမည်သောမြက်ရိတ်လုလင် လှူဒါန်းလိုက်သောနေဇာမြက်ရှစ်ဆုပ်ကို **ညောင်ကြတ်**ပင်အောက် ကြဲဖြန့်တော်မူက တဆယ့်သုံးတောင် အမြင့်ဆောင်သော ရွှေပလ္လင်သည် အဆောတလျင် ပေါ်ပေါက်လာ၍ ရွှေပလ္လင်တော်၌ ထက်ဝယ်ဘွဲ့ခွေ စံနေတော်မူမိလျှင် သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို ပိုင်းခြားထင်ထင် သိမြင်တော်မူလေ၏။

ဗြဟ္မာကြီးလည်း တရားဟောတော်မူပါမည့်အကြောင်းကို တောင်း ပန်သဖြင့် နန္ဒာရုံမည်သော ပန်းစုံသာမော ဥယျာဉ်တော်၌ ကုက္ကို ပင်ရင်းတွင် ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောတော်မူ၏၊ နတ်ဗြဟ္မာ တကုဋေ မျှလောက် ကျွတ်မြောက် လေကုန်၏၊ ထိုဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ျာရံ အဂ္ဂသာဝကကား သုမင်္ဂလ ရဟန္တာ, လက်ဝဲရံကား တိဿ ရဟန္တာ နှစ်ပါးဖြစ်ကုန်၏၊ အလုပ်အကျွေး မထေရ်ကား သာဂတ အရှင်တည်း၊ လက်ျာရံ ရဟန္တာမကား နန္ဒာထေရီမ, လက်ဝဲရံမှာ သုနန္ဒာထေရီမ၊ တပုဿ နှင့် ဘလ္လိကမှာ ဒါယကာတွင် ဥက္ကဋ္ဌအကြီး၊ သိရိမာနှင့်သောဏာမှာ ဒါယိကာမိန်းမ အလုပ်အကျွေးတည်း၊ အရပ် တော်မှာ အတောင် ရှစ်ဆယ်၊ အသက်တော်ကား တသိန်း တိုင်တိုင် ရှည်တော်မူ၏၊ နန္ဒာရုံ၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံတော်မူ၏၊ ဓာတ်တော် မွေ တော်တို့ကို သုံးဆယ့်ခြောက်ယူဇနာ ရှိသော စေတီတည်တော်မူလေ၏။

၁၀။ သုမေဓာရှင်ရသေ့ အလျားမှောက်၍ တံတားခင်းသောအကြောင်း

ချစ်သား သာရိပုတြာ....ထိုအခါ၌ သင်တို့ဆရာ ငါဘုရားသည် အမရဝတီပြည်၌ သူဌေးသား သုမေဓာ ရသေ့ဟူ၍ အဘိညာဉ် ငါးပါး နှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားသခင်သည် အမရဝတီပြည်သို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ ကြွတော်မူရာတွင် ပြည်သူပြည်သားတို့ တာဝေကြ၍ ခရီးလမ်းပြင်ကြရာ၌ သုမေဓာရှင်ရသေ့ လည်း အများတို့ နည်း ညွန်ပျောင်း၌ နှစ်ဘို့တွက် ဝေပုံတာခံလေ၏၊ ဘုရားကြွလာတော် မူလတ်သော်လည်း တဘို့တည်းမျှသာ ပြီးစီးသေးသဖြင့် တဘို့ကား မပြီးစီးသေးခင်ဖြစ်သောကြောင့် သုမေဓာရှင်ရသေ့လည်း ညွန်ပျောင်း တွင် စမ္မခက်ကိုခင်းသကဲ့သို့ အလျားဝပ်လျက် "တပည့်သံဃာတော် အများနှင့် တကွ ရှင်ပင်ဘုရား....အကျွန်ုပ် ကျောက်ကုန်းသို့ တက်နင်း လျှောက်သွားတော်မူပါဘုရား" ဟု လျှောက်ထား တောင်းပန်သော စကားကို ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား ကြားတော်မူလေလျှင်—

ရှင်ရသေ့သုမေဓာသည် အဘယ်ဆုကို တောင်းသနည်းဟု ရွှေဉာဏ် တော်စက္ခုဖြင့် ရှုကြည့်တော်မူလတ်သော် ခုနစ်သချေ် တကြိမ်,

ကိုးသင်္ချေ တကြိမ်၊ ထိုနှစ်ကြိမ်မျှ အလီလီသောဘဝတို့၌ ပါရမီ ဆယ်ပါး, စွန့်ခြင်းကြီးငါးပါးတို့ကို ဖြည့်တော်မူခဲ့ပြီးလျှင် နောင် လာလတ္တံ့သော လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်းထက် ဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာ တွင် ကကုသန်ဘုရား,ကောဏာဂုံဘုရား, ကဿပဘုရား ထင်ရှား သုံးဆူ ပွင့်တော်မူကုန်ပြီး၍ ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက် ကာလ အဘို့၌လျှင် ကပိလဝတ်ပြည်တွင် သာကီဝင်မင်းမျိုး၌ ခမည်း တော် သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီး, မယ်တော် သိရိမဟာမာယာ မှ ဘွားတော် မူသော အလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထကုမာရ, ကြင်ဘက်တော် ယသောဓရာ မိဗ္ဗာဒေဝီ, သားတော် ရာဟုလာ, မိထွေးတော် ဂေါတမီ။

ကဏ္ဍကမြင်း စီးတော်ယာဉ်ကို ခြေတော်တင်လျက် တောထွက် တော်မူ၍ အနောမာမြစ်နားတွင် ဆံတော်ကိုပယ်တော်မူပြီးမှ ဗြဟ္မာ ကပ်သောသင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံသပ္ပါယ်တော်မူပြီးလျှင် ဒုက္ကရစရိယာ ခြောက်နှစ် ကျင့်တော်မူပြီး၍ သုဇာတာ သူဌေးသမီးကပ်လှူအပ်သော နို့ဃနာဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော် မူပြီးလျှင် အင်ကြင်းတော တွင် နေ့သန့်တော်မူ၍ ညချမ်းသော အခါမှ အောင်ရပ်ဌာန မဟာ ဗောဓိမဏ္ဍာလသို့ ကြွလှမ်းတော်မူရာတွင် မြက်ရိတ်လုလင် သုဒ္ဓိယစေင် လှူဒါန်းလိုက်သော ရေဇာမြက်ရှစ်ဆုပ်ကို ညောင်ဗုဒ္ဓေါဟေမင်း အောက် လွှင့်ခြောက်ဖြန့်ကြဲတော်မူက ဆောဆော လျှင်လျှင် ရွှေပလ္လင် ပေါက် လေ၍ ရွှေပလ္လင်တော်၌ ထက်ဝယ်ဘွဲ့ခွေ စံနေတော်မူလျှင် မာရ်စစ်သည် ရောက်လာသဖြင့် နေမဝင်မီ အောင်မြင်တော် မူပြီးမှ မိဂဒါဝုန် ရဂုံ သာမေ သမင်တောဝယ် ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောတော်မူပြီးမှ—

အမည်တော်မှာ သကျမုနိဂေါတမ, အရပ်တော်မှာ တဆယ့်ရှစ် တောင်, အသက်တော်မှာ အနှစ်ရှစ်ဆယ်တိုင်တိုင် ရှည်တော်မူလတ္တံ့၊ လက်ျာရံအဂ္ဂသာဝကမှာ ဥပတိဿ မထေရ်ရဟန္တာ, လက်ဝဲရံ အဂ္ဂ သာဝကမှာ ကောလိတ မထေရ် ရဟန္တာ၊အလုပ်အကျွေးမှာ အာနန္ဒာ မထေရ်တည်း၊ လက်ျာရံ အဂ္ဂသာဝိကာ ရဟန္တာမမှာ ဥပ္ပလဝဏ် ထေရီမ,လက်ဝဲရံ အဂ္ဂသာဝိကာမမှာ ခေမာ ထေရီရဟန္တာမတည်း၊ ချစ်သား သာရိပုတြာ····သင်တို့ဆရာ ငါဘုရားသည် သုမေဓာရသေ့

ဖြစ်စဉ်အခါ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံစွာသော **မဒ္ဒမဗျာဒိတ်** ကို ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား ပေးသနားတော်မူ သဖြင့် ဗျာဒိတ်တော်ကို ခံလိုက်ရ၏။

၁၁။ ဗျာဒိတ်ရခြင်း အင်္ဂါရှစ်ပါးအကြောင်း

မနုဿတ္တံ လိင်္ဂသမ္ပတ္တိ၊ ဟေတု သတ္ထာရဒဿနံ။
ပဗ္ဗဇ္ဇာ ဂုဏသမ္ပတ္တိ၊ အဓိကာရော စ ဆန္ဒတာ။

မနုဿတ္တံ၊ လူသားစင်စစ် အမှန်ဖြစ်ခြင်းဂုဏ်း။ လိင်္ဂသမ္ပတ္တိ၊ ယောက်ျားမြတ်တို့၏ အင်္ဂါလက္ခဏာဟု ဆိုအပ်သော လိင်နှင့်ပြည့်စုံခြင်းဂုဏ်း။ ဟေတု၊ တိဟိတ်ပဋိသန္ဓေနေခြင်းဂုဏ်း။ သတ္ထာရဒဿနံ၊ သဗ္ဗညု သခင် ရှင်တော် ဘုရားနှင့် ဆိုက်ဆိုက်ကြုံကြိုက် ဖူးတွေ့လိုက်ရခြင်းဂုဏ်း။ ပဗ္ဗဇ္ဇာ၊ ရသေ့ရဟန်းဖြစ်ခြင်းဂုဏ်း။ ဂုဏသမ္ပတ္တိ၊ အဘိညာဉ်ငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံခြင်းဂုဏ်း။ အဓိကာရောစ၊ ဘုရား ဖြစ်လိုသောဟု ပတ္တနာဆု တောင့်တပြုခြင်းဂုဏ်း။ဆန္ဒတာ၊ အာသာငင်းငင်း ချင်ခြင်း တပ်မက် နှစ်သက်လိုချင်ခြင်း ဘုရားဖြစ်ချင်ခြင်း အားကြီးလှသော ဆန္ဒဂုဏ်း။ ဣတိ-ဣမေ၊ ဤသည်လျှင် အင်္ဂါရှစ်ပါးတို့တည်း။

ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် မပြည့်စုံသောကြောင့် ကိုးသချေ်တွင်း၌ ပွင့်တော်မူသမျှ သကျထွတ်တင် မြတ်ရှင်ပင်တို့သည် **အနိယတဗျာဒိတ်** မျှသာ မြွက်ကြားငြိမ့်အေး ပေးတော်မူလေသတည်း။

[လေးသချေ်တွင်းဝယ် ရသော ဗျာဒိတ်တော်ကား နိယတဗျာဒိတ် ပေတည်း။]

၁၂။ ကောဏ္ဍညဘုရားရှင်၏အကြောင်း

ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက် ကာလအဘို့၌ ဘုရားမပွင့်လျှင်းဘဲ ကမ္ဘာတသချေ် သုဉ်း၏၊ထိုတသချေ် ကိုလွန်လျှင် သာရကပ်ကမ္ဘာထက် **ကောဏ္ဍညဘုရား** ထင်ရှားတဆူ ပွင့်တော်မူ၏၊ ချစ်သားသာရိပုတြာ.... ကောဏ္ဍညဘုရား ပွင့်တော်မူသော ပြည်ကား ရမ္မဝတီမည်၏၊ ခမည်းတော်ကား သုနန္ဒမင်းကြီး,

မယ်တော်ကား သုဇာတာမိဖုရားတည်း၊ ဘုရားအလောင်းတော်ကို ဖွား၍ အရွယ်သို့ရောက်လျှင် ခမည်းတော်သုနန္ဒမင်းကြီးသည် တိုင်းပြည် ထီးနန်းကို အပ်နှင်းတော်မူ၏၊ သုစိ, သုရုစိ, သုဘ- ဟူသော ပြာသာဒ်သုံးဆောင် ရွှေတောင်နန်းမထက် ကြင်ဘက်တော် ရုစိဒေဝီ မိဖုရားနှင့် မောင်းမအပေါင်း သုံးသိန်းခြံရံလျက် အနှစ်တသောင်း တိုင်တိုင် စံတော်မူပြီးမှ ဝိဇိတသေနသားတော်ရတနာကို ဖွားမြင်လျှင် ညဉ့်တွင်းခြင်း ရထားယာဉ်တော်ကိုစီး၍ တောထွက်တော်မူလေ၏။

ဝေနေယျကြာ သတ္တဝါထိုထို လူဗိုလ်အများတို့လည်း တကုဋေ မျှ လောက် လိုက်ပါကြ၍ ရဟန်းပြုကြလေကုန်၏၊ ဗြဟ္မာ ကပ်လှူသည့် သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံသပ္ပါယ်တော်မူ၍ ဆယ်လပတ်လုံး ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူပြီးလျှင် သုနန္ဒာမည်သော နိဂုံးရွာ၌ သူဌေးသမီးယသောဓရာသည် ကပ်လှူလိုက်သော ရွှေခွက်နှင့်တကွသော ယနာနို့ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်တော်မူပြီးမှ ရဂုံသာမော အင်ကြင်းတော၌ နေ့အတို့ နေ့သန့်တော်မူ၍ ညချမ်းသောအခါမှ အောင်ရပ်ဌာန မဏ္ဍလ ဗောဓိသို့ကြွသွားတော်မူသောအခါ သုနန္ဒာမည်သောမြက်ရိတ်လုလင် လှူလိုက်သော နေဇာမြက်ရှစ်ဆုပ်ကို သာလကလျာဏီပင်အောက် သစ္စာပြု၍ ကြဲဖြန့်တော်မူလေလျှင် ငါးဆယ့်ရှစ်တောင် အမြင့်ဆောင်သော ရွှေပလ္လင်သည် ဆောဆောလျှင်လျှင် ပေါက်လာလေ၏၊ ထို ပလ္လင်ပေါ်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ စံနေတော်မူလျှင် သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို ပိုင်းခြားထင်ထင် သိမြင်တော်မူပြီး၍ ဘုရားကိစ္စအောင်မြင်ပြီးစီးခြင်းသို့ ရောက်တော်မူလေ၏။

သတ္တပဏ္ဏဟူသော ရဂုံမြို့ပေါ် ဥယျာဉ်တော်၌ ဓမ္မစကြာတရားတော်ကို ဟောတော်မူလေ၏၊ လူရောနတ်ပါ ဗြဟ္မာနှင့်တကွ အကုဋေ တသိန်းမျှ ကျွတ်လေကုန်၏၊ လက်ျာရံ အဂ္ဂသာဝက ရဟန္တာကား ဘဒ္ဒမထေရ်တည်း၊ လက်ဝဲရံကား သုဘဒ္ဒရဟန္တာမထေရ်တည်း၊ စမ္မခဏ် နေရာတော်စွဲ၍ သပိတ်တော်ကို ကိုင်သော အလုပ်အကျွေး ကား အနုရုဒ္ဓ တည်း၊ လက်ျာရံ အဂ္ဂသာဝိကာ ရဟန္တာမကား တိဿာထေရီမတည်း၊ လက်ဝဲရံကား ဥပတိဿာထေရီရဟန္တာမမည်၏၊

ဥပါသကာ ဒါယကာ အလုပ်အကျွေးကား သောဏ, ဥပသောဏ နှစ်ယောက်တို့တည်း၊ ဥပါသိကာ ဒါယိကာမ အလုပ်အကျွေးကား နန္ဒာနှင့် သိရိမာမည်သော သီတင်းသည်မနှစ်ယောက်တို့တည်း၊ အရပ် ဉာဏ်တော်ကား ရှစ်ဆယ့်ရှစ်တောင် မြင့်တော်မူ၏၊ အသက်အာယု တော်ကား အနှစ်တသိန်း တိုင်တိုင် ရှည်တော်မူ၏။

ချစ်သား သာရိပုတြာ....ထိုရောအခါ သင်တို့ဆရာ ငါဘုရားသည် ဝိဇိတာဝီ မည်သော လေးကျွန်းသေဌ်နင်း စကြဝတေးမင်းကြီးဖြစ်၍ ဘုရားဟောတော်မူသော တရားတော်မြတ်ကို ကြားနာရလျှင် ဆွမ်း, သင်္ကန်းနှင့်တကွသော အလှူအတန်းကြီးကို လုပ်ကျွေး လှူဒါန်းရ၏၊ ဗျာဒိတ်တော်ကိုလည်း ခံလိုက်ရ၏၊ "ဒါယကာ စကြဝတေးမင်းသည် သုံးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်းထက်၌ ဘုရားမြတ်လှ ဂေါတမလျှင် ဖြစ်လတ္တံ့"ဟု ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဗျာဒိတ်ရ၍ ရဟန်းပြုလေသတည်း၊ ချစ်သားသာရိပုတြာ.... စုတေခဲ့သော် မြဟ္မာ့ပြည်၌ ဖြစ်လေ၏၊ အသက်အာယုတော်မှာ အနှစ်တသိန်း တိုင်တိုင် ရှည်တော်မူ၏၊ မြိုင်မင်းရဂုံ စန္ဒာရုံ၌ ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံတော်မူလေ၏၊ ဓာတ်တော် မွေတော်အပေါင်းကိုကား ဉာဏ်တော်ခုနစ်ယူဇနာ အမြင့်ရှိသော စေတီကြီးပြု၍ တည်ထားကိုးကွယ်လေ၏။

၁၃။ မင်္ဂလဘုရားရှင်၏ အကြောင်း

ကောဏ္ဍညဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလ အဘို့၌ ကမ္ဘာတသင်္ချေ သုဉ်းလေ၏၊ ထိုတသင်္ချေလွန်ပြီးမှ သာရမဏ္ဍ ကပ်ကမ္ဘာထက် မင်္ဂလဘုရား, သုမနဘုရား, ရေဝတဘုရား, သောဘိတ ဘုရား ထင်ရှားလေးဆူ ပွင့်တော်မူ၏၊ "ချစ်သားသာရိပုတြာ....မင်္ဂလ ဘုရားပွင့်သောပြည်မှာ ဥတ္တရမည်၏၊ ခမည်းတော်မှာ ဥတ္တရမင်းကြီး၊ မယ်တော်ဒေဝီ မဟေသီမှာ ဥတ္တရာမိဖုရားကြီးတည်း၊ ဘွားတော်မူ လတ်၍ အရွယ်သို့ရောက်တော်မူလျှင် ခမည်းတော် မင်းကြီးက တိုင်း ပြည်ထီးနန်းကို အပ်နှင်းတော်မူ၍ ယသဝါ, သုစိမာ, သိရိမာ-တည်းဟူ သော ပြာသာဒ်သုံးဆောင် နန်းရွှေတောင်ထက် ကြင်ဘက်တော် ယသဝတီမိဖုရားနှင့် မောင်းမအပေါင်း သုံးသောင်းခြံရံလျက်အနှစ်ကိုး

သောင်းတိုင်တိုင် မင်းစည်းစိမ်ကို စံတော်မူပြီးမှ သားတော်သီဝလကို ဘွားမြင်တော်မူလျှင် ညဉ့်တွင်းခြင်း ပတ္တရမည်သော မြင်းယာဉ်ကို ခြေတော်တင်၍ တောထွက်တော်မူလေသော် တကုဋေမျှလောက်သော ဗိုလ်ခြေတကာ လူများစွာတို့လည်း ရဟန်းပြုကြလေကုန်၏။

ပြဟ္မာကပ်လှူသည့် သင်္ကန်းကို ဆင်ဝတ်သပ္ပါယ်တော်မူ၍ ရှစ်လတိုင်တိုင်ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူပြီးမှ ဥတ္တရမည်သော နိဂုံးရွာ၌ ဥတ္တရာမည်သော သူဌေးသမီး လှူဒါန်းလိုက်သော ရွှေခွက်နှင့်တကွသော ဃနာနို့ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်တော်မူပြီးသော် ဂနိုင်သာမော အင်ကြင်းတော၌ နေ့အတို့ နေ့သန့်တော်မူ၍ ညနေချမ်းအခါမှ ရတနာသိရီ အောင်ဗောဓိသို့ ကြွတော်မူလေသော် ဥတ္တရမည်သော မြက်ရိတ်လုလင် လှူဒါန်းလိုက်သော နေဇာမြက်ထုံး ရှစ်စည်းလုံးကို ကံ့ဝေါပင်ရင်းတွင် သစ္စာဝိဇ္ဇာန် မြွက်၍ ပန္နက်ကြဲ မြောက်တော်မူလေက တခဏခြင်းပင် အဆောတလျင် ငါးဆယ့်ရှစ်တောင် အမြင့်ဆောင်သော ရွှေပလ္လင်သည် မြေမှထွင်းဘောက် ပေါက်လာပေ၏၊ ရွှေပလ္လင်တော်၌ ထက်ဝယ်ဘွဲ့ခွေ စံနေတော်မူက သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို ပိုင်းခြားထင်ထင် သိမြင်တော်မူ၍ ဘုရားကိစ္စအောင်မြင်ပြီးစီးခြင်းအဆုံးသို့ ရောက်တော်မူလေ၏။

သိရိဝရဥတ္တရာရာမမည်သော ပန်းမျိုးစုံသော ဥယျာဉ်တော်၌ ဟောထဓမ္မစကြာ တရားသာတည်း၊ တကုဋေမျှလောက်သော နတ်, လူ, ပြဟ္မာများစွာထိုထို ဗိုလ်ခြေအပေါင်း သောင်းသောင်းဖြဖြ ကျွတ်ကုန်ကြ၏၊ လက်ျာရံ အဂ္ဂသာဝကမှာ သုဒေဝရဟန္တာ၊ လက်ဝဲရံမှာ ဓမ္မသေနမင်ထေရ်ရဟန္တာ၊ အလုပ်အကျွေးမှာ ပါလိတမထေရ်တည်း လက်ျာရံ အဂ္ဂသာဝိကာရဟန္တာမမှာ သီဝလာထေရီမ၊ လက်ဝဲရံမှာ အသောကာရဟန္တာထေရီမတည်း၊ ဥပါသကာဒါယကာယောက်ျား အလုပ်အကျွေးကား နန္ဒနှင့် ဝိသာခတို့ ဥက္ကဋ္ဌ အကြီးအမှူးတည်း၊ ဥပါသိကာဒါယိကာမ အလုပ်အကျွေးကားအနုလာ နှင့် သုတနာ မည်သော သီတင်းသည်မ နှစ်ယောက်တို့သည် ဥက္ကဋ္ဌအကြီး အမှူးတည်း၊ အရပ် ဉာဏ်တော်ကား တဆယ့်ရှစ်တောင် မြင့်တော်မူ၏၊ အသက်အာယုတော်ကား အနှစ်ကိုးသောင်းတိုင်တိုင် ရှည်တော်မူ၏။

"ချစ်သား သာရိပုတြာ....ထိုအခါ သင်တို့ဆရာ ငါဘုရားသည် သုရုစိမည်သော ပုဏ္ဏားဖြစ်၍ သံဃာတော်နှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားကို ရေမရောသော နို့ဃနာဆွမ်းဖြင့် ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် လုပ်ကျွေးလှူဒါန်း၏၊ ထိုခုနစ်ရက်အဆုံးစွန် လွတ်မြောက်သောနေ့၌ သက်နှန်းစုံနှင့်တကွ အလှူကြီးကိုပေးသဖြင့် ဗျာဒိတ်တော်ကို ခံရသည်မှာ နှစ်သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်းထက် သင်ဒါယကာ သုရုစိပုဏ္ဏားကား ဘုရားမြတ်လှ ဂေါတမ ဟူသော အမည်ဖြင့် ပွင့်လတ္တံ့" ဟု ဗျာဒိတ်စကား ထားတော်မူခဲ့၏၊ ဗျာဒိတ်စကား ကြားရလတ်သော် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ပီတိသောမနဿဖြစ်၍ ရဟန်းပြုပြီးလျှင် တရားကိုအားထုတ်သဖြင့် စုတိမရဏာသို့ရောက်လေသော် ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ရောက်၏၊ မင်္ဂလဘုရားသခင်လည်း အသက်တော် ကိုးသောင်းတိုင်တိုင် ရှည်တော်မူပြီးသော် ဝဿရာရုံ မြို့ရုံ၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံတော်မူလေ၏၊ ဓာတ်တော်မွေတော်မြတ်တို့ကိုကား ယူဇနာသုံးဆယ်စွင့်စွင့် မိုယ်းတိမ် မြင့်မျှ ဓာတုကစေတီကြီးတည်လေ၏။

၁၄။ သုမနဘုရားရှင်၏ အကြောင်း

ထိုမင်္ဂလဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလအတွင်၌ မြင့်မြပရိစ္ဆေဒါ ရှည်ကြာနှောင်းက သုမနဘုရား ထင်ရှားတဆူ ပွင့်တော်မူပြန်၏၊ "ချစ်သားသာရိပုတြာ....သုမနဘုရားပွင့်သော ဌာနစံပျော် နေပြည်တော်ကား မေခလမည်၏၊ ခမည်းတော်မှာ သုဒတ္တမင်းကြီး၊မယ်တော်ဒေဝီ မဟေသီမှာ သိရိမာမည်သော မိဖုရားတည်း၊ သုမနမည်သော ဘုရားလောင်းကို ဘွားတော်မူ၍ အရွယ်သို့ ရောက်တော်မူလျှင် ခမည်းတော် သုဒတ္တမင်းကြီးက ထီးနန်းနှင့်တကွ မေခလမည်သော ပြည်ကြီးစည်းစိမ်ကို အပ်နှင်းတော်မူသဖြင့် အနှစ်တသောင်းတိုင်တိုင် စံစားပြီးမှ ဆင်ယာဉ်စီး၍ တောထွက်တော်မူပြီးလျှင် ဆယ်လ ဒုက္ကရစရိယာကိုကျင့်တော်မူ၍ ကံ့ကော်ပင်ရင်း၌ သုံးလူ့ထွတ်ထား ဘုရားဖြစ်တော်မူ၏၊ အသက်အာယုတော်ကား ကိုးသောင်းတိုင်တိုင် ရှည်တော်မူလေ၏။

ငါတို့ အရှင်ဂေါတမ အလောင်းတော်မြတ်သည် နဂါးပြည်၌ တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးလှစွာသော အတုလ အမည်ရှိသော နဂါးမင်း ဖြစ်၍ လူ့ပြည်၌ ဘုရားဖြစ်သည်ဟု ကြား၍ ဆွေမျိုး အပေါင်းတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် နဂါးပြည်မှ ထွက်ခဲ့၍ ပဋ္ဌမအစည်းအဝေး၌ ကုဋေတသိန်း အခြံအရံရှိသော မြတ်စွာဘုရားအား နတ်တို့၏ စည်စောင်းငြင်းတို့ဖြင့် ပူဇော်၍ ကြီးစွာသော အလှူကြီးကို ဖြစ်စေ၏၊ အသီးအသီး သင်္ကန်း လျာပုဆိုး တစုံစီ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်မြတ်တို့အား လှူ၏၊ သရဏဂုံဆောက်တည်၏၊ သုမနဘုရားရှင်လည်း "သင်နဂါးမင်း.... နောင်သောအခါ ဂေါတမအမည်ရှိသော ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့"ဟု ဗျာဒိတ် ကြားတော်မူ၏၊သုမနမြတ်စွာဘုရား ပွင့်သောပြည်တော်ကား မေခလ၊ ခမည်းတော်ကား သုဒတ္တ၊ မယ်တော်ကား သိရိမာ၊ လက်ျာရံကား သရဏ, လက်ဝဲရံကား ဘာဝိတတ္တ၊ အလုပ်အကျွေးကား ဥဒေန၊ သောဏာနှင့် ဥပသောဏာကား လက်ျာရံ, လက်ဝဲရံ တပည့်သမီး အကြီး တည်း၊ ဗောဓိကား ကံ့ဂေါပင်၊ အရပ်တော်ကား အတောင်ကိုးဆယ်၊ သက်တော် ကိုးသောင်းပြည့်လျှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံယူတော်မူလေ၏။

၁၅။ ရေဝတဘုရားရှင်၏ အကြောင်း

ထိုသုမနဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလ အဘို့၌ ရေဝတ ဘုရားထင်ရှားတဆူ ပွင့်တော်မူလေ၏၊ပြည်တော်သာစွ တိုင်းဌာနကား သုဓညဝတီ ပြည်ပုရီတည်း၊ ခမည်းတော်မြတ် လောကနတ်မှာ ဝိပုလမင်း၊ သောင်းတွင်းနွှံကျော် မြတ်မယ်တော်လည်း ဝိပုလာဒေဝီ မဟေသီတည်း၊ လက်ျာရံ အဂ္ဂသာဝက ရဟန္တာကား ဝရုဏတွင်ခေါ် မထေရ်ကျော်တည်း၊ လက်ဝဲရံကား ဗြဟ္မဒေဝ နာမ သညာ ရဟန္တာတည်း၊ အလုပ်အကျွေးမှာ သညာနာမ သမ္ဘဝတည်း၊ လက်ျာရံ အဂ္ဂသာဝိကာ ရဟန္တာ မိန်းမကား ဘဒ္ဒါထေရီမတည်း၊ လက်ဝဲရံကား သုဘဒ္ဒါရဟန္တာမ မည်၏၊ မိုးရာစွင့်စွင့် ပင်မြင့်ဗောဓိကား ပန်းမင်းသော်မော် ပင်ကံ့ဂေါ်တည်း၊ အရပ်ဉာဏ်တော်ကား အတောင်ရှစ်ဆယ် မြင့်တော် မူ၏၊ အာယုအသက်တော်ကား အနှစ် ခြောက်သောင်းတိုင်တိုင် ရှည်တော်မူ၏။

ထိုရေဝတ ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်၌ "ငါတို့ရှင်ဂေါတမ ဘုရား အလောင်းတော်သည် ရမ္မဝတီ မည်သောပြည်၌ အတိဒေဝ မည်သော ပုဏ္ဏားလုလင်ဖြစ်၍ အလုံးစုံသော ပုဏ္ဏားတို့၏ ကျင့်ဝတ်တရားတို့ကို ပါရဂူရောက် တတ်မြောက်လိမ်မာတော်မူ၏၊ ရေဝတမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရ၍ ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တရားဓမ္မကို နာခံရသဖြင့် သရဏဂုံ၌ တည်၍ လောက၌ ပညာရှိတို့ပြုရာသော ဝတ်နိဗဒ် အစီအရင်တို့ဖြင့် ထိုရေဝတမြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို ကြွေးကြော်၍၊ အသပြာ တထောင်ထိုက်တန်သော အပေါ်ရုံသက်န်းဖြင့်လည်း လှူဒါန်းပူဇော် လေ၏၊ ထိုရေဝတမြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ငါတို့ဘုရား အလောင်း အား ဤကမ္ဘာမှ ရေသည်ရှိသော် ကမ္ဘာတထောင်နှင့်တကွ နှစ်သင်္ချေ လွန်သဖြင့် ဂေါတမ အမည်ရှိသောဘုရား ထင်ရှားဖြစ်လတ္တံ့" ဟု ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူ၍ နိယတဗျာဒိတ်တော်ကို ခံယူလိုက် ရ၏။

၁၆။ သောဘိတဘုရားရှင်၏ အကြောင်း

ထိုရေဝတဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလ အတို၌ လူတွင်ထင်ရှား သောဘိတ ဘုရား ပွင့်တော်မူ၏၊ ပြည်တော်မှာ သုဓမ္မပြည်မည်၏၊ ခမည်းတော်ကား သုဓမ္မမည်တွင် ဘုရင်မင်းကြီး တည်း၊ မယ်တော်ဒေဝီ မဟေသီကား သုဓမ္မာ မိဖုရားကြီးတည်း၊ လက်ျာရံ အဂ္ဂသာဝက ရဟန္တာယောက်ျားကား အသမမထေရ် မည် ၏၊ လက်ဝဲရံ ရဟန္တာကား သုနေတ္တမထေရ်မည်၏၊ အလုပ်အကျွေး ကား အနောမမည်၏၊ လက်ျာရံ ရဟန္တာမိန်းမကား နကုလာထေရီမ တည်း၊ လက်ဝဲရံကား သုဇာတာထေရီမည်၏၊ မိုရာစွင့်စွင့် ပင်မြင့် ဗောဓိကား ပန်းမင်း သော်မေဝ် ပင်ကုံ့ဂေါ်တည်း၊ အရပ် ဉာဏ်တော် ကား ငါးဆယ့်ရှစ်တောင် မြင့်တော်မူ၏၊ အသက် အာယု တော်ကား အနှစ် ကိုးသောင်း တိုင်တိုင် ရှည်တော်မူ၏။

ထိုသောဘိတ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်၌ ငါတို့ ရှင်ဂေါ တမဘုရားရှင်၏ အလောင်းတော်မြတ်သည် ရမ္မဝတီ မည်သောပြည်၌

သုဇာတာမည်သောပုဏ္ဏားလုလင်ဖြစ်၍သောဘိတမြတ်စွာဘုရား၏တရား ဒေသနာကို ကြားနာရလျှင် သရဏဂုံတို့၌ ကောင်းစွာတည်၍ ဘုရား အမှူးရှိသောသံဃာတော်တို့အား ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး ကြီးစွာသော အလှူကိုလှူ၏၊ ငါတို့ဘုရားအလောင်းတော်မြတ်အားလည်း "နောင် အခါ ဂေါတမ အမည်ရှိသော ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့"ဟု ဗျာဒိတ်စကား မြွက်ကြားပြီမ့်လေး ပေးတော်မူသဖြင့် ဗျာဒိတ်တော်ကို ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ အားရကြည်ဖြူ ခံယူလိုက်ရ၏။

၁၇။ အနောမဒဿီဘုရားရှင်၏အကြောင်း

ထိုသောဘိတ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော် မူပြီးသော နောက်ကာလ အဘို့၌ ကမ္ဘာတသင်္ချေကို လွန်၍ တခုသောကပ်၌ အနောမဒဿီမြတ်စွာဘုရား,ပဒုမဘုရား,နာရဒဘုရား ထင်ရှားသုံးဆူ ပွင့်တော်မူ၏၊ ထိုအနောမဒဿီမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူသောပြည်ကား စန္ဒဝတီမည်၏၊ ခမည်းတော်မှာ ယသဝါပြည့်ရှင် ဘုရင် မင်းတရားကြီး တည်း၊ မယ်တော်မိဖုရားကြီးကား ယသောဓရာဒေဝီ မဟေသီတည်း၊ လက်ျာရံကား နိသဘရဟန္တာမထေရ်မည်၏၊ လက်ဝဲရံကား အနောမ ရဟန္တာတည်း၊ အလုပ်အကျွေးမှာ ဝရုဏမည်၏၊ လက်ျာရံအဂ္ဂသာဝိ ကာ ရဟန္တာမိန်းမကား သုန္ဒရီထေရီမတည်း၊ လက်ဝဲရံကား သုမနာ ရဟန္တာမမည်၏၊ ဗိုရာစွင့်စွင့် ပင်မြင့်ဗောဓိကား ပေါက်ကြီးပင် တည်း၊ အရပ်ဉာဏ်တော်ကား ငါးဆယ့်ရှစ်တောင် အတိုင်းအရှည် မြင့်တော်မူ၏၊ အသက်အာယုတော်ကား အနှစ်တသိန်း တိုင်တိုင် ရှည် မြင့်တော်မူ၏။

ထိုအနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရား ထင်ရှားပွင့်တော်မူသော အခါ၌ ငါတို့ ရှင်ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည် တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ် နှင့် ပြည့်စုံသောဘီလူးစစ်သူကြီးဖြစ်၍ ကုဋေ ရာ,ထောင်မကသော နတ် ဘီလူးတို့ကို အစိုးရလေ၏၊ ထိုအလောင်းတော်မြတ် နတ်ဘီလူးစစ်သူ ကြီးသည် ဤလောက၌ မြတ်စွာဘုရားပွင့်တော်မူပြီဟု ကောလာဟလ သတင်းစကား ကျော်ကြားပျံ့နှံ့ရှိ၍ ကြားလတ်သဖြင့် ရတနာခုနစ်ပါး

ဖြင့်ပြီးသော နတ်သုဓမ္မာ စရပ်ကြီးနှင့် တူသော အလွန်နှစ်လို့ဘွယ် တင့်တယ်ကောင်းမွန်လှသော ရတနာမဏ္ဍပ်ကြီးကိုဘန်ဆင်း၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး နတ်တို့၌ ဖြစ်သော ဆွမ်းစသော အာဟာရတို့ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ ဗုဒ္ဓပမုခဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာတော်မြတ်တို့အား သဒ္ဓါစိတ်ပြေး ကျွေးမွေးလှူဒါန်း၏၊ အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရားလည်း ဤငါတို့ဘုရားအလောင်းတော်ကို "ကမ္ဘာ တသိန်းတို့၏ အထက်၌ တခုသော အသင်္ချေကိုလွန်၍ ဂေါတမအမည်ရှိသောဘုရားထင်ရှားဖြစ်လတ္တံ့." ဟု ဗျာဒိတ်စကား မြွက်ကြားငြိမ့်လေး ပေးတော်မူသဖြင့် ဗျာဒိတ်တော်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အားရကြည်ဖြူ ခံယူလိုက်ရသတည်း။

၁၀။ ပဒုမဘုရားရှင်၏ အကြောင်း

ထိုအနောမဒဿီမြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလအတို့၌ ပဒုမမြတ်စွာဘုရားထင်ရှင်းတဆူ ပွင့်တော်မူ၏၊ ပြည်တော်သာယာ တိုင်းအောင်ချာကား စမ္ပကပြည်တည်း၊ ခမည်းတော်မြတ် လောကနတ်မှာ အသမမည်သော မင်းကြီးတည်း၊ မယ်တော်မိဖုရားကား အသမာဒေဝီ မဟေသီတည်း၊ လက်ျာရံအဂ္ဂသာဝက ရဟန္တာယောက်ျားကား သာလမည်သောမထေရ်တည်း၊ လက်ဝဲရံကား ဥပသာလမထေရ် ရဟန္တာမည်၏၊ အလုပ်အကျွေးကား ဝရုဏမည်၏၊ လက်ျာရံအဂ္ဂသာဝိကာထေရီမ ကား ရာမာမည်သော ရဟန္တာမတည်း၊ လက်ဝဲရံကား သုရာမာရဟန္တာထေရီမ မည်၏၊ မှီရာ စွင့်စွင့်ပင်မြင့်သိရိ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်ကား ကြောင်လျှာပင်တည်း၊ အရပ်ဘွက်တော်ကား ငါးဆယ့်ရှစ်တောင်မြင့်တော်မူ၏၊ အသက်အာယုတော်ကား အနှစ်တသိန်းတိုင်တိုင် ရှည်တော်မူ၏။

ထိုပဒုမမြတ်စွာဘုရားရှင်လက်ထက်တော်၌ ငါတို့ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရား မှီတော်မူရာ ဌာန၏အနီးဖြစ်သော တခုသောတောအုပ်ကြီး၌ သားအပေါင်းတို့ကို အစိုးရသော ခြင်္သေ့မင်း ဖြစ်၍ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး နိရောဓသမာပတ် ဝင်

စားတော်မူသော ဘုရားရှင်ကိုမြင်လတ်လေ၍ ကြည်ညိုသော စိတ်ဖြင့် ရှိခိုးပြီးသော် လက်ျာရစ်လှည့်၍ ကောင်းစွာဖြစ်သော နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြင့် သုံးကြိမ်တိုင်တိုင်ဟောက်ပြီးသော် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဘုရားတည်းဟူသော အာရုံကိုယူ၍၊ ပီတိအဟုန်ဖြင့် အစာရှာသွားခြင်းကိုမပြုမူ၍ ဆည်းကပ်ခစား၏၊ ထိုအခါ ပဒုမမြတ်စွာဘုရားသည် နိရောဓသမာပတ်ကို လွန်သဖြင့်ခြင်္သေ့မင်းကို ကြည့်တော်မူ၍ ရဟန်းသံဃာ၌လည်း ကြည်ညိုစေ၏၊ထိုအခါ ပဒုမမြတ်စွာဘုရားသည် ခြင်္သေ့မင်းအား "နောင်သောအခါ ဂေါတမ မည်သောဘုရား ထင်ရှားဖြစ်လတ္တံ့"ဟု ဗျာဒိတ်စကား မြွက်ကြားငြိမ့်လေး ပေးတော်မူသဖြင့် ဗျာဒိတ်တော်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အားရကြည်ဖြူ ခံယူလိုက်ရ၏။

၁၉။ နာရဒဘုရားရှင်၏ အကြောင်း

ထိုပဒုမမြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလအတွဲ၌ နာရဒမြတ်စွာဘုရားသင်ရှားတဆူ ပွင့်တော်မူ၏၊ဌာနစံတည် ပွင့်သောပြည်ကား ဓညဝတီ တွင်မည်ဝေရော်၊ခမည်းတော်ကား သုဒေဝဟု နာမပင်းကျစ် ပြည့်ရှင်ဖြစ်၏၊ ကြင်ချစ်ဒေဝီ မဟေသီပျော် မြတ်မယ်တော်ကား အနောမာ မိဖုရားကြီးမည်၏၊ လက်ျာရံ အဂ္ဂသာဝက ရဟန္တာယောကျ်ားကား ဘဒ္ဒသာလမထေရ်မည်၏၊ လက်ဝဲရံကား ဇိတမိတ္တမထေရ်ရဟန္တာမည်၏၊အလုပ်အကျွေးကား ဝါသေဋ္ဌတည်း၊ လက်ျာရံအဂ္ဂသာဝိကာ ရဟန္တာထေရီမကား ဥတ္တရာမည်၏၊ လက်ဝဲရံကား ဖဂ္ဂုနီထေရီရဟန္တာမည်၏၊ မှိုရာစွင့်စွင့် ပင်မြင့်သိရိ ဗောဓိ အောင်ရပ်ကား ကြေခင်လျှာပင်တည်း၊ ကိုယ်တော် မြတ်၏ အရပ်တော်ကား အတောင် ရှစ်ဆယ့်ရှစ်တောင်မြင့်တော်မူ၏၊အသက်အာယုတော်ကား အနှစ်ကိုးသောင်းတိုင်တိုင် ရှည်တော်မူ၏။

ထိုနာရဒမြတ်စွာဘုရားရှင်လက်ထက်တော်၌ငါတို့ဘုရားအလောင်းတော်မြတ်သည် ရသေ့ရဟန်းပြု၍ ဟိမဝန္တာတောင်ခြေ၌ ကျောင်းသင်္ခမ်းကို ဘန်ဆင်းပြီးသော် ငါးပါးသော ဈာန်အဘိညာဉ်တို့၌ရင်း, ရှစ်ပါးသော သမာပတ်တို့၌ရင်း လေ့လာသည်ကိုပြု၍ နေတော်မူ၏၊

ထိုအခါ၌ နာရဒမြတ်စွာဘုရားသည် ငါတို့ဘုရား အလောင်းတော် ရှင်ရသေ့အား အစဉ်သနားတော်မူသဖြင့် ကုဋေရှစ်ဆယ်သောရဟန္တာ အပေါင်းတို့ဖြင့်၎င်း,အနာဂါမိဖိုလ်၌ တည်ကြကုန်သော ဥပါသကာ အပေါင်းတို့ဖြင့်၎င်း ကောင်းစွာ ခြံရံအပ်ကုန်သည် ဖြစ်၍ ထိုဘုရား လောင်း ရှင်ရသေ့၏အထံသို့ ကြွသွားတော်မူ၏။

ငါတို့ ဘုရားအလောင်းတော် ရှင်ရသေ့သည်လည်း မြတ်စွာဘုရား သခင်ကိုမြင်လျှင် အလွန်ဝမ်းမြောက်အားရ မြတ်နိုးလှသော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ဘုရားသခင်၏ကျေးဇူးတော် ဂုဏ်တော်အပေါင်းကို အောက်မေ့ သရဇ္ဈာယ် အမိပ္ပါယ်အတွဲ ပြောပြကြွေးကြော်ပြီးသော် တဖန်သော နေ့၌ ဥတ္တရကုရုကျွန်းသို့ ဈာန်အဘိညာဉ်တန်ခိုးဖြင့် သွားရောက်ပြီး လျှင် မြတ်စွာဘုရားအား ဆွမ်းဘောဇဉ် အာဟာရတို့ကို ဆက်ကပ် လှူဒါန်းပူဇော်၏၊ ထိုကဲ့သို့ ခုနစ်ရက်ကာလပတ်လုံး ကြီးစွာသော အလှူအတန်းကိုပေး၍ ဟိမဝန္တာတောမှ အဘိုးအနဂ္ဃ ထိုက်တန် သော စန္ဒကူးနီကို ဆောင်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ပူဇော်လှူဒါန်းခြင်းကို ပြု၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းရှင်ရသေ့အား "နောင်အခါ ဂေါတမ အမည်ရှိသော ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့" ဟုဗျာဒိတ်စကား မြွက်ကြားငြိမ့် လေး ပေးတော်မူသဖြင့် ဗျာဒိတ်တော်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အားရ ကြည်ဖြူ ခံယူလိုက်ရ၏။

၂၀။ ပဒုမုတ္တရဘုရားရှင်၏အကြောင်း

ထို နာရဒမြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်၍ ဤကမ္ဘာမှ တသိန်း သောကာလအဘို့၌ ကမ္ဘာတသင်္ချေကိုလွန်၍ ဤကမ္ဘာမှတသိန်းသော ကမ္ဘာ တခုသောကပ်ဝယ်ပဒုမုတ္တရဘုရားထင်ရှားတဆူ ပွင့်တော်မူ၏၊ ဌာနပျံပျော် နေပြည်တော်ကား **ဟံသဝတီ** တွင်မည်သမိုင်း တိုင်းကြီး ဝေရော်၊ ခမည်းတော်ကား **အာနန္ဒ**တွင် ဘုရင်မင်းမြတ် သမုနတ် တည်း၊ မယ်မြတ်ဒေဝီ မဟေသီကား မည်တော်သညာ **သုဇာတာ** တည်း၊ လက်ျာရံဖြစ်သော အဂ္ဂသာဝက ရဟန္တာ ယောက်ျားကား **ဒေဝိလ**တွင် မထေရ်ပင်တည်း၊ လက်ဝဲရံအဂ္ဂသာဝက ရဟန္တာကား

သုဇာတ မထေရ်မည်၏၊ အလုပ်အကျွေးကား သုမန မည်၏၊ လက်ျာရံ အဂ္ဂသာဝိကာရဟန္တာမကား အမိတာ ထေရီမည်၏၊ လက်ဝဲရံထေရီမကား အသမာ မည်သော ရဟန္တာမတည်း၊ မှီရာစွင့်စွင့် ပင်မြင့်သိရိ ဗောဓိအောင်ရပ်ကား အင်ကြင်းပင် တည်း၊ အရပ်ဉာဏ်တော်ကား အတောင် ငါးဆယ့်ရှစ်တောင် မြင့်တော်မူ၏၊ ကိုယ်တော်မြတ်၏ ရောင်ခြည်တော်သည်ကား ထက်ဝန်းကျင် တဆယ့် နှစ်ယူဇနာ တိုင်တိုင် တောက်ပလျှံလင်း ထိန်ထိန်ဝင်းမျှ ထွန်းတောက်ပတော်မူ၏၊ အသက်အာယုတော်ကား အနှစ်တသိန်း တိုင်တိုင် ရှည်တော်မူ၏။

ထို ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်၌ ငါတို့ ရှင်ဂေါတမ ဘုရားရှင်၏ အလောင်းတော်သည်ကား ကုဋေ, ရာထောင်မက ပေါများလှသော ဇဋိလမည်သောမင်းဖြစ်၍ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်မြတ်တို့အား သင်္ကန်းစုံနှင့်တကွသော အလှူကြီး အတန်းကြီးတို့ကို ပေးလှူ၏၊ ထိုပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရားသည်ကား ငါတို့ရှင်ဂေါတမ အလောင်းတော်မြတ်ကို ဆွမ်းအနုမောဒနာ ပြုသည်၏ အဆုံးဝယ် "နောင်သောအခါ ကမ္ဘာတသိန်းတို့၏ အထက်၌ ဂေါတမမည်သော ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့"ဟုဗျာဒိတ်စကား မြွက်ကြား ငြိမ့်လေး ပေးတော်မူသဖြင့် ဗျာဒိတ်တော်ကို ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ အားရကြည်ဖြူ ခံယူလိုက်ရ၏။

၂၁။ သုမေဓဘုရားရှင်၏ အကြောင်း

ထိုပဒုမုတ္တရဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလအဘို့၌ ကမ္ဘာ သုံးသောင်းတို့ကို လွန်၍ တခုတည်းသော ကမ္ဘာ၌ သုမေဓဘုရား, သုဇာတဘုရား ထင်ရှားနှစ်ဆူပွင့်တော်မူ၏၊ ထိုဘုရားရှင် နှစ်ဆူတို့တွင် သုမေဓ ဘုရားရှင်၏ ပွင့်တော်မူရာ အောင်ချာရဋ္ဌ ရွှေပြည်မကား သုဒဿန ဌာနကွန့်လှိုင်း တိုင်းကြီးဝေရော်၊ ခမည်းတော်ကား သုဒတ္တ ဟု နာမပညတ် မင်းမြတ်ဘုရင် တိုင်းကြီးရှင်တည်း၊ မယ်တော်ဒေဝီ မဟေသီမြတ် နန်းကြီးနတ်ကား သုဒတ္တာ ဟု နာမထင်ရှား မိဖုရားကြီးတည်း၊ လက်ျာရံ အဂ္ဂသာဝကကား သရဏ

ရဟန္တာ မထေရ်မည်၏၊ လက်ဝဲရံ အဂ္ဂသာဝက ရဟန္တာကား သဗ္ဗကာမ မထေရ်မည်၏၊ အလုပ်အကျွေးကား သာဂရ မည်၏၊ လက်ျာရံ အဂ္ဂသာဝိကာ ရဟန္တာမကား ရာမာ ထေရီမမည်၏၊ လက်ဝဲရံထေရီမကား သုရာမာ ရဟန္တာမမည်၏၊ မိုရာစွင့်စွင့် ပင်မြင့်ဗောဓိကား ထိမ်ပင်၌ပွင့်တော်မူ၏၊ အရပ်ဉာဏ်တော်ကား ရှစ်ဆယ့်ရှစ်တောင်မြင့်တော်မူ၏၊ အာယုအသက်တော်ကား အနှစ် ကိုးသောင်းတိုင်တိုင် ရှည်တော်မူ၏။

ထိုသုမေဓဘုရားရှင် လက်ထက်တော်၌ ငါတို့ ရှင်ဂေါတမဘုရားအလောင်းတော်သည် ခပ်သိမ်းသော သူတို့ထက် မြတ်သော ဥတ္တရအမည်ရှိသော လုလင်ယောက်ျားဖြစ်၍ မြုပ်ထားအပ်သော ကုဋေရာ,ထောင်မကသော ရွှေငွေဘဏ္ဍာ, ဥစ္စာဓန အစရှိသော စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ကိုစွန့်ကြဲ၍ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား ကြီးစွာသော အလှူကို ပေးလှူ၏၊ ထိုသုမေဓမြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို ကြားနာရသဖြင့် သရဏဂုံတို့၌ ကောင်းစွာတည်၍ တောထွက်ပြီးလျှင် ရသေ့ရဟန်း ပြု၏၊ သုမေဓမြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ဘုရားလောင်းအား ဆွမ်း အနုမောဒနာ ပြုသည်၏ အဆုံး၌ "နောင် အခါ ရှင်ဂေါတမ မည်သော ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့"ဟု ဗျာဒိတ်စကား မြွက်ကြားငြိမ့်လေး ပေးတော်မူသဖြင့် ဗျာဒိတ်တော်ကို ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာအားရကြည်ဖြူ ခံယူလိုက်ရ၏။

၁၂။ သုဇာတဘုရားရှင်၏ အကြောင်း

ထိုသုမေဓဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလအဘို့၌ သုဇာတဘုရား ထင်ရှားတဆူ ပွင့်တော်မူ၏၊ ဌာနစံတည် ပွင့်သော ပြည်ကား သုမင်္ဂလ သာစွ ဝေရော် တိုင်းပြည်တော်တည်း၊ ခမည်းတော်မြတ် သမုနတ်ကား ဥဂ္ဂတ မင်း၊ သေဌ်နင်းရွှေဘော် မြတ်မယ်တော်မှာ ပဘာဝတီ ဒေဝီထွတ်ဖျား မိဖုရားတည်း၊ လက်ျာရံအဂ္ဂသာဝကရဟန္တာကား သုဒဿန နာမ သင်းကြည် မြတ်မထေရ်တည်း၊ လက်ဝဲရံ အဂ္ဂသာဝကမထေရ်ကား သုဒေဝ ရဟန္တာ မည်၏၊ အလုပ်အကျွေးကား နာရဒ မည်၏၊ လက်ျာရံအဂ္ဂသာဝိကာရဟန္တာမ

ကား နာဂါထေရိမ မည်၏၊ လက်ဝဲရံရဟန္တာမကား နာဂသမာလာထေရိမည်၏၊ မိုရာစွင့်စွင့် ပင်မြင့်သိရိ အောင်ဗောဓိကား ဝေဠုရုက္ခဝါးပင်ကြီးတည်း၊ အရပ်ဉာဏ်တော်ကား အတောင် ငါးဆယ် အတိုင်းအရှည် ပမာဏမျှ မြင့်တော်မူ၏၊ အသက်အာယုဓတော်ကား အနှစ်ကိုးသောင်း တိုင်တိုင် ရှည်တော်မူ၏။

ထိုသုဇာတ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်၌ ငါတို့ ရှင်ဂေါတမဘုရား အလောင်းတော်သည် စကြဝတေးမင်းဖြစ်၍"ဤလောက၌လူတွင်ထင်ရှား ဘုရားဖြစ်တော်မူ၏" ဟု ကောလာဟလ သတင်းစကားကြားလတ်သော် မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့ ဆည်းကပ်၍ တရားတော်ကိုနာ၍၊ ဘုရားအမှူးရှိသော ဗုဒ္ဓပမုခသံဃာတော်တို့အားလည်း ရတနာခုနစ်ပါးတို့နှင့်တကွ လေးကျွန်းလုံး၌ဖြစ်သော မင်း၏ စည်းစိမ်ကို လှူဒါန်း ဆောင်နှင်းပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအထံတော်၌ ရဟန်းပြုတော်မူ၏၊ လေးကျွန်းလုံး၌တည်ကုန်သော မင်းစသော သူတို့သည် တိုင်းနိုင်ငံမှ ဖြစ်သော အခွန်ဘဏ္ဍာတို့ကို ယူခဲ့ကုန်၍ အာရာမ်စောင့်ကိစ္စကို ပြီးစေပြီးလျှင် ဘုရားအမှူးရှိသောသံဃာတော်တို့အား အမြဲနိစ္စအလှူအတန်းကြီးကို ပေးလှူကြကုန်၏၊ထိုသုဇာတ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ငါတို့ဘုရားအလောင်းတော်ကို"နောင်အခါ ဂေါတမအမည်ရှိသော လူတွင်ထင်ရှား ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့"ဟုဗျာဒိတ်စကား မြွက်ကြားမြွက်ကြား ပေးတော်မူသဖြင့် ဗျာဒိတ်တော်ကို ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာအားရကြည်ဖြူ ခံယူလိုက်ရ၏။

၂၃။ ပိယဒဿီဘုရားရှင်၏အကြောင်း

ထိုသုဇာတမြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလအဘို့၌ ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာမှ ပြန်၍ရေသော် ကမ္ဘာတသောင်းရှစ်ထောင်တို့၏ အထက်၌ တခုသောကပ်ဝယ် ပိယဒဿီဘုရား, အတ္ထဒဿီဘုရား,ဓမ္မဒဿီဘုရားထင်ရှားသုံးဆူ ပွင့်တော်မူ၏၊ထိုသုံးဆူသော ဘုရားရှင်တို့တွင် ပိယဒဿီ မြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ်အားဖြင့်ပါရမီတို့ကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူ၍ တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်လေ၏၊ ထိုအခါ အလောင်းတော် နတ်သားသည် တုသိတာနတ်ပြည်မှ စုတေ

ခဲ့၍ သုမေဓမည်သော နေပြည်တော်၌ သုဒတ္တ မည်သော မင်းကြီး၏ သားတော်ဖြစ်လာလေ၏၊ မယ်တော်ဖြစ်သော အဂ္ဂမဟေသီ မိဖုရားကြီးကား စန္ဒာဒေဝီ မည်၏၊ ဘုရားလောင်းပဋိသန္ဓေယူတော်မူ၍ ဆယ်လလွန်မြောက်လတ်သော် ဝါနုမည်သော စုံဂနိုင်ပေါ် ဥယျာဉ်တော်၌ မိးရှုးသန့်စင် ဘွားမြင်တော်မူ၏။

အမည် မှည့်အံ့သောနေ့၌ ခပ်သိမ်းစုံ တခုသော လောကဓာတ်အလုံး၌ ရှိရှိသမျှသော လူအပေါင်းတို့သည် အချင်းချင်း ချစ်ခင် ကြင်နာခြင်း မေတ္တာ,ကရုဏာ, တန်ခိုးပြာဋိဟာ ထင်ရှားလှသည် ဖြစ်၍ ဘုရားအလောင်းတော်ကို“ဝိပဿီ”ဟု မှည့်ကြကုန်သဖြင့် အရွယ်သို့ ရောက်လတ်သော်အနှစ်ကိုးထောင်တို့ပတ်လုံးသုနိမ္မလ,ဝိမလ,ဂိရိဂုဟာ မည်သော ပြာသာဒ်သုံးဆောင် နန်းရွှေတောင်ထက် ကြင်ဘက်တော် ဝိမလာဒေဝီအမှူးရှိသော မောင်းမအပေါင်း သုံးသောင်း သုံးထောင် ခြံရံလျက် လူ၏ဘောင်၌ စံစားတော်မူပြီးမှ ဇိဏ္ဏ,ဗျာဓိ,မတ, ပဗ္ဗဇိတဟူသော နိမိတ်ကြီးလေးပါးကို မြင်တော်မူပြီးနောက် ဇာတ္တနစေလမည်သော သားတော်ရတနာကို မိးရှုးသန့်စင် ဖွားမြင်တော်မူလတ်သော် ညဉ့်တွင်းခြင်း ရထားယာဉ်ကို ခြေတော် တင်လျက် တောထွက်တော် မူလေ၏၊ ဘုရားလောင်းသို့ အတုလိုက်၍ တကုဋေမျှလောက်သော လူများအပေါင်းတို့လည်း ရဟန်းပြုကြလေကုန်၏။

ဒုက္ကရစရိယာ ခြောက်လ ကျင့်တော်မူ၍ ကဆုန်လပြည့် ဝိသာခါ နက္ခတ်နှင့်ယှဉ်လျက် ဝရဏမည်သော ပုဏ္ဏားရွာ၌ ပြာဟ္မဏမဟာသာလ သူဌေးသမီးသည် ရွှေခွက်နှင့်တကွ ကပ်လှူအပ်သောနတ်သြဇာဖြင့် ထုံအပ်သော ပျားဃနာဆွမ်းကို လေးဆယ့်ကိုးလုပ် မယုတ်မလွန် ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော်မူ၍ ဂနိုင်သာမော အင်ကြင်းတော၌ နေ့အဘို့ နေ့သန့်တော်မူ၍ ညချမ်းသောအခါမှ ကြွတော်မူရာ သုဇာတအမည်ရှိသော အာဇီဝကသည် အားရရွှင်လန်း လှူဒါန်းဆက်ကပ်လိုက်သော မြက်ရှစ်ဆုပ်ကို ရေခတက်ပင် အောက် ဓိဋ္ဌာန်မြောက်၍ ငါးဆယ့်သုံးတောင် အပြန့်ကျယ်အောင် ဖြန့်ခင်းတော်မူလတ်သော် ဆောဆောလျှင်လျှင် ရွှေပလ္လင်ပေါက်လာလျက် ထက်ဝယ်ဘွဲ့ခွေ စံနေ

တော်မူပြီးလျှင် မာရ်စစ်သည်အပေါင်းကို အောင်တော်မူ၍ သဗ္ဗညုတဉာဏ်အထွတ်သို့ ရောက်တော်မူက "အနေကဇာတိ သံသာရံ"စသဖြင့် ဥဒါန်းကျူးရင့်တော်မူ၏။

ထိုဗောဓိမဏ္ဍိုင် ထက်ဝန်းကျင်၌ သတ္တသတ္တာ နဝါဟာလီ စဉ်စီ မပျက် လေးဆယ့်ကိုးရက်တို့ကို လွန်စေသဖြင့် မိမိ၏ ပါရမီကို အမှီပြုပြီးလျှင် အတူလိုက်၍ ရဟန်းပြုကြလေကုန်သော သူတော်ကောင်း ပရိသတ်အပေါင်းတို့အား မဂ်ဖိုလ်ကိုရကြစေရန် ရည်သန်တော်မူပြီး၍ မင်ကူးတို့ဘောင်ဦးက မူးကြီးကြပ်မ သွေးဆောင်ခေါ်ငင်တော်မူသော အသွင် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ထိုသူတို့ ရှိရာဌာနသို့ ကြွရောက်တော်မူပြီးမှ ဥပဝတီမည်သော မြို့၏အနီး ဥပဘာဝမည်ခေါ် ဥယျာဉ်တော်သို့ ကြွရောက် သက်ဆင်းတော် မူလာ၍ တကုဋေမျှ လောက်သောရဟန်းပရိသတ်အများတို့အား ဓမ္မစကြာတရားရေအေး အမြိုက်ဆေးကို တိုက်ကျွေးတော်မူသဖြင့် မဂ်ဖိုလ်ကြည်နူး တရားထူးကို လက်ဦးစွာ နာကြရလေကုန်၏၊ ဤသို့ ကြားနာကြရ စေခြင်းသည် ဦးစွာအစ ပဌမလက်မွန်ဖြစ်သော အဘိသမယတည်း။

ထို ပိယဒဿီ မြတ်စွာဘုရား၏ ဌာနစံပျော် နေပြည်တော်ကား သုဓညပြည် တွင်မည်ဝေရော်၊ ခမည်းတော်ကား သုဒတ္တမင်းသေဌ်နှင်းကေရာဇ် ပြည့်ရှင်ဖြစ်၏၊ ကြင်ချစ်ဒေဝီ မဟေသီခေါ် မြတ်မယ်တော်ကား စန္ဒာဒေဝီ တမွတ် အထွတ်ညာထား မိဖုရား ကြီးတည်း၊ လက်ျာရံ အဂ္ဂသာဝက ရဟန္တာယောက်ျားကား ပါလိတမထေရ် မည်၏၊ လက်ဝဲရံမထေရ်ကား သဗ္ဗဒဿီ ရဟန္တာမည်၏၊ အလုပ်အကျွေးကား သောဘိတမထေရ်မည်၏၊ လက်ျာရံ အဂ္ဂသာဝိကာ ရဟန္တာမကား သုဇာတာထေရီမည်၏၊ လက်ဝဲရံထေရီမကား ဓမ္မဒိန္နာ ရဟန္တာမမည်၏၊ မှီရာစွင့်စွင့် ပင်မြင့်သိရီ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်ကား ရေခတက်ပင်တည်း၊ ထိုပိယဒဿီ မြတ်စွာဘုရားသည် မနှိုင်းယှဉ်အပ်သော တပည့်ပရိသတ်လည်း များပြားလှလေကုန်၏။

သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောက်ျားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာတော်ကြီးတို့ဖြင့်၎င်း, ရှစ်ဆယ်သော အနုဗျဉ္ဇန-မဟာဗျဉ္ဇန လက္ခဏာတော်

ငယ်တို့ဖြင့်ရင်း တင့်တယ်ဘွယ်ရာ ကြည်ညိုစွာ တန်ဆာ ဆင်သကဲ့သို့ ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်သော အင်ကြင်းပင်ကြီး ပမာဏအသွင် ထင်ရှားကျော်စောသဖြင့် မီးရောင်, လရောင်, နေရောင်တို့ကိုလွှမ်းမိုး ဖုံးအုပ်၍ မြတ်စွာဘုရား ရောင်ခြည်တော်တို့ဖြင့်သာလျှင် အချင်းခပ်သိမ်း ထွန်းလင်း တောက်ပကုန်၏၊ အသက်အာယုတော်ကား အနှစ် ကိုးသောင်းတိုင်တိုင် ရှည်တော်မူ၏။

ထိုပိယဒဿီ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်၌ ငါတို့ ရှင်ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် ကဿပအမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားလုလင်ဖြစ်၍ ဇာတိဟာသကျမ်းလျှင် ငါးခုမြောက်သော ဗေဒင်သုံးပုံတို့ကို ကမ်းတဘက်ရောက် တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်တော်မူ၏၊ ထိုအခါ အလောင်းတော်ပုဏ္ဏားသည် ကုဋေရာ, သောင်းမက ကြွယ်ဝသမျှသော စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကိုစွန့်၍ ကောင်းမွန်လှစွာ သံဃာတော်တို့ ကိန်းဝပ်သီတင်းသုံးကြရန် အာရာမ်ကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်း၏၊ သရဏဂုံ သီလတို့၌ ကောင်းစွာတည်၏၊ ထိုအခါ ပိယဒဿီ မြတ်စွာဘုရားသည် ငါတို့ဘုရားအလောင်းတော်ကို "နောင်သောအခါ ဂေါတမမည်သော ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့" ဟု ဗျာဒိတ်စကား မြွက်ကြားပြီမ့်လေး ပေးတော်မူသဖြင့် ဗျာဒိတ်တော်ကို ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ အားရကြည်ဖြူ ခံယူလိုက်ရ၏။

၂၄။ အတ္ထဒဿီဘုရားရှင်၏ အကြောင်း

ထိုပိယဒဿီ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော် မူပြီးသော နောက်ကာလအတို့၌ **အတ္ထဒဿီ**မြတ်စွာဘုရား ထင်ရှားတဆူ ပွင့်တော်မူ၏၊ ဌာနစံပျော် နေပြည်တော်ကား **သောဘဏ**ဟု နာမသာစည်တိုင်းပြည်ဝေရော် မည်တွင်ခေါ်၏၊ ခမည်းတော်ကား **သာဂရ**မင်း သေဠ်နင်းကေရာဇ် ပြည့်ရှင်ဖြစ်၏၊ ကြင်ချစ်ဒေဝီ ရွှေညီရံမယ် မြတ်မယ်တော်ကား **သုဒဿန**ာသညာညွှန့်ဖူး ရွှေများမူးတည်း၊ လက်ျာရံ အဂ္ဂသာဝကရဟန္တာ ယောက်ျားကား **သန္တ**မထေရ်မည်၏၊ လက်ဝဲရံ ရဟန္တာကား **ဥပသန္တ**မထေရ်မည်၏၊ အလုပ်အကျွေးကား **အဘယ**

မထေရ်မည်၏၊ လက်ျာရံ အဂ္ဂသာဝိကာ ရဟန္တာမကား ခေမာထေရီမ မည်၏၊ လက်ဝဲရံ ရဟန္တာမကား သုခေမာ ထေရီမည်၏၊ မိုရာစွင့်စွင့် ပင်မြင့်သိရိ အောင်ဗောဓိကား ပန်းမြတ်လှထွား စကားပင်ကြီး တည်း၊ အရပ် ဉာဏ်တော်ကား အတောင်ရှစ်ဆယ် မြင့်တော်မူ၏၊ ကိုယ်တော်မြတ်၏ အရောင်အဝါတော်သည်ကား ထက်ဝန်းကျင် အခါ ခပ်သိမ်း တယူဇနာ တိုင်တိုင်ရှိသော အရပ်ကို ပျံ့နှံ့တောက်လင်း ဝင်းဝင်း ရွှေရွှေ နေရောင်မက ထွန်းပတော်မူ၏၊ အသက်အာယုတော် ကား အနှစ်တသိန်း အတိုင်းအရှည် ရှိတော်မူ၏။

ထို အတ္ထဒဿီဘုရားရှင် လက်ထက်တော်၌ ငါတို့ရှင် ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည်ကား စမ္ပကမည်သော ပြည်၌ သိမအမည်ရှိသောပုဏ္ဏား သူဌေးဖြစ်၍ များစွာသော စည်းစိမ် အခြံ အရံရှိ၏၊ ထိုပုဏ္ဏားသူဌေးသည် ကိုးကွယ်ရာမဲ့ ချို့တဲ့ဥစ္စာ ခိုရာမဲ့တည်း ဖြစ်သော သူတို့အား စည်းစိမ်ဥစ္စာကို ပေးကမ်းစွန့်လှူ၍ ဟိမဝန္တာ၏ အနီးဖြစ်သော တခုသောတောအုပ်၌ ရသေ့ရဟန်းပြု၍ နေတော်မူ သဖြင့် ရှစ်ပါးသော သမာပတ်, ငါးပါးသော ဈာန်အဘိညာဉ်တို့နှင့် တကွ ကြီးသော တန်ခိုးအာနုဘော်နှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ လူအပေါင်း တို့အား ကောင်းသော တရားကို ညွှန်ကြားပြသ ဆုံးမဟောပြော၏၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဘုရား ထင်ရှား ပွင့်တော်မူသကဲ့သို့ နေ့ညဉ့်မစဲ အုတ် အော် သောင်းသဲ ဖြစ်လေကုန်၏၊ ထိုအခါ အတ္ထဒဿီ မြတ်စွာဘုရား အထံတော်၌ရဟန်းပြုပြီးလျှင် သုဒဿနမြို့၌ ပရိသတ်တို့၏ အလယ်တွင် ကောင်းစွာနေထိုင်သဖြင့် တရားတော်ကို နာယူ၏၊ အတ္ထဒဿီ မြတ်စွာ ဘုရားသည်လည်း ထိုအလောင်းသူမြတ်ကို စိမ့်စိမ့်ရှုတော်မူ၍ "ဘုရား စင်စစ်ဖြစ်လတ္တံ့"ဟု ဗျာဒိတ်စကား မြွက်ကြားငြိမ့်လေး ပေးတော် မူသဖြင့် ဗျာဒိတ်တော်ကို ခံယူလိုက်ရ၏။

၂၅။ ဓမ္မဒဿီဘုရားရှင်၏ အကြောင်း

ထိုအတ္ထဒဿီ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလအဘို့၌ **ဓမ္မဒဿီ** မြတ်စွာဘုရား ထင်ရှားတဆူ ပွင့်တော် မူ၏၊ ဌာနစံတည် ပွင့်သောပြည်ကား **သရဏ** မည်ခေါ် ပြည်တော်

သာယာ တိုင်းအောင်ချာတည်း၊ ခမည်းတော်မြတ် သမုနတ်ကား **သရဏ** မည်သော ဇယသေန နာမသေဌ်နင်း မင်းထက်မင်းတည်း၊ ဒေဝီထွတ်ဦး ရွှေမျှားမှူးခေါ် မြတ်မယ်တော်ကား **သုနန္ဒာ** မိဖုရားကြီးတည်း၊ လက်ျာရံ အဂ္ဂသာဝကရဟန္တာကား **ပဒုမ** မထေရ်မည်၏၊ လက်ဝဲရံရဟန္တာကား **ဖုဿဒေဝ** မထေရ်မည်၏၊ အလုပ်အကျွေးကား **သုနေတ္တ** မည်၏၊ လက်ျာရံ အဂ္ဂသာဝိကာရဟန္တာမကား **ခေမာ**ထေရီမည်၏၊ လက်ဝဲရံကား **သစ္စနာမာ** ရဟန္တာထေရီမမည်၏၊ မှီရာစွင့်စွင့် ပင်မြင့်အောင်ရပ်ကား **ရေခတက်ပင်** သညာခေါ်မှန်း ဗောဓိနန်းတည်း၊ ကောင်းကင်ခုလတ် အရပ်ဉာဏ်တော်ကား အတောင်ရှစ်ဆယ် အတိုင်းအရှည် မြင့်တော်မူ၏၊အသက်အာယုတော်ကား အနှစ်တသိန်း တိုင်တိုင် ရှည်တော်မူ၏။

ထိုဓမ္မဒဿီဘုရားလက်ထက်တော်၌ ငါတို့ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် **သိကြားမင်း** ဖြစ်၍ နှစ်ထပ်သော နတ်ပြည်တို့၌ နတ်အပေါင်းတို့သည် ခြံရံအပ်သည်ဖြစ်၍ လာကုန်ပြီးသော် နတ်၌ ဖြစ်သော ပန်းတို့ဖြင့်၎င်း,တူရိယာမျိုးငါးပါးတို့ဖြင့်၎င်း မြတ်စွာဘုရားအား ပူဇော်၏၊ထိုဓမ္မဒဿီ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း သိကြားမင်းကို "နောင်အခါ ဂေါတမမည်သော မြတ်စွာဘုရား ထင်ရှားဖြစ်လတ္တံ့" ဟု ဗျာဒိတ်စကား မြွက်ကြားပြီမ့်လေး ပေးတော်မူသဖြင့် ဗျာဒိတ်တော်ကို ဝမ်းမြောက်ရွှင်ပျ အားရကြည်ဖြူ ခံယူလိုက်ရ၏။

၂၆။ သိဒ္ဓတ္ထဘုရားရှင်၏ အကြောင်း

ထိုဓမ္မဒဿီမြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလအဘို့၌လျှင် ဤကမ္ဘာမှ ပြန်၍ ရေသည်ရှိသော် ကိုးဆယ့်လေး ကမ္ဘာထက်ဝယ် တခုသော သာရကမ္ဘာ၌ လူတို့၏ အကျိုးကို ကျင့်ဆောင်တော်မူသဖြင့် ပရမတ္ထတရားတို့ကို မဘောက်မပြန် အမှန်သိတော်မူသော **သိဒ္ဓတ္ထ** အမည်တော်ရှိသော သုံးလောကထွတ်တင် မြတ်ရှင်ပင်သည် လူတွင်ထင်ရှား ဘုရားဖြစ်တော်မူ၏၊ ထိုသိဒ္ဓတ္ထဘုရား အလောင်းတော်သည် ပါရမီတို့ကို ဖြည့်တော်မူ၍ တုသိတာနတ်ပြည်၌

ဖြစ်လေပြီးမှ စုတေခဲ့၍ ဝေဘာရ မည်သောပြည်၌ ဥဒေန မင်းကြီး၏ အဂ္ဂမဟေသီ ဒေဝီညာရံ တောင်နန်းစံဖြစ်သော သုဖဿာမိဖုရားကြီး၏ ဝမ်းတိုက်၌ ပဋိသန္ဓေယူတော်မူ၍ ဆယ်လလွန်သောအခါ၌ ဗိဒိယ မည်သော ရဂုံမြို့ပေါ် ဥယျာဉ်တော်တွင် မျက်နှာသန့်စင် မီးရှူးမြင်တော်မူက ထိုကာလ၌ အလုံးစုံသော အမှုကြီးငယ်တို့ကို ဆောင်ရွက်အားထုတ် လုပ်ကိုင်သမျှသော လူအပေါင်းတို့၏ အလိုခပ်သိမ်းစုံကို အကုန်အစင် အောင်မြင်ပြီးစီးခြင်း အဖြစ်သို့ ရောက်စေ၏၊ ထိုအကြောင်းကို အစွဲပြုသောအားဖြင့် "သိဒ္ဓတ္ထ" ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကြကုန်၏။

အလောင်းတော်မြတ် မင်းသိဒ္ဓတ်ကားကောကာ,သုပ္ပလာ,ကောကနဒါ ဟူသော ပြာသာဒ် သုံးဆောင် ရွှေတောင်နန်းမထက် ကြင်ဘက်တော် သောမနဿာဒေဝီ မည်သော မြောက်သားတော် မိဖုရားနှင့်တကွ မောင်းမအပေါင်း လေးသိန်း လေးသောင်း ခြံရံလျက် အနှစ်ကထောင် ကာလပတ်လုံး လူ၏ဘောင်၌ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို စံတော်မူပြီးမှ သောမနဿာဒေဝီ မဟေသီမိဖုရား၌ အနူပမကုမာရ မည်သော သားတော်ကိုဘွားတော်မူက ညတွင်းခြင်းဝါဆိုလပြည့်နေ့၌ ရွှေထမ်းစင် စီးတော်ယာဉ်ကို ခြေတော်တင်လျက် တောထွက်တော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းပြုတော်မူလေ၏။

ကုဋေတသိန်းမျှသော လူများအပေါင်းတို့သည်လည်း အတုလိုက်၍ ရဟန်းပြုကြလေကုန်သဖြင့် ဆယ်လပတ်လုံး အခြံအရံ ဖြစ်သော ရဟန်းတို့နှင့်တကွ ဒုက္ကရစရိယာကျင့်တော်မူ၍ ကဆုန်လပြည့် နေ့၌ အသဒိသမည်သော ပုဏ္ဏားရွာတွင် သုနေတ္တာအမည်ရှိသော သူဌေးသမီးသည် ကပ်လှူအပ်သော ပျားဃနာဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင် တော်မူ၍ ပဒုရဝန မည်သော သျှိသျှားတောအုပ်၌ နေ့အဘို့နေ့ သန့်တော်မူ၍ ညချမ်းသောအခါ၌ ဝရုဏမည်သော ဥယျာဉ်စောင့်သည် လှူဒါန်းလိုက်သော မြက်ရှစ်ဆုပ်ကို ယူတော်မူ၍ မှိုရာစွင့်စွင့် ပင်မြင့်သိရိ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်ဟုဆိုအပ်သော မဟာလေ့ကားပင် ရင်း၌ အတောင်လေးဆယ် အပြန့်ကျယ်သော မြက်အခင်းဖြင့် ထက်ဝယ်ဘွဲ့ခွေ စံနေ

တော်မူလျက် ဝိပဿနာကိုသာလျှင် ဆင်ခြင် သုံးသပ်တော်မူ သဖြင့် သစ္စာ လေးပါး မြတ်တရားကို ပိုင်းခြားထင်ထင် သိမြင်တော်မူက ဘုရားကိစ္စ အောင်မြင်ပြီးစီးခြင်းအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူလေ၏။

ထိုနောက်သတ္တသတ္တာဟကို လွန်စေ၍ နောက်တော်က အစဉ် တစိုက် အတုလိုက်၍ ရဟန်းပြုကြကုန်သဖြင့် ကုဋေအရာမက ကျွတ်တမ်းဝင်ရကြကုန်သော ပရိသတ်အပေါင်း များတောင်းထိုထို လူမိုလ်တကာ ပေါင်းများစွာတို့အား မဂ်ဖိုလ်ကိုရစေခြင်းအကျိုးငှါ ကရုဏာတော် နှိုးဆော်ဥဿာဟ ဆန္ဒတော်ဗလဝဖြင့် ကြွရောက်ကယ်တင် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ထိုသူတို့ရှိရာ မိဂဒါဝုန် ရဂုံသာမော သမင်တောသို့ ရှေ့ရှုသက်ဆင်းတော်မူပြီးလျှင် ဓမ္မစကြာ ရသာအမြိုက် တိုက်ကျွေးတော်မူသဖြင့် သစ္စာလေးပါး တရားအထူးကိုရ၍ ကုဋေအရာမက ကျွတ်တမ်းဝင်ကြရလေကုန်၏။

ထိုသိဒ္ဓတ္ထဘုရားအလောင်းတော်မြတ်၏ ဌာနစံပျော် နေပြည်တော်ကား ဝေဘာရ ပြည် တွင်မည်ဝေရော် သညာခေါ်၏၊ ခမည်းတော်ကား ဥဒေန မင်း၊သေဋ္ဌနင်းညာမော် မြတ်မယ်တော်ကား သုဖဿာ မည် ဒေဝီထွတ်ဖျား မိဖုရားတည်း၊လက်ျာရံဖြစ်သော အဂ္ဂသာဝကရဟန္တာ ကားသမ္ဗလ မထေရ်မည်၏၊လက်ဝဲရံရဟန္တာကား သုမိတ္တ ထေရ်မည်၏၊ အလုပ်အကျွေးကား ရေဝတ မထေရ်မည်၏၊ လက်ျာရံအဂ္ဂသာဝိကာ ရဟန္တာမကား သီဝလာ ထေရီမည်၏၊လက်ဝဲရံရဟန္တာမကားသုရာမာ ထေရီမည်၏၊မိုးရာစွင့်စွင့် ပွင့်ရာအောင်မြင် ဗောဓိပင်ကားမဟာလှေကား ပင် တည်း၊ အရပ် ဉာဏ်တော်ကား အတောင် ခြောက်ဆယ် မြင့်တော်မူ၏၊အသက်အာယုတော်ကား အနှစ် တသိန်း တိုင်တိုင် ရှည်တော်မူ၏၊ ရောင်ခြည်တော်ကား စကြဝဠာတသောင်းအတိုင်းအရှည်မျှ ထက်ဝန်း ကျင် ထွန်းတောက်ပတော်မူ၏၊ မြတ်သောသမာပတ်ကို ဝင်စားတော်မူ၍ ဇာတိသန္ဒဝင် ဘွားမြင်ချက်ကြွေတော်မူရာ စိုန္နသာမော် ဥယျာဉ်တော်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူလေ၏။

ထိုသိဒ္ဓတ္ထဘုရားရှင် လက်ထက်တော်၌ ငါတို့ဂေါတမ မြတ်စွာ ဘုရားအလောင်းတော်သည် ပုရသေနမည်သောပြည်၌ မင်္ဂလ မည်

သောပုဏ္ဏားလုလင်ဖြစ်၍ ဗေဒင်သုံးပုံတို့၏ ကမ်းတဘက်ရောက်တတ်မြောက်တော်မူ၏၊ ထိုပုဏ္ဏားလုလင်သည် ကုဋေရာ,ထောင်မက များလှစွာသော ဘဏ္ဍာ ဥစ္စာ ရတနာ ရွှေ ငွေ အထွေထွေတို့ကို ကိုးကွယ်ရာမဲ့ ချို့တဲ့နွမ်းနယ် ခိုရာမဲ့တည်း ဆင်းရဲပန်းတောင်းဖြစ်သော သူတို့အား စွန့်ကြဲပေးကမ်း လှူဒါန်းခဲ့ပြီးလျှင် ဆိတ်ငြိမ်သော ကာမဂုဏ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ရသေ့ရဟန်း ပြုပြီးသော် ဈာန်သမာပတ်တို့ကို ဖြစ်စေ၍နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ"ဤလောက၌ သိဒ္ဓတ္ထမည်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ထင်ရှားပွင့်တော်မူပြီ"ဟု ကောလာဟလဥက္ကောဋေယျစကား ဇမ္ဗူနှံ့ပြားထင်ရှားကျော်စောခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ဘုရားအထံတော်သို့ ကပ်ပြီးလျှင်ကိုင်းရှိုင်းရိုသေစွာ ရှိခိုးခြင်းဖြင့် တရားတော်ကိုနာခံရ၍ ဇမ္ဗူသပြေပင်မှ ဇမ္ဗူသပြေသီးတို့ကို ဈာန်အဘိညာဉ်တန်ခိုးဖြင့် ဆောင်ယူခဲ့၍ကုဋေကိုးသောင်းအတိုင်းအရှည်ရှိသော သိဒ္ဓတ္ထဘုရားနှင့်တကွရဟန်းသံဃာအများတို့အား ဆောင်နှင်းကျွေးမွေး လှူဒါန်းဆက်ကပ်လေ၏၊ ထိုအခါ သိဒ္ဓတ္ထမြတ်စွာဘုရားသည် ငါတို့ဘုရားအလောင်း ရှင်ရသေ့အား"ဤကမ္ဘာမှနောက် ကိုးဆယ့်လေးကမ္ဘာ ရောက်လျှင် ဂေါတမမည်သောဘုရား ထင်ရှားဖြစ်လတ္တံ့"ဟု ဗျာဒိတ်စကား မြွက်ကြားမြွမ်လေး ပေးတော်မူသဖြင့် ဗျာဒိတ်တော်ကို အားရ ဝမ်းမြောက်ကြည်လင်ရွှင်လန်းစွာ ခံယူလိုက်ရ၏။

၂၇။ တိဿဘုရားရှင်၏အကြောင်း

ထိုသိဒ္ဓတ္ထဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလအဘို့၌ ဤကမ္ဘာမှအတိတ်ကိုပြန်၍ ရေသည်ရှိသော် ကိုးဆယ့်နှစ်ကမ္ဘာထက်၌ တကပ်တည်းတွင် တိဿဘုရား,ဖုဿဘုရား ထင်ရှားနှစ်ဆူပွင့်တော်မူကြ၏၊ လူတွင်ထင်ရှား ဘုရားနှစ်ဆူ ပွင့်တော်မူသည်အနက်တိဿ ဘုရားရှင် အလောင်းတော်မြတ်၏ အကြောင်းကား-ပါရမီကိုဖြည့်တော်မူ၍ တုသိတာနတ်ပြည်၌ဖြစ်ပြီးမှ ခေမက ပြည်တွင် ဇနသန္ဓမင်း၏သားဖြစ်တော်မူ၏၊ မယ်တော်ဒေဝီ မဟောသီ မိဖုရားကြီးကား

ပဒုမာကြာညိုပွင့်အဆင်းနှင့်တူသော မျက်လုံးတော်ရှိခြင်းကြောင့်ပဒုမ ဒေဝီ ဟူသော အမည်တော်ဖြင့် မှည့်ခေါ် ထင်ပေါ်ကျော်စောခြင်း ဖြစ်လေ၏၊ ထိုမိဖုရားကြီး၏ ဝမ်းဝယ် ပဋိသန္ဓေနေတော်မူ၍ ဆယ်လ လွန်သဖြင့် အနောမမည်သော ရန့်သင်းထုံ ပန်းစုံမွှေလျော် ဥယျာဉ် တော်တွင် မီးရှူးသန့်စင် ဘွားမြင်တော်မူလေ၏။

ထိုတိဿဘုရား အလောင်းတော်မြတ်ကား အနှစ်ခုနစ်ထောင် တို့ပတ်လုံး လူ့ဘောင်၌ နှစ်မြိုက်မွေ့လျော် စံစားတော်မူသော နန်းမ သုံးဆောင် ရွှေတောင်ပြာသာဒ်တော်များကား ဂုဟာသေလ, နာရိ သယ,နိသဘ မည်သော ပင်တိုင်နန်းကြီး မိုးယံပါးနီးတို့၌ သုဘဒ္ဒါ ဒေဝီ မဟေသီမိဖုရား အမှူးရှိသော မောင်းမအပေါင်း သုံးသောင်း သုံး ထောင်ခြံရံလျက် ခံစားစံစားပြီးမှ နိမိတ်ကြီးလေးပါးတို့ကို မြင်သဖြင့် ကြင်ဘက်တော်ဖြစ်သော သုဘဒ္ဒါမြေ့ာက်သားတော်မှ အာနန္ဒကုမာရ မည်သော သားတော်ရတနာကို မီးရှူးသန့်စင် ဘွားမြင်တော်မူက ညတွင်းခြင်း အနုတ္တရတုရင် မည်သော စီးတော် မြင်းယာဉ်ကို ခြေတော် တင်၍ တောထွက်တော်မူ၏၊ များလှထွေထွေ တကုဋေမျှသော လူအပေါင်းတို့သည် အစဉ်တစိုက် နောက်တော်မှ လိုက်ပြီးလျှင် တရား ဓမ္မ သံဝေဂ ရသဖြင့် အတုလိုက်၍ ရဟန်းပြုကြလေကုန်၏။

ထိုဘုရားအလောင်းတော်သည် နောက်တော်ပါ ရဟန်းပရိသတ် အများနှင့်တကွ ရှစ်လပတ်လုံး ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်ကို ကျင့်တော်မူ၍ ကဆုန်လပြည့်နေ့၌ ယဝဂါမမည်သော နိဂုံးဝယ် ဝရသေဋ္ဌိ သူဌေး သမီးသည် ရွှေခွက်နှင့်တကွ လှူဒါန်းအပ်သော ပျားဃနာဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်တော်မူ၍ ရဂုံသာမော အင်ကြင်းတော၌ နေ့အဘို့ နေ့သန့်တော်မူ၍ ညချမ်းသော အခါမှ ဝိဇိတသင်္ဂါမမည်သော လယ်စောင့်လုလင်သည် ကပ်လှူအပ်သော မြက်ရှစ်ဆုပ်ကိုကိုင်၍ မှီရာ စွင့်စွင့် ပင်မြင့်အောင်မြင် ဝိတောက်ပင် ဗောဓိနန်းသို့ ကြွလှမ်းတော် မူပြီးလျှင် အတောင်လေးဆယ် အပြန့်ကျယ်အောင် လက်တော်ကိုင် မြက်ခပင်းတို့ကို ခင်းကျင်းဖြန့်ကြဲတော်မူလျက် ထက်ဝယ်ဘွဲခွေ စံနေ တော်မူမိလျှင် မာရ်စစ်သည်အပေါင်းကို အောင်တော်မူက ဝိပဿနာ ကို အားထုတ်တော်မူ၍ ရအပ်သောဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ

ပြီးမှ ခုနစ်သတ္တာဟတို့ပတ်လုံး ဗောဓိမဏ္ဍိုင်၏ အနီး၌ စံတော်မူရာမှ ရသဝတီပြည်၏ အနီးတွင်နေသော ဖြုဟ္မဒေဝ, ဥဒယ မည်သော နှစ်ယောက်သော မင်းသားတို့နှင့်တကွ နောက်တော်ပါ ရဟန်းပရိသတ်တို့သား အကျွတ်တရားကိုရစိမ့်သော၄ါ ဓမ္မစကြာတရားထူးကို လက်ဦးစွာဟောတော်မူလို၍ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ထိုသူတို့ရှိရာ မိဂဒါဝုန်သမင်ပေါသည့် တောရဂုံသို့ သက်ဆင်းတော်မူလတ်၍ ဥယျာဉ်စောင့်နှင့်တကွ နှစ်ယောက်သော မင်းသားတို့မှတပါး ရဟန်းပရိသတ် အများတို့အား ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောကြားတော်မူ၏။

ထိုအခါ ကုဋေတရာမျှလောက်သော ပရိသတ်အများတို့သည် တရားအထူးကို ရကြကုန်၏၊ ထိုတိဿမြတ်စွာဘုရား၏ စံတိုင်း၌ဘွားမြင်သောပြည်ကား ခေမကပြည် သညီဝေရော် မည်တွင်ခေါ်၏၊ ခမည်းတော်ကား ဇနသန္ဓရာဇာ အောင်ချာခရိုင် ထီးနန်းပိုင်တည်း၊ နှိုင်းပြိုင်စံသော် တုမပေါ်သော မယ်တော်ဒေဝီ မဟာသီမြတ် ရွှေမျှားနတ်ကား ပဒုမဒေဝီ မိဖုရားကြီးတည်း၊ လက်ျာရံဖြစ်သော အဂ္ဂသာဝကရဟန္တာကား ဖြဟ္မဒေဝ မထေရ်မည်၏၊ လက်ဝဲရံကား ဥဒယ ရဟန္တာမည်၏၊ အလုပ်အကျွေးကား သမင် မထေရ်မည်၏၊ လက်ျာရံအဂ္ဂသာဝိကာရဟန္တာမကား ဖုဿာ ထေရီမမည်၏၊ လက်ဝဲရံ ထေရီကား သုဒတ္တာ ရဟန္တာမ မည်၏။

မိုရာစွင့်စွင့် ပွင့်ရာအောင်ရပ်ကား ပိတောက်ပင် ဗောဓိမဏ္ဍိုင်မည်၏၊ ထိုတိဿဘုရားရှင်၏ အာယုအသက်တော်ကား အနှစ်တသိန်းတိုင်ဟိုင်ရှည်တော်မူ၏၊ရောင်ခြည်တော်သည်ကား ထက်ဝန်းကျင် တယူဇနာမျှ တောက်ပထွန်းလင်း တဝင်းဝင်း တပြောင်ပြောင် လောင်ခမန်းမျှ ထွန်းတောက်ပလေ၏၊ ထိုတိဿဘုရားရှင်သည် အလျှံအဝါကြီးသော မီးပုံကြီးကဲ့သို့ တပည့်သား သံဃာတော်အပေါင်းနှင့်တကွ သုနန္ဒဝတီမည်သော ပြည်၏အနီး သုနန္ဒာရာမ သာစွပန်းစုံ ထုံဂနိုင်ပေါ် ဥယျာဉ်တော်၌ ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံတော် မူလေ၏။

ထိုတိဿ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်၌ ငါတို့ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည်ကား ယသဝတီပြည်ကို အစိုးရသော

သုဇာတ မည်သော မင်းဖြစ်၍ လျှော်တေသက်နန်းနှင့် ရဟန်းပြုပြီးလျှင် တရားကို အားထုတ်သဖြင့် အဘိညာဉ်ငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသောကြောင့် ဈာန်၏ တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်ဖြင့် နတ်ပြည်၌ရှိသော စိတ္တလတာ ဥယျာဉ်တော်မှ ပဒုမာကြာပန်း, ထင်းရှူးပန်း, ပင်လယ်ကသစ်ပန်း သုံးမျိုးတို့ကို ဆောင်ယူ၍ ပန်းရိုးကား ပတ္တမြား, ရွက်ဖျားကား ရွှေစင်, ဝတ်ဆံကား မြ, လှပယဉ်ကျေး မွှေးထုံနံ့ကြိုင် လှိုင်လှသောရနံ့တို့နှင့် ပြည့်စုံသော ပန်းသုံးမျိုးတို့ကို တဂါဝုတ်မျှလောက်သော ရွှေပန်းတောင်းတွင်ထည့်၍ တရားမင်း၏ ခြေတော်ရင်း၌ ဖျော်ဖျော်ပူဇော်လျှင်း၏၊ ဗျာဒိတ်ခံခဲ့၍ "ကိုးဆယ့်တကမ္ဘာထက်၌ ဘုရားသမ္ဗုဒ္ဓ ဂေါတမလျှင် ဖြစ်လတ္တံ့" ဟု ဗျာဒိတ်စကား မြွက်ကြားငြိမ့်လေး ပေးတော်မူသဖြင့် ဗျာဒိတ်တော်ကို ခံယူလိုက်ရ၏။

၂၈။ ဖုဿဘုရားရှင်၏ အကြောင်း

ထိုတိဿမြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလအဘို့၌ လူတို့အသက် အနှစ်ကိုးသောင်း တမ်းဝယ်ဖုဿမြတ်စွာဘုရားထင်ရှားတဆူ ပွင့်တော်မူ၏၊ ထိုဘုရား အလောင်းတော်မြတ်ကား ပါရမီကြီးငယ်တို့ကို ဖြည့်တော်မူ၍ တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်လေ၏၊ ထိုတုသိတာနတ်ပြည်မှ စုတေခဲ့၍ ကာသိကမည်သော ပြည်ကြီးဝယ် ဇယသေနမင်းကြီး၏သားဖြစ်တော်မူ၏၊ အဂ္ဂမဟေသီ ဒေဝီညာပျော် မြတ်မယ်တော်ကား သိရိမာမိဖုရားကြီးမည်၏၊ ထိုမိဖုရားကြီး၏ ဝမ်းတိုက်၌ ပဋိသန္ဓေယူတော်မူ၍ ဆယ်လလွန်သဖြင့် သိရိမဟာ မြိုင်သာစုံပေါ် ဥယျာဉ်တော်၌ ဘုရားလောင်းမြတ် ဗောဓိသတ်ကို မီးရှူးသန့်စင် ဘွားမြင်တော်မူ၏။

ထို ဖုဿဘုရား အလောင်းတော်သည်ကား အနှစ် တသောင်း ကာလပတ်လုံး လူ့ဘောင်၌ စံနေတော်မူ၍ ဂရုဋပက္ခ, ဟံသ, သုဝဏ္ဏဘာရ ဟု အမည်ရှိသော ပြာသာဒ်သုံးဆောင် ရွှေတောင်နန်းမထက် ကိသာဂေါတမီ သညီရွှေလျှော် ကြင်ဘက်တော် မိဖုရားကြီး အမှူးရှိသော မောင်းမအပေါင်း သုံးသောင်းအခြံအရံတို့နှင့်တကွ ခံစား စံစားတော်

မူပြီးမှ ဇိဏ္ဏ, ဗျာဓိ, မတ, ပဗ္ဗဇိတ-ဟူသော နိမိတ်ကြီး လေးပါးတို့ကို အစဉ်အားဖြင့် မြင်တော်မူလတ်၍ ကိသာဂေါတမီ ကြင်ဘက်တော် မိဖုရားကြီး၌ **အနုပမကုမာရမည်သော** သားတော် ရတနာကို မီးရှူးသန့်စင် ဘွားမြင်တော်မူလေလျှင် ညဉ့်တွင်းခြင်းပင် တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့်စပ်သော မြတ်သော**ဆင်ယာဉ်**ကို ခြေတော်တင်လျက် တောထွက်တော်မူလေ၏၊ တကုဋေ မျှလောက် အတိုင်းအရှည်ရှိသော များစွာ ထွေထွေ ဗိုလ်ခြေပရိသတ် မှူးမတ်ကျေးကျွန် အပေါင်းတို့သည်လည်း အလောင်းတော်မြတ်၏ နောက်တော်မှ အစဉ်တစိုက် အတူ လိုက်၍ ရဟန်းပြုကြလေကုန်၏။

ထိုဖုသဘုရားရှင်၏ အလောင်းတော်မြတ်သည် နောက်ပါပရိသတ် အပေါင်း သောင်းသောင်းဖြဖြ ခြံရံကြသဖြင့် **တလပတ်လုံး** ဒုက္ကရစရိယာအကျင့်ကို ကျင့်တော်မူပြီးလျှင် ထိုပရိသတ်အပေါင်းတို့မှ ခွါ၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး တကိုယ်တော်တည်း ဧကစာရအကျင့်ကို ပွါးများကျင့်ကြံတော်မူလျက် ဂနိုင်ကျားအောင်း ခြိုနွယ်ပိတ်ပေါင်း မြိုင်စောင်းတောအုပ်သို့ ဝင်တော်မူပြီးမှ ကဆုန်လပြည့် အင်္ဂါနေ့၌ အညတရမြို့ အနီး အညတရသူဌေးသမီး သိရိဝဍ္ဎာသည် သဒ္ဓါကြည်ဖြူ ဆက်ကပ်လှူအပ်သော ပျားဃနာဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်တော်မူ၍ ပန်းမွှေးစုံသော သိံသပဥယျာဉ်တော်၌ နေ့အဘို့ နေ့သန့်တော်မူ၍ ညနေ သည်းဆာ အေးချမ်းသောအခါမှ နတ်လမ်းမ ခရီးလမ်းဖြင့် ကြွလှမ်းတော်မူလတ်သော် ကောသိကဥပါသကာသည် သဒ္ဓါကြည်ဖြူ ကပ်လှူအပ်သော မြက်ရှစ်ဆုပ်ကို ခံတော်မူ၍ မှီရာစွင့်စွင့် ပင်မြင့်ထွတ်ဖျားကြက်ခူ ညွန့်ရှင် မင်္ဂလာသိရိ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်၏အောက်၌ ကြဲမြှောက်ဖြန့်ခင်းတော်မူက သုံးဆယ့်ရှစ်တောင် အမြင့်ဆောင်သော ရွှေပလ္လင်တော်ပေါက်လာသဖြင့် ထိုပလ္လင်တော်၌ ထက်ဝယ်ဘွဲခွေ စံနေတော်မူမိက သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို ပိုင်းခြားထင်ထင် သိမြင်တော်မူပြီးမှ "အနေကဇာတိ သံသာရံ" စသည်ဖြင့် ဥဒါန်းကျူးရင့်တော်မူ၏။

လေးဆယ့်ကိုးရက် ကာလပတ်လုံး ဗောဓိမဏ္ဍိုင်အနီး၌ ကာလကို ကုန်လွန်စေ၍ မိမိနှင့်အစဉ်တစိုက် နောက်တော်က လိုက်ပြီးလျှင်

ရဟန်းပြုကြကုန်သော တကုဋေ မျှလောက်ကုန်သော ရသေ့ရဟန်း အပေါင်းတို့အား တရားအထူးကို ရစေလိုသော ကရုဏာတော် နှိုးဆော်ဥဿာဟ ဆန္ဒတော်ဗလဝဖြင့် ထိုသူတို့ရှိရာ သက်ဿနဂိုရ်ပြည်၏ အနီး ဣသိပတနမိဂဒါဝုန်တောသို့ ကောင်းကင်ခရီးမှ သက်ဆင်း ကြွသွားတော်မူ၍ ထိုရသေ့ရဟန်း ပရိသတ်တို့အား ဓမ္မစကြာတရား အထူးကို လက်ဦးစွာ ဟောတော်မူလေ၏။

ထိုဖုဿဘုရားရှင်၏ ပွင့်တော်မူရာ ဌာနစံပျော် နေပြည်တော်ကား ကာသိက နဂရ နာမဝေရော်၊ ခမည်းတော်ကား ဇယသေန မင်းကြီးတည်း၊ မယ်တော်ဒေဝီ မဟေသီကား သိရိမာ မိဖုရားကြီးတည်း၊ မှီရာ စွင့်စွင့် ပင်မြင့် သိရိ အောင်ဗောဓိကား ပွင့်လန်း ညွန့်ရှင် ထန်းပင် ဝေမြိုင် မဏ္ဍိုင်ဗောဓိတည်း၊ အရပ်ဉာဏ်တော်သည်ကား အတောင် ငါးဆယ့်ရှစ်တောင် မြင့်တော်မူ၏၊ ရောင်ခြည်တော်သည်ကား လျှပ်စစ် နွယ်ကဲ့သို့ ထက်ဝန်းကျင်ထွန်းပ၏၊ အသက်အာယုတော်ကား အနှစ် ကိုးသောင်း တိုင်တိုင် ရှည်တော်မူ၏၊ ထက်ဝန်းကျင် အတောက်အလျှံ ကြီးသော မီးပုံကြီးသည် ငြိမ်းသကဲ့သို့ ရသေ့ရဟန်း တပည့် ပရိသတ် အပေါင်းနှင့်တကွ ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူလေ၏၊ ထိုဖုဿဘုရားရှင်၏ လကျ်ာရံဖြစ်သော အဂ္ဂသာဝက ရဟန္တာကား သုရက္ခိတ မထေရ်, လက်ဝဲရံ ရဟန္တာကား ဓမ္မသေန မထေရ်မည်၏၊ အလုပ်အကျွေးကား သဘိယမထေရ်မည်၏၊ လကျ်ာရံဖြစ်သောအဂ္ဂသာဝိကာရဟန္တာမကား စာလာ ထေရီမည်၏၊ လက်ဝဲရံ ရဟန္တာမကား ဥပစာလာထေရီမည်၏။

ထိုဖုဿ မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ထက်တော်၌ ငါတို့ ရှင်ဂေါတမ ဘုရား အလောင်းတော်သည် အရိန္ဒမမည်သော ပြည်၌ ဝိဇိတာဝီ မည်သော မင်းကြီးဖြစ်၍ ဘုရားဟောတော်မူသော တရားတော်ကို ကြားနာရသဖြင့် သံဝေဂရသောကြောင့် တိုင်းပြည်ကို စွန့်လှူတော်မူ၍ ရဟန်းပြုပြီးလျှင် ပရိယတ် တရားကို အားထုတ်သည်နှင့် ပိဋကတ် သုံးပုံ၌ အပြီးတိုင်လေ၍ ကျော်စောထင်ရှားခြင်းနှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်စား တရားဟောရပေသဖြင့် "ကိုးဆယ့်နှစ်ကမ္ဘာထက်၌ ဂေါတမ အမည်ရှိသော ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့."ဟု ဖုဿမြတ်စွာဘုရား ဗျာဒိတ်

မြွက်ကြားတော်မူသဖြင့် ဗျာဒိတ်တော်ကိုနှစ်မြို့က်အားရ ဝမ်းမြောက် ကြည်ဖြူ ခံယူလိုက်ရ၏။

၂၉။ ဝိပဿီဘုရားရှင်၏အကြောင်း

ထိုဖုဿဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလ အဘို၌ သာရမဏ္ဍကမ္ဘာထက်ပင်လျှင် ဤကမ္ဘာမှ ပြန်၍ ရေသည်ရှိသော် ကိုးဆယ့်တကမ္ဘာထက်၌ လူသုံးပါးတို့၏ အစီးအပွားကို ရွက်ဆောင်တော်မူတတ်သော ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရားထင်ရှားတဆူ ပွင့်တော်မူ၏၊ ထိုဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် အလုံးစုံသော ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူ၍ တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်တော်မူ၏၊ထိုတုသိတာနတ်ပြည်မှစုတေခဲ့၍ ဗန္ဓုမတီ မည်သောနေပြည်တော်၌ ဗန္ဓုမရာဇာ မည်သော မင်းကြီး၏ အဂ္ဂမဟေသီ မိဖုရားကြီးဝမ်းတိုက်၌ ပဋိသန္ဓေနေတော်မူသဖြင့် ဆယ်လတို့ကို လွန်မြောက်ပြီးလျှင် လပြည့်ဝန်း၏ တင့်တယ်ခြင်းကဲ့သို့ မယ်တော်မိဖုရားကြီးဝမ်းမှ မီးရှူးသန့်စင် ဘွားမြင်တော်မူ၏။

ထို အလောင်းတော် မြတ်အား အမည် မှည့်အံ့သော နေ့၌ လက္ခဏာဘက်တတ်ကုန်သော ဘိသိက်တော်ဆက် ပုဏ္ဏားတော်ပညာရှိ အများတို့နှင့်တကွ ဆွေတော် မျိုးတော် အပေါင်းတို့သည် နေ့၌ရင်း, ညဥ့်၌ရင်း အကြားအကြား၌ထွန်းပသော စင်ကြယ်သော အရောင် အဝါ ကြက်သရေ မင်္ဂလာရှိသော မျက်စိတို့ဖြင့် ရှုကြည့်သိသာ အမြင်သန်ခြင်း၄ါ လင်းခြင်း ထင်ရှားလှသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်“ဝိပဿီ”ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏၊ ထိုဝိပဿီအလောင်းတော် မြတ်သည် လူ၏ဘောင်၌ အနှစ်နှစ်ထောင်တို့ကိုလွန်ပြီးမှ လေးပါးသော နိမိတ်ကြီးတို့ကို မြင်လေသော် သုဒဿနာ မည်သော ကြင်ဘက်တော်မိဖုရား၌ သမဝတ္ထက္ခန္ဓ အမည်ရှိသော သားတော်ကို ဘွားမြင်တော်မူလေကညတွင်းခြင်း အာဇာနည် မြင်းယာဉ်ကို ခြေတော်တင်လျက် တောထွက်တော်မူလေ၏၊ ရှစ်သောင်း လေးထောင်ကုန်သော အခြံ အရံပရိသတ် အပေါင်းတို့သည် ထိုဝိပဿီ အလောင်းတော်မြတ်၏ နောက်တော်မှ အစဉ်တစိုက်လိုက်၍ ရဟန်းပြုကြကုန်၏။

ပရိသတ်အခြံအရံနှင့်တကွ **ရှစ်လပတ်လုံး** ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူ၍ ကဆုန်လပြည့် အင်္ဂါနေ့၌ သုဒဿနမည်သော သူဌေးသမီးသည် ရွှေခွက်နှင့်တကွ ကပ်လှူသော ပျားယနာဃာဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်တော်မူပြီးလျှင် ပန်းပေါင်းယှက်စုံ စုံဂနိုင်ကျော အင်ကြင်းတော၌ နေ့အဘို့ နေ့သန့်တော်မူ၍ ဆည်းဆာရှင်ဝမ်း အေးချမ်းကာလ ညနေချမ်းသမယမှ ကြွမြန်းတော်မူလေက သုဇာတမည်သော လယ်စောင့်ယောကျ်ားသည် ပီတိရှင်လန်း ဆက်ကပ်လှူဒါန်းသောမြက်ရှစ်ဆုပ်ကို ခံယူတော်မူ၍ မိုရာစွင့်စွင့် ပွင့်ရာအောင်မြင်**သခွတ်ပင်**ဗောဓိသို့ကပ်တော်မူလျှက် လက်ျာရစ်လှည့်၍ ရှုကြည့်တော်မူပြီးလျှင် ထိုသခွတ်ပင်၏အနီး၌အတောင်ငါးဆယ် အပြန့်ကျယ်အောင် ခင်းကျင်းကြဲဖြန့်တော်မူလေက ငါးဆယ်အတောင် အမြင့်ဆောင်သော ရတနာ ရွှေပလ္လင်တော်သည် ဆောဆောလျှင်လျှင် မြေကမောက်မောက် ပေါက်လာသဖြင့် ထိုပလ္လင်တော်၌ ထက်ဝယ်ဘွဲ့ခွေ စံနေတော်မူလျှက် မာရ်စစ်သည်အပေါင်းကို အောင်တော်မူသဖြင့် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူလေ၏၊ ထိုအခါ "အနေကဇာတိသံသာရံ" စသည်ဖြင့် ဥဒါန်းကျူးရင့်တော်မူ၏။

ထိုဗောဓိပင်၏အနီး၌ လေးဆယ့်ကိုးရက်ကို လွန်သဖြင့် ဗြဟ္မာမင်း၏ တောင်းပန်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ မိထွေးတော်၏သားဖြစ်သော ခန္ဒကုမာရ မင်းသားကို၎င်း,ပုရောဟိတ်၏ သားကို၎င်း မဂ်ဖိုလ်ရထိုက်သော အကြောင်းနှင့် တကွ ဥပနိဿယကို မြင်တော်မူ၍ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွသွားတော်မူပြီးလျှင် ခေမမိဂဒါယမည်သော ဥယျာဉ်သို့ သက်ဆင်းတော်မူပြီးလျှင် ထိုမင်းသား နှစ်ယောက်တို့အား ပရိသတ်အခြံအရံတို့နှင့်တကွ ဓမ္မစကြာတရားအထူးကို ဟောတော်မူသဖြင့် ကုဋေနှစ်ရာမျှလောက်ကုန်သော ပရိသတ်အပေါင်းတို့သည် တရားအထူးကို ကြားနာရ၍ အကျွတ်တရားကို ရလေကုန်၏။

ထိုဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား၏ လက်ထက်တော်၌ ငါတို့ဘုရားအလောင်းတော်သည် ကြီးသော တန်ခိုးအာနုဘော်နှင့် ပြည့်စုံသော **အတုလ** နဂါးမင်းဖြစ်၍ အကုဋေမက များလှကုန်သော နဂါးပရိသတ်အပေါင်းဖြင့်

ခြီရုံလျက် ရတနာခုနစ်ပါးအတိပြီးသော မဏ္ဍပ်၌ ထိုဝိပဿီမြတ်စွာ ဘုရား အထံတော်ဝယ် များစွာသော ပူဇော်သက္ကာရ ဒါနအဆောက် အဦကိုပြု၍ နိယတဗျာဒိတ်ကို ခံတော်မူလိုက်ရ၏၊ ထိုဝိပဿီမြတ်စွာ ဘုရား၏ပွင့်ရာဌာနီစံတိုင်းပြည်ကား ဗန္ဓုမတီ ပြည်ပုရီတည်း၊ ခမည်းတော် မြတ် သမုနတ်ကား ဗန္ဓုမရာဇာ မဟာကေရာဇ် ပြည့်ရှင်ဖြစ်၏၊ ကြင် ချစ်ဒေဝီ မဟေသီပျော် မြတ်မယ်တော်ကား ဗန္ဓုမတီ တွင်မည်ညာ ထား မိဖုရားမြတ် နန်းကြီးနတ်တည်း၊ လက်ျာရံဖြစ်သော အဂ္ဂသာ ဝကရဟန္တာ ယောက်ျားကား ခဏ္ဍ မထေရ် မည်၏၊ လက်ဝဲရံ ရဟန္တာ ကား တိဿ မထေရ်မည်၏၊ အလုပ်အကျွေးကား အသောက မည်၏၊ လက်ျာရံဖြစ်သော အဂ္ဂသာဝိကာ ရဟန္တာမကား စန္ဒာ ထေရီမည်၏၊ လက်ဝဲရံရဟန္တာမကား စန္ဒမိတ္တာ ထေရီမည်၏။

မိရာစွင့်စွင့် ပွင့်ရာသိရီ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်ကား သခွတ်ပင် တည်း၊ အရပ် ညာဏ်တော်ကား အတောင် ရှစ်ဆယ် မြင့်တော်မူ၏၊ ရောင်ခြည်တော် ကား ထက်ဝန်းကျင် ခုနစ်ယူဇနာ တိုင်တိုင် ပျံ့နှံ့၍ တည်၏၊ အသက် တော်ကား အနှစ် ရှစ်သောင်း ရှည်တော်မူ၏၊ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသော အခါ ထက်ဝန်းကျင် အလျှံတောက်ညီး မီးပုံကြီးကဲ့သို့ ထွန်းလင်းတောက်ပ၍ ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူလေ၏၊ ထိုဝိပဿီ ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်၌ ငါတို့ဂေါတမအလောင်းတော်သည် အတုလ အမည်ရှိသော နဂါးမင်း ဖြစ်၍ ဘုရားဟောတော်မူသော တရားတော်ကို ကြားနာရသဖြင့် မိဘ ဆွေဝါး နဂါးများနှင့်တကွ မဏ္ဍပ်ကြီးပြု၍ ထိုမဏ္ဍပ်တွင် မြတ်စွာ ဘုရားနှင့် တကွ ဗုဒ္ဓပမုခဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား ရွှေအင်းပျဉ်လှူ၍ ထိုရွှေအင်းပျဉ်ထက် မြတ်စွာဘုရားထက်ဝယ် ဘွဲ့ခွေ စံနေတော်မူမိလျှင် ခြေရင်းတော်၌ ဗျာဒိတ်ခံခဲ့၍ "ကိုးဆယ့်တကမ္ဘာ ထက်၌ ဂေါတမအမည်ရှိသော ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့"ဟု ဗျာဒိတ်စကား မြွက်ကြားတော်မူသဖြင့် ဗျာဒိတ်တော်ကို ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်း အားရ ကြည်ဖြူ ခံယူလိုက်ရ၏။

၃၀။ သိဒ္ဓိဘုရားရှင်၏ အကြောင်း

ထိုဝိပဿိဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလ အဘို့၌ ဘုရားမဖြစ်လျှင်းဘဲ သုဉ်းခဲ့သည်ကား ငါးဆယ့်ကိုးကမ္ဘာလျှင် လွန်လေသတည်း၊ ထိုကမ္ဘာတို့လွန်ပြီးမှ မဏ္ဍကမ္ဘာထက် သိဒ္ဓိဘုရား, ဝေဿဘူဘုရား ထင်ရှားနှစ်ဆူ ပွင့်တော်မူ၏၊ ထိုနှစ်ဆူသောဘုရားရှင် တို့အနက် **သိဒ္ဓိ** ဘုရား ပွင့်တော်မူသော ပြည်ကား **အရုဏဝတီ** မည် စံတိုင်းပြည်တည်း၊ ခမည်းတော်မြတ် သမုနတ်ကား **အရုဏ** မင်းကြီး တည်း၊ မယ်တော်ဒေဝီ မဟေသီကား **ပဘာဝတီ** သညီတမွတ် အထွတ် ညာထား မိဖုရားကြီး၏ ဝမ်းတိုက်မှ ထိုသိဒ္ဓိဘုရားရှင်၏ အလောင်း တော်မြတ်ကို ပဋိသန္ဓေယူတော်မူ၍ ဆယ်လလွန်မြောက် ဘွားချိန် ရောက်က နာသဗာရမည်သော ရဂုံမြိုင်ပေါ် ဥယျာဉ်တော်၌ မိးရှုး သန့်စင် ဘွားမြင်တော်မူ၍ အရွယ်တော်သို့ ရောက်လေသော် ခမည်း တော်မင်းကြီးက **အရုဏဝတီ** ပြည်ကို အပ်နှင်းတော်မူသဖြင့် **သုစန္ဒက**, **ဂိရိ**,**ဝသဘ** အမည်ရှိသော ပြာသာဒ်သုံးဆောင် ရွှေခတောင်နန်းမထက် **သမ္ဗကာမာ** ဒေဝီမည်သော မြောက်သားတော် မိဖုရားနှင့် တကွ ရံရွေ မောင်းမအပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်ခြံရံလျက် နှစ်ပေါင်းခုနစ် ထောင်တို့ပတ်လုံး လူ၏ဘောင်၌ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို ခံစံပြီးမှ သမ္ဗကာ မာဒေဝီကြင်ဘက်တော်မိဖုရားမှ သားတော်**အတုလ**ကို မီးရှူးသန့်စင် ဘွားမြင်တော်မူက ညတွင်းခြင်းပင် **ဆင်ယာဉ်** ကို ခြေတော်တင်လျက် တောထွက်တော်မူလေ၏။

များစွာထွေထွေ ဗိုလ်ခြေမြားမြောင် ခုနစ်ထောင် ကုန်သော လူအပေါင်းတို့သည်လည်း နောက်တော်က အစဉ်တစိုက် အတူလိုက် ၍ ရဟန်းပြုကြလေကုန်၏၊ ဖြဟ္မာကပ်လှူသောသင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံ သပ္ပါယ်တော်မူ၍ အတူတကွ နောက်တော်ကပါသော ရဟန်းပရိသတ် တို့နှင့်တကွ **ရှစ်လတိုင်တိုင်** ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူပြီးမှ သုဒဿန မည်သောနိဂုံး၌ ပိယဒဿီသူဌေးသမီးသည် ရွှေခွက်နှင့်တကွ ကြည်ဖြူ ရှင်လန်း လှူဒါန်း ကပ်ဆက်အပ်သော နို့ဃနာဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော်မူပြီးမှ ရှားတော၌ နေ့အဘို့ နေ့သန့်တော် မူ၍ ဆည်းဆာအေးချိ နေညိုသောညချမ်းမှ ပင်ရိပ်သာ ဗောဓိနန်းသို့

ကြွလှမ်းတော်မူသောအခါ အနောမဒဿီ အမည်ရှိသော မြက်ရိတ်လုလင်သည် ရှင်လှသောပီတိဟုန်အစွမ်းဖြင့် ကပ်လှူဒါန်းလိုက်သော နေဇာမြက်ရှစ်ဆုပ်ကို မှီရာစွင့်စွင့် ပွင့်ရာအောင်ဟိတ် ပုဏ္ဏရိက်ဖောင်ပင်အောက် ကြွမြောက်ဖြန့်ခင်းတော်မူလေက နှစ်ဆယ့်လေးတောင် အမြင့်ဆောင်သော ရွှေပလ္လင်တော်သည် မြေက မောက်မောက် ပေါက်လာသဖြင့် ထက်ဝယ်ဘွဲ့ခွေ စံနေတော်မူလတ်က သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို ပိုင်းခြားထင်ထင် သိမြင်တော်မူပြီးမှ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၍ အရုဏဝတီပြည်၏အနီး မိဂဒါဝုန်တော၌ ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောကြားတော်မူ၏။

ထိုအခါ နောက်တော်က အစဉ်တစိုက် အတူလိုက်ကြကုန်သော ရဟန်းမြားမြောင် ခုနစ်ထောင်တို့နှင့်တကွ ပရိသတ် များတို့သည်လည်း တရားအထူးကို ရကြလေကုန်၏၊ လက်ျာရံ ဖြစ်သော အဂ္ဂသာဝက ရဟန္တာယောကျ်ားကား **အဘိဘူ** မထေရ်တည်း၊ လက်ဝဲရံကား **သမ္ဘဝ** မထေရ် ရဟန္တာတည်း၊ အလုပ်အကျွေးကား **ခေမင်္ကရ** မထေရ်တည်း၊ လက်ျာရံ အဂ္ဂသာဝိကာ ရဟန္တာမိန်းမကား **သခိလာ** ထေရီမည်၏၊ လက်ဝဲရံကား **ပဒုမာ**ရဟန္တာထေရီမ မည်၏၊ အရပ်ဉာဏ်တော်ကား အတောင် **ခုနစ်ဆယ်**မြင့်တော်မူ၏၊ ရောင်ခြည်တော်ကား နေ့ညဉ့်မပြတ် ကိုယ်တော်မြတ်မှ ထက်ဝန်းကျင် တယူဇနာတိုင်တိုင် ပျံ့နှံ့၍တည်၏၊ အသက်အာယုတော်ကား**ခုနစ်သောင်း**တည်း။

ထိုငါတို့ အရှင်ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားသခင် အလောင်းတော်သည် **အရိန္ဒမ**မည်သော မင်းဖြစ်၍ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား သင်္ကန်းစုံနှင့်တကွ ဆွမ်းစသောအလှူကြီးကိုပေးလျှက် ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဆင်ရတနာကိုလှူပြီးမှ ထိုဆင်၏အဘိုးအတိုင်းအရှည်ဖြင့် ကျိုကြဘဏ္ဍာတို့ကိုလှူ၏၊ သိခီမြတ်စွာဘုရားလည်း ထိုအလောင်းတော် အရိန္ဒမမင်းကို “သင်ဒါယကာသည် ဤကမ္ဘာမှ သုံးဆယ့်တကမ္ဘာထက်၌ ဘုရားဂေါတမ ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူ၏၊ သီလဝတီ မည်သောပြည်၏အနီး **အဿာရုံ**၌ ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူ၏၊ ဓာတ်တော်တို့ကို ဌာပနာ၍**သုံးယူဇနာ**ရှိသော စေတီတည်လေ၏။

၃၁။ ဝေဿဘူဘုရားရှင်၏ အကြောင်း

ထိုသိခီဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလ အဘို၌ဝေဿဘူဘုရား ထင်ရှားတဆူ ပွင့်တော်မူ၏၊ပွင့်ရာဌာနီ စံတိုင်းပြည်ကား အနောမပြည် သညီဝေရော်၊ ခမည်းတော်ကား သုပ္ပတီတ နာမသင်းကျစ် ကေ့ရာဇ်တည်း၊ ကြင်ချစ်ဒေဝီ မဟေသီပျော် မြတ်မယ်တော်ကား ယသဝတီ မိဖုရားကြီးမည်၏၊ အနူပမမည်သော ဥယျာဉ်တွင် အလောင်းတော်မြတ်ကို မီးရှူးသန့်စင် ဘွားမြင်တော် မူသဖြင့် အရွယ်သို့ ရောက်လတ်သော် ခမည်းတော်သည် ပြည်ကိုအပ်နှင်း၍ ရုစိ, သုရုစိ, ရတိဝဍ္ဎန -ဟူသော ပြာသာဒ်သုံးဆောင် ရွှေတောင်နန်းထက် မောင်းမအပေါင်း သုံးသောင်းခြီရံလျက် သုစိတ္တာမိဖုရားနှင့်တကွ အနှစ် ခြောက်ထောင်တို့ပတ်လုံး မင်း၏စည်းစိမ်ကို ခံစားစံစားပြီးမှ သားတော်သုပ္ပဗုဒ္ဓကို မီးရှူးသန့်စင် ဘွားမြင်တော်မူလေကညတွင်းခြင်း ရွှေထမ်းစင်ယာဉ်တော်ကို ခြေတော်တင်လျက် တောထွက်တော်မူလေ၏၊ သုံးသောင်း ခြောက်ထောင် အတိုင်းအရှည်မျှ ပမာဏရှိသော များစွာထွေထွေ လူဗိုလ်ခြေတို့သည်လည်း အစဉ်တစိုက် နောက်တော်က အတူလိုက်သဖြင့် ရဟန်းပြုကြလေကုန်၏။

ဖြဟ္မာရှင်လန်း ကပ်လျှုဒါန်းသော ကြာသက်န်းကိုဆင်ဝတ်သပ္ပါယ်တော်မူ၍ ခြောက်လပတ်လုံး ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူပြီးမှ သုစိတ္တာမည်သော နိဂုံး၌ သိရိလက္ခဏာ သူဌေးသမီးသည် ရွှေခွက်နှင့်တကွ ကပ်လှူအပ်သော နို့ဃနာဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်တော်မူပြီးလျှင် ရဂုံသာမော အင်ကြင်းတော၌ နေ့အဘို နေ့သန့်တော်မူ၍ ဆည်းဆာအေးမြ ညနေချမ်းကာလမှ ကြွတော်မူလတ်တော် တိတ္တိမည်သော နဂါးလုလင် ရှင်လန်းကြည်ဖြူ လှူဒါန်းလိုက်သော ံနေဇာမြက်ရှစ်ဆုပ်ကို ခံယူတော်မူ၍ မိုရာစွင့်စွင့် ပွင့်ရာအောင်မြင်အင်ကြင်းပင်ဗောဓိအောက်၌ ကြဲမြောက် ဖြန့်ခင်းတော်မူလေက အတောင်လေးဆယ်ပမာဏ အတိုင်းအရှည်မြင့်သော ရွှေပလ္လင်တော်သည် မြေမှပေါက်လာလေ၏၊ ထိုပလ္လင်တော်၌ ထက်ဝယ်ဘွဲခွေ စံနေတော်မူမိက မာရ်စစ်သည်အပေါင်းကို အောင်တော်မူလျှင် သစ္စာလေးပါး မြတ်တရား

ကို ပိုင်းခြားထင်ထင် သိမြင်တော်မူသဖြင့် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူလေ၏။

အနူပမာမည်သော ပြည်၏အနီး အနူပမမည်သော ဉယျာဉ်တွင် ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောတော်မူ၏၊ များစွာသွေ့ထွေ့ အကုဋေ ရှစ်သောင်းမျှသော လူ, နတ်, ဗြဟ္မာ သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် သောင်းသောင်းဖြဖြ ကျွတ်တမ်းဝင်ကြရလေကုန်၏၊ လက်ျာရံ အဂ္ဂသာဝက ရဟန္တာယောကျ်ားကား သောဏမထေရ်တည်း၊ လက်ဝဲရံကား ဥတ္တရမထေရ်ရဟန္တာတည်း၊အလုပ်အကျွေးကား ဥပသန္တမထေရ်တည်း၊ လက်ျာရံဖြစ်သော အဂ္ဂသာဝိကာ ရဟန္တာမိန်းမကား ရာမာထေရီမတည်း၊ လက်ဝဲရံကား သမာလာ ရဟန္တာထေရီမ မည်၏၊ အရပ်ဉာဏ်တော်ကား အတောင်ခြောက်ဆယ်တိုင်တိုင် မြင့်တော်မူ၏၊ အသက်အာယုတော်ကား အနှစ်ခြောက်သောင်းပမာဏမျှ ရှည်တော်မူ၏။

ထိုအခါ အရှင်ဂေါတမ အလောင်းတော်သည် သုဒဿနအမည်ရှိသော မင်းဖြစ်၍ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား သင်္ကန်းစုံနှင့်တကွသော အလှူကြီး အတန်းကြီးကိုပေး၍ မြတ်စွာဘုရားအထံတော်၌ ရဟန်းပြုလေ၏၊ ဝေဿဘူ မြတ်စွာဘုရားလည်း အလောင်းတော် သုဒဿနရဟန်းကို "ဤကမ္ဘာမှသည် သုံးဆယ့်တကမ္ဘာထက်၌ ဂေါတမအမည်ရှိသော ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့"ဟု ဗျာဒိတ်စကား မြွက်ကြားပြီမ့်အေး ပေးတော်မူ၏၊ အလောင်းတော် ရဟန်းသည် အသက်အတိုင်းနေ၍ သေလေသော် ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ဖြစ်လေ၏၊ ဝေဿဘူမြတ်စွာဘုရားအသက်တော် ခြောက်သောင်းပြည့်သော် ဝဿဝတီ မည်သော ပြည်၏အနီး ခေမာရာမ ဉယျာဉ်၌ ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံတော်မူလေ၏၊ ဓာတ်တော်မွေတော်တို့ကိုကား ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်း၌ စေတီထောင်သောင်း တည်၍ ပူဇော်ကြလေ၏။

၃၂။ ကကုသန် ဘုရားရှင်၏ အကြောင်း

ထိုဝေဿဘူဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလအဘို့၌ ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာဝယ် အန္တရကပ် ခုနစ်ကပ်နှင့် အခွဲ

တွင် ကကုသန်မြတ်စွာဘုရား ထင်ရှား ပွင့်တော်မူလေ၏၊ ပွင့်ရာဌာနီ စံတိုင်းပြည်ကား ခေမာဝတီ သညီ ပြည်ကြီးဝေရော်၊ခမည်းတော်ကား အဂ္ဂိဒတ္တနာမထင်ရှား ပုဏ္ဏားစင်စစ် မျိုးနွယ်ဖြစ်၏၊ မယ်တော်မြတ်မှာ ဝိသာခါမည် သညီစဉ်ရှေး ပုဏ္ဏေးမတည်း၊ ခေမာဝတီပြည်၏ အနီး ဥယျာဉ်တော်၌ ဘုရားအလောင်းကို မျက်နှာသန့်စင် ဘွားမြော်မြင်၏၊ အရွယ်ရောက်လျှင် ခမည်းတော်သည် ပြည်ကိုနှင်း၍ ကာမ,ကာမဝဏ္ဏ, ကာမသုဒ္ဓိ-ဟုသမုတ်အပ်သော ပြာသာဒ်သုံးဆောင် ရွှေတောင်နန်းမ ထက် မောင်းမအပေါင်း သုံးသောင်းခြံရံလျက် ရောစိနီအမည်ရှိသော ပုဏ္ဏေးမမိဖုရားကြီးနှင့်တကွ အနှစ်တသောင်း ကာလပတ်လုံး ကာမ စည်းစိမ်ကို ခံစားပြီးမှ သားတော်ဥတ္တရကို မီးရှူးသန့်စင် ဘွားမြော် မြင်က ညတွင်းခြင်းရထားယာဉ်ကိုခြေတော်တင်လျက် တောထွက်တော် မူလေ၏၊ များစွာသော လူများအပေါင်းတို့လည်း အစဉ်တစိုက် နောက်တော်ကလိုက်၍ အတူတကွ ရဟန်းပြုကြလေကုန်၏။

မြဟ္မာကပ်လှူသော ကြာသက်နန်းကို ဆင်မြန်း သပ္ပါယ်တော်မူ၍ နောက်တော်ကပါသော ရဟန်းပရိသတ် အပေါင်းတို့နှင့်တကွ ရှစ်လ ပတ်လုံး ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူပြီးမှသုစန္ဒရမည်သော နိဂုံး၌ ဝိသရီ မည်သောသူဌေးသမီး ရွှေခွက်နှင့်တကွ ဟာဒယရွှင်လန်း လှူဒါန်းကပ် ဆက်လိုက်သော နို့ယနာဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်တော်မူ၍ မြိုင် ရဂုံကျော အိမ်ဆီးတောတွင် နေ့သန့်တော်မူ၍ ဆည်းဆာအေးမြ ညချမ်းသောအခါမှ ကြွတော်မူလတ်သော်သုဘဒ္ဒါမည်သောမြက်ရိတ် လုလင်သည် ပီတိရွှင်လန်း လှူဒါန်းကပ်ဆက်လိုက်သော နေဇာမြက် ရှစ်ဆုပ်ကိုခံယူတော်မူ၍ မိုရာစွင့်စွင့် ပွင့်ရာသိရိ အောင်ဗောဓိ ဖြစ်သော ကုက္ကိုပင် ရင်း၌ ကြွမြောက် ဖြန့်ခင်းတော် မူလေလျှင် အလျား,အနံ အတောင်လေးဆယ် မြင့်သော ရွှေပလ္လင်သည် မြေကမောက်မောက် ပေါက်လာသဖြင့် ထိုပလ္လင်တော်၌ ထက်ဝယ်ဘွဲ့ခွေ စံနေတော်မူလတ် က ဘုရားစင်စစ်ဖြစ်တော်မူပြီး၍ ပဏီတမည်သော ပြည်၏ အနီး မိဂ ဒါဝုန် မြိုင်စုံသာမော သမင်တော၌ ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောတော်မူ၏။

ထိုအခါ လူရောနတ်ပါ မြဟ္မာနှင့်တကွ ကုဋေလေးသောင်းမျှသော ပရိသတ် အပေါင်းတို့သည် ကျွတ်တမ်းဝင်ကြရလေကုန်၏၊ လက်ျာရံ

ဖြစ်သော အင်္ဂသာဝကရဟန္တာယောကျ်ားကား ဝိဓုရ မထေရ်မည်၏ လက်ဝဲရံ မထေရ်ကား သဉ္ဇီဝ ရဟန္တာမည်၏၊ အလုပ် အကျွေးကား ဗုဒ္ဓိဇမထေရ်မည်၏၊ လက်ျာရံဖြစ်သော အင်္ဂသာဝိကာ ရဟန္တာမိန်းမကား သာမာ ထေရီမည်၏၊ လက်ဝဲရံဖြစ်သော ရဟန္တာမကား စမ္ပာ ထေရီမည်၏၊ အရပ်ဉာဏ်တော်ကား အတောင် လေးဆယ် အံ့ဘွယ် စွင့်စွင့် မြင့်တော်မူ၏၊ ရောင်ခြည်တော်ကား ထက်ဝန်းကျင်တဆယ့်နှစ် ယူဇနာတိုင်တိုင် ညဥ့်နေ့ မပြတ် ထွန်းလင်းတောက်ပ တော်မူလေ၏၊ အသက်အာယုတော်ကား လေးသောင်း တိုင်တိုင် ရှည်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ငါတို့ဘုရားအလောင်းတော်ကား ခေမာမည်သောပြည်၌ ခေမအမည်ရှိသော မင်းဖြစ်၍ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား သပိတ်သင်္ကန်းနှင့်တကွဖြစ်သော အလှူကြီး အတန်းကြီးကိုရင်း, မျက်စဉ်း,နှာ-အစရှိသော ကိုးဆယ့်ခြောက်ပါးသော ဆေးဝါးအလှူကိုရင်း လှူဒါန်းပူဇော်ပြီးလျှင် တရားအနုမောဒနာကိုကြားနာရသဖြင့် သံဝေဂ ရ၍ တိုင်းပြည်ကို စွန့်ပြီးလျှင် ဘုရားရှင်အထံတော်၌ ရဟန်းပြုတော်မူလေ၏၊ကကုသန်ဘုရားရှင်လည်း"သင်ချစ်သားသည် ဤကမ္ဘာထက် ကဿပဘုရားနောက်၌ ဂေါတမမည်သော ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့" ဟု ဗျာဒိတ်စကား မြွက်ကြားငြိမ့်လေး ပေးတော်မူ၏၊ ကကုသန်မြတ်စွာ ဘုရားလည်း အာယု အသက်တော် လေးသောင်း ပြည့်ခဲ့သော် ခေမာ ရာမ ဝိဟာရမည်သောကျောင်းတော်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံတော်မူလေ၏၊ ဓာတ်တော် မွေတော်အပေါင်းတို့ကိုကား တဂါဝုတ် ရှိသော စေတီ တော်တည်၍ ဌာပနာလေ၏။

၃၃။ ကောဏာဂုံဘုရားရှင်၏အကြောင်း

ထိုကကုသန် မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလအဘို့၌ ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာဦးမှသည် အန္တရကပ်ရှစ်ကပ် နှင့် အခွဲရောက်သောအခါ လူတို့အသက် သုံးသောင်းနေသောကာလ၌ ကောဏာဂုံမြတ်စွာဘုရား ထင်ရှားတဆူ ပွင့်တော်မူလေ၏၊ဌာနစံတည် ပွင့်သောပြည်ကား သောဘဝတီ သညီဝေရော် ပြည်တော်သာစွ တိုင်း ဌာနတည်း၊ ခမည်းတော်မြတ် သမုနတ်ကား ယညဒတ္တ နာမလွှမ်းမိုး

ပုဏ္ဏားမျိုးတည်း၊ မိမင်းရွှေလှော် မြတ်မယ်တော်ကား ဥတ္တရာမည်သော ပုဏ္ဏေးမတည်း၊ သောဘဝတီမည်သော ဥယျာဉ်တော်၌ ကောဏာဂုံ ဘုရားအလောင်းတော်ကို ဘွားမြင်တော်မူ၏၊ တုသိတ,သန္တုသိတ, သန္တုဋ္ဌအမည်ရှိသော ရွှေနန်းပြာသာဒ်သုံးဆောင်၌ ရုစိဂတ္တာအမည် ရှိသော မြောက်သားတော်မိဖုရားနှင့်တကွ ပုဏ္ဏေးမအပေါင်းခြောက် သောင်းလေးထောင်ခြံရံလျက် အနှစ်သုံးထောင်တို့ပတ်လုံး ကာမဂုဏ် စည်းစိမ်ကို ခံစားတော်မူ၍ သားတော် သတ္ထဝါဟ ကို ဖွားသည့်ညဉ့် တွင် ဆင်ယာဉ် စီး၍ တောထွက်တော်မူ၏။

ထိုဘုရားလောင်းသို့လိုက်၍ ပုဏ္ဏားသုံးသောင်းတို့သည် ရဟန်းပြု ကြကုန်၏၊ ထိုရဟန်းသုံးသောင်း ခြံရံလျက် ခြောက်လပတ်လုံး ဒုက္ကရ စရိယာ ကျင့်တော်မူ၍ ကဆုန်လပြည့်နေ့၌ အဂ္ဂိသေနပုဏ္ဏား၏ သမီး လှူသော နို့ဃနာဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ ရှားတော၌ နေ့အဘို့ နေ့သန့်တော်မူ၍ ညချမ်းသောအခါ တိန္ဒုကမည်သော လယ်စောင့် သည် လှူအပ်သော နေဇာမြက်ရှစ်ဆုပ်ကို ရေသဖန်းပင် ရင်း၌ ခင်းကြဲ တော်မူလျှင် အတောင်သုံးဆယ် အလျားအနံ ရှိသော ရွှေပလ္လင် ပေါက်၍ ထိုပလ္လင်ထက် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၏။

သဟမ္ပတိဗြဟ္မာတောင်းပန်သဖြင့် သုဒဿနမည်သော ပြည်၏ အနီး မိဂဒါဝုန်တော၌ ဓမ္မစကြာတရား ဟောတော်မူ၏၊ အကုဋေမျှ လောက်သော၊လူ,နတ်,ဗြဟ္မာတို့သည် အကျွတ်တရားရကြကုန်၏၊သုံး သောင်းကုန်သော တပည့်ရဟန္တာ အစည်းအဝေးတို့သည် တကြိမ်သာ ဖြစ်ကုန်၏၊ ဘိယျသ နှင့် ဥတ္တရ ကား အဂ္ဂသာဝက အကြီးတည်း၊ ရှင်သောတ္ထိဇကား အလုပ်အကျွေးတည်း၊သမုဒ္ဒါနှင့်ဥတ္တရာကား တပည့် သမီးအကြီးတည်း၊ ဥဂ္ဂ နှင့် သောမဒေဝ ကား ဒါယကာသီတင်းသည် အကြီးတည်း၊ သီဝလာ နှင့် သာမာ ကား သီတင်းသည်မအကြီးတည်း၊ အရပ်တော်ကား အတောင် သုံးဆယ်၊အသက်တော်ကား သုံးသောင်း တည်း။

ထိုအခါ ငါတို့ဘုရားအလောင်းတော်ကား ထိုသောဘဝတီပြည်၌ ပဗ္ဗတ မည်သော မင်းဖြစ်၍ အမတ်အပေါင်းခြံရံလျက် မြတ်စွာဘုရား

အထံတော်သို့ သွားပြီးလျှင် တရားတော်ကို နာ၍ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့ကို ပင့်ဘိတ်ပြီးမှ ကြီးစွာသော အလှူကြီးကို ပေး၍ ပဋ္ဋုဏ္ဏတိုင်း၌ ဖြစ်သောပုဆိုး, စိနကတိုင်း၌ ဖြစ်သောပုဆိုး, ပိုးချည်ပုဆိုး,ကမ္ဗလာဘွဲ့ဖြူပုဆိုးတို့ကိုင်း၊ ရွှေပြားဖြင့်ပြီးသော ကုဋ္ဋာ တံခွန်ကိုင်း လှူ၍ မြတ်စွာဘုရားအထံတော်၌ ရဟန်းပြုလေ၏၊ ကောဏာဂုံမြတ်စွာဘုရားလည်း ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်ကို"သင်သည် ဤကမ္ဘာထက် ကဿပဘုရား ဖြစ်တော်မူသောနောက်၌ ဂေါတမ အမည်ရှိသော ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့"ဟု ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူ၏၊ ကောဏာဂုံမြတ်စွာဘုရားလည်း အသက်တော် သုံးသောင်း စေ့ခဲ့သော် ပဗ္ဗတာရုံကျောင်း၌ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူလေ၏၊ ဓာတ်တော်တို့ကို ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်း၌ စေတီထောင်သောင်းတည်၍ ကိုးကွယ်လေကုန်၏။

၃၄။ ကဿပဘုရားရှင်၏ အကြောင်း

ထိုကောဏာဂုံ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလ၌ ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာဦးမှသည် အန္တရကပ် ကိုးကပ်နှင့် အခွဲ ရောက်လေသော် လူတို့အသက် နှစ်သောင်း နေသော ကာလ၌ ကဿပ ဘုရား ထင်ရှားပွင့်တော်မူ၏၊ ထိုဘုရား ပွင့်တော်မူသောပြည်ကား ဗာရာဏသီ မည်၏၊ ခမည်းတော်ကား ဗြဟ္မဒတ္တ ပုဏ္ဏားတည်း၊ မယ်တော်ကား ဓနဝတီ အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏေးမတည်း၊ ကဿပဘုရား အလောင်းကို ဘွား၍ အရွယ်သို့ရောက်လျှင် ဟံသ,ယသ,သိရိနန္ဒ အမည်ရှိသော ပြာသာဒ်ရွှေတောင် နန်းသုံးဆောင်၌ သုနန္ဒာ မြောက် သားတော် ပုဏ္ဏေးမအမှူးရှိသော ပုဏ္ဏေးမအပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်ခြံရံလျက် အနှစ်နှစ်ထောင်ပတ်လုံး ကာမဂုဏ်စည်းစိမ်ကိုခံစားပြီး၍ သားတော် ဝိဇိတသေန ကို ဘွားသည့်ညဥ့်တွင် သိရိနန္ဒ ယာဉ်ပြာသာဒ် စီးလျက် တောထွက်တော်မူ၏၊ အကုဋေမျှလောက်သောလူတို့သည်လိုက်၍ ရဟန်းပြုကြလေကုန်၏။

ဗြဟ္မာကပ်သော ကြာသက်နှံးကို ဝတ်ရုံသပ္ပါယ်တော်မူ၍ ခုနစ်ရက် ဒုက္ကရစရိယာကို ကျင့်တော်မူပြီးမှ ရှစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ မြောက် သားတော် သုနန္ဒာမိဖုရား လှူလိုက်သောဃနာနို့ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေး

တော်မူ၍ ဂနိုင်စုံကျော ပင်ရှားတောဝယ် နေ့အဘို နေ့သန့်တော်မူပြီးသော် ဆည်းဆာအေးမြ ညချမ်းသောအခါမှ မှိုရာစွင့်စွင့် ပင်မြင့်သိရိဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ ကြွလှမ်းတော်မူသောအခါ အသောကအမည်ရှိသော မြက်ရိတ်လုလင်သည် ရှင်လန်းဝမ်းသာ သဒ္ဓါဇောဖြင့် ဆက်ကပ်လှူဒါန်းလိုက်သော နေဇာမြက်ရှစ်ဆုပ်ကို **ပညောင်ပင်** ရင်း၌ ခင်းကျင်း ကြဲဖြန့်တော်မူလျှင် အတောင်နှစ်ဆယ် အလျားအနံရှိသော ရွှေပလ္လင်သည် မြေကမောက်မောက် ပေါက်လာသဖြင့် ထိုပလ္လင်တော်၌ ထက်ဝယ်ဘွဲ့ခွေ စံနေတော်မူက သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို ပိုင်းခြားထင်ထင် သိမြင်တော်မူပြီးမှ ဘုရားကိစ္စ၌ အောင်မြင်ပြီးစီးခြင်းအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူလေ၏။

သဟမ္ပတိဗြဟ္မာကြီး တောင်းပန်သဖြင့် ဗာရာဏသီပြည်အနီး မိဂဒါဝုန်တော၌ဓမ္မစကြာတရားကိုဟောကြားမိန့်မြွက်တော်မူက များလှထွေထွေကုဋေနှစ်သောင်းမျှလောက်သောလူ,နတ်,ဗြဟ္မာတို့သည်ကျွတ်တမ်းဝင်ကြရလေကုန်၏၊ နှစ်သောင်းသော တပည့်ရဟန္တာ အစည်းအဝေးသည်လည်း တကြိမ်သာ ဖြစ်၏၊အဂ္ဂသာဝက လက်ျာရံဖြစ်သော ရဟန္တာကား **တိဿ** မထေရ်တည်း၊ လက်ဝဲရံမထေရ်ကား **ဘာရဒွါဇ** ရဟန္တာတည်း၊ အလုပ်အကျွေးကား **သဗ္ဗမိတ္တ** တည်း၊ လက်ျာရံ အဂ္ဂသာဝိကာ ရဟန္တာမိန်းမကား **အနုလာ** ထေရီမည်၏၊ လက်ဝဲရံ ရဟန္တာမကား **ဥရုဝေလာ** ထေရီ မည်၏၊ ဥပါသကာဒါယကာယောက်ျား အလုပ်အကျွေးကား **သုမင်္ဂလ** နှင့် **ဃဋိကာရ** သီတင်းဦးအကြီးနှစ်ယောက်တို့ပင်တည်း၊ ဥပါသိကာဒါယိကာမအလုပ်အကျွေးကား **ဝိဇိတသေနာ** နှင့် **ဘဒ္ဒါ** သီတင်းသည်မ ဥက္ကဋ္ဌအမှူးအကြီး နှစ်ယောက်တို့တည်း၊ အရပ်ဉာဏ်တော်ကား ကောင်းကင်ခုလတ် သပ္ပါယ်မြင့်ခေါင် အတောင် **နှစ်ဆယ်** အတိုင်းအရှည် ပမာဏမျှ မြင့်တော်မူ၏၊ အသက်အာယုတော်ကား **ရှစ်သောင်း** တိုင်တိုင် ရှည်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ငါတို့ အရှင်ဂေါတမ အလောင်းတော်မြတ် သည်ကား **ဇောတိပါလ** အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားလုလင်ဖြစ်၍ ဗေဒင်သုံးပုံတို့၌ ကမ်းတဘက်ရောက် တတ်မြောက် လိမ်မာ တော်မူ၏၊ မြေ၌ရင်း,

ကောင်းကင်၌ရှင်း ပျံ့နှံ့ကြေငြာ ကျော်စောထင်ရှားခြင်း ဖြစ်လေ၏ သီတင်းဦး အကြီးဖြစ်သော အိုးထိန်းသည် ဃဋိကာရနှင့် အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်၏၊ ထိုဃဋိကာရနှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့ ကြွရောက်၍ တရားစကားကိုကြား၍ ဃရာဝါသ၌ အပြစ်ကိုမြင်သဖြင့် စည်းစိမ်ချမ်းသာကို စွန့်၍ တောထွက်သဖြင့် ရဟန်းပြု၏၊ ပိဋကတ်သုံးပုံကို ကြိုးစားအားထုတ်သဖြင့် ကမ်းတဘက်ရောက် တတ်မြောက်ခြင်း အဆုံးသို့ ရောက်လေ၏၊ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်နှင့် ပြည့်စုံသဖြင့် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်ကို ပူဇော်ချီးမြှင့် တင့်တယ်စေ၏။

ကဿပ မြတ်စွာဘုရားလည်း ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်ကို "ဤကမ္ဘာ၏ နောက်ဖြစ်သော အန္တရကပ်ထက် ဂေါတမအမည်ရှိသောဘုရား ထင်ရှားဖြစ်လတ္တံ့" ဟုဗျာဒိတ်စကား မြွက်ကြားပြီးမှ့အေး ပေးတော်မူသဖြင့် အားရရွှင်မြူး ကြည်နူး ဝမ်းမြောက်စွာခံယူလိုက်ရ၏၊ အသက် အာယုတော်ကား အနှစ်နှစ်သောင်းတိုင်တိုင်ရှည်တော်မူလတ်ပြီးသော် သေတဗျာရုံ ကျောင်းရွှေဘုံ၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံတော်မူလေ၏၊ ဓာတ်တော်မွေတော် အပေါင်းတို့ကိုကား တယူဇနာအတိုင်းအရှည်ပမာဏမျှ မြင့်သော စေတီကြီးတည်၍ ကိုးကွယ်ပူဇော်ကြလေ၏။

၃၅။ ဂေါတမဘုရားရှင်၏ အကြောင်း

ထိုကဿပမြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူပြီးသော နောက်ကာလအတ္တိုဝယ် မြင့်မြပရိစ္ဆေဒါ ရှည်ကြာယခေါင်နှောင်အခါသမယဤဘဒ္ဒကမ္ဘာမ၌ အန္တရကပ် ကိုးကပ်လွန်မြောက်၍ အခွဲနှင့်တကွဆယ်ကပ်ရောက်သောကာလ၌ ကပိလဝတ်ပြည်ကြီးရှင်ဘုရင်သုဒ္ဓေါဒနမင်းမြတ်၏ ညာထားဒေဝီ မဟေသီမြတ် နန်းကြီးနတ်ဖြစ်သော သိရိမဟာမာယာမည်သောမိဖုရားကြီးသည်တသိန်းသောမောင်းမသတို့သမီးအခြံအရံ အပေါင်းတို့ဖြင့်၎င်း, ခြောက်သိန်းသော သာကီဝင် မင်းအပေါင်းတို့ဖြင့်၎င်း ဒေဝဒဟပြည်သို့ရွှေရှု ခရီးလမ်းစဉ်အတိုင်း တပြိုင်နက် ထွက်ကြွတော်မူလတ်သော် သာမျိုးစုံသည့် လုမ္ဗိနီမည်သော ရဂုံသာမော အင်ကြင်းတောသို့ အစဉ်အတိုင်း ဆိုက်ရောက်တော်မူလေ၏။

ထိုအခါ သာယာချိမေ့ အင်ကြင်းတော၌ ကြွင်းမဲ့ဥဿုံ အလုံးစုံ ကုန်သောပန်းပင် သစ်ပင် မြင်မြင်သမျှတို့သည် အရင်းမှ အဖျားတိုင် အောင်ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်ကြကုန်၏၊ထိုဥယျာဉ်ကိုမြင်၍ မိဖုရားမြတ်အား နှလုံးစိတ်ဝမ်းရွှင်လန်းကြည်လင်ဝင်တော်မူလိုကြောင်းနှင့်အမိန့်တော် မြတ် မှတ်တော်မူလေက ဗိုလ်ပါမှူးမတ် ပရိသတ်တပ်တာ အခင်း အကျင်းနှင့်တကွ ဥယျာဉ်တွင်းသို့ ချဉ်းနင်း ဝင်ရောက်တော် မူလေ၏။

ထိုအခါ ဒေဝါသောင်းသောင်း နတ်အပေါင်းတို့သည် ဤနေ့ မူကား အခြားနေ့များထက် ထူးချွန်သာလွန်သော နေ့ကောင်း ရက် မြတ်ဖြစ်၍ အလောင်းတော်မင်းသားကို မီးရှူးသန့်စင် ဘွားမြင်တော် မူလတ္တံ့ဟူ၍ ဝမ်းမြောက်ရွှင်ပျော် ကြွေးကြော်ကြသောအသံကို ကြား ကြလတ်သဖြင့် အလုံးစုံသော တသောင်းသော လောကဓာတ်သည် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ကြွက်ကြွက်ဆူညံ့ အသံမစဲ တခဲနက် ဖြစ်သော သဘင်ပွဲကြီးမက နတ်ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့နှင့်တကွ ပဏ္ဏာကာရများစွာ မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့တော် ဆက်သရန်များကို ယူဆောင်ခဲ့ပြီးလျှင် မင်္ဂလာ ဩဘာရှိသောသီချင်းများကို သီဆိုကြ၍ အလုံးစုံသော စကြဝဠာတိုက် အတွင်း ထိးဖြူချင်း တင်းကျမ်းပြည့်မျှ နတ်,ဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့သည် သောင်းသောင်းညီညာ လာရောက်ကုန်ကြပြီးသော် ဘွားတော်မူလျှင် မူခြင်း ပူဇော်ဆက်သရန်များနှင့်တကွ ငံ့မြှော်စောင့်ဆိုင်း စိုင်းအုံရှိနေ ကြ၏။

၃၆။ လုမ္ဗိနီအင်ကြင်းတော၌ ဘုရားလောင်း ဘွားမြင်တော်မူခြင်းအကြောင်း

ဤသို့ မီးရှူးသန့်စင် ဘွားမြင်တော်မူသော မင်္ဂလာ အခမ်းအနား သို့ အလုံးစုံသော စကြဝဠာတိုက် အလုံးပြည့်မျှ ဗိုလ်လူများစွာ နတ်, ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့သည် နတ်၌ဖြစ်သော မုရိုး,တံမြှာ,ပတ်သာ,ဒုံမင်း, စည်,စောင်းငြင်း, ခရုသင်း-စသော တူရိယာငါးပါး တီးမျိုးမှုတ်မျိုး အ များတို့ဖြင့်ရင်း၊ ထီး,တံခွန်,ကုက္ကား, မုလေးပွါး, သားမြီးယပ်-စသည် တို့ကို ကိုင်တွယ်ယူငင်ကုန်လျက်ရင်း, နဂါးတို့သည်ရင်း,ဂဠုန်တို့သည် ရင်း, ကုမ္ဘဏ်တို့သည်ရင်း, ဘီလူးတို့သည်ရင်း, ဂန္ဓဗ္ဗနတ်တို့သည်ရင်း,

ကိန္နရာတို့သည်၎င်း, လူတို့သည်၎င်း ဝိုင်းဝန်းပြည့်နှက် ကြွက်ကြွက် ဆူမျှ မိးရှူးသန့်စင် ဘွားမြင်တော်မူလျှင် မူခြင်း သားဘွားမင်္ဂလာ ဩဘာဆက်သကြရန် အသီးအသီး ဝန်းရံငံ့လင့် စောင့်ဆိုင်းရှိနေကြ စဉ်အတွင်း အင်ကြင်းပင်ပျို စိမ်းညိုစွင့်စွင့် သီးကင်းပွင့်သဖြင့် ကြက် သရေမင်္ဂလာစုံလှသော အင်ကြင်းပင်၏အရင်း၌အခင်းညောင်စောင်း တင်းတိမ်ကန့်လန့်ကာတို့ဖြင့် တင့်တယ်ဘွယ်ရာ ကာရံဆင်ယင်ပြီးမှ ဝင်ရောက်စံနေတော်မူမိလျှင် မူခြင်း အင်ကြင်းခက်ကို ဆွဲကိုင်တော် မူလိုသော စိတ်ဆန္ဒတော် ရှိလာသည်ကို သိသကဲ့သို့ အဝိညာဏက ဥတုဇမျှဖြစ်သော အင်ကြင်းခက်သည် ဖြောင့်အပ်သောကြိမ်ညွှန့်ကဲ့သို့ မိမိအလိုလိုညွတ်၍ မိဖုရားအပါးတော်ရောက် လက်တော်သို့ ဆက်သ လာဘိသကဲ့သို့ ကပ်လာသဖြင့် ကိုင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ အပါးတော်က ဘဝမကွာ ပိုက်နှဲကြည့်ရှု ပြုစုယုယ ညီမ တော်အရင်း ဖြစ်သော ပဇာပတိဂေါတမီ အားလည်း လက်ဝဲလက် တော်ဖြင့် သုံးသပ်မှီတွဲ ဆွဲလွဲကိုင်တွယ်တော်မူမိက မိဖုရားမြတ်၌ ကိုက်ခဲနာကျင်ခြင်းမရှိ ပြကတိကမ္မဇ လေသည် လှုပ်သဖြင့် တပါးသော မိန်းမများဘွားမြင်ကြသကဲ့သို့ ထိုင်လျက်,လျောင်းလျက် ဘွားတော် မမူဘဲ ဘုရားလောင်းမယ်တော်ကား ဝတ်လဲတော် ရွှေထဘီကို ဆင်တော်မူ၍ ငါးကြင်း၏ မျက်စိနှင့်တူသော အကွက်ပေါ်သော ဘွဲ့ဖြူ ညွှန့်ရုံတော်ကို ခြေဖျားတိုင်အောင် ဖုံးအုပ်ခြုံရုံ၍ အလိုလိုညွတ်သော အင်ကြင်းခက်ကို လက်ျာလက်တော်ဖြင့် ကိုင်၍ မိထွေးတော် ဂေါတမီ၏ လည်ပင်း,လည်တိုင်တော်ကို လက်ဝဲလက်တော်ဖြင့် ဆွဲဘက်သုံးသပ် ကိုင်တွယ်တော်မူသဖြင့် မတ်မတ်ရပ်လျက် တရားဟော ဓမ္မကထိက ပုဂ္ဂိုလ် တရားပလ္လင်မှ သက်သကဲ့သို့, လှေကားဖြင့် သက်သော ယောက်ျားကဲ့သို့,ဓမကရိုဏ် ရေစစ်မှထွက်သကဲ့သို့, ကာသိကပုဆိုး၌ တင်ထားအပ်သော သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော ထူးသောအရောင်အဝါ ရှိသော တွင်းထွက်ပတ္တမြားစစ်ရတနာကျောက်ကောင်း လျောကျ သကဲ့သို့ ခြေနှစ်ချောင်း,လက်နှစ်ချောင်းတို့ကို ဆန့်၍ မျက်စိနှစ်ဘက် တို့ကိုဘွင့်လျက် အမိ၏ သုက်သွေးမစင်ဖြင့် လိမ်းကျံကပ်ငြိခြင်းမရှိ သန့် ရှင်းစင်ကြယ်စွာ မိးရှူးသန့်စင် ဘွားမြင်တော်မူ၏။

၃၇။ ဘုရားမြင်တော်မူရာ၌ နိမိတ်အထူးထူး ပြခြင်းအကြောင်း

၁။ ထိုသို့ မီးရှူးသန့်စင် ဘုရားမြင်တော်မူပြီးလတ်သော် တသောင်းသော စကြာဝဠာတိုက်၌ နှစ်သိန်း လေးသောင်း အထုရှိသော မဟာပထဝီမြေကြီးတို့သည် တော်ဇလျှင်နှင့် ပဲ့တင်ကြည်းပြီးလျှင် အိုးထိန်းစက်သွင်းသကဲ့သို့ ပြင်းစွာ ချောက်ချားတုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်လေကုန်၏။

၂။ နတ်ပြဟ္မာအပေါင်း သောင်းသောင်းပြည့်နှက် ကြွက်ကြွက်ညိုးညံ ဆူသံမစဲ တခဲနက် စကြာဝဠာတိုက် တသောင်းပြည့်မျှ စည်းဝေးလာကြကုန်၏၊ မီးရှူးသန့်စင် ဘုရားမြင်တော်မူလျှင်မူခြင်း နတ်ပြဟ္မာအပေါင်းတို့က သောင်းသောင်းညီမျှ ခံကုန်ကြ၏၊ ထို့နောက်မှ ဆွေတော်ရှစ်သောင်း မျိုးတော်ပေါင်းတို့နှင့် တကွ လူတို့ကပိုက်နွဲ့ယုယ ဖွေ့ချီမသဖြင့် ခံကြရလေကုန်၏။

၃။ ပတ်သာ, ဒုံမင်း, ခရုသင်း, နှဲ, ပြွေ, တံရှည်, စည်, မောင်း, ခေါင်းလောင်း,တံပိုး,တီးမျိုးမှုတ်မျိုး,စောင်းငြင်းမျိုးတို့နှင့်တကွ တူရိယာမှန်သမျှတို့ကလည်း မတီးမမှုတ်ဘဲလျက် သက်သက်မြည်ကုန်၏။

၄။ နှောင်အိမ်၌ ခပ်သိမ်းသော အနှောင်အဖွဲ့တို့သည် ပြတ်ကုန်၏။

၅။ ခပ်သိမ်းဥဿုံ အလုံးစုံကုန်သော ဘေးဒဏ်ရန်မာန် အန္တရာယ်အမျိုး ကိုးဆယ့်ခြောက်ပါးတို့သည်လည်း မကု-မသ-ဘဲလျက် သက်သက် လွတ်ကင်းကြကုန်၏။

၆-၉။ ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် နားပင်း,ဆွံ့အ, ရူးသွပ်စသား, ကာဏ်းထစက္ခု,ပုပုရွရွ ဒုက္ခိတအမျိုးတို့သည်လည်း ကောင်းမွန်ကြသူခပ်သိမ်းလူ အပေါင်းတို့ကဲ့သို့ အကောင်းပြကတိ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

၁၀။ အရပ်တပါး သွားလေသော လှေတို့သည် ကောင်းသောဆိပ်သို့ရောက် ကုန်၏။

၁၁။ အဇ္ဇ္ဈတ္တိကာသကောင်းကင်၌၎င်း,နှစ်သိန်း လေးသောင်း အထု ရှိသော မဟာပထဝီမြေကြီး၌၎င်း ရှိရှိသမျှသော ရတနာ အပေါင်းတို့သည် အလိုလိုတောက်ပ ထွန်းလင်းခြင်း ဖြစ် ကုန်၏။

၁၂။ ကြမ်းထမ်းရှန့်ရင်း ပူလောင်ခြင်းဖြင့် ကြောက်မက်ဘွယ် အလွန် ကောင်းလှသော မဟာအဝီစိ ငရဲမီးသည်လည်း ပြကတိအေးမြ ကောင်းမွန်ချမ်းသာခြင်း ဖြစ်ကြလေကုန်၏။

၁၃။ ခပ်သိမ်းသော အမိုက်တို့ထက် အလွန်မိုက်စွာသော လော ကန္တရိက်ငရဲ မိုက်မှောင်သည်လည်း အလုံးစုံသော အရောင် တို့ဖြင့် တောက်ပထွန်းလင်း ပြန့်ပြောခြင်း ဖြစ်ကုန်၏။

၁၄။ ထိုမှတပါး နောက်ကျိကျိ ရွံစလိစက်ဆုပ်ဘွယ် ကောင်းလှ သော မဟာသမုဒ္ဒါ¦ဆားငန်ရေသည်လည်း မြိန်ရှက်အေးမြ ကြည်လင်ချိုမြိန်လှသော ပြကတိရေအေး ရေကောင်းကဲ့သို့ ဖြစ်လေကုန်၏။

၁၅။ မြစ်ရေတို့သည် အောက်သို့ မစီးကုန်။

၁၆။ ကြမ်းထမ်းရှန့်ရင်းသော လေသည်မလာ။

၁၇။ ပန်းပင် သစ်ပင်တို့သည် အခါရာသီ မဟုတ်သော်လည်း သီးပွင့် ကြကုန်၏။

၁၈။ လမင်းသည် အလွန်အေးမြတောက်ပသာယာခြင်း ဖြစ်ကုန်၏။

၁၉။ နေမင်းသည် အပူစဲသည်ဖြစ်၍။

၂၀။ ကောင်းကင်မှ၎င်း,တောင်တို့မှ၎င်း,သစ်ပင်မှ၎င်း ငှက်တို့သည် အောက်မြေသို့ သက်ဆင်း၍ တည်ကုန်၏။

၂၁။ လေးကျွန်းလုံးကိုနှံ့စေ၍ မိုယ်းကြီးသည်းထန်စွာ ရွာ၏၊ ထက် ဝန်းကျင်မှ ရေတို့သည် ကောင်းမွန် မြိန်မြတ်စွာ အရသာရှိ ကုန်၏။

၂၂။ တံခါး၌ တံခါးရွက်တို့သည် အလိုလို ပွင့်ကုန်၏။

၂၃။ လူများအပေါင်းတို့ကို ထမင်းငတ်ခြင်း, ရေမွတ်ခြင်းတို့သည် ထိုအခါ ဆံဖျားတချောင်းခန့်မျှ မနှိပ်စက်။

၂၄။ ရန်သူအမြဲဖြစ်ကုန်သော ကြောင်နှင့်ကြွက် အစရှိကုန်သော အကြင်သတ္တဝါတို့သည် ရှိကုန်၏၊ ထိုသတ္တဝါတို့သည် အချင်းချင်း မေတ္တာစိတ်ကို ရကုန်၏၊ကျီးတို့သည် ခပ်ပုပ်တို့နှင့် တကွ မွေ့လျော်ကုန်၏၊ ခွေးတို့သည် ယုန်တို့နှင့် ကစားမြူးထူးခြင်းကို ပြုကုန်၏၊ အဆိပ်ကြမ်းသော မြွေတို့သည်၎င်း, အဆိပ်မကြမ်းသော မြွေတို့သည်၎င်း, မြွေပါတို့နှင့်အတူ ကစားကုန်၏၊ ကြောင်တို့သည်၎င်း,သစ်ခေါင်းအောင်းသော ခြူးတို့သည်၎င်း ကြွက်တို့ကို ဖြူစင်သောစိတ်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ မဖမ်းကုန်။

၂၅။ ဘုရားတဖြစ်နှင့် တဖြစ်အကြား ရေမသောက်ရ၍ မွတ်သိပ်ခြင်း ပြင်းစွာသော ပြိတ္တာတို့သည်လည်း ကင်းသော မွတ်သိပ်ခြင်း ရှိကုန်၏။

၂၆။ ကုန်းသောကိုယ်ရှိသော သူတို့သည် ဖြောင့်မတ် ညီညွတ်စွာ တင့်တယ်ကုန်၏။

၂၇။ အ-သောသူတို့သည် သာယာသောစကားကို ပြောဆိုကုန်၏။

၂၈။ ကြည်ညိုချစ်ခင်သော စိတ်ရှိကုန်သော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် အချင်းချင်း နှုတ်ဆက်ခေါ်ဝေါ် ပြောဆိုကုန်၏။

၂၉။ မြင်းတို့သည် ရွှင်သောစိတ်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ဟီကုန်၏။

၃၀။ မုန်ဖြင့်ယစ်ကုန်သော ဆင်ပြောင်တို့သည် ပြင်းစွာမြည်ဟည်းကြိုးကုန်၏။

၃၁။ နတ်တို့သည် ကြည်ညိုသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ နတ်ပြည်၌ မိမိနေရာ ဘုံဗိမာန်တွင်း၌ အေးမြရွှင်ကြည် သီဆိုကခုန် မြူးထူးကြခြင်းများနှင့်တကွ။

၃၂။ ဤသို့တသောင်းသော စကြဝဠာတိုက်သည် အထူးထူး အပြားပြား စာမရိသားမြီး တံခွန်တည်းဟူသော ပန်းရှိ၏။

ဤသို့သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော နိမိတ်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

၃၈။ ဘုရားမြင်တော်မူသည်နှင့်တပြိုင်နက်ခုနစ်ဘဝါး လှမ်းတော်မူခြင်းအကြောင်း

ကာသိကပုဆိုး၌ တင်ထားအပ်သော သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော အထွေထွေအရောင်အဝါရှိသော မဏိဇောတိရသ်ပတ္တမြားကျောက်စစ်သည် လျှောကျသကဲ့သို့, တရားဟောပလ္လင်မှသက်သော ဓမ္မကထိကပုဂ္ဂိုလ်ကဲ့သို့ မယ်တော်ဝမ်းမှ မတ်မတ်ရပ်လျက် သက်တော်မူသော ဘုရားလောင်းကို ကိလေသာအာသဝေါကုန်ပြီးသော သုဒ္ဓါဝါသဘုံ၌ ဖြစ်ကုန်သော ဗြဟ္မာကြီးလေးယောက် တို့သည် ရွှေကွန်ယက်ဖြင့်ခံကုန်၍၊ မယ်တော်၏ရှေ့၌ ထား၍"မိဖုရားမြတ်....နှစ်လို့ ဝမ်းမြောက်ခြင်းပြင်းစွာ နှလုံး၌ထားဘိလော့၊ သင်မိဖုရား၏ သားတော်သည် တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်ကြီးလှ၏"ဟုဆို၍ မိဖုရားအား နှစ်သိမ့်စေပြီးသော် ထိုဗြဟ္မာကြီးတို့၏လက်မှ အလောင်းတော်မြတ်ကို စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့သည် မင်္ဂလာဟူ၍ သမုတ်အပ်သော ကောင်းသော အတွေ့ရှိသော သစ်နက်ရေဖြင့် ခံကုန်၏၊ထိုနတ်တို့၏လက်မှ ဆွေတော်ရှစ်သောင်းမျိုးတော်ပေါင်း အစရှိကုန်သော လူတို့သည် ဒုကုလ်ဖြူပုဆိုးဖြင့် ခံကြကုန်၏။

ထိုအခါ အလောင်းတော်မြတ်အား သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော ကိုယ်ရှိသော်ငြား,မယ်တော်မြတ်အား တစုံတရာဝေဒနာတော် မခသော်ငြား ပူဇော်သက္ကာရအလို့ငှါ ကောင်းကင်မှ ဘုံအဆင့်ဆင့်နှင့် တူသော အဆင်းရှိသော ငှက်ပျောပင်စည်, ထန်းလုံးခန့်မျှ ပမာဏရှိသော အအေး,အနွေး ရေအယဉ်နှစ်သွယ် တို့သည် အဇဋာကာသ ကောင်းကင်မှ ကျလတ်သဖြင့် ကိုယ်လက် ဦးခေါင်းစသည်တို့ပါ မှိဝဲချိုးသုံးစေပြီးလျှင် ဥတုကိုယူစေကုန်၏၊ ဥယျာဉ်ရေကန်တို့မှ ရွှေအိုး, ငွေအိုးစသည်တို့ဖြင့် ရေကိုဆောင်ယူကုန်သော နတ်,လူတို့၏ အရေ အတွက်အပိုင်းအခြားကားမရှိသည်သာလျှင်တည်း။

ထိုအခါ ဘုရားအလောင်းတော်သည် လူတို့၏လက်မှလွတ်၍ မြေ၌ရပ်တည်၍အရှေ့မျက်နှာအရပ်ကိုကြည့်လျက်"ဤအရပ်၌ငါနှင့်တူသော သူသည်ငြား, ငါ့ထက်လွန်မြတ်သော သူသည်ငြား ရှိသလော,မရှိ

သလော"ဟုဆင်ခြင်တော်မူသောကာလအရှေ့မျက်နှာအရပ်၌ တသိန်းမက များစွာသော စကြဝဠာတိုက်တို့သည် တပြင်တည်း ဟင်းလင်းတည်သည် ဖြစ်လေကုန်၏၊ ထိုအရှေ့မျက်နှာအရပ်၌ နတ်,လူအပေါင်းတို့သည် ပန်းနံ့သာစသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်၍ အရှိအသေကို ပြုကုန်လျက် "ဤအရပ်မျက်နှာ၌ အရှင်မင်းသားထက် လွန်မြတ်သောသူကို မဆိုထားဘိ၊ တူမျှသောသူများမှပင်သော်လည်း မရှိသည်သာလျှင်တည်း၊ အရှင်သား"ဟု ကြားလျှောက်ကုန် ကြသဖြင့် ထို့အတူ ရှစ်ပါးသော အရပ်မျက်နှာတို့ကို လှမ်းကမ်းမြော်ခေါ် ရှုတော် မူလတ်သော်လည်း ကိုယ်တော်နှင့် တူသောသူကိုငင်း,ကိုယ်တော်ထက် လွန်မြတ်သောသူကို ငင်း မမြင်သည်ဖြစ်၍ "ဤသည်ကား မြတ်သော အရပ်တည်း"ဟု အောက်မေ့ထင်မြင် သဘောရတော်မူ၍ မြောက်မျက်နှာ အရပ်သို့ ရှေ့ရှုမတ်မတ် ရပ်တော်မူပြီးလျှင် ခုနစ်ဘဝါး တိုင်တိုင် စကြာတော် ဖြန့်မြန်း၍ ကြွလှမ်းတော်မူ၏။

၃၄။ နတ်ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့ထီးဖြူကြီးကို ဖြန့်မိုးခြင်းအကြောင်း

ထိုသို့ ခုနစ်ဘွား ဆန့်တန်း၍ ကြွလှမ်းတော်မူသော အခါ မဟာဗြဟ္မာကြီးသည် အချင်းသုံးယူဇနာရှိသော ထီးဖြူကိုဆောင်း၍ လိုက်၏၊ သုယာမနတ်သားသည် စာမရီသားမြီးယပ်ကိုထမ်း၍ လိုက်၏၊ နတ်သားတယောက်သည် ရတနာကျောက်စီသန်လျက်ကိုထမ်း၍ လိုက်၏၊ နတ်သားတယောက်သည် ရွှေခြေနင်းကို,နတ်သားတယောက်သည် နတ်၌ဖြစ်သော သင်းကျစ်ကို နောက်တော်က အစဉ်တစိုက်ထမ်း၍ လိုက်ကြကုန်၏၊ ဤမင်းမြောက် တန်ဆာငါးပါးကို နောက်တော်က အစဉ်တစိုက်ထမ်း၍ လိုက်ပါသော်လည်း အလောင်းတော်မြတ်ကား ဘွားတော်မူစ သူငယ်ကလေးဖြစ်၍ ကိုယ်တိုးလုံးဖြင့် စကြာတော် ဖြန့်မြန်းလျက် ကြွလှမ်းတော်မူသော်လည်း အသက် တဆယ့်နှစ်နှစ် ရွယ်မျှ ကာသိကတိုင်းဖြစ် ဝတ်လဲတော်ပုဆိုးကို ဆင်လျက် ထွက်လှမ်းတော်မူသကဲ့သို့ငင်း,စကြဝတေးမန္ဓာတ်မင်းတို့ ဆင်တော်မူသော မင်း

မြောက်တန်ဆာကိုဆင်လျက် ထွက်လှမ်းတော် မူဘိသကဲ့သို့ဂုဏ်း မြေပေါ်၌ထွက်စံ-စမ္ပယ် လှမ်းချီတော်မူပါလျက်ကို ကောင်းကင်၌ လှမ်းချီကြွမြန်းတော်မူဘိသကဲ့သို့ တသောင်းသော စကြဝဠာအပြည့်မျှ မြင်ကြ၍ လူရောနတ်ပါ ဖြဟ္မာနှင့်တကွ ထင်ကုန်ကြ၏။

တုသိတာ နတ်မင်းသည်လည်း ပတ္တမြားယပ်ဝန်းတို့ဖြင့် ယပ်၏၊ အချို့သောနတ်တို့သည် ကြေးမုံပမာဏရှိသော ထင်ရှားပန်းတို့ကိုကိုင်၍ ရပ်ကုန်၏၊ အချို့သောနတ်တို့သည် ရတနာယပ်တို့ကိုကိုင်၍ ယပ်ကုန်၏၊ နတ်သမီးတို့သည် အထူးထူးသော မင်္ဂလာဘဏ္ဍာတို့ကို ယူခဲ့၍ ဤစကြဝဠာတိုက်ကို ပြည့်စေလျက် ရပ်ကုန်၏၊ တပါးမက များစွာကုန်သော လူနတ်တို့၌ဖြစ်သော ခရုသင်းတို့ကို မှုတ်ကုန်၏ ၊လူနတ်တို့၌ဖြစ်သော စည်မျိုးငါးပါးတို့ကို တီးမှုတ်ကုန်၏၊ နတ်သမီးတို့သည် ကကုန်, သီကြကုန်၏၊ ဤသို့ များစွာသော ပူဇော်သက္ကာရဖြစ်သော အခါ၌ ဘုရားလောင်းသည် ခုနစ်ဘဝါး ကြွမြန်း လှမ်းချီတော်မူသောအဆုံး၌ ရပ်တော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ လက်ညှိုးတချောင်းဖြင့် စကြဝဠာ တထောင်ကို, ဆယ်ချောင်းဖြင့် စကြဝဠာတသောင်းကို အရောင်ဖြင့် ထွန်းလင်းစေခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော မဟာဗြဟ္မာမင်းသည် အထူးထူးသော တန်ဆာဖြင့် တန်ဆာဆင်လျက် ဖြဟ္မာတို့၌ဖြစ်သော ဘွဲ့ဖြူပုဆိုးကို ပခုံးတဘက်၌ ကိုယ်ဝတ်စမ္ပယ်တင်၍ ဘန်ဆင်းအပ်သောမြေ၌ လက်ျာပုဆစ် ဒူးဝန်းကို ထောက်၍ လက်ဝဲပုဆစ်ဒူးဝန်းကိုချီလျက် ဆယ်ခုသော လက်သည်းတို့၏အရောင်ဖြင့် တောက်ပသောလက်အစုံကို ထိပ်၌ထား၍ "ဆင်းရဲကင်းသော အလောင်းမင်းသား....အရပ် ရှစ်မျက်နှာကို ကြည့်တော်မူသဖြင့် အဘယ်မူစအံ့နည်း၊ အောက်ကိုအဝီစိမှစ၍ အထက်ဘဝဂ်သို့တိုင်အောင် အဆုံးမရှိကုန်သော လောကဓာတ်တို့၌ အလောင်းတော်မင်းသားနှင့် တူသောသူသည်မျှလည်း မရှိ၊ အလောင်းတော်မင်းသားထက် လွန်မြတ်သောသူကား အဘယ်မှာ ရှိနိုင်ပေအံ့နည်း" ဟု တင်လျှောက်လေ၏၊ ထိုအခါ၌ ယောကျ်ားမြတ်ဖြစ်သော အလောင်းတော်မင်းသားသည် အဘယ်ကဲ့သို့သော စကားကို ဆိုတော်မူပေလတ္တံ့နည်းဟုထောင်သောနားရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ခပ်သိမ်းသောသူအပေါင်း

တို့သည် အသံမရှိ ဆိတ်ဆိတ်နေကြကုန်၏၊ စကြဝဠာ တသောင်းလုံး တို့သည် အသံမရှိ ဆိတ်ကုန်၏။

ထိုအခါ၌ အလောင်းတော်မြတ် မင်းသားသည် မိမိနှင့်တူသော သူကို၎င်း, လွန်သောသူကို၎င်း မမြင်၍ တသောင်းသော လောက ဓာတ်ကို တပြိုင်နက်တည်းဖြင့် မိမိ၏အသံကိုကြားစေလျက် ရှေးဘုရား အလောင်းတို့၏ စရိုက်အကျင့် ဖြစ်သော မကြောက်မရွံ့သောစကားကို မြွက်ဆိုတော်မူလို၍—

အဂ္ဂေါ ဟ မသ္မိ လောကဿ။
သေဋ္ဌော ဟ မသ္မိ လောကဿ။
ဇေဋ္ဌော ဟ မသ္မိ လောကဿ။
အယ မန္တိမာ ဇာတိ။
နတ္ထိ ဒါနိ ပုနဗ္ဘဝေါတိ။

ဟူ၍ ရဲရင့်တင်းရင်း ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိ ပြကတိမြွက်ကြား မိန့်ဆို တော်မူ၏။

အဟံ၊ ငါသည်။ လောကဿ၊ လူအပေါင်းထက်။ အဂ္ဂေါ၊ အမျိုး အားဖြင့် မြတ်သည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ အဟံ၊-သည်။ လောကဿ၊ လူ သုံးပါးထက်။ သေဋ္ဌော၊ အထူးသဖြင့် ချီးမွမ်းအပ်သည်။ အသ္မိ၊-၏။ အဟံ၊-သည်။ လောကဿ၊-ထက်။ ဇေဋ္ဌော၊ ကြီးသည်။• အသ္မိ၊-၏။ အယံဇာတိ၊ ဤပဋိသန္ဓေသည်။ အန္တိမာ၊ အဆုံးစွန်ဖြစ်သော။ ဇာတိ၊ အမိဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းတည်း၊ ဒါနိ၊ ယခုမှနောက်အခါ၌။ ပုနဗ္ဘဝေါ၊ တဖန် ဘဝသစ်ဖြစ်ခြင်းသည်။ မေ၊ ငါ့အား။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အဆမ္ဘိတဝါစံ၊ တစုံတယောက်သောသူတို့အား ကြောက်ရွံ့ တွန့်တိုခြင်းမရှိ တင်းရင်းပြကတိ ရဲရင့်ခြင်းသတ္တိစကားကို။ နိစ္ဆာ ရေသိ၊ မြွက်ကြား မိန့်ဆိုတော်မူလေ၏။

ထိုအခါ တစုံတယောက်သော သူသည် ကာပြန်တော်လှန် ခွန်းတုံ့ပြန်ခြင်းငှါ မဝံ့ကြကုန်သည်ဖြစ်၍ ခပ်သိမ်းသော နတ်, လူ အပေါင်းတို့သည် ကောင်းချီးနမော် သာဓု,သာဓု-ဟူ၍ မင်္ဂလာရှိသော ဩဘာစကားကိုသာ ညီညာဖြဖြ ပြောဆိုကြသဖြင့် အုတ်အုတ်ကျက် ကျက် ကြွက်ကြွက်ဆူညံ အသံမစဲ ဖြစ်ကြလေကုန်၏။

ဤသို့ **အဆမ္ဘိတဝါစာ** ကို ဆိုပြီးသော **အဆုံး၌** ဘုရားလောင်း မင်းသားကိုမယ်တော်ဖြစ်သော သိရိမဟာမာယာဒေဝီမိဖုရားကြီးယူ၍ ရင်ခွင်ထက်ပိုက်လျက် နို့ချိုကျွေးသဖြင့် စက်ပျော်စေပြီးမှ ညီမတော် ဂေါတမီအား အပ်နှင်းတော်မူ၏၊ ညီမတော်မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီ လည်း အလောင်းတော်မြတ်ကို ရေနံ့သာဖြင့် သန့်စင်စွာ ချိုးသုံး၍ မြတ်သောမင်းစီးရထား၌တင်လိုက်၏၊ မိဖုရားမြတ်လည်း ကိုယ်လက် သုတ်သင်ခြင်းကိစ္စကို ပြု၍ ရထားထက်သို့ တက်လေ၏၊ ထိုအခါ သိကြား-ဗြဟ္မာတို့သည်၎င်း,မင်းတို့သည်၎င်း,အမတ်ဗိုလ်ပါတို့နှင့်တကွ အလောင်းတော်မြတ်အား မယ်တော်နှစ်ပါးနှင့်အတူ ဒေဝဒဟတိုင်း ပြည်သို့ရှေ့ရှုဆောင်တော်မူလေ၏။

၄၀။ နိမိတ်ကြီးလေးပါးကိုမမြင်ရအောင် စောင့်ရှောက်ထားခြင်းအကြောင်း

ထိုသို့ အကိသိက်တော်ဆက်ပုဏ္ဏားတော်ဖြစ်သော ရာမ,ဓဇ,လက္ခဏ,ဇောတိမန္တ,ယည,သုဘောဇ,သုရာမ,သုဒတ္တ စသော ၈ပုဏ္ဏား တော်ရှစ်ယောက်တို့သည် အလောင်းတော်မင်းသား၏ အသွင် အပြင် အင်္ဂါလက္ခဏာကြီးငယ် အသွယ်သွယ်တို့ကို မြင်ကုန်သဖြင့် ထိုရှစ် ယောက်တို့တွင် **အကြီးခုနစ်ယောက်** တို့သည် လက်နှစ်ချောင်းကို ချီကုန် ၏၊ "ဤသို့သောလက္ခဏာတို့နှင့် ပြည့်စုံသူ လူတွင်တမွတ် လူထွတ်မြတ် သည် အိမ်၌နေအံ့၊ စကြဝတေးမင်းလျှင် မယွင်းမုချ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ခေမာ ရှယ်မှုန်း ရဟန်း မုနေ့ ရသော့ဘိက္ခု၊ ပြုဘိမူကား ပွင့်အံ့တျားတျား ဘုရားစင်စစ် အမှန်ဖြစ်မည် မလွဲတည်း"ဟူ၍ လက်နှစ်ချောင်းတို့ကို ချက်ပင် တင်လျှောက်ကုန်၏။

ထို ခုနစ်ယောက်တို့အောက် အငယ်ဖြစ်သော အမျိုးအားဖြင့် ကောဏ္ဍည,အမည်အားဖြင့် သုဒတ္တ-ဟူသော အငယ်ဆုံးဖြစ်သော ပုဏ္ဏားတော်ကလေး သည်ကား အလောင်းတော်မြတ် ဖြစ်သော မင်း သား၏ အသွင်အပြင် အင်္ဂါ လက္ခဏာ ကြီးငယ် အသွယ်သွယ်တို့၏

ပြည့်စုံခြင်းကို ရှုကြည့်သိမြင်လေကုန်သဖြင့်“ဤမင်းသား အလောင်းတော်မြတ်သည် ဃရာဝါသ သမ္ဘာတည်းဟူသော အိမ်ထောင်ညွှတ်ကွင်း သံချိုင့်တွင်း၌ နှစ်မြိုက်ရှင်ပျော် မွေ့လျော်တော်မူနိုင်ခြင်းကား စင်စစ်အားဖြင့် မုချမရှိ၊ ဤအလောင်းတော်မြတ်ဖြစ်သော မင်းသားကား ပြတ်ပြီးသော ဝဋ်ရှိသဖြင့် မည်သူမတူ လူသုံးဦးတို့၏ တမွတ်အထွတ်အထိပ် ဓမ္မိဿရဘုရား ထင်ရှားမုချ ဖြစ်လတ္တံ့ မချွတ်တည်း” ဟု လက်တချောင်းတည်းကို ချီလျက် ကေံသဗျာဒိတ်စကားဖြင့် မြွက်ကြားလျှောက်ထားလေ၏။

ဤပုဏ္ဏားတော် ကောဏ္ဍည သည် “ပုဗ္ဗေစကတပုညတာ” စသော ပြုခဲ့ဘူးသော ကောင်းမှုရှိသည်သာမက အဆုံးစွန်သောဘဝနှင့် ယှဉ်သဖြင့် ပညာအားဖြင့် လေးမြတ်ထက်မြက် အထက်က ခုနစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားတော်တို့ထက် လွန်မြတ်သည်ဖြစ်၍“ဤသို့အသွင်အပြင် အဆင်းအင်္ဂါ လက္ခဏာကြီးငယ် အသွယ်သွယ်တို့နှင့် ပြည့်စုံသော အလောင်းတော်မြတ်ဖြစ်သော ဤမင်းသားသည် မချွတ်မလွဲ အမြဲမုချ စင်စစ်လျှင် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့”ဟု မြင်တိုင်းကို မခွင်းမချန်ဘဲ ရဲရင့်စွာ လျှောက်ထားဟောကြား၍ ထိုပုဏ္ဏား ခုနစ်ယောက်တို့နှင့်တကွ အသီးအသီးမိမိတို့နေအိမ်သို့ ပြန်သွားကြသဖြင့် သားသမီးတို့ကိုခေါ်၍ မှာဆိုဆုံးမသွန်သင်ကြသည်ကား “ချစ်သား ချစ်သမီးတို့....ငါတို့သည် ကြီးပြင်းအိုမင်း ဇရာဒုဗ္ဗလအရွယ်သို့ရောက်ကြပြီ၊ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသား သဗ္ဗညုဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်မည့်အခါကို ငါတို့ မှီကုန်အံ့လည်းမသိ၊ မမှီကုန်အံ့လည်းမသိ၊ ထိုသိဒ္ဓတ္ထကုမာရမင်းသားဖြစ်သော အလောင်းတော်မြတ် ဘုရားဖြစ်သောအခါ၌ သင်တို့သည် ထိုမြတ်စွာဘုရား သာသနာ၌ ရဟန်းပြုလေကုန်”ဟူ၍ ဆုံးမသွန်သင်စကား ပြောကြား မှာထားကုန်၏။

ထိုပုဏ္ဏားတို့သည် အသက်အတိုင်းနေ၍ ကံအားလျော်စွာလားရ လေကုန်၏၊ ကောဏ္ဍညပုဏ္ဏားတယောက်ကား အလောင်းမြတ်မင်းသားဘုရား ဖြစ်သည်ကိုမှီ၏၊ ဤသို့ အခါတော်ဆက် ပုဏ္ဏားတော် ရှစ်ယောက်တို့ သွင်ပြင်မူရာအင်္ဂါလက္ခဏာကိုဘတ်ပြီးမှ သိဒ္ဓတ္ထကုမာရ ဟူသောအမည်တော်ကို မှည့်ပြီးမှ စင်စစ်လျှင် မုချ ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့ဟူ၍

ကြားသောအခါ၌ "ငါ၏သားတော်သည် အဘယ်သို့သောအကြောင်းကိုမြင်၍ ရဟန်းပြုလတ္တံ့နည်း"ဟု ခမည်းတော်ဖြစ်သော သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး မေးသည်ရှိသော် "အကြောင်းလေးပါးကို မြင်၍ ရဟန်းပြုလတ္တံ့"ဟု ပြန်ကြားကုန်၏၊ ထိုအကြောင်းလေးပါး ဟူသော်ကား သူအို, သူနာ, သူသေ, ရဟန်း၊ ဤလေးပါးကို နတ်များဖန်ဆင်း၍ ပြသောနိမိတ်တို့ကိုမြင်၍ သားတော် ရဟန်းပြုလတ္တံ့ဟု ဆိုလျှောက်ကြားကြကုန်၏။

ထိုသို့ လျှောက်ကြားသောအခါ၌ ဤနေ့မှစ၍ ဤသို့သဘောရှိသော သူတို့သည် ငါ့သား၏ အထံသို့ ကပ်ခြင်းငှါ မရစေကုန်သတည်း၊ ငါ၏သား ကျွန်းကြီးလေးကျွန်းတို့ကို အစိုးရသော မင်း၏အဖြစ်ကိုပြုလျက် ထိုဘုရားဖြစ်ခြင်းဖြင့် ပြုဘွယ်မရှိ၊ကျွန်းငယ်နှစ်ထောင် အရံရှိကုန်သော တဆယ့် ခြောက်ယူဇနာ အဝန်းရှိသော ပရိသတ်တို့ဖြင့် ခြံရံလျက် ကောင်းကင်ပြင်၌ သွားသော ငါ့သားကို ငါမြင်ရလို၏ဆို၍ ထိုသူအို, သူနာ,သူသေ,ရဟန်း-လေးယောက်တို့သည် သိဒ္ဓတ္ထကုမာရ မင်းသားမြင်ကောင်းသော အရပ်သို့လာခြင်းကို မြစ်တားစိမ့်သောငှါ အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌ တဂါဝုတ် တဂါဝုတ်သော အရပ်တို့၌ ယောကျ်ားအစောင့်တို့ကိုထား၏၊ မြို့၌လည်း တံခါးမဖွင့်နိုင်စိမ့်သောငှါ တံခါးရွက် တခုတခုကို မိုလ်ခြေတထောင်မှ ဖွင့်နိုင်အောင်လုပ်ဆောင်စေ၏။

၄၁။ အလောင်းမင်းသားမိထွေးတော်လက်၌သား ကြီးမြင့်တော်မူရခြင်းအကြောင်း

ထိုသို့ အလောင်းတော်မြတ်ဖြစ်သောမင်းသားကို လက္ခဏာဘတ်၍ အမည်မှည့် မင်္ဂလာပြုရာအရပ်၌ စည်းဝေးကြကုန်သော ဆွေတော်ရှစ်သောင်း မျိုးတော် အပေါင်းတို့သည် "ငါတို့သည် တယောက်တယောက်သော သားတို့ကို ဤအလောင်းတော်မြတ်မင်းသားအား အခြံအရံသွားဘက်တော်အလို့ငှါ ပေးကုန်အံ့၊ ဤမင်းသား ဘုရားဖြစ်သည်မူလည်း ဖြစ်စေ, မင်းဖြစ်သည်မူလည်း ဖြစ်စေ၊ တယောက်တယောက်သော သားတို့ကို ပေးကြကုန်အံ့၊အကယ်၍ ဘုရားဖြစ်အံ့၊

မင်းနှမျိုးရဟန်းတို့သည် ရွှေရုပ်ပြုအပ်သော အခြံအရံ ရှိသည်ဖြစ်၍ လှည့်ပတ်သွားလာရကုန်လတ္တံ့၊ စကြဝတေးမင်းဖြစ်အံ့၊ မင်းမျိုးသတို့သားတို့သည် ရွှေရုပ်ပြုအပ်သော အခြံအရံရှိသည် ဖြစ်၍ ကျင်လည်ရလတ္တံ့”ဟု ဝန်ခံကုန်၏။

မင်းကြီးသည် မြတ်သောအဆင်းကို ဆောင်ကုန်သော အလွန်မြင့်ခြင်း,အလွန်နိမ့်ခြင်း,အလွန်ဖြူခြင်း,အလွန်မည်းခြင်း, အလွန်ဆူခြင်း, အလွန်ကြုံခြင်းအစရှိသော ခပ်သိမ်းသော အပြစ်တို့မှ ကင်းကုန်သော နှစ်ရာ့လေးကျိပ်သောနို့ထိန်းတို့ကို အလောင်းတော်မင်းသားအား ပေးဘွဲ့ခန့်ထားအပ်နှင်းတော်မူစေ၏၊ဤသို့ အထိန်းတော်,အယတော်,အချီတော်,အချော့တော်များ ပေးဘွဲ့ခန့်ထားအပ်နှင်း တော်မူသော်လည်း မယ်တော်သိရိမဟာမာယာ မိဖုရားကြီး၏ ညီမတော် မဟာပဇာပတိဂေါတမီသည် အလောင်းတော်မြတ်မင်းသားကို နို့ချိုကျွေး၍ မွေးမြူသုတ်သင် ထိန်းယချီပိုး မြတ်နိုးတနာ ပြုစုတော်မူ၏၊ ရေနံ့သာဖြင့်သန့်စင်ချိုးသုံးတော်မူ၏၊မိမိဆယ်ကြိုးဆယ်လလွယ်၍ မွေးဘွားရသောနန္ဒ မင်းသားကိုကား အထိန်းတော်များသို့ အပ်ရ၏၊ မွေးကျွေးသုတ်သင် ကြည့်ရှုချီပိုးစေရ၏၊ နန္ဒမင်းသားသည် ဘုရားအလောင်းတော် မင်းသားအောက် လေး,ငါးရက်သာ ငယ်သည်၊ အရပ်လည်းလက်လေးသစ်မျှသာ နိမ့်သောဟူ၏။

ဤသို့လျှင် မိထွေးတော် မဟာပဇာပတိဂေါတမီ သည် နံ့သာရေမိုးချိုးသုံး ထိန်းယချီပိုး ကျွေးမွေးသုတ်သင်သဖြင့် အလောင်းတော်မြတ်မင်းသားသည် အတိုင်းမသိသော ဘွားဘက်တော် အခြံအရံ ရှိသဖြင့် ၎င်း,များသော အသရေ၏ တင့်တယ်ခြင်းဖြင့်၎င်း ကြီးမြင့်တော်မူ၏၊ မဟာနာမ်နှင့် အနုရုဒ္ဓါကား ညီအစ်ကိုတည်း၊ သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီး၏ ညီတော် သက္ကောဒန သာကီဝင်မင်း၏သားတည်း၊ အရှင်အာနန္ဒာကား သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ ညီတော် အမိတောဒန သာကီဝင်မင်း၏သားတည်း။

[ဤမျှသော စကားအစဉ်သည်ကား အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် လုမ္ဗိနီအင်ကြင်းဥယျာဉ်၌ မီးရှုးသန့်စင် ဘွားမြင်တော်မူ၍ ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ရောက်တော်မူလျှင် ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်း

ကြီး၏ ဆရာဖြစ်သော ကာလဒေဝီလရသေ့ ဖူးတွေ့ရောက်လာသည်နှင့် တကွ အဘိသိက်တော်ဆက် ရှစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားတော်တို့ အသွင် အပြင် အင်္ဂါလက္ခဏာဘတ်ဆို ဟောကြား လျှောက်ထားသဖြင့် အမည် မှည့်၍ အတိန်းတော်,အယတော်, အချီတော်,အချော့တော်များ လက်ဖွဲ့ အပ်နှင်းတော်မူသည်တိုင်အောင် ဆိုသောစကားအစဉ်တည်း။]

၄၂။ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး လယ်ထွန်မင်္ဂလာ ထွက်တော်မူခြင်းအကြောင်း

ဤသို့မဟာပဇာပတိမိထွေးတော်ဂေါတမီသည် သိမ်းပိုက်မွေးကျွေး ထိန်းယချီချော့ ကြည့်ရှုပြုစုအပ်သည်ဖြစ်၍ အတိုင်းမသိသော ဘွား ဘက်အခြံအရံ အသရေ၏ တင့်တယ်ဘွယ်ရာခြင်းဖြင့် ရှု၍မငြီး အံ့ချီး ၍ ကုန်နိုင်ဘွယ်မရှိအောင် လှပယဉ်သွေး အရေးအခွင့် အရွယ်တော် သင့်လှသောအခါ တနေ့သ၌ ခမည်းတော်မင်းကြီးအား ကောက်စိုက် မျိုးကြဲ **လယ်ထွန်မင်္ဂလာ အခါတော်** သည် ဖြစ်၏၊ ထိုနေ့၌ ကပိလဝတ် ပြည်ကို နတ်ဗိမာန်ကဲ့သို့ တန်ဆာဆင်ယင်ကုန်၏၊ ခပ်သိမ်းသော ကျွန် အမှုလုပ် အစရှိသောသူတို့သည် အစာမချေ သစ်သော ပုဆိုးကို ဝတ် ကုန်လျက် ပန်းနံ့သာ အစရှိသည်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ကုန်လျက် မင်း၏ အိမ်တော်၌ စည်းဝေးကုန်၏၊ မင်းကြီး၏ လယ်တော်မင်္ဂလာထွန်ရာ၌ ကား ဟယောင်သော ထွန်တို့ကို ကအပ်ကုန်၏။

ထိုနေ့၌ကား ကိုးရာ့ ကိုးဆယ့်ကိုးခုသော ထွန်တို့ကို နွားပိုက်တို့ နှင့် တကွ ငွေအတိဖြင့် ပြုအပ်သော ဦးချို,နှင်တံ, ထွန်သံ, ထွန်တုံး, ကကြိုးတန်သာတို့ဖြင့် ဆင်ယင်ခြံရံအပ်ကုန်၏၊ မင်းကြီးစီးနင်းတော်မူ အပ်သောထွန်ကိုကား နီလှစွာသော ရွှေသားအတိဖြင့် ပြုပြင်စီရင် အပ်သော နွားပိုက်တို့၏ ဦးချို,ကကြိုး,နှင်တံ,ထွန်သံ,ထွန်ကိုင်းစသော ကိရိယာတို့ဖြင့် ဆင်ယင်ပြီးလျှင် ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် မင်းခြောက်တန်ဆာငါးပါး ဆင်ယင်တော်မူလျက် ဗိုလ်ထု တပ်ထု အလုံးအရင်း ဆင်မြင်း ဝေါဘလာနှင့်တကွ လယ်ထွန်မင်္ဂလာထွက် တော်မူသောအခါ သားတော်ဖြစ်သော **အလောင်းတော်မြတ်** ကို ချစ် ခင်မြတ်နိုး မိုကျိုးနှစ်သက်စွာ အထိန်းတော်, အယတော်,အချီတော်,

အချော့တော်,ဘွားဘက် ရံရွေတော်များနှင့် တကွ မိထွေးတော်မဟာ ပဇာပတိဂေါတမီပိုက်လျက် အစဉ်တစိုက် လိုက်တော်မူရလေ၏။

ထိုသို့ လယ်တော်မင်္ဂလာ ထွန်တော်မူမည့် ဌာန လယ်ထိပ်၌ တခုသော ဇမ္ဗူ့သပြေပင်သည် ထူသော အရွက်ရှိသည်၊ ချမ်းငြိမ်းသော အရိပ်သခ်မ်း ရိပ်ဌမ်းပြေပြစ် သာယာစွာ ရှိ၏၊ ဤသို့သော အရိပ်သခ်မ်း ရိပ်ဌမ်းသာယာပြေပြစ်သန့်ပြန့်ဘွယ်ရာ တင့်တယ်စွာ ကာရံ ခင်းကျင်းပြုပြင်စီရင်ပြီးမှ အလောင်းတော်မင်းသားကို ထိုစက်ရာထက် စက်တော်ခေါ်ရန် စမ္ပယ်စေ၍ အထိန်းတော်, အယတော်, အချော့တော်,အချီတော်တို့နှင့်တကွ ဘွားဘက် ခြွေရံများပါ မိထွေးတော်ဖြစ်သော မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီတို့ဖြင့် စောင့်ရှောက် စက်တော်ပျော်နိုက် ခမည်းတော် **သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး** သည် ထွက်သစ်သော နေလုလင်ကဲ့သို့ ရှင်လှသောမျက်နှာဖြင့် မင်းမြောက်တန်ဆာကို ဆင်ယင်လျက် ဆင်တပ်, မြင်းတပ်, မှူးမတ်ဗိုလ်ပုံ အလုံးစုံသော ပရိသတ်အများတို့အနက် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးကား ရွှေထွန်ထက်သို့တက်၍ ဗိုလ်ပါမှူးမတ်တို့ကား ခုနစ်ရာ့ ကိုးဆယ့် ကိုးခုသောငွေထွန်ထက်သို့တက်၍ ကျွန်အမှုလုပ်တို့ကား နှစ်ရာသောထွန်ထက်သို့ တက်၍ အသီးအသီး ထိုမှာဘက်မှ ဤမှာဘက်သို့, ဤမှာဘက်မှ ထိုမှာဘက်သို့ ထွန်ယက်ကြကုန်သဖြင့် ဤလယ်ထွန်မင်္ဂလာပြုတော်မူသော အခမ်းအနား၌ များစွာသော အကျိုးတော်မြတ် ပြည့်စုံခြင်းသည် ဖြစ်၍ အလောင်းတော် မြတ်မင်းသား၏ အပါးတော်၌ ခစားထမ်းရွက်ကြရသော အထိန်းတော်, အယတော်,အချီတော်,အချော့တော်,ဘွားဘက် အခြံအရံတော်တို့နှင့် တကွ မိထွေးတော် မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီတို့သည် ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ လယ်ထွန်မင်္ဂလာ စမ္ပယ်တော်မူသော ဥပကာရ စည်းစိမ်တော်ကို ဖူးမျှော်ရှုကြည့်လိုကြသဖြင့် တင်းတိမ်ကန့်လန့်ကာတို့ကို လှစ်ဘွင့်ပင့်မ ထွက်ကုန်ကြသဖြင့် တယောက်မျှမကျန် ဖြစ်လေကုန်၏။

ထိုအခါ၌ အလောင်းတော်မင်းသားသည် ထိုမှ ဤမှ ရှုကြည့်တော်မူလတ်သော် မည်သူတဦးတယောက်ကိုမျှ မြင်တော်မမူသဖြင့် စက်

တော်မူရာမှ ရှုတ်တရက်လျှင်စွာထ၍ ထက်ဝယ်ဘွဲ့ခွေစံနေတော် မူလျက် ထွက်သက်ဝင်သက်ကို သိမ်းဆည်း၍ ပဌမဈာန် ကို ဖြစ်စေ၏၊ အထိန်းတော်,အယတော်, အချီတော်, အချော့တော်, ဘွားဘက် ခြွေရံတော်တို့မှစ၍ မိထွေးတော် မဟာပဇာပတိဂေါတမီတို့သည် ခဲဘွယ်, ဘောဇဉ်,မုံ့ယို, အချိုအချဉ် ကိစ္စအလို့ငှါ ခေတ္တထွက်သွားကြသဖြင့် အတန်ငယ် ကြန့်ကြာကြလေကုန်၏၊ တပါးသောသစ်ပင်တို့၏ အရိပ်သည် အရှေ့သို့ပြန်၏၊အလောင်းတော်မြတ်စံတော်မူသော ဇမ္ဗူသပြေပင်၏အရိပ်မူကား အရှေ့သို့မပြန်မူ၍ တည်၏၊ အထိန်းတော်, အယတော်,အချီတော်,ဘွားဘက်ခြွေရံတော်တို့မှစ၍ မိထွေးတော်ဖြစ်သော မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီတို့သည် အလောင်းတော်မင်းသား တပါးတည်းရှိရစ်လေသည်ဟု ရှောင်တခင် အဆောတလျင်လာ၍ တင်းတိမ်ကန့်လန့်ကာကို ဘွင့်လှစ်ပင့်မ ရှုကြည့်ကြသော် စက်ရာထက်၌ စံတော်မူလျက် ထက်ဝယ်ဘွဲ့ခွေ စံနေတော်မူသည်ကိုဎင်း, ထိုဇမ္ဗူသပြေပင်ရိပ်သည် အခြားသစ်ပင်ရိပ်များကဲ့သို့ အရှေ့သို့မပြန်ဝံ့ဘဲ ထုံးစံမဟုတ်သဖြင့် မဖြစ်ဘူးမြဲ အမြဲတည်နေသော အံ့ဘွယ်သရဲကိုဎင်း မြင်ကြကုန်လတ်သော် လယ်ထွန်မင်္ဂလာသဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပ ရွှေထွန်ထက်၌ စံတော်မူလျက်ရှိသော ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးအား အဆောတလျင် တင်လျှောက်ကြလေကုန်၏။

ဤသို့ တင်လျှောက်ကြသော အထိန်းတော်, အယတော်, အချီတော်, အချော့တော်, ခြွေရံတော်တို့မှစ၍ မိထွေးတော် ဖြစ်သော မဟာပဇာပတိဂေါတမီတို့ စကားကို ကြားလေလျှင် ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် ရွှေထွန်ထက်မှ သက်တော်မူပြီးလျှင် ကြွလာရှုကြည့် သိမြင်တော်မူလေ၍ ''ဖြစ်ထောင့်ဖြစ်ခဲ ဩော်-အံ့ဘွယ်သရဲ ဖြစ်ပါပေသည်''ဟု လက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုးတော်မူပြီးလျှင် ''သင် ချစ်သား အလောင်း မင်းသားအား ခမည်းတော် မင်းတရားကြီးသည် နှစ်ကြိမ်မြောက်သော ရှိခိုးခြင်းတည်း''ဟု အမိန့်တော်မြတ် မှတ်တော်မူလေ၏။

၄၃။ အလောင်းမင်းသား၏ ပြာသာဒ်သုံးဆောင် အကြောင်း

ထိုရောအခါ၌ အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ် မင်းသားသည် တဆယ့်ခြောက်နှစ်မြောက် အရွယ်တော် ရောက်သည်ဖြစ်၍ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် တိုင်းပြည်နိုင်ငံအတွင်း မှီတင်းထာဝရ ရှိနေကြသော ကျောက်ဆစ်သမား, ပန်းပု, ပန်းရန်,ပန်းချီ, ဗိဿုကာ စသော များစွာသော လူအပေါင်းတို့ကို ခေါ်စေ၍ အလောင်းတော်မြတ် သားတော်ရတနာ ဖြစ်သော သိဒ္ဓတ်မင်းသား စံတော်မူရန် ဆောင်းဥတုနှင့်လျော်သော ဘုံကိုးဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်ကိုရင်း, မိုယ်းဥတုနှင့်လျော်သော ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်ကိုရင်း,နွေဥတုနှင့်လျော်သော ဘုံငါးဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်ကိုရင်း အမှုသစ်အလို့ငှါ ပြုလုပ်၍ ဆောက်စေကုန်၏၊ ထိုသုံးဆောင်သော နန်းမြင့် ပြာသာဒ်တို့သည် အလျား, အနံ, အစောက်အားဖြင့် မျှသောပမာဏရှိကုန်၏၊ ဘုံစဉ်အားဖြင့် သာလျှင် ထူးပြားကုန်၏၊ ဆောင်းလအခါ၌ အလွန်ကျဉ်းသော ခန်းတိုက်ရှိသောပြာသာဒ်သည် ဥတုနှင့်လျော်ကန် သင့်တင့်လျောက်ပတ်၏၊ မိုယ်းလအခါ၌ မကျဉ်းမကျယ် ခန်းတိုက်ရှိသော ပြာသာဒ်သည် ဥတုနှင့်လျော်ကန် သင့်တင့် လျောက်ပတ်၏၊ နွေလအခါ၌ ကျယ်သောခန်းတိုက်ရှိသော ပြာသာဒ်သည် ဥတုနှင့်လျော်ကန် သင့်တင့်လျောက်ပတ်၏။

ဘုံကိုးဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်၌ ခြသေ့ခံသော လေသာနန်းတံခါးတို့သည် ကောင်းစွာတင့်တယ်ဘွယ်ရာခြင်း ရှိကုန်၏၊ နံ့သာဆိုင်း, ပန်းဆိုင်း, ပုလဲသွယ် အစရှိသည်တို့ကိုရင်း၊ ပြိုးပြိုးပြက် ထွက်ကုန်သော အရောင်ရှိကုန်သော ရွှေကြယ်, ငွေကြယ်, ပတ္တမြားကြယ်တို့ဖြင့် စီအပ်ကုန်သော အလွန်သိမ်မွေ့သော ဥတုကိုပေးတတ်ကုန်သော တောက်ပသော အရောင်ရှိကုန်သော ကမ္ဗလာဖြင့်ပြုသော ဗိတာန်, ပိုးချည်ဖြင့် ယက်၍ပြုသော ဗိတာန်တို့ကိုရင်း၊ ထိုထိုသို့သောအရပ်တို့၌ မိုးကြက်ကုန်၏၊ ထိုမှတပါး ရွှေချည်ဖြင့်ရက်သော တင်းတိမ် ကန့်လန့်ကာတို့ဖြင့် ကာရံကုန်၏။

ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိသောပြာသာဒ်၌ကား နှစ်ပါးစုံ အရောင်တို့ကို ထင်စေကုန်၏၊ ဥတုနှစ်ပါးကို ပြည့်စုံစေတတ်ကုန်၏၊ ပြာသာဒ်၌ ထက်ဝန်းကျင်မှ အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌ကား စန္ဒာလောကမဏ္ဍပ်ကို ပြု၍ ထိုမဏ္ဍပ်၏အထက်၌ သည့်တိုင်တို့ကိုစိုက်၍ အကြင်အခြင်းဖြင့် အလိုရှိအပ်သောအခါ ရုပ်ပယ်သိမ်းထားကောင်းသော မိတာန်တို့ကိုဖွဲ့ကြက်စေကုန်၏၊ ပြာသာဒ်အမိုးအခြင်စွန်းတို့၌ အင်္ဂါငါးပါးရှိသော နတ်၏စည်, စောင်းငြင်းတို့ကို နှိပ်စက်ဘိသကဲ့သို့ ငြိမ့်လေးသာယာ နာပျော်ဘွယ်ရှိသော အသံတို့ကို လွှတ်တတ်ကုန်သော ရွှေခြူကွန်ယက်တို့ကို ဆွဲကုန်၏။

ဘုံငါးဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်၏ ထက်ဝန်းကျင် အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌ကား ကြာမျိုးငါးပါးတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အညစ်အကြေးကင်းသော အရောင်ရှိသော ပတ္တမြားဖြင့်ပြီးသောရေ၏ အဆင်းကဲ့သို့ အဆင်းရှိသော အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော အညစ်အကြေးကင်းသော ကောင်းမြတ်သော အရသာရှိသော အလွန် ချမ်းအေးသော ရေဖြင့်ပြည့်သော လေးထောင့်ကန် တို့ကိုလည်း ဘန်ဆင်းရကုန်၏၊ အရှေ့မျက်နှာ၌ရှိသော ရေကန်မှ ပျံတက်ကုန်သော ဟင်္သာ, ဝမ်းဘဲ, ရေကြက်,စက္ကဝက် အစရှိကုန်သော ငှက်အပေါင်းတို့သည် တွန်ထူးကျူးရင့် မြည်ကြွေးကုန်လျက် ပြာသာဒ်၏ အထက်ဖြင့် ပျံသွား၍ အနောက်မျက်နှာ ရေကန်၌ ကျကုန်၏၊ အနောက်မျက်နှာရေကန်မှ ပျံတက်ကုန်သော ငှက်အပေါင်းတို့သည်လည်း ထို့အတူ တွန်ထူးကျူးရင့်မြည်ကြွေးကုန်လျက် အရှေ့မျက်နှာ ရေကန်၌ ကျကုန်၏၊ တောင်မျက်နှာ ရေကန်မှ ပျံတက်ကုန်သော ငှက်အပေါင်းတို့သည် ထို့အတူ ကျူးရင့် မြည်တွန်ကုန်လျက် မြောက်မျက်နှာ ရေကန်၌ ကျကုန်၏၊ မြောက်မျက်နှာရေကန်မှ ပျံတက်ကုန်သော ငှက်အပေါင်းတို့သည်လည်း ထို့အတူ ကျူးရင့်မြည်ကြွေးတွန်ထူးကုန်လျက် တောင်မျက်နှာရေကန်၌ ကျကုန်၏။

ထိုဘုံငါးဆင့်ရှိသောပြာသာဒ်၌ သိမ်မွေ့သော အပေါက်ရှိသော ရွှေမိတာန်တို့ကိုဖွဲ့၍ မိတာန်၏ အထက်၌ ရေကန်မှ ရေကို ယန္တရားစက်ဖြင့် တင်၍ ပြည့်စေ၏၊ ထိုရေကန်တို့သည် သိမ်မွေ့သော အပေါက်

တို့မှ မိုယ်းပေါက်ကဲ့သို့ ကျကုန်၏၊ ရွှေဗိတာန်တို့၏ အထက် ခြောက်သော သားရေတို့ကိုဖြန့်၍ ကျောက်ခဲတို့ဖြင့် ချကုန်၏၊ ထိုအသံသည် မိုယ်းကြိုးသောအသံ ကဲ့သို့ ဖြစ်၏၊ ထို့ကြောင့် ဘုံငါးဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်သည် မိုယ်းနှင့်တူသည်ဖြစ်၏။

ထိုသုံးဆောင်သော ပြာသာဒ်တို့၏ ထက်ဝန်းကျင်တို့၌ အထူးထူးသောအဆင်းဖြင့် တောက်ပသော အရောင်ရှိသော ပုဆိုးတို့ဖြင့် အထောင်မက များစွာသော တံခွန်တို့ကို ဆောက်ကုန်၏၊ ရွှေဖြင့်ပြီးသော တံခွန် အစရှိသည်တို့ကိုလည်း ဆောက်ကုန်၏၊ အထူးထူးသော အထွတ်,ခြသေ့ံခံသော လိုဏ်နန်း အမွန်းရှိသော တောက်ပသော တပါးမကများသောဘုံဆင့်ရှိသော တံခါးမုခ်တို့ကိုငုင်း, အင်္ဂတေတို့ဖြင့် အပြေအပြစ်ပြုအပ်သော ဖြူသောအရောင်ဖြင့် တောက်ပသော အလွန်မြင့်သော ခုနစ်ထပ်ခုနစ်ထပ်သော တံတိုင်းတို့ကိုငုင်း ခမ်းနားတင့်တယ်ဘွယ်ရာ ကောင်းမွန်ကြီးကျယ်စွာ ပြုလုပ်ကုန်၏၊ထိုသုံးဆောင်သော ဘုံထပ်ဆင့်ဆင့် နန်းမြင့်ပြာသာဒ်တို့တွင် ဘုံကိုးဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်သည် ရမ္မ မည်၏၊ ဘုံငါးဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်သည် သုရမ္မ မည်၏၊ ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်သည် သုဘ မည်၏။

၄၄။ လေးအတတ်ကိုပြခြင်းအကြောင်း

ဤသုံးဆောင်သောဘုံထပ်ဆင့်ဆင့်နန်းမြင့်ပြာသာဒ်တို့ကို ဆောက်လုပ်၍ ပြီးစီးသောအခါ၌ သိရိသုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး ကြံတော်မူ၏၊ "ငါ၏ ချစ်သားအလောင်းတော်မြတ်သည် အသက်တော်သင့်လျော်လျောက်ပတ်သောအရွယ်တော်သို့ရောက်လေပြီ၊ ထိုသားတော်မြတ်အား ထီးဆောင်း၍ မင်း၏ဘွယ်ရာ တင့်တယ်စွာသော အသရေကို ရှုကြည့်မြင်သိလို၏"ဟု ကြံတော်မူ၍ ရှစ်သောင်းသောသာကီဝင်မင်းတို့၏ အထံသို့ ရာဇသံရွှေပေလွှာ ကမ္ပည်းဆက်စာတို့ကို ပို့စေ၏၊ "ငါ၏ ချစ်သားဖြစ်သော အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ် မင်းသားသည် အသက်တော်သင့်လျော်လျောက်ပတ်သော အရွယ်တော်သို့တိုင် ရောက်လေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ထီးဆောင်းနန်းနေ ကေရာဇ်မင်းအဖြစ်၌ တည်စေတော့

အံ့၊သို့ဖြစ်၍ အလုံးစုံသော သာကီဝင်မင်းတို့သည် မိမိတို့၏ စံတိုင်းရိပ်ငြိမ် နန်းရွှေအိမ်၌ ရွှယ်သက်အဆင်း, ကောင်းခြင်းငါးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံသော သမီးတော်မြတ် နန်းကြီးနတ်တို့ကို ငါ၏ ရွှေနန်းတော်သို့ ပို့ဆက်လာရောက်စေရမည်''ဟု အမိန့်တော် ရာဇသံရွှေပေလွှာကမ္ပည်းဆက်စာတို့ကို စေ့နှံ့အောင် အသီးအသီး မြင်းစေ ခြေမြန်တော်တို့ဖြင့် ပို့သစေ၏။

ထိုအကြောင်းသတင်း ရာဇသံ ရွှေပေလွှာပါ အမှာတော် အမိန့်တော်များကို သာကီဝင်မင်းအများ ကြားသိတော်မူကြလေက ကဲ့ရဲ့သဂြိုဟ်စကားတင်းဆိုခြင်းပြုကြလေသည်မှာ-''အလောင်းတော်မြတ်သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် အဆင်းအင်္ဂါလက္ခဏာမြတ် သပ်ယပ်ချောမွတ်လှပေ၏၊ အပျော် အရွှင် ကစား ခုန်စားခြင်း၌သာ လေ့လာကျွမ်းကျင်လျက်ရှိသည်၊ တစုံတခုသော အတတ်ပညာကိုမတတ်၊ စစ်မက်ရေးကိစ္စ နိုင်ငံရပ်ခြားတိုင်းတပါးက ပေါ်ထွက်ခဲ့သော် အဘယ်သို့ပြုပါလတ္တံ့နည်း၊ သားမယားတို့ကို မွေးမြူခြင်းငှါ မတတ်နိုင်လတ္တံ့၊ ငါတို့သမီးကိုမပေးမဆက်ကုန်''ဟူ၍ ကဲ့ရဲ့သဂြိုဟ် စကားတင်းဆိုစမှတ်ပြုကြကုန်၏။

ထိုစကားကို သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးကြားတော်မူသည်ရှိသော် ချစ်သားအလောင်းတော်မြတ်ကို ခေါ်တော်မူ၍ အမိန့်တော်မြတ် မှတ်တော်မူသည်မှာ- ''ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းအပြင်၌ မြင်မြင်သမျှသော လူ,နတ်,ဗြဟ္မာတို့နှင့်တကွ ဆွေတော်ရှစ်သောင်း မျိုးတော်ပေါင်းတို့၏ အလယ်၌ ပညာရဲရင့် ပွဲလယ်ဟောင့်သည် ဟူသကဲ့သို့ ဥစ္စာဟူကမျက်လှည့်မျိုး, ပညာဟူကမြတ်ရွှေအိုးဆိုသောစကားအရ ပညာအမျိုးမျိုးကို ဒိုးကဲ့သို့ မွှေ့နိုင်သည့်အကိုင်း ရွှေအိုး၏ပမာဏာဘွင့်လှစ်၍ ပြဘိသကဲ့သို့ ပညာ၏တန်ခိုးကို ဘုန်းတော်မိုယ်းရွာစေရန် အခါကောင်းမြော်လင့် အချိန်တော်သင့်ပြီ ဖြစ်သည်၊ ဤနေ့မှစ၍ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ မင်းသားတို့ကဟာရာအဌာရသ တဆယ့်ရှစ်ဝတို့၏အချုပ် ဥက္ကဋ္ဌအကြီးအမြင့်ဆုံးဖြစ်သော လေးအတတ်ကိုပြသရမည်''ဟူသော ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ အမိန့်တော်အရ ပြသပါမည်ဟူ၍ အာမဝန္တံ့ ရဲသောမာန်ဖြင့် ပဋိညာဉ်ခံချက်အတိုင်း ဆွေတော်ရှစ်သောင်း မျိုးတော်ပေါင်းတို့

နှင့်တကွ ပြည်မတိုင်းတွင် ခပင်းလူနတ် အရပ်ရပ်တို့ကို စွေနှံ့အောင် မောင်းကြေးနင်းခတ်၍ စည်လည်စေ၏။

အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် အက္ခဏဝေဓိ, ဝါလဝေဓိ-စသော လေးသမားတို့ကို စည်းဝေးစေ၏၊ လူအပေါင်းတို့၏ အလယ်၌ တပါးသော လေးသမားတို့နှင့် မဆက်ဆံသောတဆယ့်နှစ်ပါးသော လေးအတတ်တို့ကို တိုင်းနိုင်ငံသူ လူရှင်အပေါင်းတို့နှင့် ဆွေတော်ရှစ်သောင်း မျိုးတော်ပေါင်းတို့အား ပြတော်မူ၏၊ အဘယ်ကဲ့သို့ ပြတော်မူသနည်း ဟူမူကား—

ဗိုလ်တထောင် အားရှိသောလေးကိုဆောင်ယူစေ၍ ထက်ဝယ်ဘွဲခွေ စံနေတော်မူလျက် လေးညှိုကို ခြေတော်ဖြင့်ရစ်၍ ငင်ယူပြီးသော် ခြေမဖြင့် လေးကိုတင်၍ လက်ဝဲလက်တော်ဖြင့် လေးပျဉ်းကိုကိုင်၍ လက်ျာလက်တော်ဖြင့် လေးညှိုကိုငင်ယူ၍ ဖြန်းတော်မူ၏၊ ထိုသို့လေးညှို ဖြန်းသောအသံဖြင့်ကပိလဝတ်တပြည်လုံးသည်မြေထဲသို့ဝင်သောဟူသကဲ့သို့ ဖြစ်၏၊ ဤအသံသည် အဘယ်အသံနည်းဟု အုတ်အုတ် ကျက်ကျက် ကြွက်ကြွက်ဆူမျှ မေးကြသူလည်းတချို့၊ ထိုသို့မဟုတ် ယုတ်မြတ်မဟူ ရှင်လူထွေထွေ ဆွေတော်ရှစ်သောင်း မျိုးတော်ပေါင်း အချို့တို့ကလည်း ဤအသံသည် မိုဃ်းကြိုးသံ, တော်လည်းသံ, လျှောင်သံ, ပွဲတင်သံ ဆိုသူကလည်းဆို၊ထိုထို၌ဤ မည်သူမကျန် အမှန်ကိုတွေးမိသူ ဗိုလ်လူသောင်းသောင်း အပေါင်းများစွာ သာကီဝင်တို့မှာကား ဤအသံသည် မိုဃ်းကြိုးသံ, လျှောင်သံ, ပွဲတင်သံမဟုတ်၊ အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာ ဖြစ်သော အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် ဗိုလ်တထောင်နိုင် လေးစိန်တိုင်ကို ခြေမတော်ဖြင့်တင်၍ လေးညှိုကိုဖြန်း၏၊ လေးညှိုသည် လေးပျဉ်း၌ခတ်သော အသံတည်းဟု ဆိုကြကုန်၏။

ဤသို့ ကပိလဝတ်ပြည်တော်နေ ဆွေတော်ရှစ်သောင်း မျိုးတော်ပေါင်းတို့နှင့်တကွ သာကီဝင်မင်းအပေါင်းတို့က လေးညှိုကို ဖြန်းကာမျှဖြင့် ဤကဲ့သို့ ဘဝဂ်တုန်ညောင်း မြေကြီးစောင်းမျှ ကြီးကျယ်လှသော သြဘာသံသည် နိုင်ငံနှံ့ပြား တရာ့တပါးသောမင်းတို့ စံတော်မူကြသော တိုင်းပြည်မြို့ရွာ အသီးသီးတို့မှာမက နတ်ပြည် ခြောက်ထပ်နှင့်တကွ

ဖြစ်ပွားနှစ်ဆယ်ကပင် ကြားလောက်တန်ရာပါ၏ ဟူ၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပီတိရွှင်မော တသောသောဖြင့် ရယ်မောပြောပြ အံ့ဩချီးမွမ်းကြကုန်၏။

ထို့နောက်မှ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး အမိန့်တော်အရ လက်ရှစ်သစ် အထုရှိသော ကြေးနီပြားကို မြားဖြင့် ပေါက်အောင် ပစ်တော်မူရ၏၊ ထို့နောက် လက်ဆယ်သစ်အထုရှိသော သံပြားကို ပေါက်အောင်ပစ်တော်မူရ၏၊ထို့နောက်မှတဆယ့်နှစ်သစ်အထုရှိသော ပိတောက်ပျဉ်ကို ပေါက်အောင်ပစ်တော်မူရ၏၊ ထို့နောက်မှ တဆယ့်လေးသစ်အထုရှိသော ရေသဖန်းပျဉ်ကို ပေါက်အောင် ပစ်တော်မူရ၏၊ ထို့နောက်မှ သဲလှည်းအစီးတရာကို ညီစွာထား၍ အစဉ်အတိုင်း ပေါက်အောင် ပစ်တော်မူရ၏၊ထို့နောက်မှ ကောက်ရိုးလှည်းတရာကို ပေါက်အောင် ပစ်တော်မူရ၏၊ ရေ၌တဥသဘသွားအောင် ပစ်တော်မူရ၏၊ ထို့နောက်မှ ဆီးဖြူ, သျှိသျှား, သဖန်းခါးအမှတ်ဖြင့် သားမြီးကို ထက်ခြမ်းကွဲအောင် ပစ်တော်မူရ၏။

ထိုသို့ ပစ်တော်မူရခြင်းကား- တယူဇနာ၏ အထက်၌ သားမြီးဖြင့် ဆီးဖြူ, သျှိသျှား, သဖန်းခါးသီးကိုဖွဲ့၍ ဆွဲထားပြီးသော် ညဉ့်အမိုက်တိမ်တိုက်တို့ဖြင့် အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌ ဖုံးလွှမ်းသောအခါ ဆီးဖြူ, သျှိသျှား, သဖန်းခါးသီးကို အမှတ်ပြု၍ မြားဖြင့်သားမြီးကို ပစ်တော်မူ၏၊ ထိုမြားသည် လျင်စွာသွား၍ တယူဇနာ၏ အထက်၌ သားမြီးကို ထက်ခြမ်းခွဲ၍ မြေသို့စဉ်လေ၏၊ ထိုမှတပါး တဆယ့်နှစ်ပါးသော မြားရေးငယ်အတတ်တို့ကို ပြတော်မူ၏၊ လေးအတတ်ကိုသာ ပြတော်မူသည်မဟုတ်သေး၊ လူ့ပြည်၌ဖြစ်ကောင်းသော တဆယ့်ရှစ်ပါးသော မင်းညီမင်းသားတို့တတ်ရာ အဋ္ဌာရသ အဝဝကို တစမကျန် တတ်ပွန်လိမ်မာ ပညာအမျိုးမျိုးကို ဒိုးကဲ့သို့မွှေ့နိုင်သည့်အတိုင်း ပြိုင်နိုင်းမမြင်တုမယှဉ်နိုင်သော ပညာတော်၏တန်ခိုး ဘုန်းတော်မိုယ်း ရွှာစွေလျက် နေရာတကျ ပြတော်မူ၏။

ထိုသို့အလောင်းတော် သိဒ္ဓတ်မင်းသား ပြတော်မူသော ပညာတော်၏ တန်ခိုးအာနိသင်စုကို ရှုကြည့်မြင်သိကြရသော တရာ့တပြည်ထောင်သော သီးဆောင်းနန်းနေ ကေရာဇ် ဘုရင်မင်းများနှင့်တကွ

ဆွေတော်ရှစ်သောင်း မျိုးတော်ပေါင်းဟု ဆိုအပ်သော သာကီဝင်မင်း အပေါင်းတို့သည် အလွန်အကြူး အထူးအခြား အားရနှစ်သက် ချီးမွမ်း အံ့ဩ ကောင်းချီးနုမော် သာခုခေါ်ကြပြီးလျှင် မိမိတို့တွင်ရှိသော ရတနာ မျက်မြတ် နန်းကြီးနတ်ဖြစ်သော ရတနာ သမီးတော်တို့ကို တန်ဆာ ဆင်ယင်လျက် ရတနာ ရွှေပန်း, ငွေပန်းတို့နှင့် တကွ ဆက်သလာကြ သည်ကား အရေအတွက်အားဖြင့် လေးသောင်းအတိုင်းအရှည်ရှိကုန် ၏၊ ထိုအလုံးစုံသော သမီးကညာတို့တွင် ဘွားဘက်တော်ဖြစ်သော ဒေဝဒဟာပြည်၌ ဘိုးတော် အဥ္စနမင်း၏သား သုပ္ပဗုဒ္ဓနှင့် သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီး၏ နှမတော် အမိတာကို ထိမ်းမြားရာတွင် မြင်သော ယသောဓရာဒေဝီကို မိဖုရားကြီးမြှောက်၏၊ ငယ်မည်ကား ဘဒ္ဒကစ္စနာ တည်း၊ ထိုလေးသောင်းသော သမီးကညာတို့တွင် တသောင်းသည် ယသောဓရာ၏ အခြံအရံဖြစ်၏၊ သုံးသောင်းတို့ကိုမူကား ပြာသာဒ် တဆောင်တဆောင်၌ တသောင်းတသောင်းစီ အမြဲအစွဲ ကိုယ်လုပ် မောင်းမပမာဏခစားကြရ၏။

၄၅။ အလောင်းမင်းသားအားသိကြားမင်း တန်ဆာဆင်စေခြင်းအကြောင်း

ထိုအလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသား၏ အပါးတော်မြဲ,လက်စွဲ တော်သား,ရွှေတိုက်ဝန်,ရွှေတိုက်ကြပ်, လက်သုံးတော် အများတို့သည် အထူးထူး အပြားပြားသော အဆင်းရှိကုန်သော ကောဇုမ္ဗတိုင်းဖြစ် မဂဓရစ်ဇပုဆိုး စသည်တို့ကိုငင်း၊ စိန်ခွက်, ရွှေခွက်, ဒက်ဒရက်ခွက်, ဘယက်တန်ဆာ, ဒွါဒရာ လက်ဝတ်လက်ကျပ်စသော မင်းမြောက် တန်ဆာငါးပါးတို့ကိုငင်း၊ ပန်းနံ့သာ, နံ့သာပျောင်းစသော မွှေးမျိုး ထုံမျိုးတို့ကိုငင်း ယူခဲ့ကုန်၍ ထက်ဝန်းကျင်မှ ခစားကြကုန်၏၊ ထိုခဏ၌ သိကြားမင်း၏နေရာ ပူသော အခြင်းအရာကိုပြု၏၊ သိကြားမင်း သည် "အဘယ်သူသည် ငါ့ကိုဤနေရာမှ ရွှေ့လျောစေလိုသနည်း" ဟူ၍ ဆင်ခြင်သည်ရှိသော် အလောင်းတော်မြတ်သည် ကိုယ်တော်ကို တန် ဆာ ဆင်ယင်ခြင်းငှါ အလိုတော်ရှိသော အဖြစ်ကိုသိသဖြင့် ဝိသုကြုံ နတ်သားကိုခေါ်၍ "အချင်း ဝိသုကြုံနက်သား….အလောင်းတော်မြတ်

သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် ကိုယ်တော်ကိုတန်ဆာဆင်ယင် တော်မူလို၏ ယောကျ်ားတော် တကာတို့ထက် အထွတ်ဖြစ်တော်မူသော ယောကျ်ားမြတ်သည် ယနေ့သန်းခေါင်ယံ၌ မြတ်သော တောထွက်ခြင်း အမှုကို ပြုတော်မူလတ္တံ့၊ ဤယခုအခါ တန်ဆာ ဆင်ယင်ရခြင်းသည် ထိုအလောင်းတော်မြတ်အား အဆုံးစွန်သော တန်ဆာ ဆင်ယင် ရခြင်းပင်တည်း၊သင်နတ်သားသည် ဥယျာဉ်တော်သို့ သွားနှင့်၍ ယောကျ်ားမြတ်အား နတ်၏ တန်ဆာ ဆင်ယင်ခြင်းကို ဆင်ချေလော့”ဟုစေ၏။

ဝိသုကြိုနတ်သား သည် ကောင်းလှပါပြီဟုဝန်ခံ၍ နတ်၏အာနုဘော်အားဖြင့် တခဏခြင်း အလောင်းတော် မင်းသား၏ အထံတော်သို့ ကပ်လေ၍ အလောင်းတော်မြတ်၏ ဆေတ္တာသည် အသွင်တူစွာ ဖြစ်စေ၍ ဆေတ္တာသည်၏ လက်မှဦးရစ်ပုဆိုးတည်းဟူသော ဖေါင်းတော်, ဝတ်လဲတော်များကိုယူ၍ ကိုယ်တော်မြတ်၏ ဦးခေါင်းတော်ကို ရစ်ပတ်ပေါင်းထုပ် ပြုပြင်ဆင်ယင်လေ၏၊ ထိုအခါအလောင်းတော်မြတ်သည် လက်၏အတွေ့ဖြင့် ဤတန်ဆာ ဆင်ယင်သော သူကား လူမဟုတ်သည် သာလျှင်တည်းဟု သိတော်မူ၏၊ ဦးခေါင်းတော်ရစ်မိကာမျှ၌ ဥဿျောင်တော်တွင် ပတ္တမြားရတနာ၏ အခြင်းအရာဖြင့် ဦးရစ်ဖေါင်းတော်တထောင်တက်၏၊ တဖန်ရစ်ပတ်ပေါင်းထုပ်ဆင်ယင်တော်မူပြန်သော အလောင်းတော်မြတ်အား ဖေါင်းတော်ဟု ဆိုအပ်သော ဦးရစ်ပုဆိုး တယောင်တက်၏။

ဤကဲ့သို့ ဆယ်ကြိမ် ပေါင်းထုပ်ရစ်ပတ်သဖြင့် တသောင်းသော နတ်၌ဖြစ်သော ဦးရစ်ပုဆိုး ဟုခေါ်သော ဖေါင်းတော်တို့သည် တက်ပြန်လေကုန်၏၊ ဦးခေါင်းတော်သည် ရွှယ်ရွှယ် ငယ်ငယ်မျှ ဖြစ်လျက် အဘယ်အကြောင်းကြောင့် များစွာကုန်သော ဦးရစ်ပုဆိုးဟု ဆိုအပ်သော ဖေါင်းတော်တသောင်းတို့သည် တက်လေကုန်သနည်း ဟူ၍ မကြံမစည်အပ်၊ ထိုပုဆိုးဦးရစ်ဟူသော ဖေါင်းတော်တို့တွင် အလုံးစုံ ထက်ကြီးသော ဦးရစ်ပုဆိုးဟုခေါ်သောဖေါင်းတော်သည် သာလမကပန်းပွင့်ပမာဏရှိ၏၊ ကြွင်းသော ဦးရစ်ပုဆိုးဟု ဆိုအပ်သော ဖေါင်းတော်တို့သည် ကုသုမ္ဘကပန်းပွင့်ပမာဏ ရှိကုန်၏၊ ကိုယ်တော်မြတ်၏ ဦးခေါင်းတော်သည် ပွင့်ချပ်ဖြင့်ရံအပ်သော ပန်းကဲ့သို့ဖြစ်၏။

ထိုအခါ၌ ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ယင် အပ်ပြီးသော ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား ခပ်သိမ်းသော မောင်း, ကြေးနင်းတို့သည် မိမိတို့၏ အသံတို့ကို ပြုအပ်ကုန်သည်ရှိသော် အဘိသိက်မင်္ဂလာမြောက်သောပုဏ္ဏားတို့သည် ဇယတု ဇုန္ဒနန္ဒာအစရှိသော ကောင်းချီးမင်္ဂလာ ဩဘာစကားတို့ဖြင့် အောင်ဆုအဘိသိက်မြောက်ကုန်သည်ရှိသော် ကောင်းသောနိမိတ်မင်္ဂလာ ပြုတတ်သော သူတို့သည် ကောင်းချီးပေးသော နိမိတ်မင်္ဂလာဩဘာသံတို့ဖြင့် ရှိသေကော်ရော် အောင်ဟိတ်ဟစ်အော် ပူဇော်ချီးမြောက် ကုန်သည်ရှိသော် အထူးထူး အပြားပြားသော အဆင်းရှိသော ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ရထားယာဉ်တော်ထက်သို့ အလောင်းတော် သိဒ္ဓတ်မင်းသား တက်တော်မူလေ၏။

၄၆။ သားတော်ရာဟုလာဘွားမြင်တော်မူခြင်း အကြောင်း

ထိုအခါ ယသောဓရာဒေဝီ မဟေသီမိဖုရားကြီး၌ သားတော်ဘွားသည်ဟု ကြား၍ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် "ငါ၏သားတော်မြတ်အား နှစ်လိုဝမ်းသာ ပီတိသောမနဿ အားရနှစ်သိမ့် ရှိစိမ့်သော၄ါ အကြောင်းစကားလျှောက်ကြားချေ"ဟု စေတော်မူသောအမိန့်တော်အရ ဆက်သလာသော တင်လျှာတော် လက်တော်သို့ ရောက်သဖြင့် ဆင်ခြင်ရှုကြည့် သိတော်မူလေက "ငါ၏ မိဖုရား၌ ချစ်လှစွာသော ရတနာ သားတော်မြတ် မီးရှူးသန့်စင် ဘွားမြင်တော် မူခြင်းသည် ငါ့အား ကြက်ထောင်သံကွင်း ခြေကျဉ်းခြေချုပ် ထည့်ဘိ၏သို့ အနှောင်အဖွဲ့သည် ဖြစ်လာခဲ့၏ တကား-လ-ကို ရာဟုအသူရိန် ဘမ်းသကဲ့သို့ ဖြစ်လာခဲ့၏တကား" ဟု ဆိုတော်မူ၏။

နန်းတော်ကြီးသား မြင်းစေတမန်တော်များ ပြန်လာ၍ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး ရှေတော်သို့ ရောက်လတ်သော် "ငါ၏ သားတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသားက အဘယ်သို့သောစကားဖြင့် ပြန်ကြားမြွက်ဖေါ် ဆိုတော်မူလေသနည်း" ဟု မိန့်ဗျာဆေးလေး မေးတော်မူသဖြင့် ရှိခိုးသံတော်ဦးတင်လေက "ယနေ့မှစ၍ ငါ၏မြေးတော်

ကို ရာဟုလာဟူသော အမည်အားဖြင့် ထင်ရှားကျော်စော မလောက ခါတ်သောင်းမြေပြင်၌တွင်စေရမည်''ဟူ၍အမိန့်တော်မြတ်မှတ်တော် မူလေ၏၊ အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည်လည်း ဥယျာဉ် တော်မှ ထွက်တော်မူပြီးလျှင် ရထားယာဉ်တော်ကို ခြေတော်တင်၍ အတိုင်းမသိ များမြတ်လှသော အခြံအရံတို့ဖြင့် အလွန်နှလုံးမွေ့လျော် ဘွယ်ရှိသော အသရေ၏ တင့်တယ်ဘွယ်ရာခြင်းဖြင့် စံခင်းဝေယံ နန်းဘုံ ပျံ့သို့ ခအောင်သံခြိမ့်ကြွေး အေးချမ်းသာယာ ပြန်ကြွတော်မူလာ၏၊ ထိုအခါ ဘထွေးတော် သက္ကောဒနသာကီဝင်မင်း၏ သမီးတော် ဖြစ်သော ကိသဂေါတမီသည် မြို့ကို လက်ျာရစ်လှည့်၍ ပြန်လည် တင့်တယ်ဘွယ်ရာ ထူးဆန်း အံ့မခန်းသော အကြောင်း အကျိုး အမျိုးမျိုးကိုမြင်၍ နှစ်လို့ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်သဖြင့်—

နိဗ္ဗုတာ နူန သာ မာတာ၊ နိဗ္ဗုတော နူန သော ပိတာ။
နိဗ္ဗုတာ နူန သာ နာရီ၊ ယဿာယံ ဤဒိသော ပတိ။

ဟူသောဂါထာဖြင့်ဥဒါန်းကျူး၍''အကြင်အမိအား ဤအလောင်း တော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသားကဲ့သို့ သဘောရှိသော သားကောင်း ရတနာသည်ရှိ၏၊ ထိုအမိသည် နှလုံးငြိမ်းပေစွတကား၊ အကြင် အဘ အား ဤအလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသားကဲ့သို့ သဘောရှိသော သားကောင်းရတနာသည်ရှိ၏၊ ထိုအဘသည် နှလုံးငြိမ်းပေစွတကား၊ အကြင် မိန်းမအား ဤအလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသားကဲ့သို့ သဘောရှိသောမောင်ဘား ဘမြတ် အိမ်ဦးနတ်အသွင်လင်ယောကျ်ား ရဘနာသည်ရှိ၏၊ ထိုမိန်းမသည် နှလုံးစိတ်ဝမ်း ငြိမ်းချမ်းထိုက်ပေစွ တကား''ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပီတိသောမနဿ ဟာဒယရွှင်မြူး ထူးသောအမူအရာ မာယာပရိယာယ် အသွယ်သွယ်စကား ရွှေနား တော်မြတ်ကြား ထင်ရှားသိသာစွာ ဆိုပေ၏။

ထိုသို့ မြွက်ကြား စကားအရာ အင်္ဂါအရပ်ရပ်ကို အတပ်သိတော် မူသဖြင့် ကြံတော်မူ၏၊ ''ငါကိုယ်တော်မြတ်ကဲ့သို့ ဘုန်းတန်းပညာ လက္ခဏာဂုဏ်အင် စုံလင်ပြည့်ဖြိုးသော တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ် ပရိသတ်ရံရွေ အပေါင်းနှင့်ပြည့်စုံသော သားလင်ခင်ပွန်းကို မြင်ရသော မိခင်,ဘခင်

အကြင်သားမယားတို့အား နှလုံးစိတ်ဝမ်း ငြိမ်းချမ်းအေးမြခြင်းသည် ဖြစ်၏" ဟူ၍ ကြိုတော်မူ၏၊ ထိုအခါ ကိလေသာကာမတို့၌ တပ်ခြင်း ကင်းသော စိတ်တော်ရှိသော အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသား အား ဤသို့သော အကြံတော်သည်ဖြစ်၏၊"ရာဂတည်းဟူသောမီး ငြိမ်း သည်ရှိသော် ငါ့အား ငြိမ်းသည်မည်၏၊ ဒေါသတည်းဟူသောမီး ငြိမ်း သည်ရှိသော် ငါ့အား ငြိမ်းသည်မည်၏၊မောဟတည်းဟူသောမီး ငြိမ်း သည်ရှိသော် ငါ့အား ငြိမ်းသည်မည်၏၊ ဒိဋ္ဌိမာန အစရှိသောကိလေ သာတည်းဟူသောမီး ငြိမ်းသည်ရှိသော် ငါ့အား ငြိမ်းသည်မည်၏"ဟု ကြံတော်မူပြီး၍—

"ငါသည်လည်း နိဗ္ဗာန်ကိုအလိုရှိ၏၊ဤကိသဂေါတမီသည် ကောင်း သော နိမိတ်မင်္ဂလာရှိသော နိဗ္ဗုတာ ဟူသော စကားကို ငါကိုယ်တော် မြတ်၏ ရွှေနားတော်မြတ် ကြားတော်မူလောက်အောင် ဟစ်အော် သံတော်ဦးတင်သကဲ့သို့ပင် လျှောက်ထား မြွက်ကြားပေ၏၊ ငါသည် ယနေ့ပင်လျှင် ဃရာဝါသသမ္ဗာဓဟူသော အိမ်ရာထောင်ခြင်း သံချိုင့် တွင်းဟု ဆိုအပ်သော လူတို့၏အမှုကို မပြုလိုဘဲ ရှောင်လွှဲသော အားဖြင့် တောထွက်၍ ရဟန်းပြုပြီးလျှင် နိဗ္ဗာန်ကိုရှာအံ့၊ ဤငါ၏ လည်၌စွပ်သော ပုလဲသွယ်ကို ကိသဂေါတမီအား ဆရာစား အဘို့ဖြစ် စေ"ဟု လည်တော်မှချွတ်၍ အဘိုးတသိန်းထိုက်သောပုလဲသွယ်ကို နမ တော် ကိသဂေါတမီအား ပေးပို့လေစေ၏၊ ကိသဂေါတမီ သည်လည်း "အလောင်းတော်မြတ်သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည်ငါ၌တပ်သောစိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ဤပုလဲသွယ်ကို ပဏ္ဏာပြုလျက် ပေးပို့လာစေ၏"ဟု နှလုံးသွင်း၍ နှစ်လို့ဝမ်းသာစွာ ဖြစ်၏။

အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ် မင်းသားသည်လည်း မြတ်သော အသရေ၏ တင့်တယ်ဘွယ်ရာခြင်းဖြင့် အတွင်းတော်သို့ ဝင်လျက် ပြာသာဒ်ဘုံဆင့် နန်းမြင့်ရွှေဆောင်တော်၌ စံတော်မူမိက အသီးအသီး ဆက်သကြသော ကောင်းမြတ်သော အမြိန်အရသာရှိသဖြင့် မွန်မြတ် ရသာ နတ်သုဓာတမျှ အာဟာရပွဲတော်သုံးပြီးမှ ကြက်သရေမင်္ဂလာ အပေါင်းနှင့်ပြည့်စုံသော တိုက်ခန်းဝယ် စံတော်မူမြဲဖြစ်သော သလွန် တော်၌ စက်တော်ခေါ်၏၊ ထိုအခါ ရံရွေတော်အပေါင်း တသောင်း

ခြောက်ထောင်သော အပျောင်းအရွ အကအသီ အတီးအမှုတ်တို့၌ သင်အပ်ပြီးသော အတတ်ရှိကုန်သော နတ်သမီးတို့ကဲ့သို့ အဆင်းအရောင်၏ တင့်တယ်ဘွယ်ရာခြင်းဖြင့် လွန်မြတ်သော မောင်းမတို့သည် သာယာစွာ မြည်တတ်ကုန်သော အထူးထူးသော စည်, စောင်းငြင်း, ခွက်ခွင်း, လက်ချပ် အစရှိသည်တို့ကို ယူကုန်၍ အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသား၏အပါးတော်၌ ခြံရံခစားကုန်၍ ကာမဂုဏ်၌နှစ်ခြိုက်မွေ့လျော် စံပျော်တော်မူစိမ့်သောငှါ ကခြင်း, သီခြင်း, တီးမှုတ်ခြင်းတို့ဖြင့် ခစားဆက်သ ဖြေဖျော်ကြရကုန်၏။

၄၇။ အလောင်းမင်းသားတောထွက်တော်မူခြင်းအကြောင်း

အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် ကာမဂုဏ်တို့၌ တပ်ခြင်းကင်းသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ကခြင်း, သီခြင်း, တီးမှုတ်ခြင်းတို့၌ မမွေ့လျော်သည်ဖြစ်၍ တမုဟုတ်မျှ စက်တော်ခေါ်၍ ပျော်တော်မူလေ၏၊ ထိုရံရွေအပေါင်း တသောင်းခြောက်ထောင်သော အပျောင်း အရွ အက အသီ အတီးအမှုတ်တို့၌ သင်အပ်ပြီးသော အတတ်ရှိကုန်သော နတ်သမီးတို့ကဲ့သို့ အဆင်းအရောင်၏ တင့်တယ်ခြင်းတို့ဖြင့် လွန်မြတ်သောအဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်သော မောင်းမတို့သည်လည်း "ငါတို့သည် အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသား၏ အလိုတော်ကို ပြည့်စုံအောင် ဖြေဖျော်ယမ်းမှုကိ ဆက်သအံ့သောငှါသာ ငါတို့တာဝန် ဖြစ်သည်"ဟု တိုင်ပင်ပြောဆိုကြ၍ အသီးအသီးမိမိတို့၌ ပိုက်လျက်ရှိသော တူရိယာအမျိုးမျိုးတို့ကို ဘက်ပိုက်အုံးဘိလျက် စက်မွေးမွေ့လျော် အိပ်ပျော်ခြင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏၊ ထုံကြိုင်နံ့လှောင်း ဆီမွှေးပေါင်းတို့ဖြင့် ပြောင်ပြောင်တောက်ဝင်း ထိန်ထိန်လင်းသော နံ့သာရည် ဆီမီးရောင်မျှသာ ထွန်းလင်းတောက်ပလျက် တည်ကုန်၏။

အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် စက်ပျော်ကြူးသော သလွန်တော်ခြူးညွှန့်မှ လူးလွန့် ထနိုးတော်မူလတ်သဖြင့် စက်ရာတော်၌ ထက်ဝယ်ဘွဲခွေ စံနေတော်မူရာမှ ပတ်သာ, ဒုံမင်း, စည်, စောင်းငြင်း, နှဲ, ပြွေစသောတူရိယာအမျိုးမျိုးတို့ကို ဘက်ပိုက်အုံးဘိလျက် စက်

မွေးမွှေလျော် အိပ်ပျော်ကြသော ကာမဂုဏ်ဖြင့် မွှေလျော်ဖျော်ဖြေရန်အလို့ငှါ အပျောင်းအရွ, အကအသီတို့ဖြင့် သင်အပ်ပြီးသော အတတ်ရှိကုန်သော နတ်သမီးတမျှ လှပယဉ်ကျေး ရည်သွေးတင့်တယ် ဘွယ်ရာ ပြေပြစ်ခြင်းရှိကုန်သော ရံရွေတော် အငြိမ့်သူမအပေါင်း မောင်းမအများတို့ကို ရှုမြင်တော်မူလျှင်—

၁။ အချို့က သွားကိုသွားချင်း ကြိတ်လျက် ကျီးမြည်သကဲ့သို့ ဟောက်၍ အိပ်ကုန်၏။

၂။ အချို့က ပါးစပ်ပါးနားဟ၍ ရှုံ့ရွံ့လျက်အိပ်ကုန်၏။

၃။ အချို့က ခံတွင်းပါးစောင်မှ လျှာရည်တများများယိုထွက်လျက် အိပ်ပျော်ကြကုန်၏။

၄။ အချို့က လုံခြုံစွာ ဖုံးဘိအပ်သော သုက်သွေးယိုရာဌာနပေါ်လျက် ဝတ်လစ်စားလစ်ဖြစ်၍ အိပ်ပျော်ကြကုန်၏။

ဤသို့ အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ အိပ်စက်မွှေလျော်အပျော်ကြူးလျက် ရှိနေကြသည်ကို မြင်တော်မူက အဆရာထောင်သိန်းသန်းမက ကာမဂုဏ်၌ စက်ဆုပ် ရွံရှာသဖြင့် တပ်ခြင်းကင်းသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့်တူသော သာယာစွာသော နန်းတော်အပြင်သည် အထူးထူး အပြားပြားကုန်သော သူကောင်ပုပ်တို့ဖြင့် ပြည့်ကုန်သော သုသာန်သင်းချိုင်း အရပ်ကဲ့သို့ အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသား ထင်တော်မူလေ၏၊ ထို့ကြောင့်—

"လောကသည် နှိပ်စက်စွတကား၊
လောကသည် စက်ဆုပ်ဘွယ် ရှိစွတကား"—

ဟု ဥဒါန်းကျူးတော်မူလျက် အတိုင်းထက်အလွန် တောထွက်၍ ရဟန်းပြုတော်မူခြင်းငှါ ညွတ်ကိုင်းရှိုင်းသော မနောစိတ္တုပ္ပါဒ်အာရုံ, အာရမ္မဏိကတရားသည် စိတ်တော်၌ ဖြစ်၏၊ ထိုသို့သော မနောစိတ်မာန် အကြီအရွယ်တော်မြတ် ထပ်ကာ ထပ်ကာ ခဏိကာပီတိ ဖြစ်တော်မူဘိရကား အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် "ယခုပင်လျှင် ငါ့အား မြတ်သောတောထွက်တော်မူခြင်းကို ပြုတော့

အံ့''ဟု ရုတ်ခြည်းထတော်မူလျက် စက်တော်ပျော်သော စံတော်မူရင်း သလွန်တော်ထက်မှ သက်ဆင်းတော်မူပြီးလျှင် ပေါင်းတော်ဆောင် အနီး ဇေတဝန်ဆောင်တော် အပါး နန်းမြင့်ဆောင် လှေကားတော် နားသို့ အရောက် ထွက်စံကြွလှမ်းတော်မူပြီးမှ အိမ်တော်ပါမှန် ဆိုးမျိုး ခံသော မောင်ဆန် ကျွန်ယုံတော် အမတ်ကို ခေါ်တော်မူပြီးလျှင် မြတ်သော တောထွက်တော်မူမည်ဆဲဆဲဖြစ်သော အကြံအရွယ်တော်မြတ် အရပ်ရပ်ကို အမိန့်တော်မြတ် မှတ်တော်မူလေ၏။

ထို အမိန့်တော်မြတ်ကို ဦးထိပ် အထက် ဆင်ရွက်နာခံပြီးလျှင် မည်သူတဦးတယောက်မျှ သိမြင်ရိပ်မိခြင်းမရှိရအောင် တိမ်ညွှန့်ကို စားသော အသဿတိုင်ရ နတ်မြင်းပျံပမာဏ လျှင်လှသောအဟုန်ရှိသော ကဏ္ဍကမြင်းတော် သည် မြတ်လေးပန်း အဆင်းနှင့် သဏ္ဍာန်တူသော ဗိတာန်မျက်နှာကြက်အောက် နှစ်သက်မွေ့လျော်ဘွယ် ရှိသော ဘုမ္မိကမ္ဗလာ မြေမွေ့ရာ၌ တည်ရှိသည်ကို က-အံ့သော၄ါ အုပ်ခက်,ဇက်ကြိုး,မြီးသိုင်း,ခါးတောင်,ရင်အုပ်,နင်းကွင်း စသော ကုန်းကတန်ဆာ ကိရိယာစုံတို့ကို ယူ၍ နံ့သာရည်ဆီမီးရောင်တို့ဖြင့် တောက်ပြောင် လင်းရှင်းစွာညှိထွန်းပြီးလျှင် ဆောင်တော်တွင်းသို့ဝင်၍ ကဏ္ဍကမြင်း ယာဉ်တော်ကို အထူးသဖြင့် မြဲမြံစွာ က-လေ၏၊ ကဏ္ဍကမြင်းလည်း ဤက-ခြင်းသည်ကား အခါတပါး ဥယျာဉ်ကစားထွက်တော်မူသော အခါ က-ခြင်းနှင့်မတူ အမူအရာ ထူးလှချေ၏တကား၊ အရှင့်သား အလောင်းတော်မြတ်သည် မြတ်သော တောထွက်တော်မူခြင်းကို ပြုတော့အံ့''ဟု သိ၍ ဝမ်းမြောက်ခြင်း ပီတိအဟုန်ဖြင့် အသံကုန်လွှတ်ခါ ရှီပြီးလျှင် ဟီခြင်းကြီးမက ဟီလိုက်လေ၏။

ထိုအသံကား ကပိလဝတ်တပြည်လုံး ခြိမ့်အုံးမွှမ်းဖြင် ရှင်လူအများ ကြားလောက်တန်လျက် နတ်များ ပိတ်ဆို့ထားသဖြင့် မည်သူတဦး တယောက်မှ မကြားကြရ၊ အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသားကား ယသောဓရာ ဗိမ္ဗာဒေဝီ မဟေသီမိဖုရားကြီး စံတော်မူသော နန်းမဆောင်တော်အတွင်းသို့ ဝင်တော်မူလျက် သလွန်တော်ထက်ဝယ် စွယ်တော်,ကြက်ရိုး, ဂမုန်း, သဇင်,ရင်ကပ်, စမ္ပယ်,ပန်းမွေ့ရာအလယ်၌

လက်ျာလက်ဖြင့် သားတော်ကို ဘက်၍ စက်ပျော်ကြူးရာ ကြာခြည်တော်မြိတ်စွန်းစဖြင့် ဘွင့်မ-ရှုကြည့်တော်မူသည်ကိုမျှ အားမရနိုင်သေးဖြစ်တော်မူသော်လည်း—

> ပိုက်ထားသော လက်တော်ကို တွန်းဖယ်မစ ယုယဖယ်ရှားပြီးလျှင် ရတနာသားတော်ကိုယူ၍ ပိုက်ဖြားအားရမ်း နမ်းရှုပ်တော်မူလိုသော အာသာငင်းငင်း ချင်ခြင်းအာလယ ဆန္ဒတော်အားကြီးလှသော်လည်း မြောက်သားတော် ဗိမ္ဗာဒေဝီ မဟေသီ မိဖုရားကြီး နိုးတော်မူက မြတ်သော တောထွက်တော်မူအံ့သောအကြံအရွယ်တော်၏ ဘီလာကန့်လန့် ဖြစ်မည့်အန္တရာယ်တော်ကို မြင်သဖြင့်—

ဆင်ခြင်ဦးမှသင့်ချေမည်၊ နောင်ဘုရားဖြစ်သောအခါတိုင်မှ ငါ၏သားတော်နှင့် အတွေ့ခံတော့အံ့၊ ရတနာသားတော်ကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးတော်မူသောကြောင့် မြတ်သောတောထွက်ခြင်း၏ အကျိုးအာနိသင်ကိုၛင်း,ရတနာသားတော်ကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်း၏အဖြစ်ကိုၛင်း အမှတ်ထားတော်မူ၍ တောင်နန်းမဂေါ်ဝိန် ထိန်သာသော ယသော်ဓရာဒေဝီ မဟေသီမိဖုရားကြီး အဆောင်တော်မှ သက်ဆင်းတော်မူ၍ လှေကားတော်ဦး စံတော်မူစဉ် ပြင်ဆင်အသင့်ရှိသော စီးတော်ယာဉ် ကဏ္ဍကမြင်းကို အမိန့်တော်မြတ် မှတ်တော်မူသည်မှာ-''ချစ်သားကဏ္ဍက····ယနေ့ည ငါ့အမှုတော်ကို ဦးလည်မသုံ သက်စွန့်ကြိုးပမ်း အားအားရမ်းရမ်း ပါရမီတော်ကို ကူညီဖြည့်စွက် ထမ်းရွက်ပါ၊ အမောင့်ကို အမှီပြု၍ သဗ္ဗညုတဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်အောင် ရွက်ဆောင်ပြီးလျှင် လူ,နတ်,ဗြဟ္မာ သတ္တဝါဝေနေ များဗိုလ်ခြေကို နိဗ္ဗာန်သာခေါင်ဘေးမဲ့တောင်သို့ ရောက်အောင်ပို့မည် ကြံရွယ်တော်မူသဖြင့် မြတ်သောတောထွက်ခြင်းကို ယခုပင် ပြုတော့အံ့''ဟု အမိန့်တော်ပြန်၍ ကဏ္ဍကမြင်းယာဉ်ကို ခြေတော်တင်ပြီးလျှင် မောင်ဆန်အမတ် မြင်းမြီးကိုဆွဲလျက် အစဉ်တစိုက် နောက်တော်က လိုက်လေ၏။

ကဏ္ဍကမြင်းတော်သည် လည်မှ အမြီးဖျားတိုင်အောင် တဆယ့်ရှစ်တောင်ရှိ၏၊ ထိုအလျားနှင့် လျော်ကန်သင့်တင့် လောက်အောင်

အရပ်မြင့်၏၊ အဟုန်လျင်ခြင်း စွမ်းပကားခွန်အားနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ဖွတ်သစ်သော ခရုသင်းကဲ့သို့ ကိုယ်လုံးဆွတ်ဆွတ်ဖြူ၏၊ ခွါသံလေးဘက်ခေါက်ခေါက်ရက်ရက် ကြွက်ကြွက်ငြိုးညံ ဆူသံမစဲ သဲသဲရုတ်ရုတ်နှင့် တကွ ဝမ်းမြောက်ခြင်း ပီတိသောမနဿ အဟုန်ကြောင့် အသံကုန်လွှတ်၍ ဟီသောအသံသည် ကပိလဝတ်တပြည်လုံး မြိမ့်အုံးမွမ်းဖြင့် ရှင်လူအများ ကြားလောက်, သိလောက်တန်လျက် နတ်များက ချုပ်တည်း ဖုံးဖိုက် ခွါသံ,ဟီသံ မထွက်ရအောင် မိမိတို့၏ ဗုဒ္ဓိပါဒ်တန်ခိုးဖြင့် ရွက်ဆောင်သည်ပိုး ကြိုးစားထိန်းအုပ် ဟီသံကို ချုပ်ပြီးလျှင် စီးတော်ယာဉ်ကဏ္ဍကာ ခြေချတိုင်းချတိုင်း မြေသို့ကျလျက် ခွါသံမထွက်ရအောင် ထိုနတ်အများတို့က လက်ဝါးဖြင့် ခံလင့်ကုန်သဖြင့် အစဉ်အတိုင်း ထွက်ကြွတော်မူလတ်က တံခါးမသို့ ဆိုက်ရောက်တော်မူလေ၏။

ထိုအခါ နန်းမြို့တော်ကြီးမြို့တံခါး၌လည်း ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး အမိန့်တော်နှင့် အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသား ရုတ်တရက် ထွက်ကြွတော်မမူနိုင်ရန် ရည်သန်တော်မူပြီးလျှင် တံခါးတရွက်တရွက်၌ ယောကျ်ားမိုလ်ခြေ တထောင်ဘွင့်မှ ပွင့်နိုင်လောက်အောင် ခဲယဉ်းကြပ်တည်းစွာ တံခါးတော် ကင်းတော်သား များစွာသော အစောင့်အရှောက်တို့ဖြင့် ခန့်ထားစောင့်ရှောက် ထမ်းရွက်နေထိုင်ကြရလေ၏၊ အလောင်းတော် သိဒ္ဓတ်မင်းသား ကိုယ်တော်မြတ်၏ သတ္တိဗလ ခွန်အားတော်သည်ကား ကာဠာဝကဆင် ကုဋေတထောင်တို့၏ အားကို ဆောင်စွမ်းတော်မူနိုင်၏၊ယောကျ်ားအရေအတွက် ကုဋေတသိန်းတို့၏ အားကိုဆောင်စွမ်းတော်မူနိုင်၏။

၁။ သို့အတွက် ကြံရွယ်တော်မူရင်း နှလုံးသွင်းတော် မူခဲ့သည်ကား "အကယ်၍ နန်းမြို့တော်ကြီး ဓာတ်တံခါးသည် မဘွင့်သည်ရှိသော် ခြေတော် တင်ခဲ့သော ကဏ္ဍကာ မြင်းယာဉ်တော်၏ ကုန်းက-တန်ဆာ ကိရိယာဝမ်းပတ်ကြိုးတို့လည်း ကြပ်တည်းခိုင်မြဲခြင်း ဖြစ်သည်အတိုင်း အစဉ်တစိုက် မြင်းမြီးကို ဆွဲ၍နောက်တော်က လိုက်ခဲ့သော အမတ် မောင်ဆန်နှင့်တကွ တဆယ့်ရှစ်တောင် အမြင့်ဆောင်သော မြို့တံခါးကို ခုန်လွှား

ကျော်ထွက်တော်မူမည်’’ဟုရွှေနှလုံးတော်မြတ်ဆုံးဖြတ်ကြံရွယ်တော်မူခဲ့လေ၏။

၂။ အိမ်တော်ပါမှန် ဆိုးမျိုးခံသော မောင်ဆန် အမတ်ကြီး၏ သဘောနှလုံးသွင်း ကြံရည်ရွယ်ခဲ့ရင်း အကြောင်းမူကား “တံခါး မဘွင့်သည်ဖြစ်က ကဏ္ဍကမြင်းယာဉ်တော်နှင့်တကွ အလောင်းကိုယ်တော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသားကို ယုယပိုက်ဖြား အားတိုက်ယူဆောင်၍ တဆယ့်ရှစ်တောင် အမြင့်ဆောင်သော နန်းမြို့တော်ကြီး ခါတ်တံခါးကို ခုန်လွှားကျော်နင်း ဆောင်ကြဉ်းကြိုးပမ်း အမှုတော်ကိုထမ်းမည်’’ ကြံရွယ်ခဲ့သည်ဖြစ်၏။

၃။ ဇာနေအသ သိန္ဓဝသွင် ကဏ္ဍကမြင်းယာဉ်လည်း စိတ်တွင် ဥပါဒ် ဆုံးဖြတ်တိုင်းထွာခဲ့ပြီးသော သဘောစိတ်ဘန် အကြံအစည်ကား“မြို့တံခါးမဘွင့်သည်ဖြစ်လျှင် အရှင့်သား ကိုယ်တော်မြတ်နှင့်တကွ နောက်ပါ အမတ်မောင်ဆန်လည်း ပါအောင် ကြဉ်းဆောင်ခုန်ထွက်မည်’’ကြံရွယ်ခဲ့သည်ဖြစ်၏။

ဤသို့ စောဓိးရွှေလျှော် အလောင်းတော်မြတ် ဆုံးဖြတ်ကြံရွယ်တော်မူသကဲ့သို့ မချို့တူညီ ပါရမီဖြည့်ဘော် ဖြည့်ဘက် ကြံရွယ်ချက်သုံးဌာနစုံ အကုန်အစင် အောင်မြင်ထမြောက်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်လောက်သော သတ္တိပြင်းဖျန် အားခွန်ဗလရှိကြသော်လည်း အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသား၏ ဒဗ္ဗသမ္ဘာရ အဆောက်အဦ ဖြည့်ဆည်းပူးတော်မူခဲ့သော ပါရမီတော် အဟုန်ကြောင့် အလုံးစုံသော နတ်အပေါင်းတို့ ဘွင့်ထားသဖြင့် တံခါးဟင်းလင်းပွင့်လျက်ရှိနှင့်လေ၏။

ထိုအခါ၌ **ဝသဝတ္တီမာရ်နတ်သား**သည် အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသားကို ရွှေနန်းတော်သို့ ပြန်စိမ့်သောငှါ လာလတ်၍ ကောင်းကင်က ရပ်လျက် “တောထွက်တော် မူခြင်းကား မှားခြင်းကြီးမက မှားရှာလေစွ၊ ဤနေ့မှစ၍ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ကျွန်းငယ်နှစ်ထောင်အရံရှိသော လေးကျွန်းလုံးကို အစိုးရလတ္တံ့သော စကြာရတနာခုနစ်ပါး ဆိုက်ပြီးလျှင် စကြဝတေးမင်းကြီး ဖြစ်တော့အံ့ တျားတျား နီးနားကပ်ရောက်လျက် ခုနစ်ရက်မျှသာ လိုတော့သည်

ဖြစ်၍ တောထွက်တော်မမူဘဲ ရွှေနန်းတော်သို့သာ ပြန်၍ စံမြန်းတော်မူပါ၊ ရွှေ,ငွေ,ဘဏ္ဍာ ရတနာခုနစ်ပါးတို့ကိုလည်း အလိုတော်ရှိတိုင်း ပြည့်စုံအောင် စကြဝဠာ တင်းတောင်း ပြည့်မျှ ပူဇော်ပါမည်”ဟု အာမဝန္တံ့ ရဲသောမာန်ဖြင့် ခံဝန်ပြောကြား တောင်းပန်ကာ မာရ်နတ်မင်း တားလာလေ၏။

ထိုသို့ဝသဝတ္တီ လောကီပိုင်နင်း မာရ်နတ်မင်း ကန့်ကွက်တားဆီးလာသော အသံကို ကြားတော်မူလတ်သော်“သင်အသူနည်း”ဟု မေးတော်မူသဖြင့် ဝသဝတ္တီ မာရ်နတ်ဖြစ်ကြောင်းကို ပြန်ကြားလေက အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသား အမိန့်တော်မြွက် မှတ်တော်မူသည်မှာ “ငါ၌ စကြာရတနာ ဆိုက်လာအံ့သော ပါရမီဒဗ္ဗသမ္ဘာရ အဆောက်အအုံ ပြည့်စုံတော့မည်အဖြစ်ကို ငါ-မသိ မဟုတ်၊ သိတော်မူ၏၊ သို့ပင်သိတော်မူသော်လည်း စကြဝတေးမင်း၏ တင့်တယ်ဘွယ်ရာ ကြက်သရေဂုဏ်သိရိ ဥပကာရစည်းစိမ်ထက် လူ,နတ်,ဗြဟ္မာ,သတ္တဝါ ဝေနေ ယျားဗိုလ်ခြေတို့ကို ဆယ်ယူကယ်တင် နိဗ္ဗာန်ခွင်သို့ တင်ပို့တော်မူအံ့သောငါ့ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ ဉာဏခေါင်ဖျား သဗ္ဗညုအဖြစ် ကို လိုလားနှစ်သက် သာ၍ပင် စုံမက်တောင့်တ ဆန္ဒငင်းငင်း ချင်ခြင်းအာသာ တရား အားကြီးလှသဖြင့် သည်းညည်းမခံနိုင်သောအတွက် မြတ်သော ပေါထွက်ခြင်းအမှုကို ပြုတော်မူရာ၌ သင်မာရ်နတ်သား မဆီးမတား နှင့် ရှောင်ရှားတိမ်းဖယ်လော့၊ ယာဉ်စကြာ ကဏ္ဍကမြင်းတော်က ရွှသနှင့် တားမရ-ဆီးမနိုင် ရင်ဆိုင်လက်ငင်း နင်းတိုက် မိမနော်-တားသော်မရ မုချမပျက် ဆက်ဆက်ထွက်မြဲ ထွက်တော်မူလေလျှင်—

ဝသဝတ္တီ မာရ်နတ်သားက မျက်ဝါးထင်ထင် ရှက်ဆေးတင်စကား ကြိမ်းဝါးသော အချက်ကား “ကောင်းပါပြီ အလောင်းတော်မြတ် မင်းသိဒ္ဓတ်····နောက်ခါကာလ ဃရာဝါသ သမ္ဘာဓဟု ဆိုအပ်သော အိမ်ထောင်ညွတ်ကွင်း သံချိုင့်တွင်း၌ ကြိမ်ကြိုက်၍ ပြန်လာမှဖြင့် သန်လျက်ပျံ ဓားသံစောင်းဖြင့် ဦးခေါင်းပါဖြတ်မည်”ဟု ယုတ်မာသော အခြင်းအရာကိုကြည့်လျက် အရိပ်ကဲ့သို့ နောက်တော်ကအစဉ် တစိုက်လိုက်လေ၏။

ဤအခါ၌ စောမိုးရွှေလှော် အလောင်းတော်မြတ် မင်းသိဒ္ဓတ်ကား မိုးရှုံးသန့်စင် ဘွားမြင်တော်မူသည်မှ နှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ် သက္ကရာဇ်ကို ဤနှစ်တွင်မှ လောက်ငကုံစင် စုံလင်ပြည့်မီတော်မူသောနှစ်၌ လက်တော်သို့ ရောက်ပြီးသော စကြဝတေးမင်း၏ ဣဿရိယဂုဏ်ထူး ဝိသေသ စည်းစိမ်ကြီးကို တံတွေးပေါက်ကဲ့သို့ ထင်မှတ်လျက် ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိ လွှတ်လွှတ်စွန့်တော်မူ၍ ဘိုးတော်အဥ္စနမင်းကြီး ဖြိုကွင်းသက္ကရာဇ် ၉၇–ခု ဝါဆိုလပြည့် တနင်းလာနေ့ ညဉ့်သန်းခေါင်အချိန်တွင် ဥတ္တရာသဠ်နက္ခတ်နှင့်ယှဉ်လျက် စကြဝတေးမင်း၏ နန်းတော်နှင့် တူသော ရမ္မ, သုဘ, သုရမ္မ-မည်သော ပြာသာဒ်သုံးဆောင် နန်းရွှေတောင်မှ သက်တော်မူ၍ မြတ်သော တောထွက်ခြင်းအမှုကို ပြုတော်မူ၏။

များစွာကုန်သော နတ်အပေါင်းတို့သည် ပူဇော်သက္ကာရ ပြုသဖြင့် မြို့မှထွက်တော်မူပြီး၍ ကပိလဝတ်ပြည်ကို လှည့်၍ ရှုကြည့်တော်မူလိုသော အကြံတော်သည်ဖြစ်၏၊ ထိုအကြံဖြစ်သည်မှ အခြားမဲ့၌သာလျှင် အလောင်းကိုယ်တော်မြတ်သည် ပြည်ကို လှည့်၍ ရှုကြည့်တော်မူအံ့သော ကိစ္စသည်မရှိဟု ဆိုသကဲ့သို့ မဟာပထဝီမြေကြီးသည် အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့ သွက်သွက်ရိုက်ဟီ သုံသုံမြည်၍ လည်လေသဖြင့် ခါမလင့်ဘဲ အသင့်မြင်တော်မူပြီး၍ ထိုအရပ်တွင် ကဏ္ဍကမြင်းအား ပြန်အံ့သော ခြေရာကိုပြခဲ့၍ များစွာသောနတ်တို့၏ ပူဇော်သက္ကာရဖြင့် အသရေတော်၏ တင့်တယ်ဘွယ်ရာခြင်းကို စမ္ပယ်လျက် ထွက်တော်မူအံ့သော လမ်းကို အစဉ်မှန်းပြီးလျှင် စခန်းတော်သာသဖြင့် ကဏ္ဍကမြင်းကို အပြင်းနှင်တော်မူလေ၏။

[ဤမျှသော စကား၏ အစဉ်သည်ကား အတိုင်းမသိ တင့်တယ်ဘွယ်ရာစွာ အသုံးတော် အဆောင်တော်တို့ဖြင့် ကြီးကျယ်ခမ်းနား ပေးဘွဲ့အပ်ထား ကြီးမားတော်မူရခြင်း, ပြာသာဒ် သုံးဆောင် ရွှေတောင်နန်းကြီး မိုးပါးနီးပြင် ဆောင်ယောင်ကံကျေးများနှင့်တကွ ပညာတော်အဝဝတို့ကို ပြခြင်း ယသောဓရာ ဗိမ္ဗာဒေဝီအမှူးရှိသော လေးသောင်းကုန်သော သာကီဝင်မင်းသမီး အပေါင်းတို့နှင့် စံတော်မူခြင်း မင်းမျိုးတို့ မမ္မတာ ဖျော်ဖြေတော်မူရန်အလို့ငှါ ဥယျာဉ်တော်သို့ ထွက်တော်မူရာ နိမိတ်ကြီးလေးပါးကိုမြင်တော်မူခြင်း, ရာဟုလာသားတော်မြတ် ရတနာကို မီးရှူး

သန့်စင် ဘုရားမြင်တော်မူက ညတွင်းခြင်း သန်းခေါင်ယံအချိန်၌ အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် မြတ်သော တောထွက်တော်မူခြင်း စသည်တို့ကို ဆိုသော စကားအစဉ်တည်း။]

၄၈။ အနောမာမြစ်၌ဆံတော်ပယ်ခြင်းအကြောင်း

ထိုသို့ကဏ္ဍကမြင်းအားပြန်သောခြေရာကိုပြ၍များစွာသော နတ်တို့ပူဇော်သက္ကာရဖြင့် အတိုင်းမသိသော အသရေ၏ တင့်တယ်စမွယ်ခြင်းတို့နှင့်တကွ ခရီးလမ်းစဉ် တောမြိုင်ခွင်သို့ အဆောတလျင် နှင်တော်မူလေသော်—

၁။ ခြောက်သောင်းသော မီးရှူး မီးပွင့်တို့နှင့် ရှေ့တော်မှရင်း, နောက်တော်မှရင်း, လက်ဝဲတော်မှရင်း, လက်ျာတော်မှရင်း အသီးအသီး နတ်အပေါင်းတို့သည် ထွန်းပြောင်လင်းခြင်း တောက်ပခြင်းဖြင့် ခြောက်သောင်း ခြောက်သောင်းစီ ညှိထွန်း၍ အစဉ်တစိုက်လိုက်ကြလေကုန်၏။

၂။ ဟပါးသောနတ်တို့သည်ရင်း၊ နဂါး, ဂဠုန်, ကုမ္ဘဏ်, ယက္ခ, ဂန္ဓဗ္ဗ- အစရှိသည်တို့သည်ရင်း နတ်၌ဖြစ်ကုန်သော ပန်း, နံ့သာ, အမိုး, အထုံ, အမှုံ့တို့ဖြင့် ပူဇော်၍ လိုက်ကုန်၏။

၃။ တာဝတိံသာ၌ပွင့်သော ပင်လယ်ကသစ်ပန်း, ထင်ရှားပန်းတို့ဖြင့်ပူဇော်၍ လိုက်ကုန်၏။

၄။ တမဲနက် မိုဃ်းရွာသောကာလ၌ မိုဃ်းရေ အယဉ်တို့ဖြင့် ကောင်းကင်သည် အခြားမဲ့ဖြစ်သကဲ့သို့ နတ်တို့ပူဇော်သော ပန်း,နံ့သာ,အခိုး, အထုံ, အမှုံ့, ထီး, တံခွန်တို့ဖြင့် အခြားမရှိ တစပ်တည်းဖြစ်၏။

၅။ နတ်၌ဖြစ်သော ကခြင်း,သီခြင်းတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

၆။ ထက်ဝန်းကျင်၌ ခြောက်သန်းရှစ်သိန်းသော စည်,စောင်းခြင်းတို့သည် တီးမှုတ်လေကုန်၏၊ထိုစည်,စောင်းခြင်းတို့၏အသံသည်သမုဒြာအဝှမ်း၌မိုဃ်းကြိုးသောအသံကဲ့သို့ရင်း,ယုဂန္ဓိုရ်တောင်အဝှမ်း၌ သမုဒြာလှိုင်းတံပိုးသံကဲ့သို့ရင်းဖြစ်၏။

ဤသို့တင့်တယ်ဘွယ်ရာ ဂုဏ်ဝါကြက်သရေ အပေါင်းတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် လှမ်းချီထွက်ကြွတော်မူသော အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် တညဉ့်တည်းမျှဖြင့် သုံးပြည်ထောင်ကိုလွန်၍ ယူဇနာသုံးဆယ်ရှိသော ကန္တာရစခန်း ခရီးလမ်း၏ အထက်အနောမာမြစ်နားသို့ ရောက်တော်မူလေ၏။

မေး။ "ထိုစီးတော်ယာဉ် ဖြစ်သော မြင်းတော် ကဏ္ဍကသည် သန်းခေါင်ကျော် ညဉ့်တဝက်မှာ ဤမျှသော ခရီးလမ်း ပေါက်ရောက်အောင် စွမ်းဆောင်တော် မူနိုင်လေသလော၊ ဤမျှမက ကန္တာရစခန်းထောက်သဖြင့် ခရီးလမ်းတိုး၍ ပေါက်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်လိမ့်ဦးမည်လောဟု စောဒနာငြားအံ့။

ဖြေ။ "မစွမ်းဆောင် မရောက်ပေါက်နိုင်သည် မဟုတ်၊ စွမ်းဆောင် တောက်လျှောက် ခရီးရောက်နိုင်လေသည်သာတည်း၊ ထိုစီးတော်ယာဉ်ဖြစ်သော ကဏ္ဍကမြင်းတော်သည် တခုသောစကြဝဠာကို ပုံတောင်းချက် ပမာဏလှည်းဘီးစက်ဝန်း၏ အကွပ်ကိုကဲ့သို့ စကြဝဠာ တံတိုင်းဝန်းအစွန်းဖြင့် ချင်းနင်းလှည့်ပတ်စိုင်းနှင် သွားရောက်လေသော် နံနက်စာမစားမီ ၉-နာရီ, ၁၀-နာရီမျှ ပမာဏလောက် မိမိအတွိစီမံ၍ ထားရာဌာန အရပ်သို့ ဆိုက်ရောက်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်လေ၏။

ထိုအခါ၌မူကား နတ်,နဂါး,ဂဠုန်အစရှိသောသူတို့သည် ကောင်းကင်ပြည့်မျှ ပသပေးကမ်း ဖျန်းပက်ပူဇော်ကြသော ပန်းကုံး,ပန်းပိုင်း, ပန်းဆိုင်း,ပန်းခွေတို့ဖြင့် သားလုံး ဒူးနား, ပုဆစ်, ပေါင်ဖျား ထိမျှ ဖုံးအုပ် ကျုံ့နစ်လျက်ရှိသဖြင့် ထိုအခွေအပိုင်း,ပန်းဆိုင်း,နံ့သာဆိုင်းတို့ကို ကျွတ်လွတ်ကင်းရှင်း ရှောင်ကွင်းတိမ်းဖယ်၍ သယ်ယူနုတ်ငင် သွားရောက်ရခြင်းကြောင့် သန်းခေါင်ယံအချိန်မှ လင်းသည်တိုင်အောင် ယူဇနာသုံးဆယ်အတိုင်းအရှည်မျှသော ကန္တာရစခန်းလောက်သို့ ခရီးလမ်းပေါက်လေ၏။

ထို အနောမာမြစ်နားသို့ ရောက်တော်မူသဖြင့် မေးတော်မူက အနောမာမြစ်ဖြစ်ကြောင်းကို မောင်ဆန်က လျှောက်တင်လေ၏၊ ဤသို့ လျှောက်တင်သံ၌ အနောမာမြစ်ဟူသော ဩဘာထူးကို ကြားတော်မူသည်နှင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပီတိသောမနဿ ဖြစ်တော်မူလှ၍ "အမတ်မောင်ဆန်–ငါတို့ကား ရဟန်း၏အဖြစ်သည် မယုတ်မာသည် ဖြစ်လတ္တံ့"ဟူ၍ နိမိတ်ဘတ်တော်မူပြီးလျှင် စီးတော်ယာဉ်ကဏ္ဍကမြင်းတော်ကို ခါးတောင်,နင်းကွင်း,ဇက်ကြိုးအမျိုးမျိုးများပါကြပ်တည်းစွာ ဘေးကာ-မကာ အလိုတော်ပါအောင် ကြဉ်းဆောင်သဖြင့် အမှတ်ပေးတော်မူသကဲ့သို့ အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသား အားယူတော်မူသည်နှင့် တပြိုင်နက် ပါရမီဟုန်ကြောင့် ခုန်ကျော်ပျံလွှား ရှစ်ဥသဘ ကွာပြားသော အနောမာမြစ်၏ ထိုမှာဘက်ကမ်းသို့ ရန်သန်းမမှောင့် ဘေးမနှောင့်ဘဲ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း ရောက်တော်မူလေ၏။

ထိုသို့ရောက်တော်မူသောကာလ အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် စီးတော်ယာဉ်ဖြစ်သော ကဏ္ဍကမြင်းတော်ထက်မှ ဆင်းသက်တော်မူပြီးလျှင် သာခူါဘော်စဉ် ရေယဉ်ပတ္တမြား ငွေပြား အဆင်းနှင့်တူသော သဲစု၌ ရပ်တော်မူ၍ မောင်ဆန်အမတ်အား အမိန့်တော်ပြန်သည်မှာ–

> "ငါကိုယ်တော်မြတ်တွင် ယခုဆင်ယင်လျက် ပါလာသော မင်းမြောက်တန်ဆာ ငါးပါးနှင့်တကွ နတ်ဝတ်နတ်တန်ဆာ ရတနာတိမ်မီးခိုး ဝတ်လဲတော်များကိုရင်း, စီးတော်ယာဉ် ကဏ္ဍကမြင်းတော်ကိုရင်း ဆောင်ယူသွားရောက် ပြန်လည်ရမည်၊ ငါကိုယ်တော်မြတ်သည် ဤဌာနတွင် ရဟန်းပြုတော်မူတော့အံ့"–

ဟူ သော အမိန့်တော်မြတ် မှတ်တော်မူလေလျှင် အမတ်မောင်ဆန်က သံတော်ဦးတင်ပြန်သည်မှာ "ဘဝါးခြေထပ် ဘဝမကွာ နောက်တော်ကပါခဲ့သဖြင့် အိမ်တော်ပါမှန် ဆိုးမျိုးခံခဲ့သော လက်ဖွဲ့တော်ကျွန် မှန်ပါသည့်အတိုင်း ဘုန်းတော်ဟုန်ကို ခိုလှုံထမ်းရွက် သက်စွန့်ကြိုးပမ်း ရေပူရေချမ်း ကမ်းလှမ်းရဟန်းပြု၍ နောက်တော်က အစဉ်တစိုက် လိုက်ပါရမည့်"အကြောင်းကို ရှိခိုးသံတော်ဦးတင်ပြန်ရာ အခွင့်တော်

မသာသောကြောင့် အမတ်မောင်ဆန် အမိန့်တော်မှတ်ရင်းအတိုင်း ဖြင့် ဆောင်ယူသွားရောက်ပြန်လည်ပြီးနောက် အလောင်းကိုယ်တော် မြတ် ကြီးရှယ်တော် မူပြန်သည်ကား—

"ထွာကျော်သုံးတောင် ပိတုန်းရောင်ပမာ ကေသာတော်မြတ် တို့သည်ကား ရဟန်းအား မလျောက်ပတ်ဖြစ်ချေသည်၊ ငါ၏ ဆံတော်တို့ကို အခြားသူများရိတ်သိမ်းပယ်ဖြတ်ခြင်းငှါ မထိုက်၊ ငါကိုယ်တော်တိုင်ပင်လျှင် သုတ်သင် ရိတ်ဖြတ်တော်မူအံ့"—

ဟု ရွှေနှလုံးတော်ပြုလျက် လက်ျာလက်တော်၌ ရှိသော သန်လျက် တော်နှင့် လက်ဝဲလက်တော်ဖြင့် ယုယသိမ်းမ သုံးသပ်ကိုင်တွယ် လက် တော်ဝယ် အသင့်ရှိသော ဥသျှောင်တော်နှင့်တကွ ဆံကျစ်တော်ကို ရိတ် ဖြတ်ပယ်သိမ်းတော်မူ၏၊ ဆံတော်မြတ်တို့သည် မတိုမရှည် လက်နှစ်သစ် မျှ ကြွင်းကျန်တော်မူလျက် အထက်အညွန့်ဖြစ်သော ဆံတော်မြတ်တို့ သည် လက်ျာရစ်လည်ကုန်လျက် ဦးခေါင်းတော်၌ငြိကုန်၏၊ ထိုဆံတော် မြတ်တို့ကား သက်တော်ရှစ်ဆယ် ပြည့်ကြွယ်သမယ ကာလပတ်လုံး ဤလက်နှစ်သစ်မျှ အတိုင်း ပြကတိရှိတော်မူ၏၊ မုတ်ဆိတ်ကြင်စွယ် တော်တို့သည်လည်း ဤဆံတော်နှင့် လျော်ကန်ရုံမျှ ရှိသည်ဖြစ်၍ တဖန် သုတ်သင်ရအံ့တော့သည် မဟုတ်ဖြစ်လေ၏။

၄၉။ ဆံတော်ကို ရှုဋ္ဌာမဏိစေတီတည်ခြင်း အကြောင်း

အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် ဥသျှောင်နှင့်တကွ ဆံ တော်ကို သုံးသပ်ကိုင်မတော်မူပြီးလျှင် မိဋ္ဌာန်ကောက်၍ မြွက်တော် မူသည်မှာ—"အကယ်၍ ငါ့အား ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်မည်ကေန် မှန်ပ ချေမူ ဤဆံတော်မြတ်သည် ကောင်းကင်၌ ပန်းဆိုင်းဆွဲသကဲ့သို့တည်စေ ကုန်သတည်း၊ အကယ်၍ ဘုရားစင်စစ် မဖြစ်ပချေမူ ဤမြေပထဝီသို့ မချို့လျှင်လျား ကျသွားစေသတည်း"ဟု သစ္စာပန္နက် မိဋ္ဌာန်မြွက်၍ အထက်သို့ ပစ်မြှောက်တော်မူလိုက်၏၊ ထိုပတ္တမြားဥသျှောင်ကျင်နှင့် တကွ ဆံကျစ်ဦးရစ်တော်သည် တယူဇနာမျှလောက်သော အရပ်သို့

တက်၍ အဇပါလကာသ ကောင်းကင်ဝ၌ ပန်းဆိုင်းဆွဲသကဲ့သို့ တည်လေ၏၊ သိဒ္ဓတ်မင်းသည် နတ်မျက်စိတထောင်ဖြင့် လူ့ဘောင်သို့ ရှုကြည့်မြင်သိလေက တယူဇနာမျှပမာဏရှိသော ရတနာရွှေပန်းတောင်းဖြင့် ခံယူပင့်ဆောင်၍ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ထိုပတ္တမြားဥဿျောင်ဦးရစ်ဆံကျစ်တော်ကို ဌာပနာ၍ ၃ ယူဇနာ စွင့်စွင့် ညာဏ်တော် အစောက်မြင့်အောင် စူဠာမဏိစေတီတော် ဘုရားကြီးတည်ထားကိုးကွယ်လေ၏။

၅၀။ ဝတ်လဲတော်ကို ဒုဿစေတီတည်ခြင်း အကြောင်း

ထိုအလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် ဆံတော်တို့ကိုပယ်သိမ်းရိတ်ဖြတ်တော်မူပြီးသောနောက်မှ တဖန်ကြံရွယ်တော်မူပြန်သောအကြောင်းကား—

"ဤအဘိုးများစွာ ထိုက်တန်သော ကောဇုမ္ဗတိုင်းဖြစ်, မဂဓရောဇ်တိုင်းဖြစ် ပုဆိုးစသော ဝတ်လဲတော်တို့သည် ငါကိုယ်တော်မြတ်တွင် မပြတ်ဆင်တော်မူမည်ဖြစ်သော ရဟန်း၏ အသွင်တော်ဖြင့် လျော်ကန် သင့်မြတ် လျောက်ပတ်ခြင်း မဖြစ်ကုန်"—

ဟူ၍ကြံတော်မူလျက် ကဿပမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်၌ မိတ်သဟာယဖြစ်သော အဆွေခင်ပွန်းကောင်း ဃဋီကာရဗြဟ္မာမင်း သည် ဘုရားတဆူပွင့်တော်မူသော ခေတ်သမယကာလတောင်တာ ရှည်မြင့်ကြာအောင် ကွေကွင်းခြင်း အဖြစ်သို့ ရောက်ရလျက်ရှိသော အဆွေခင်ပွန်း ချစ်ကျွမ်းဝင်ခြင်း၌ အလွန်လေးမြတ်ခြင်း ပြင်းသောသဘောနှလုံးသွင်းအရ ဝိဒ္ဓဏ္ဏစိတ်မာန်ဖြင့် အကြံတမျိုးဖြစ်ပြန်သောအကြောင်းကား—"ယခုအခါ၌ ငါ၏ အဆွေခင်ပွန်းကြီး ဖြစ်သော အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် မြတ်သော တောထွက်ခြင်းတည်းဟူသော နိက္ခမပါရမီလမ်းကို ကြိုးပမ်းတော်မူသော အရေးကိစ္စ၌ အခွေခင်ပွန်းကြီး ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ငါရွက်ဆောင်သည်ပိုး ကြိုးစားလိုသော ဝတ်တရားကား ရဟန်းအားသာရုပ္ပဖြစ်၍ လျောက်ပတ်

ဘွယ်ရာ တင့်တယ်စွာဖြစ်သော ပရိက္ခရာရှစ်ပါးတို့ကို ထိုအဆွေခင်ပွန်းကြီးဖြစ်သော အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသားအား လှူအံ့” ဟုကြံ၍—

တိစီဝရဉ္စ ပတ္တော စ၊ ဝါသိသူစိ စ ဗန္ဓနံ။
ပရိဿဝနေန အဋ္ဌေတေ၊ယုတ္တယောဂဿ ဘိက္ခုနော။

ဟူသောဂါထာနှင့်အညီ သင်္ကန်းသုံးထည်, သပိတ်, ပဲခွပ်, အပ်, ခါးပန်း, ရေစစ်၊ ဤရှစ်ပါးသောပရိက္ခရာတို့ကို ဆောင်ယူခဲ့၍ ကပ်လှူ၏၊ ထိုအခါ အလောင်းတော်မြတ်သည် ကပ်လှူလာသော ရှစ်ပါးသောပရိက္ခရာတို့ကို ယူ၍ “သင်းပိုင်ကို ဤသို့ဝတ်အပ်၏၊ ကိုယ်ဝတ်ကို ဤသို့ရုံအပ်၏”ဟု ဆုံးမပြောပြ သွန်သင်မည့်သူ ဆရာမရှိသော်လည်း ရှေးဘုရားရှင်တို့၏ အထံတော်၌ ရဟန်းပြုခဲ့ဘူးသော အထုံဝါသနာ ဘာဂီပါခဲ့သော ပါရမီဂုဏ် ဒဗ္ဗသမ္ဘာရအဟုန်ကြောင့်၎င်း, နှစ်သိန်းလေးသောင်း အတိုင်းအရှည်ရှိသော မဟာပထဝီ မြေကြီးအထုနှင့်တူသော ပညာတော်ကြီးမြတ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၎င်း သင်းပိုင်ကို အထက်မှ ချက်ကို ဖုံးလွှမ်းလျက် အောက်မှ ပုဆစ်ဒူးကို လွှန်လျက် လက်ရှစ်သစ်မျှ အနားကျစေလျက် ညီညွတ်စွာ အနားပတ်လည်လှည့်၍ ကတ်ကျေးဖြင့် ကိုက်ညှပ်ရိတ်လှဲဘိသကဲ့သို့ အထက် အောက် အဝန်းညီညွတ်စွာ ဆင်ယင်ဆီးဝတ်တော်မူပြီးလျှင် သင်းပိုင်၏ အထက်၌ ခါးပန်းတော်ဆီး၍ သင်္ကန်းတထည်ကို အောက်မှ သင်းပိုင်နားအထက်သို့ လက်လေးသစ်တက်စေ၍ ပခုံးတော်တဘက်၌ ရုံလျက် ဒုကုဋ်ကို လက်ဝဲပခုံး၌တင်၍ သပိတ်ကိုအိတ်ဖြင့် လကျ်ာ ပခုံးတော်၌ လွယ်၍ ရဟန်း၏အသွင်တော်ကိုယူပြီးမှ ဆင်တော်မူခဲ့ရင်းဝတ်လဲတော်ကို လက်ဖြင့်ကိုင်တော်မူ၍—

“ငါ ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်မည်မှန်က ဤ ဝတ်လဲတော်သည် ကောင်းကင်၌ တည်စေသတည်း၊ ဘုရားစင်စစ်မဖြစ်မည်မှန်က ဤဝတ်လဲတော်သည် မြေ၌ကျစေသတည်း”—

ဟု မိဋ္ဌာန်၍ ကောင်းကင်သို့ ပစ်မြှောက်လိုက်၏၊ ထိုဝတ်လဲတော်ကို ဃဋိကာရ ဗြဟ္မာမင်း ဆောင်ယူ၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ တဆယ့်နှစ်ယူဇနာ စွင့်စွင့် မိုးတိမ်မြင့်မျှ ဒုဿစေတီတည်ထားကိုးကွယ်လေ၏။

၅၁။ ကဏ္ဍကမြင်း နတ်သား ဖြစ်ခြင်းအကြောင်း

ဤသို့ အလောင်းတော်မြတ်သည် ရဟန်းပြုတော်မူပြီး၍ သံဝရသီလကို စောင့်ရှောက် ဆောက်တည်တော်မူလျက် "အမတ် မောင်ဆန်....ငါ၏ အမိန့်အမှာတော်များဖြင့် ခမည်းတော် မင်းတရားကြီးအား ဥပဒ်အန္တရာယ် အနာရောဂါ ကင်းသောအဖြစ်ကို ရှိခိုးသံတော်ဦးတင်ပါလေ"ဟု အမိန့်အမှာတော်မြတ် မှတ်တော်မူသဖြင့် စံတော်မူရင်း နေပြည်တော်သို့ ပြန်၍ စေလွှတ်တော်မူလိုက်၏၊ ထိုသို့အလောင်းတော်မြတ် မှတ်တော်မူလိုက်သော အမိန့်အမှာတော်အရဖြင့် **အမတ်မောင်ဆန်**သည် အလောင်းတော်မြတ်ကို ရှိခိုး၍ လက်ျာရစ်လှည့်လျက် မျက်ရည်စက်လက် ရင်ကွဲပက်လက် သည်းကြွေ ပြတ်မျှလောက် အောက်မေ့ တသလွမ်းဆွတ်လျက်နှင့်ပင် နောက်ဆံတင်င်င်နှင့် အမိန့်တော်ကျွန်ဖြစ်၍ အာဏာတော်ကို မလွန်ဆန်နိုင်သောအတွက် မပြန်ချင်ဘဲလျက် အရှင်ရှိရာ ပြန်ကြည့်ကာဖြင့် အောင်ချာရွှေမြေ စံတိုင်းပြည်သို့ မနေမြန်စွာ ပြန်သွားရရှာလေ၏။

အလောင်းကိုယ်တော်မြတ် ခြေတော်တင်လျက် တောထွက်တော်မူသည်စီးတော်ယာဉ်**ကဏ္ဍကမြင်းတော်**သည်လည်း အမတ် မောင်ဆန်အား အမိန့်တော်ပြန်သော အာဏာတော်မြတ် အရပ်ရပ်ကိုကြားရသဖြင့် အလုံးစုံ သိရသောအတွက် "ဤနေ့ ဤရက်ကစ၍ ရှေ့ကိုပည့်သည့်က လမှ အရှင့်သားကိုဖူးမြင်ကြိမ်တွေ့ကြရတော့မည်မဟုတ်ဖြစ်လေပြီ"ဟု သကာနှလုံး ကြိမ်မီးအုံးသို့ ယူကျုံးမရ တသလွမ်းဆွတ်သည်းပွတ်ကြကွဲ ပူသဲဟင်းလင်း ပြင်းသော ရင်ကွဲနာ ရသဖြင့် အလောင်းကိုယ်တော်မြတ် မျက်နှာတော်လှည့်၍ ရှုကြည့်ထင်ထင်မြင်တော်မမူရသော ဌာနကို လွန်မြောက်က စိုးရိမ်ပူဆွေးလှသော လွမ်းဆွတ်တသ ပရိဒေဝကို သည်းညည်းမခံနိုင်သည်ဖြစ်၍ ခန္ဓာတဘာဝ စုတိမရဏာသို့ မြန်စွာရလေသည်ရှိသော် တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ **ကဏ္ဍကနတ်သား**ဟူ၍ ထင်ရှားကျော်စောစွာ ဖြစ်လေ၏။

အမတ် မောင်ဆန်အားလည်း အိမ်တော်ပါမှန် ဆိုးမျိုးခံခဲ့သော လက်ဖွဲ့တော်ကျွန်မှန်လျက်နှင့် သိဒ္ဓတ်သခင် အရှင်အလောင်းတော်

မြတ်နှင့် ဘဝါးခြေထပ် ဘဝမကွာ ရေပူရေချမ်း ကမ်းလှမ်းနောက်တော်မပါရဘဲ ကွဲရလေခြင်း ဘိဇ္ဇနစမ္မသဒ်ါရအတွက် စိတ်စက်မအေးပူဆွေးနှလုံး ကြိမ်မီးအုံးသို့ ယူကျုံးမရ အတိဒုက္ခရောက်၍ စိုးရိမ်ပူပန်ရခြင်း ပြင်းစွာဖြစ်ပါရသည့်ပြင် စီးတော်ယာဉ်ကဏ္ဍကလည်း စုတိမရဏ ဘဝတခြား ပြောင်းသွားကွယ်လွန် အနိစ္စ ဖြစ်ပြန်ချေသောကြောင့် ပရိဒေဝ သောကလောင်မီး အရှိန်ကြီးလျက် မီးဆယ့်တတန်ပူပန်လိုက်ဖို့ တငိုငိုနှင့် အမတ်မောင်ဆန် ပြန်သွားရလေ၏။

၅၂။ အလောင်းတော်ရဟန်းပြုပြီး၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူခြင်းအကြောင်း

အလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည် ထိုတောထွက်တော်မူသော ညဉ့်မိုးသောက်ယံကို လွန်ပြီးသော် ဃဋိကာရ ဗြဟ္မာမင်း ကပ်လှူသောကြာသက်န်းဖြင့် ဆင်မြန်းသပ္ပါယ် ရဟန်းပြုတော်မူပြီးနောက် ထိုအရပ်၌ပင် မလ္လာမင်းတို့၏နေရာ အနုပိယမည်သော နုပျိုသာမော ပန်းစုံနှောသော သရက်တောဥယျာဉ်သည်ရှိ၏၊ ထို သရက်ဥယျာဉ်တော်၌ ဆွမ်းဘောဇဉ် အစာအာဟာရကို မှီဝဲသုံးဆောင် ဘုဉ်းပေးတော်မမူဘဲ **ခုနစ်ရက်တသတ္တာဟ** မျှ ကာလပတ်လုံး ရဟန်း၏ချမ်းသာကို ခံစားလျက် စံနေတော်မူ၏။

ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၈-ရက်နေ့ နံနက်မိုးသောက်အခါ၌ အလောင်းတော်မြတ်သည် အနုပိယသရက်ဥယျာဉ်တောမှ ဆည်းဆာရောင်ဖြင့်ဆိုးအပ်သော မိုယ်းရေအယဉ်ဖြင့် ခြံရံအပ်သော တန်ဆောင်မုန်းရက်၌ လမင်းကဲ့သို့ ဖန်ရည်စွန်းသော သင်္ကန်းဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ကိုယ်တော်ရှိသည်ဖြစ်၍ ကိုယ်တော်မြတ်တပါးတည်း စံနေတော်မူလျက်လည်း များစွာသော လူအပေါင်းတို့ဖြင့် ခြံရံစံနေတော်မူဘိ သကဲ့သို့ ထင်တော်မူလျက် တောတောင်ဂန္ဓမာ ကေလာသာခန်း ကျောက်ဂူနန်းနှင့် တောင်ခါးပန်းသာစွ ဝနမြိုင်စောင်း သားအပေါင်းတို့၏ မျက်စိအရသာကို ဆောင်တော်မူလျက် ရွှေဂူရှိရာဌာနသို့ တစီးတည်းသွားသော သားများသေဌ်နင်း ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ရင်း, အမုန်ဖြင့်ယစ်သော ဆဒ္ဒန်

ဆင်မင်း ခြေလှမ်းသောအဟန်ကဲ့သို့ တင့်တယ်စမ္ပယ်လျက် သွားခြင်းကဲ့သို့ရှင်း ကြည်းကြောင်းအားဖြင့် ယူဇနာသုံးဆယ်ရှိသော ခရီးခဲကို ခြေတော်ဖြင့်သာလျှင် တနံ့နက်ခင်း အချိန်မှီရောက်အောင် ကြွတော်မူ၍ တက်သောတံပိုးရှိသော တရင် ဂင်္ဂါ,အသင်ဂင်္ဂါကို ကူးတော်မူပြီးလျှင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၏ အရှေ့မျက်နှာ မင်္ဂလာတံခါးဖြင့် ဝင်တော်မူ၍ ဆွမ်းအလို့ငှါ အိမ်စဉ်အတိုင်းကြွတော်မူလေ၏။

ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်တိုင်းနေပြည်သူ အူအူသောင်းသောင်း အပေါင်းများစွာ လူတကာတို့သည် မမြင်စဘူး ထူးမြတ်သပ္ပါယ် တင့်တယ်ဘွယ်ရာ ကြည်ညိုစရာ အလွန်ကောင်းသော အလောင်းကိုယ်တော်မြတ်၏ အဆင်းသဏ္ဌာန်တော်ကို ဖူးမျှော်ကြည့်လင် ရှုမြင်ကြရလေလျှင် ဓနပါလဆင်ဝင်သော မြို့ရွာခရိုင်နိုင်ငံ တိုင်းပြည်ကဲ့သို့ရှင်း,ရာဟုအသူရိန်နတ်သားဝင်သော တာဝတိံသာနတ်ပြည်ကဲ့သို့ရှင်း အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ကြွက်ကြွက်ဆူညံ အသံမစဲ ကြော်သဲလိုက်ခုန် တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း ဖြစ်လေကုန်၏။

အလောင်းကိုယ်တော်မြတ်သည် ဆွမ်းအလို့ငှါ ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်းသို့ ဝင်ရောက် မြန်းကြွတော်မူသောအခါ တိုင်းနေပြည်သူ အူအူသောင်းသောင်း အပေါင်းများစွာ လူတကာတို့သည် ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်၏ ကောင်းခြင်းများစွာ လက္ခဏာတော်မြတ် သပ္ပါယ်တော်မူလှသော အရောင်အဆင်းတော်ကို ကြည်ညိုလန်းရွှင် မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ ဖူးမြင်ကြရသဖြင့် ပြင်းစွာသော မနောဟဒယ နှစ်လို့ဝမ်းမြောက်ခြင်းရှိကုန်လှလျက် နှစ်သက်လိုက်ခုန် တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်းဖြစ်၍ ထိတ်လန့်လေကုန်၏၊ ဘုရားလောင်း၏ အဆင်းအရောင်တော်ကို မြင်သဖြင့် ချမ်းမြေ့သာယာ ရွှင်လှစွာသော နှလုံးသည်းပွတ် နူးညွတ်အေးမြခြင်း ပြင်းစွာဖြစ်ကြလေကုန်၏၊ ထိုသို့ပြည့်နှက် ကြက်ပုံ့မကျ စည်ကားလှသော ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သူပြည်သား အများပရိသတ်တို့အနက်.အချို့သောသူတို့က အချို့သောသူတို့ကို ဤသို့ထောက်လှမ်းကြံ့တင် စီစဉ်ဆေးလေးစုံစမ်းမေးမြန်းရှာလေသည်မှာ—

"အို—အချင်းထိုထို လူဗိုလ်တကာ များစွာသောင်းသောင်း ပြည်သူအပေါင်းတို့···· အသို့ ဖြစ်လေကုန်သနည်း၊ ရာဟု အသူရိန်ကို

ကြောက်ရွံ့သောကြောင့် လျှို့ဝှက်သော ရောင်ခြည် ကွန်ယက်ရှိသော စန္ဒာလမင်းသည် လူ့ရွာသို့ ရောက်လာသလော”ဟု စုံစမ်းမေးမြန်းလေ၏၊ထိုသို့မေးမြန်းသောအခါ ကြားကြားသမျှသော ပြည်သူတကာ လူများစွာတို့ကလည်း “သင်အသို့သောစကားတို့ဖြင့် ပြောကြားမေးဆိုဘိသနည်း၊ မည်သည့်အခါ၌ လူ့ရွာသို့လမင်းလာသည်ကို ရှုမြင်ရဘူးသနည်း”ဟု ဆို၍ ကဲ့ရဲ့သဂြိုဟ် စကားတင်းဆိုကြပြန်လေကုန်၏၊ သို့တည်းမဟုတ်လျှင် နဂါးလော,ဂဠုန်လော,ကုမ္ဘဏ်လော,ယက္ခလော, ဂန္ဓဗ္ဗလော, ဤသည်နတ်တို့ကို အစိုးရသော မျက်စိအမြင် တထောင်ဆောင်သော သိကြားနတ်မင်းတည်း ဖြစ်သလော၊ ငါတို့မြို့သည် ဝပြောသာယာ စည်ပင်စွာသော ဒါန,သီလ တည်းဟူသော ချပ်တန်ဆာရောင် ပြောင်ပြောင်တောက်ဝင်း ထိန်ထိန်လင်းသောကြောင့် သိကြားနတ်မင်းကြီးစံရာ တာဝတိံသာနတ်မြို့ကြီးဟု ထင်ယောင် ထင်မှားဖြစ်ပြီးလျှင် ဝင်ရောက်လာသောနတ်များသခင် ဘုရင်သိကြားမင်းကြီးတည်းဟု အချို့သောလူ တိုင်းပြည်သူအများတို့က အထင်မှား အမြင်မှား လားလားမသိ ထင်မိထင်ရာ ပြောကြရှာလေ၏။

၅၃။ မိမ္မိသာရမင်းတောင်းပန်ခြင်း အကြောင်း

ဤသို့လျှင် ရာဇဂြိုဟ်တိုင်းပြည်သူ အူအူသောင်းသောင်း အပေါင်းများစွာ လူတကာတို့သည် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ကြွက်ကြွက်ဆူညံ အသံမစဲ အလွဲအမှား ပြောကြားမြွက်ဖေါ် အကျော်တစော ဖြစ်ကြလေသော် မင်းချင်းယောကျ်ားတို့က အကြောင်းအသို့နည်းဟု စုံစမ်းထောက်လှမ်းသဖြင့် သိလေက ရာဇဂြိုဟ်ပြည့်ရှင် ဘုရင်မိမ္မိသာရမင်းကြီးအား ရွှေနားတော်ကြား လျှောက်ထား သံတော်ဦးတင်သည်မှာ- “အရှင်မင်းကြီး….တိုင်းပြည်တော် အတွင်းသို့ ဆွမ်းအလို့ငှါဝင်လာသည်၊ လူလော, နတ်လော,နဂါး,ဂဠုန်, ကုမ္ဘဏ်,ယက္ခ, ဂန္ဓဗ္ဗလော၊ အမျိုးအနွယ်အားဖြင့် အတပ်မသိ၊ ဆွမ်းအလို့ငှါဝင်လာပါကြောင်း” နှင့် ရှိခိုးသံတော်ဦး တင်ကြလေသော် အမိန့်တော်နှင့် စေတော်မူလိုက်သည်မှာ- “မင်းချင်းယောကျ်ား မောင်မင်းများတို့….သွား၍ အစဉ်

တစိုက် နောက်တော်ကလိုက်လျက် ရှုကြည့်စုံစမ်းချေရမည်၊ အကယ်၍ နဂါးဖြစ်အံ့၊ မြေ၌ငုပ်လျှိုး မိုးသို့ပျံတက်၍ သွားလတ္တံ့၊ အကယ်၍ ယက္ခဘီလူးဖြစ်အံ့၊ မြို့မှပြင်ပသို့ ထွက်၍ တိုင်းစွန်ပြည်နားသို့ သွားမိလျှင် ကွယ်ပျောက်လတ္တံ့၊ အကယ်၍ နတ်ဖြစ်အံ့၊ ကောင်းကင်ဖြင့် သွားလတ္တံ့၊ အကယ်၍ လူဖြစ်အံ့၊ အကြင်အခြင်းဖြင့် ရအပ်သော အာဟာရကို စားသောက်သုံးဆောင်လတ္တံ့၊ ချောင်းမြောင်းရှုကြည့် စုံစမ်းချေ''ဟု စေတော်မူလိုက်၏။

အလောင်းကိုယ်တော်မြတ်သည်လည်း ငြိမ်သက်သော ဣန္ဒြေရှိသည် ဖြစ်၍ ငြိမ်သက်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ အဆင်းတော်၏ တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် ခပ်သိမ်းဥဿုံ အလုံးစုံသောသူတို့၏ မျက်စိတို့ကို ဆွဲငင်ဘိသကဲ့သို့ ရထားထမ်းပိုးတပြန် လေးတောင်ခန့်မျှ ပမာဏရှိသောဌာနအရပ်သို့ ရှုကြည့် စက္ခုဣန္ဒြေ ကို ဆောင်တော်မူလျက် ပြောင်း, ပဲ, လူး, ဆပ် အကောင်းအဆိုး အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ရောသော ဆွမ်းဘောဇဉ်အာဟာရ တို့ကို ဤမျှဖြင့် သင့်တင့်လျောက်ပတ် မျှတလောက်ပြီဟု မှတ်ပိုက်တော် မူပြီးလျှင် ဝင်သောတံခါးဖြင့် ထွက်တော်မူ၍ ပဏ္ဍဝတောင်ခြေ ရဝေ ရိပ်ဖုမ်း တောင်ခါးပန်း၌ အရှေ့သို့ မျက်နှာမူလျက် ထက်ဝယ်တော် ဖြင့် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်တော်မူအံ့သောငှါ သပိတ်၌ အရောရော သောဆွမ်းကို ရှုကြည့်သုံးသပ် ဆုံးဖြတ်ဆင်ခြင်တော်မူသည်မှာ—

ရှေး၌မူကား သုခဘုတ်နတ်သြဇာတမျှ ဆိမ့်အိမ့်ချိုအေး မွှေးကြိုင် ကောင်းမွန်လှသော အရသာပွဲတော်တို့ဖြင့် မြိန်မြတ်စွာပွဲတော်သုံးနေ ကျအလောင်းကိုယ်တော်မြတ်အား ပြောင်း, ပဲ, လူး, ဆပ် အရပ်ရပ် အကောင်းအဆိုး အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ရောသောအာဟာရကို မြင်တော်မူ၍ အူသိမ်,အူမတို့သည် အထက်သို့ ပြန်လျက် ခံတွင်းဖြင့် ပျို့အန်၍ တက် လတ္တံ့သောအဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏၊ ထို့နောက်မှ သြော်-ဤကိုယ်၏ အဖြစ်ဖြင့် ဤသို့သဘောရှိသော အာဟာရကို ကြားဘူးတွေ့ဘူးမည်ကို ဝေးစွ၊ မြင်မှ မမြင်စဘူးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ထိုစက်ဆုပ် ရွံရှာဘွယ် ရှိသော အာဟာရ၌ ငြီးငွေ့တော်မူသော အလောင်းကိုယ်တော်မြတ် သည် ကိုယ့်ရှင် ကိုယ်ပင် ဆင်ခြင်တွေးဆ တရားချ၍ ဆုံးမပဲ့ပြင်တော် မူသည်မှာ—

"သိဒ္ဓတ္ထ⋯သင်သည်နှလုံးပျို့ဆန် အန်တက်သကဲ့သို့ စက်ဆုပ်ရွံရှာ ငြီးငွေ့ခြင်းမဖြစ်လင့်၊ မလော်မာလင့်၊ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အဟော်ဝတ ကာလမြင့်ကြာ ရှေးအခါက ပွဲ့သုကူဆောင်သဖြင့် မြိုးမြီ စွာစားခြင်း, ဝတ်ခြင်း,သုံးဆောင်ခြင်း၌ သန့်ပြန့်သိမ်မွေ့လေခဖြင့် ရောင့်ရဲ တင်းတိမ်ပြီးလျှင် အပွကိစ္စအမှုကို ပြုလုပ်ကျင့်ကြံနေထိုင်သော ရဟန်း တပါးကို တွေ့မြင်လျှင် အမတ်မောင်ဆန် တင်ချက်အရ မည်သည့် ကာလမှ ၌ ရဟန်းကဲ့သို့ ကျင့်ကြံအားရမ်း ရွက်ဆောင်သည်ပိုး ကြိုး စားအားထုတ်နိုင်ပါအံ့နည်းဟု အကြံကြီး ကြံရွယ်ပြီးလျှင် မြတ်သော တောထွက်ခြင်းတည်းဟူသော **နိက္ခမပါရမီတော်**ကိုကမ္ဘပထမြောက်ပြီး သည်သာမက ရဟန်း၏အသွင်ဖြင့် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော့မည် ရှိရာတွင်မှ လူး, ဆပ်, ပြောင်း, ပဲ အနဲနဲဥသုံ အလုံးစုံရောပြွမ်းသဖြင့် စက်ဆုပ် ရွံရှာဘွယ်ရှိလှချေ၏ တကား ဟူ၍ အောက်မေ့ဆင်ခြင် မြော်မြင်စဉ်း စား တရားမရ သံဝေဂမဖြစ် မရှိလင့်၊ တရားဓမ္မနှင့်တကွ ကောင်း ကောင်းကြီးသံဝေဂ ရသင့်ရထိုက်လှတော့သည်၊ "ရှင်သိဒ္ဓတ်⋯စင်စစ် မူကား သိကြားမင်းစံရာ ဝတိံသာသုဒဿန နတ်နန်းကြီးပမာဏ လိုဘွယ်မတ ကောင်းမွန် ပြည့်စုံလှသည်ကို လွတ်လွတ် စွန့်တော်မူပြီး ဖြစ်လျက် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် စက်ဆုပ် ရွံရှာတော့မည်နည်း" ကိုယ့်ရှင်ကိုယ်သာ ကိုယ်ဆရာပြု၍ ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျ ပဲ့ပြင်ဆုံးမ တရားချပြီးလျှင် အာဟာရကို မျှတဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော်မူ၏။

မင်းချင်းယောကျ်ား အပါးတော်မြဲ လက်စွဲခြေမြန် မြင်းစေတော် တို့သည် ထိုအကြောင်းကိုမြင်၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကြီးရှင် ဘုရင်ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးအား လျှောက်ထားသံတော်ဦးတင်ကြကုန်သဖြင့် ရွှေနားတော် မြတ် ကြားသိတော်မူလေက ရုတ်တရက် ကိုယ်တော်တိုင် ထွက်တော် မူပြီးလျှင် အလောင်းတော်မြတ်ရှိရာ ပဏ္ဍဝတောင်ခြေသို့ ရောက်တော် မူက ဘုရားလောင်းကို ဣရိယာပုထ်၌ကြည်ညိုသည်ဖြစ်၍ **အမည်အမျိုး** ကို စစ်ပေါက်လျှောက်မေးတော်မူသဖြင့် သိတော်မူသော် မြို့ရွာထီးနန်း တိုင်းခန်းစည်းစိမ်ပါ အပ်နှင်းတော်မူ၏။

ဘုရားလောင်းလည်း မြတ်သောမင်းကြီး⋯ဝတ္ထုကာမ, ကိလေသ ကာမတို့ကို အလိုမရှိသဖြင့် မြတ်သော တောထွက်ခြင်းကို ပြုတော်မူ

သည်ကား သစ္စာလေးပါးမြတ်တရားကို ပိုင်းခြားထင်ထင် သိမြင်တော်မူသော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ သဗ္ဗညုဘုရားအဖြစ်ကိုသာ ခင်မင်တောင့်တ အလိုတော်မြတ် ရှိလှသည်ဖြစ်သောကြောင့် အပ်နှင်းတော်မူသော တိုင်းပြည်မင်းခမ်း ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို အကြိမ်ကြိမ် ပယ်တော်မူသော အခါမှ မုချစင်စစ် ဘုရားဖြစ်တော်မူမည့် အရှင်ပေတည်း ဟု နှလုံးတော်မခွ သန္နိဋ္ဌာန်ချပြီးလျှင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည့်ရှင် ဘုရင်ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး တောင်းပန်တော်မူသည်ကား "နောင် ဘုရားဖြစ်တော်မူသောအခါ အကျွန်ုပ် တိုင်းပြည် မြို့ရွာသို့ ရှေးဦးစွာ ကြွလာတော်မူပါမည့် အကြောင်း" ကို တောင်းပန်လျှောက်ထားတော်မူ၏၊ အလောင်းကိုယ်တော်မြတ်လည်း "ကောင်းပြီ"ဟု နှုတ်ချိုဆေးလေး အမိန့်ပေးသဖြင့် ပဋိညာဉ်ခံစကား မြွက်ကြားအောင်ချို မိန့်ဆိုတော်မူလေ၏၊ မင်းကြီးလည်း နန်းမြို့တော်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်တော်မူလေ၏။

[ဤဆွမ်းဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော်မူခြင်းသည် အလောင်းတော်မြတ်အား ရဟန်းပြုတော်မူသောနေ့မှ ရှစ်ရက်မြောက်၌ ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်တော်မူခြင်းတည်း။]

၃၄။ ရသေ့နှစ်ဦးထံ နည်းခံခြင်းအကြောင်း

ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၏အနီး ပဏ္ဍဝတောင်ခြေ၌ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူပြီးမှ အစဉ်သဖြင့် ကြွတော်မူလေသော် ကာဠာမအမျိုးဖြစ်သော **အာဠာရရသေ့**အထံသို့ ရောက်တော်မူလေ၍ ထိုအာဠာရရသေ့အထံ၌ လောကီဈာန်သမာပတ် ရှစ်ပါးကို နည်းခံလျှင် နေဝသညာနာသညာယတနသမာပတ်၏ ပရိကံကို အာဠာရရသေ့မသိသဖြင့် အောက်ခုနစ်ပါးသော သမာပတ်ကိုသာရ၍ လာခဲ့သော် ရာမမင်း၏ သားဖြစ်သော **ဥဒကရသေ့**ကို တွေ့၍ နေဝသညာနာသညာယတနသမာပတ်၏ ပရိကံကို မေး၍ ထိုရသေ့ နှစ်ဦးတို့၏ အထံ၌ လောကီသမာပတ်ရှစ်ပါးကို ဖြစ်စေ၍ ဤသမာပတ်တို့သည် သစ္စာလေးပါး သိခြင်းအကြောင်း မဟုတ်သေးဟု ထိုသမာပတ် ရှစ်ပါးကို တန်ဆာမဆင်မူ၍ ထိုသူတို့ထံမှ ခွါ၍ကြွတော်မူပြန်သော် ဘွား

ဘက်တော် မဟာဗောဓိပင် ရောက်ရာဌာနဖြစ်သော ဥရုဝေဠတောသို့ ရောက်တော်မူလေ၍ ဤမြေအဘိုသည် နှလုံးမွေ့လျော်ပျော်ဘွယ်ဖြစ်၏၊ ဤအရပ်၌ ပသန္နသဒ္ဓါတရား ထင်ရှားပြည့်စုံသော မြတ်သော အမျိုးသားအား သမထဘာဝနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းဆောက်တည်အံ့သောငှါ လျောက်ပတ်ပေစွတကားဟု ဘုရားလောင်းသည် ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းငှါ အာသာဝင်းဝင်း ချင်ခြင်းဆန္ဒ စိတ်တော်၌ရှိလှ၍ ထို ဥရုဝေဠတော၌ နေတော်မူလျက် လူ, နတ်, ဗြဟ္မာ ဝေနေယျာအများ တို့အား ကိုယ်တော်မြတ်၏ စွမ်းပကားခွန်အားတော်နှင့်တကွ ဝီရိယ လုံ့လတော်နှင့် ပြည့်စုံခြင်းကို ပြတော်မူအံ့သောငှါ မြတ်သော ဒုက္ကရ စရိယာ အကျင့်ကို ကျင့်တော်မူ၏။

၅၅။ ပဉ္စဝဂ္ဂီ ငါးယောက်တို့အကြောင်း

ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်ကို မိးရှူးသန့်စင် ဖွားမြင်တော်မူစက ဘိသိက်တော်ဆက်ဖြစ်သော လက္ခဏာဘတ် ပုဏ္ဏားတော် ရှစ်ယောက်တို့တွင် အငယ်ဆုံးဖြစ်သော ကောဏ္ဍညပုဏ္ဏားသည် အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသား တောထွက်လေပြီ- ဟူသော **ကောလာဟလ** သတင်းစကား ကြား၍ ပုဏ္ဏားကြီး ခုနစ်ယောက်တို့၏ သားများအထံသို့ အသီးအသီး သွားရောက်ပြီးလျှင်“အို-အချင်းတို့.... အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် မြတ်သောတောထွက် ခြင်းအမှုကို ပြုတော်မူသည်သာမက ရဟန်းပြုတော်မူလေပြီ၊ ထို အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် မုချစင်စစ်ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့ မချွတ်တည်း၊ အကယ်၍ သင်တို့၏ အဘများသည် ရှိကုန်သေးသည် ဖြစ်အံ့၊ ယခုပင် တောထွက်၍ ရဟန်းပြုကြကုန်ရာ၏၊ သင်တို့၏အဘတို့ သည် သင်တို့အား ရဟန်းပြုရစ်ကြကုန်ဟူ၍ မှာထားခဲ့ကြ၏၊ သင်တို့ သည် အကယ်၍ ရဟန်းပြုပါလိုကုန်အံ့၊ လာကြကုန်၊ ငါသည် ဘုရား လောင်းကိုယ်တော်မြတ် ရဟန်းပြုတော်မူသည်ကို အတုလိုက်၍ ရဟန်း ပြုတော့အံ့”ဟူ၍ဆို၏။

ထိုခုနစ်ယောက်သောသူတို့သည် တူမျှသော သဘောဆန္ဒ ညီညွတ်ခြင်းကို ဖြစ်စေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊ ထိုခုနစ်ယောက်တို့တွင် သုံး

ယောက်သော သူတို့သည် ရဟန်းပြုရန်အကြောင်းဖြင့် ကောင်းသော သမ္မာဝါစာစကား ပြောကြားခေါ်ငင် တိုင်ပင်သွေးဆောင်ရာ မလိုက် မပါကြကုန်၊ **ကောဏ္ဍညပုဏ္ဏားကို** အကြီးအမှူးပြု၍ **ဝပ္ပ, ဘဒ္ဒိယ, မဟာနာမ်, အဿဇိ၊** ဤပုဏ္ဏားလေးယောက်တို့သည် ဘုရားလောင်း ရဟန်းမြတ်၏ အတုကိုလိုက်၍ ရဟန်းပြုကြလေကုန်၏၊ ထိုငါးယောက်တို့သည် ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်း ငါးယောက်ဖြစ်လေကုန်၏၊ ထိုပဉ္စဝဂ္ဂီ ငါးယောက်သော ရဟန်းတို့သည် နိဂုံး,ဇနပုဒ်,မြို့,ရွာ,မင်းနေပြည် အစရှိသည်တို့၌ ဆွမ်းအလို့ငှါလှည့်လည် ကုန်သည်ရှိသော် ထိုဥရုဝေဠတော၌ ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်ကို မှီကြလေကုန်၏။

ထိုဥရုဝေဠ သာစ္စရှင်မော ရဂုံတော၌ **ခြောက်နှစ်** သမယ ကာလပတ်လုံး ဒုက္ကရစရိယာအကျင့်မြတ်ကို ကျင့်တော်မူသော ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်အား "ဤမည်သောအခါ၌ ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤမည်သောအခါ၌ ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့"ဟူ၍ ကျောင်းသခ်မ်းနှင့်တကွ ပရိဝုဏ်အပိုင်းအခြား နယ်နိမိတ်သန့်ခြား၍ တံမြက်တလင်း သုတ်သင် ရှင်းလင်းခြင်း တည်းဟူသော သေနာသနဝတ်ကို မချွတ်နိစ္စဗဒ် အရပ်ရပ်ဝေယျာဝစ္စ ကိစ္စကြီးငယ်များနှင့်တကွ ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်၏ ကျောင်းသခ်မ်းအနီး၌ပင် အစဉ်အတိုင်း နေထိုင်ကြလေကုန်၏။

၃၆။ ဒုက္ကရစရိယာကျင့်တော်မူခြင်းအကြောင်း

ထိုဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်သည် ဥရုဝေဠတော သေနနိဂုံး၌ ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူသော အကြောင်း အဋ္ဌုပ္ပတ္တိတော်ကား ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်သည် ရှေးဦးစွာ သေနနိဂုံး၌ဆွမ်းအလို့ငှါကြွတော်မူ၍ မတ္တာကိုပွားစေလျက် အခါကိုလွန်စေသဖြင့် ငါ့အား ရုန့်ရင်းသော အာဟာရကိုပယ်၍ အလိုအလျောက် ကြွေကျသော ပံသုကူသစ်သီးဖြင့် မျောင့်ရဲရသော် သင့်လျော်အံ့သော **လက္ခဏာ**ရှိ၏၊ **ထိုပံသုကူသစ်သီး** အာဟာရကို ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်မှီဝဲသဖြင့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို မရနိုင်သော် ဤမျှသော ပံသုကူသစ်သီးဆွမ်း အာဟာရသည်လည်း ကြမ်းထမ်းရုန့်ရင်းသော သဘောရှိသေး၏၊ ကြောင့်ကြ

မကင်းဘွယ်ရှိသေးသည်ဖြစ်၍ ဟူ၍ အကြင်သစ်ပင်၏ အရိပ်သခ်မ်း၌ ခိုကိုးကပ်ယပ်မှီဝဲအမြဲနေထိုင်၏၊ ထိုသစ်ပင်၌ အကြင်အခြင်းဖြင့် သစ်သီးကြွေ၏၊ ထို အလိုအလျောက်ကြွေသော ပံသုကူသစ်သီးဖြင့် မှီဝဲမျှတ သုံးဆောင်ရသော် သင့်လျော်တန်ရာ၏။

ထိုသို့ မှီဝဲမျှတ ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်၍မှ သဗ္ဗညုတဉာဏ် အထွတ်သို့ မရောက်သေးသည် ဖြစ်သည်ရှိသော် တမျိုး ကြံရွယ်တော် မူပြန်သော အကြောင်းသည်ကား-ဤအလိုအလျောက်ကြွေကျသောပံ့သုကူသစ်သီး ဆွမ်းဖြင့် မှီဝဲမျှတ ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်လျက်ရှိသော ခဲဘွယ်, ဘောဇဉ်, ချိုချဉ်သစ်သီးဝလံ စသောအာဟာရတို့ကိုလည်း ပယ်တော်မူဦးမည်ဟု အကြံပြုတော်မူ၏၊ထိုသို့ရည်ရွယ်ရှေးရှု အကြံပြုတော်မူပြန်သောအခါ၌ နတ်အများတို့က"အရှင်အလောင်းတော်မြတ် မင်းသိဒ္ဓတ် ..သင်ဆည်းကပ်၍ အချင်းခပ်သိမ်း အလုံးစုံသော ခဲဘွယ်,ဘောဇဉ်,ချိုချဉ်သစ်သီး ဝလံ စသောအာဟာရမျိုးတို့ကို အချင်းခပ်သိမ်း စွန့်ပယ် ရှောင်ကြဉ်ငြားအံ့၊နတ်အများတို့သည် အလောင်းတော်မြတ်၏ ကိုယ်တော်၌ မွေးတွင်းတို့ဖြင့်**သုဓာဘုတ်** နတ်ဩဇာတို့ကို အနိုင်အထက် ထည့်သိပ်သွတ်သွင်းရာ၏၊ထိုသို့သွတ်သွင်းခြင်းအမှုကို နတ်အများတို့ ပြုလုပ်ကြလေသော် ငါ၏စကားသည် မတော်မတရား ချွတ်ချော်ယွင်းမှား မုသားစင်စစ်ဖြစ်ရာ၏"ဟု အကြံပြုတော်မူပြီးမှ တလက်ဘက်မျှသော ပဲစဉ်းခုံစေ့၏ အတွေ့အရသာဖြင့်ပြုသော အဖျော်ယမကာရည်ကိုရင်း, ချိုချဉ်အေးမြ မြိန်မြတ်လှသော အိမ်ဆီးသီး အရသာဖြင့် ပြုသော ယမကာအဖျော်ရည်ကိုရင်း မှီဝဲသုံးဆောင်ဘုဉ်းပေးတော်မူ၏၊ ထို့နောင် တစေ့တလုံးမျှသော နှမ်းလုံး၏အရသာကိုရင်း,ဆန်တလုံး၏ အရသာကိုရင်း ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်ပြီးလျှင် အာဟာရကို မျှတတော်မူလေသဖြင့် ကာလကို လွန်စေ၏။

ထို့နောင်မှ အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ရတနာ ဘုရားလျာအား **လက္ခဏာတော်ကြီး** သုံးဆယ့်နှစ်ပါးနှင့်တကွ ရှစ်ဆယ်သော **လက္ခဏာတော်ငယ်** အသွယ်သွယ်တို့သည် ပျောက်ပယ်လွတ်ကင်း အရှင်းပြုကတိကွယ်ခဲ့ကုန်၏၊ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော ကိုယ်တော်မြတ်၏ သဏ္ဌာန်သွင်မူ ရုပကာယတော်သည်လည်း ရာဟုအသူရိန်ဘမ်းသော စန္ဒာရွှေလ

မင်းကဲ့သို့ မည်းသောအဆင်းရှိသည်ဖြစ်ကုန်၏၊အလုံးစုံသောရူပကာယခန္ဓာပဉ္စကဒြဗ်တော်၌ အသား အသွေး တို့သည် ခန်းခြောက်သကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်၏၊ ကျောက်ကုန်း နံကိုင်း ပြိုင်းပြိုင်းကြောမ အရိုးဆက်စသည် တို့၌လည်း အမိုးအကာပျက်ကွက် အထက်ရနယ်ကဲ့ အခြင်မျှသာ ကြွင်းကျန်သော ဗိမာန်ရိပ်ဗွမ်း ကျောင်းသခ်မ်းကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်၏၊ ဦးခေါင်းတော်၏ အသားအရေတို့သည် ဦးခေါင်းရိုး၌ ကပ်ကုန်၏။

တင်ပါးဆုံ,တင်ပါးခွက်က အရေအသားတို့သည်လည်း အတွန့်အတွန့် အလိပ်အလိပ် ဖြစ်ကုန်၏၊ဝမ်းတော်ရင်တော်က အရေအသားတို့သည်လည်း ကျောက်ကုန်းရိုး၌ ကပ်ကုန်၏၊အလုံးစုံသော ကိုယ်တော်သည် မွေးမျှင်ဖါးဖါးပြောက်ကျားနွမ်းလျော့ ဖျော့တော့သောအဆင်းသဏ္ဍာန်တော် ဖြစ်ကုန်၏၊ အရှင်သိဒ္ဓတ် အလောင်းတော်မြတ်၏ ကိုယ်ကာယတော်ကို ယာဝဲနှစ်ဘက် လက်တော်ဖြင့် စမ်းသပ်ကိုင်တွယ်သုံးသပ်သည်ရှိသော် ရိုးရိုး ရွရွ ပြိုင်းပြိုင်းထကုန်ဘိသဖြင့် လက်တော်၌ ငြိကုန်၏။

ထိုအလောင်းတော်မြတ် အရှင်သိဒ္ဓတ်ကိုယ်တော်သည် ဤသို့ကြီးစွာသော ဆင်းရဲ ခံတော်မူရသော်လည်း ဤဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်ကို ပြုသော်လည်း သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို မရ၊ ထိုသို့ မရတည့်သေးသောအတွက် စိတ်တော်က ပျက်သဖြင့် အထက်စံတော်မူမြဲရွှေနန်းတော်၌ ယသောဓရာဒေဝီအမှူးရှိသော လှလှသောင်းသော မောင်းမအပေါင်းတို့ကိုဎင်း, ခမည်းတော်မြတ် လောကနတ်နှင့်တကွ မာယာဒေဝီ မဟေသီပျော်မြတ်မယ်တော်ပမာ မဟာပဇာပတိ မိထွေးတော် ဂေါတမီတို့ကိုဎင်း, ဆွေတော်ရှစ်သောင်း မျိုးတော်ပေါင်းတို့ကိုဎင်း နှစ်လပရိစ္ဆေဒရှည်ကြာစွာ ကာလတောင်တာ ခြောက်နှစ်မျှ ကြာပြီးဖြစ်၍ အောက်မေ့တသ အလွမ်းမှပြေစိမ့်သော ငါ မြို့ရွာခရိုင် နိုင်ငံတိုင်းခန်း စံမြဲနန်းသို့ ဖြန့်မြန်းစကြာ ပြန်လိုသော အာသာသည် ဆံလွှာမျှခြမ်း နှမ်းလုံးခန့်မျှ စိတ်တော်ကမရှိ။

နတ်တို့၏ သုဓာဘုဇ်ပမာ မွန်မြတ်သော အရသာ ရတနာအဆီခဲ ဆက်သမြဲ ပွဲတော်မြတ် အရပ်ရပ်အာဟာရအတွက် နှစ်သက်မြတ်နိုး

ကောင်းဆိုးတွေ့မြင် စံနန်းမြင့်ဘုံဝေဟာင်သို့ ပြန်ချင်တော်မူလိုသော စိတ် အရိပ်အမြွက် အိပ်မက်တော်မှမမြင် စက်ရှင်ဘုံပျံ ကြာပြတာန်ဝယ် စမ့ယ်တော်မူမြဲ ယာဝဲသော်မေဘ် ရွှေဘော်အများ လေးသောင်းသော မိဖုရားတို့၏ အလယ်၌ စမ့ယ်မွေ့လျော် စက်တော်ခေါ်သဖြင့် ဖြေဖျော်တော်မူအံ့သောအလို့ငှါ စံနန်းမြင့် ဘုံရတနာသို့ ပြန်ရှာတော်မူလိုသောစိတ် တဆိတ်မျှမစော ဤသို့သော **အကြံအစည်တော်** သည် တရံတဆစ် မည်သည့်အခါမှ မဖြစ်စဘူး။

ထူးလှသော အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ္ထ အရှင်သည် သွင်မူတော်ညွှံသက် ကိုယ်လက် သုတ်သင်တော်မူအံ့သော အလို့ငှါ ဘုမ္မိကမ္ဘလာ မြေမွေ့ရာ၌ ထက်ဝယ်ဘွဲ့ခွေ စံနေတော်မူလတ်က မြတ်သော ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့် ပြင်းလှသည်ပြင် အာဟာရဇခတ် အရပ်ရပ်ကို ချိုးဖြတ်ရောင့်ရဲ သန္တုဋ္ဌိမြဲစွဲလျက် တမဲတခဲ အူသဲလှိုက်ခုန် ချိချိတုန်မျှ ကိုယ်ကာယသဏ္ဌာန်ဝယ် သွေးသံတော်ခန်းခြောက် ကျင်ကြီးပေါက်ဒွါရမှ ကျဉ်းမြောင်းလှရှုံ့ဝင်လျက် ကုဋိပင်တက်ဘွယ်ရာ ခဲယဉ်းသောဝေဒနာကြောင့် မူးဝေကာ ယိမ်းယိုင်သဖြင့် တိမ်းလဲခြင်းဖြစ်တော်မူရရှာလေ၏။

၅၇။ အလောင်းတော်သေလွန်ပြီဟု ခမည်းတော်ထံ နတ်တို့သွား၍ လျှောက်ခြင်းအကြောင်း

ထိုသို့ မူးမိုင်တွေဝေ တိမ်းလဲခြင်းဖြစ်၍ နေတော်မူလေသည်ကို မြင်လျှင် တဦးသောနတ်သားကို **တဦးသောနတ်သားက** ''အရှင်သိဒ္ဓတ် အလောင်းတော်မြတ်သည် ဘုရားမဖြစ်ဘဲ ခန္ဓာတော်စဲသဖြင့် နတ်ပွဲသို့ဝင်တော်မူလေပြီ ထင်သောကြောင့်''ခမည်းတော်သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးအား လျှောက်ထားသံတော်ဦး တင်စေသည်မှာ ''အရှင်မင်းမြတ်၏ သားတော် အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်အရှင်သည် ဘုရားဖြစ်ချင်လွန်းသော မနောစိတ္တုပ္ပါဒ်တရား အားကြီးလွန်းလှသည်ဖြစ်၍ ဒုက္ကရစရိယာခြောက်နှစ်ကြာ အစာရေစာငတ်ပြတ်သော အကျင့်လွန်သဖြင့် မြေတွင်လဲ၍ ခန္ဓာစဲပြီးလျှင် နတ်ပွဲသို့ဝင်တော်မူလေပြီ'' ဟု လျှောက်

တင်စေ၏၊ ထိုသို့ လျှောက်တင်လာသော နတ်သားအားခမည်းတော် **သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး** မေးတော်မူသည်မှာ "သင် နတ်သား....ငါ၏သား တော်မြတ်သည် ဘုရားမဖြစ်ဘဲ ခန္ဓာစဲ၍ နတ်ပွဲသို့ ဝင်လေသလော၊ ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်လေပြီးမှ ခန္ဓာစဲ၍ နတ်ပွဲသို့ ဝင်လေသလော" ဟု မေးတော်မူ၏။

နတ်သားလည်း "ဘုရားဖြစ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင် ကမ္ဘဋ္ဌာန်းစီးဖြန်း ရာမြေ၌ လဲ၍ သေခဲ့ပြီ"ဟု ဆို၏။

"ဘုရားမဖြစ်ဘဲငါ၏သားတော်မသေ၊နတ်လေ-နတ်ဝါး-သွားလေ့၊ ပြန်လေ့၊ ဖယ်ရှားလေ့၊ ငါ၏သားတော် နတ်ပွဲပျော်ပြီ ဆိုသော် လည်း ငါယုံတော်မမူ"ဟူသောစကားဖြင့် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး ရာဇမာန် တော်အမျက်ပွါးသဖြင့် နတ်သားအား ငေါက်ငမ်းဟစ်အော် အမိန့် တော်ပြန်လေသော် နတ်သားသည် ဤနေရာ၌ပင်ကွယ်လေ၏၊ ထို့ နောက်မှ အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်အရှင်သည် ထွက်သက်,ဝင်သက် ကို နှလုံးသွင်း၍ သမ္ပဇညသတိတရားကို ရှေ့ထားသဖြင့် သက်သာ ခွင့် ရရှိ သတိတော်တဖန် ပြန်ရတော်မူပြန်သည်ဖြစ်၍ တိမ်းလဲရာမှ ထတော်မူပြီးလျှင် ကြွလှမ်းတော်မူလေ၏၊ ထိုသို့ ကြွလှမ်းတော်မူပြီး သောနောက်မှ **အာနာပါနရှာန်**ကို ဝင်စားလျက် စင်္ကြံကြွတော်မူပြန် သော် ပြင်းစွာသောဝေဒနာဖြင့် လေရောဂါ နှိပ်စက်ပြန်သည်ဖြစ်၍ စင်္ကြံဦး၌ တဖန်တိမ်းလဲတော်မူပြန်လေ၏။

ထိုအခါ အချို့သော နတ်တို့သည်"ဤအလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ် ရှင်ရဟန်းကား အားအစွမ်းကုန်ချေပြီ၊ ဤတောင်က တက်နိုင်တော့ မည်မဟုတ်၊ မုချခန္ဓာစဲသဖြင့် နတ်ပွဲသို့ ဝင်တော်မူလေပြီ"ဟူသော အထင်ဖြင့် နတ်သားတယောက်က ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးထံ သွား၍ လျှောက်ထားသံတော်ဦး တင်ပြန်လေ၏၊ "ငါ၏ သားတော် အရှင်သိဒ္ဓတ် အလောင်းတော်မြတ်သည် ဘုရားမဖြစ်ဘဲ ခန္ဓာစဲ၍ နတ် ပွဲသို့ဝင်တော်မူလေသလော၊ သို့တည်းမဟုတ် ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်လေပြီး မှ ခန္ဓာစဲ၍ နတ်ပွဲသို့ ဝင်တော်မူလေသလော"ဟူသောစကားဖြင့် နတ်

သားအား စစ်မေးတော် မူပြန်လေသော် ဘုရားဖြစ်နိုင်ရန် ကြိုရွယ် မှန်းယမ်း ကြိုးပမ်းအားသစ်၍ ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး ဒုက္ကရစရိယာ အာစာရအကျင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်း အားထုတ်စဉ် ဘုရားဖြစ်ချင် လွန်းလှသော လောဘဇောအာရုံ အာရမ္မဏိကတရား အားကြီး လှသည် အတွက် သန္တုဋ္ဌိသလ္လေခတရားကို ရှေ့ထား၍ အာဟာရဇာတ် အရပ်ရပ်ကို ဖြတ်တောက်ကင်းရှင်း အကျင့်ပြင်းသဖြင့် ဘုရားဖြစ်ခြင်း ကိစ္စ ထမြောက်အောင်မြင်ခြင်းအဖြစ်သို့ မရောက်မီ မြေတွင်လဲ၍ ခန္ဓာ စဲပြီးလျှင် နတ်ပွဲသို့ ဝင်တော်မူလေပြီ ဟူသောစကားဖြင့် တင်လျှောက် ငြားသော်လည်း ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး ယုံကြည်တော်မမူ အယူတော်မရှိသည်မျှမက တင်လျှောက်လာသောနတ်သားအား ရာဇ မာန်တော်ရှ ယမ်းပုံမီးကျ ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်၍ ခြိမ်း ခြောက်ဟစ်အော် ရာဇဝတ်တော်ပေးမည်ဟုကြိုးရည်တော် မူသည်တွင် နတ်သားရွံ့ကြောက် ပျောက်ကွယ်လေ၏။

ထိုသို့ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး ယုံကြည်တော် မမူနိုင်ခြင်း အကြောင်းရင်းကား-၌ခေတ်အခါ သမယ တလောကလုံး ဘုရားဟု ခေါ်ဝေါ် သမုတ်ကြသော ကာဠဒေဝိလ ရှင်ရသေ့ကို ရှိခိုးစိမ့်ဟူ၍ ဆောင်ယူခဲ့သောအခါ,ဇမ္ဗူ့သပြေပင်ရိပ်၌ထားသောအခါမဖြစ်ဘူးမြဲ အံ့ဘွယ်သရဲပြာဋိဟာကို မနော၀ထင်ထင် မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ ဖြစ်သောကြောင့် ဘုရားမဖြစ်ဘဲ အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ရတနာ ဘုရားလျာသည် ခန္ဓာစဲ၍ နတ်ပွဲသို့ဝင်တော်မူလေပြီ ဟူသောစကားဖြင့် နတ်များ တင် လျှောက်သော်လည်း ယုံကြည်တော်မမူသတည်း၊အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ရဟန်းတော်အရှင်သည် သညာကို ရသဖြင့် ထ၍ကြွလှမ်းတော် မူ၏၊ ထိုသို့ တိမ်းယိမ်းလည်းလျှောင်းရာမှ ထ၍ ကြွလှမ်းတော်မူသော အခါ တဦးသောနတ်သားသည် ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးအား သွား၍ တင်လျှောက်ပြန်သည်မှာ– "အရှင်မင်းကြီး၏ သားတော် အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ရဟန်းတော်အရှင်သည် ကိုးဆယ့်ခြောက် ဖြာ ရောဂါမရှိ ပြကတိကျန်းမာသာယာစွာရှိတော်မူ၏"ဟု လျှောက် လာပြန်၏၊ငါ၏သားတော်သည် ခန္ဓာစဲ၍ နတ်ပွဲသို့ဝင်တော်မမူကြောင်း ကို ငါသိတော်မူ၏ဟူ၍ အမိန့်တော်ရှိလေ၏။

နှစ်လပရိစ္ဆေဒ်ကာလတောင်တာ ခြောက်နှစ်ကြာအောင် ဒုက္ကရ စရိယာ ကျင့်တော်မူသော ဘုရားအလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား ကောင်းကင်သည် အဆုံးကိုပြသကဲ့သို့ဖြစ်၏၊ တနေ့သ၌ ဤသို့ကြံတော်မူ၏၊ "အာဟာရဇ္ဈေတ် အရပ်ရပ်တို့ကို ဖြတ်တော်မူ၍ အာနာပါန ဈာန်ကို ပွါးစေအံ့"ဟု ကြံတော်မူ၏၊ ထိုသို့ ကြံတော်မူပြီးသော် အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ရဟန်းတော်အရှင်သည် ထွက်သက်, ဝင်သက်လေသည် နှာ:မှ အထက်သို့တက်၍ ထိပ်သို့ရောက်၏၊ဦးခေါင်း တော်၌ စူးဖြင့်ထိုးဆွဘိသကဲ့သို့ ပြင်းစွာသောဝေဒနာ သည်ဖြစ်၏၊ ဤသို့ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော နည်းဖြင့် အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ရဟန်းတော် အရှင်သည် အကြားအကြား၌ အာနာပါနဈာန်ကို ဝင်စားလျက် ကြီး စွာသော ဆင်းရဲကိုခံစားတော်မူ၏၊ ထိုသို့ ခံစားတော်မူရ သော်လည်း ချီးမြှောက်တော် မူလတ်သော လုံ့လဝီရိယတော်ကို မလျော့မူ၍ တည်ကြည်သော စိတ်ရှိသည် မပျံ့လွင့်သည်ဖြစ်၍ ရှေ့ရှု ကောင်းစွာ ယင်သောသတိတော်သည် မမေ့မလျော့သည်ဖြစ်၏၊ ပူပန်ခြင်းရှိတော် မမူသည်ဖြစ်၍ တည်ကြည်ညီ၏။

ဤသို့ကြီးစွာသော ဆင်းရဲကိုခံစားတော်မူသော အလောင်းတော် မြတ် သိဒ္ဓတ်ရဟန်းတော်အရှင်သည် ဤသို့ကြံ၍မည်း အဆင်းမလှသည် ဖြစ်၏၊အ[illegible]ကျောင်းသောသူတို့သည်ဝင်း,ဆိတ်ကျောင်းသောသူ တို့သည် [illegible]အလောင်း အရှင်သိဒ္ဓတ် ရဟန်းတော်ကို မြင်ကြကုန် ၏၊[illegible]"[illegible] အဆင်းမလှမည်းကြုတ်လှ၏"ဟုဆိုကုန် ၏၊ ထိုမှ[illegible]အချို့သောသူ ခပ်သိမ်းလူတို့သည် လည်း [illegible] ဆိုကုန်၏၊"ဤရဟန်းသည် အဆင်းမလှ မည်း ကြုတ်လှ၏၊ [illegible]ကျောက်ကုန်းရေကဲ့သို့ရှိ၏"ဟူ၍ ဆိုကုန်၏။

၅၈။ ဒုက္ကရစရိယာကျင့်စဉ်မာရ်နတ်တားခြင်း အကြောင်း

ဤသို့သောနည်းဖြင့် [illegible]ကာလကိုလွန်မြောက်သည်ရှိသော် ယုတ်မာ သော အလိုရှိသော ဝ[illegible]လာကီပိုင်နင်း မာရ်နတ်မင်း က အရှင် အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ရဟန်းတော်သည် လုံ့လဝီရိယ ဥဿာဟ

တရားအားကြီးလှ၏၊ ဒုက္ကရစရိယာအကျင့်ဖြင့် တရံတခါဘုရားဖြစ်ရာ၏၊ ယင်းသို့သောအတွက်ကြောင့် ကြံရွယ်ချက် တမျိုး ထုတ်ရပြန်သည်ကား အရှင်အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ရဟန်းတော်ထံ သွားရောက်ပြီးလျှင် ညွှင်းပျောင်းသာယာ ကောင်းမွန်စွာ ဖျောင်းဖျသွန်သင်ဆုံးမသဖြင့် အကျိုးလိုယောင် ရှုပဆောင်လျက် ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်မှ ပျက်ယွင်းရှောင်လွဲ ဖဲသွားစေအံ့သော အကြောင်းအကျိုး အမျိုးမျိုးကို မာရ်နတ်အကြံပြု၏၊ထိုသို့ကြံရွယ်ချက်အရ ဖြားယောင်းဖျောင်းဖျသော အချက်ကား—

"အလောင်းတော်မြတ်သိဒ္ဓတ်ရဟန်းတော်....အရှင်ကား များစွာယုတ်လျော့ ကြုံလှီမည်းနက် သေမင်းလက်အနီးသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ၊ သင်ကြံရွယ်ချက် သင့်ဘက်၌ သင့်အသက်တဝက်တဘို့မျှသာ ရှိတော့သည်၊ သေမင်း၏ဘက်၌ကား သင့်အသက် အဘို့တထောင်ရှိလျက် ပါ၍နေလေပြီ၊ သင့်အား ခန္ဓာစဲ၍ နတ်ပွဲသို့ဝင်ရသည်ထက် သက်တော်ရာကျော် ရှည်တော်မူရခြင်းသည် မြတ်၏၊ သက်တော်ရာကျော် ရှည်တော်မူပါက အတိုင်းမသိသော ကုသိုလ်အစု ကောင်းမှုအပေါင်း သိန်းသောင်းထောင်ရာ များစွာထွေထွေ မနေမနား ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်းကို မပြုမလုပ်ရပါလော၊ ပြုလုပ်ရပါက အကျိုးများစွာ မဖြစ်ပါလော၊ ဒုက္ကရစရိယာအကျင့်ထက် မီးကိုပူဇော်ရခြင်းသည် ကောင်းသော ပူဇော်ခြင်း, ဖြောင့်သော ပူဇော်ခြင်းမည်၏၊ များစွာကောင်းမှုကို ပြုစုဆည်းပူးသည်မည်၏၊ ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်ဖြင့် အဘယ်မှုစအံ့နည်း"ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုသို့ဆိုလာသော ဝသဝတ္တီ လောကီပိုင်နင်း မာရ်နတ်မင်းကို အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်အရှင် ရဟန်းတော်သည် ဤသို့သော စကားဖြင့် မြွက်ကြားထုတ်ဖော် မိန့်ဆိုတော်မူ၏၊ "မေ့လျော့လစ်လပ်အမှတ်တမဲ့ တရွဲ့တစောင်း မကောင်းကောက်ကျစ် သတိလစ်သူတို့၏ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်၍ ညစ်ညမ်းယုတ်မာ မကောင်းစွာသော အလိုရမ္မက်ဖြင့် နှိပ်စက်ဘိစီး အားကြီးခြင်းလက္ခဏာ များစွာထင်ရှားလှသော သင်မာရ်နတ်....ငါအလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ် ရဟန်းတော်သည် အကြင် ဘုရားဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းအကျိုး အမျိုးမျိုးအားဖြင့် ဤ

အရပ်သို့လာဟော်မူ၏၊ ကုသိုလ်အစုကောင်းမှုအဘို့အလို့ငှါ အဇ္ဈာမြူ ခန့်မျှအလိုမရှိ၊ အကြင်သူတို့အားမူကား ကုသိုလ်အစု ကောင်းမှုအဘို့ကို အလိုရှိ၏၊ ထိုသူတို့ကိုသာ သင်သည်ဆိုခြင်းငှါ ထိုက်၏၊ ငါ့အား ဆိုခြင်းငှါမထိုက်၊ ဝသဝတ္တိ လောကီပိုင်လတ် သင်မာရ်နတ်····ငါ့အား သဒ္ဓါရှိ၏၊ လုံ့လရှိ၏၊ ပညာရှိ၏၊ ဤသို့သဒ္ဓါ, ပညာ, လုံ့လဝီရိယနှင့် ပြည့်စုံသော နိဗ္ဗာန်သို့လွှတ်သောစိတ်ရှိသောငါ့ကို သင်သည် အဘယ့် ကြောင့် အသက်ကိုပေးဘိသနည်း။

၁။ မာရ်နတ်····ကာမတရားသည် သင်၏ ရှေးဦးစွာသော စစ်သည်,

၂။ ကုသိုလ်အစု ကောင်းမှုအဘို့တရား၌ မမွေ့လျော် ခြင်းသည် နှစ်ခုမြောက်သောစစ်သည်,

၃။ မွတ်သိပ်ဆာလောင် အာခေါင်ဟင်းလင်း ငတ်မွတ်ခြင်းသည် သုံးခုမြောက်သောစစ်သည်,

၄။ တထောင့်ငါးရာ ကိလေသာကြောင့် နှောင့်ရှက် တပ်မက်ခြင်းသည် လေးခုမြောက်သော စစ်သည်,

၅။ မိန်းမောတွေဝေ သေယ်ဇော့ဆိုက် ငိုက်မျဉ်းမောဟ ဖုံးလွှမ်း ကြခြင်းသည် ငါးခုမြောက်သောစစ်သည်,

၆။ ဘေးရေခန်းခြောက် ပိန်ချုံးမည်းကြုတ် ခြောက်ကပ်ခြင်းသည် ခြောက်ခုမြောက်သောစစ်သည်,

၇။ ဟုတ်ရာ၏လော-မဟုတ်လော တွေးတောယုံမှားခြင်းသည် ခုနစ်ခုမြောက်သော စစ်သည်,

၈။ ကျေးဇူးချေခြင်း ကြီးမှိုင်ခြင်းသည် ရှစ်ခုမြောက်သော သင်၏ စစ်သည်,

လာဘ်သပ္ပကာ အခြံအရံ အကျော်အစော ပေါများပြည့်စုံခြင်း ကား ဤအရပ်၌ရ၏၊ မိမိကိုယ်ကို ချီးမြှောက်ခြင်း-သူတပါးတို့ကို နှိမ့်ချ ခြင်း အစရှိသောအတ္တုက္ကံသန,ပရဝမ္ဘနတရားတို့သည် သင်မာရ်နတ် ၏ စစ်သည် အပေါင်းတို့တည်း၊ ထိုစစ်သည် အပေါင်းတို့ကို ဆိုင်ပင် ဆိုင်သော်လည်း မပိုင်ဆိုသကဲ့သို့အစိုးပင်ရသော်လည်းမအောင်တတ်၊ ထိုစစ်သည်အပေါင်းတို့ကို အောင်မြင်မှသာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရရာ၏။

၁၉။ ဘုရားလောင်းကိုစွန့်၍ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့သွားကြခြင်း အကြောင်း

ဤသို့ ဘုရားရှင်၏ အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ် ရဟန်းတော်သည် မာရ်နတ်ကို ပြေးစေလိုသဖြင့် ခြိမ်းမောင်း ခြောက်လှန့်တော်မူရန် ကြံရွယ်တော်မူ၏၊“ဤလောက၌အကြင်သူတို့သည် ပြုနိုင်ခဲ့သော အမှုကို ပြုကုန်၏၊ ထိုသူတို့သည် ငါနှင့်တူမျှရှိသာ ဖြစ်ရာ၏၊ ငါ့ထက်လွန်၍ ပြုနိုင်ခဲသောအမှုကို ပြုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သောသူမည်သည် မရှိ၊ ထိုသို့ လျက်လည်း ဘုရားအဖြစ်သို့မရောက်သေး၊ ဤဒုက္ကရစရိယာအကျင့်သည် သစ္စာလေးပါးကို သိခြင်း၏ အကြောင်းမဟုတ်သေး၊ ဇမ္ဗူသပြေပင် ရိပ်၌ထိုင်လျက် အာနာပါနစျာန်ကို ဖြစ်စေ၏၊ ထိုစျာန် ချမ်းသာမှ အဘယ့်ကြောင့် ငါသည် ကြောက်အံ့နည်း၊ ကာမဂုဏ်တို့မှ ကြဉ်၍၊ အကုသိုလ်တရားတို့မှ ကြဉ်၍ ထိုချမ်းသာကို ဖြစ်စေအံ့”ဟု ကြံပြီး၍ ထိုသမာဓိစျာန်ကိုမူကား“ဤသို့အားနည်းသော ကိုယ်ဖြင့် ပွါးစေအံ့ သောငှါ စီးဖြန်းအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်၊ အာဟာရကို မှီဝဲသဖြင့် ကိုယ်ကိုခိုင်စေ၍ ထိုသမာဓိစျာန်ကိုပွါးစေအံ့”၊ဤသို့ကြံ၍ သပိတ်ကို ထားရာမှယူ၍ သေနနိဂုံး၌ ဆွမ်းခံသွား၍ အာဟာရကို မှီဝဲသုံးဆောင် တော်မူ၏။

သုံးလေးရက်ဖြင့် ကိုယ်တော်၌ အားကိုယူ၏၊ သုံးဆယ့် နှစ်ပါး သော ယောကျ်ားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာတော်တို့သည် ထင်ရှား ဖြစ်ကုန် ၏၊ ကိုယ်တော်သည် ရွှေအဆင်းနှင့် တူသည်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ပဉ္စဝဂ္ဂီ ငါးယောက်တို့သည် “ဤရဟန်း ဂေါတမသည် ခြောက်နှစ် ပတ်လုံး ဒုက္ကရစရိယာအကျင့်ကို ကျင့်၍လည်း သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ထိုးထွင်း၍ သိအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်၊ ဤယခုအခါ ရွာနိဂုံး၌ ဆွမ်းခံသွား၍ ရန့်ရင်းသော အာဟာရကို ဆောင်ပြီးသော ရဟန်းဂေါတမသည် အဘယ်မှာ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရခြင်းငှါ တတ်နိုင်တော့အံ့နည်း၊ ဤ ရဟန်းဂေါတမသည် လာဘ်များခြင်းကို အလိုရှိ၏၊ ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်မှ ထွက်ပြီ၊ ဤရဟန်းဂေါတမဖြင့် ငါတို့အား အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း”ဟုကြံကြကုန်၍ ဘုရားအလောင်းအရှင်သိဒ္ဓတ်ရဟန်းတော် မြတ်ကို စွန့်၍ ဥရုဝေဠတောမှ ထွက်၍ တဆယ့်ရှစ်ယူဇနာရှိသော

ဗာရာဏသီပြည်၏အနီး မိဂဒါဝုန် သမင်ပေါသော တောရိပ်သို့ ရွှေရှုထွက်သွား ကစင့်ကလျား တခြားတလွဲ တကွဲတပြား သန့်ခြား တပုံ တောမြိုင်စုံ၌ နေကြလေကုန်၏။

၆၀။ ဃနာနှိုဆွမ်းကိုရွှေခွက်နှင့်တကွခံယူတော်မူခြင်း အကြောင်း

ထို ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူရာ သခ်မ်းမှ မိုးသောက်သမယ စောစောထ၍ ဆွမ်းခံအခါကို ဆိုင်းငံ့တော်မူလျက်အဇပါလညောင်ပင်ရင်း၌ အရှေ့သို့ မျက်နှာပြု၍ နေတော်မူ၏၊ မိမိကိုယ်တော်ရောင်ဖြင့် အလုံးစုံသောညောင်ပင်ရင်းကို ထွန်းလင်းတောက်ပစေလျက်နေတော်မူ၏၊ သူဌေးသမီး သုဇာတာ သည် စေအပ်သော တံမြက် တလင်း သုတ်သင်ခြင်းငှါလာအပ်သော အစေခံမိန်းမသည် ပညောင်ပင်ရင်း၌ အရှေ့သို့ မျက်နှာပြု၍နေသော ဘုရားအလောင်းတော် အရှင်သိဒ္ဓတ်ရဟန်းတော်ကိုပင်း, ကိုယ်ရောင်ဖြင့် ပြောင်ပြောင်တောက်ဝင်း ထွန်းလင်းစွဲပြီးသည်ဖြစ်၍ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော အလုံးစုံသော ပညောင်ပင်ကိုရင်း မြင်လေ၏၊ မြင်ပြီး၍ အစေခံဖြစ်သော အိမ်ကျွန်မပြည့်ဝအား ဤသို့သောအကြံသည်ဖြစ်၏။

"ယနေ့ အရှင်ရုက္ခစိုးနတ်သည် ငါတို့အရှင် သုဇာတာသခင်မ၏ ပူဇော်သက္ကာရကို ကိုယ်တော်တိုင် ခံတော်မူလိုသည် ဖြစ်မည်"ဟု ထင်မြင်သဘောရရှိ၍ အဆောတလျင် ပြန်လည် လာရောက်ပြီးလျှင် "အရှင်မ····ယနေ့ပညောင်ပင်ကိုစောင့်သော ရုက္ခစိုးနတ်မင်းသည် သခင်မ၏ပူဇော်သက္ကာရကို ကိုယ်တော်တိုင် ခံတော်မူလိုသော သဘောလက္ခဏာအသွင် ထင်ဘွယ်ရာ အကြောင်းရှိ၏၊ ယခု ပညောင်ပင်ရင်းသို့ဆင်း၍ တင့်တယ်ဘွယ်ရာစွာ အထင်အရှားကိုယ်ထင်ပြ၍ နေတော်မူသည်"ဟု သူဌေးသမီး သုဇာတာအား ကြားလျှောက်၏၊ ထိုအစေခံကျွန်မ အိမ်ပြည့်ဝ စကားကို ယုံကြည်သဖြင့် နှလုံးစိတ်ဝမ်း ချမ်းမြကြည်သာ ဝမ်းမြောက်စွာဖြစ်ပြီးလျှင်—

"အဘယ်ပုဏ္ဏ…သင့်အား ယနေ့ကို အစပြု၍ အသက်ရှည်သမျှ ကာလပတ်လုံး ယုတ်သော အစေခံကျွန်မ အိမ်ပြည့်ဝဟူ၍ အောက်မေ့ နှလုံး စွဲသုံးစေခိုင်းခြင်းကို မပြုဘဲ မြတ်နိုးနှစ်သက် စုံမက်ချစ်ခင် တွင်း ဝင်ပြင်ထွက် တိုင်ပင်ဘက်ကြီး ချစ်သမီးအရာ၌ ထားမည်"ဟုဆို၍ သမီး အား ဆင်ယင်ဝတ်စားအပ်သော လက်ဝတ်လက်စား, ဘယက်တန် ဆာ, ဒွါဒရာ, ပုတီး, နားဒွေးင်းစသည်တို့ကို ဆင်ယင်ဝတ်စား သနား ချီးမြှင့် ပေးဘွဲ့ အပ်နှင်းပြီးလျှင် သမီးအရာ၌ ထားလေ၏။

ထိုတွင် အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ရတနာ ဘုရားလျာအား ဘုရားဖြစ်အံ့သောနေ့၌ အဘိုးအားဖြင့် အသပြာတသိန်း ထိုက်သော ရွှေခွက်ကို ရအံ့သောဌါ အပ်၏၊ထို့ကြောင့် သူဌေးသမီး သုဇာတာ သည် ရွှေခွက်၌ ဃနာဒိန္နဆွမ်းကို ထည့်အံ့ဟု စိတ်ကိုဖြစ်စေ၍ အဘိုး အားဖြင့် အသပြာတသိန်း ထိုက်သော ရွှေခွက်ကိုထုတ်စေ၍ ထို ရွှေခွက်တွင် ဃနာဒိန္နဆွမ်းကိုထည့်စေ၍ ထိုရွှေခွက်၌ ဃနာဒိန္နဆွမ်းချက် သော အိုးကို ငဲ့စောင်းမှောက်သွန်ဘိ၏၊ အလုံးစုံသော ဃနာဒိန္နဆွမ်း တို့သည် ပဒုမာကြာဘက်မှ နှင်းပေါက် ရေပေါက် လျှောကျဘိသကဲ့သို့ သက်လျှောလိမ့်ကျ၍ ရွှေခွက်၌တည်လေ၏၊ဃနာဒိန္နဆွမ်းသည် ရွှေခွက် တခုပြည့်ရုံမျှသာဖြစ်၏။

အမဖြစ်သော ထိုရွှေခွက်ပေါ်၌ အဖုံးဖြစ်သော ရွှေခွက်တခုဖြင့် အုပ်၍ ဖြူစင်လှပကောင်းမွန်သန့်ပြန့်လှသော အပေါ်ရုံပုဆိုးအဝတ်ဖြူ ဖြင့် စည်းညှော်ဖုံးလွှမ်း ရစ်ပတ်ပြီးလျှင် သူဌေးသမီး သုဇာတာသည် မိမိကိုယ်ကို ကောင်းမွန်ဘွယ်ရာ တင့်တယ်စွာ အထူးထူးသော တန် ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ယင် ပြုပြင်ဝတ်စားပြီးမှ သမီးပြည့်ဝကိုလည်း ကောင်းမွန်ဘွယ်ရာ တင့်တယ်စွာ ပြုပြင်ဆင်ဝတ်စေပြီးလျှင် **ဃနာ ဒိန္နဆွမ်း**ထည့်သောရွှေခွက်ကို သုဇာတာသည် မိမိကိုယ်တိုင် ဦးခေါင်း၌ အားရဝမ်းသာ စိတ်ပါကိုယ်ပါရွက်ဆောင်ပြီးမှ အိမ်ပြည့်ဝကိုနောက် လိုက်ခေါ်၍ များမြတ်သောဂုဏ်ကြက်သရေ အပေါင်းတို့ကို ဆောင် လျက် ထွက်လာခဲ့သည်ရှိသော် အဝေးကပင် ပညောင်ပင်၏ အရင်း၌ အရှေ့သို့မျက်နှာမူလျက် ထက်ဝယ်ဘွဲ့ခွေ စံနေတော်မူသော ဘုရား အလောင်း အရှင်သိဒ္ဓတ် ရဟန်းတော်မြတ်ကိုရင်း, ကိုယ်တော်မြတ်မှ

ထွက်သောအရောင်တို့ဖြင့် စွဲငြိသည်ဖြစ်၍ ရွှေအဆင်းနှင့် တူသော အဆင်းရှိသော အလုံးစုံသောပညောင်ပင်ကိုရင်း မြင်လေ၏၊မြင်ပြီးမှ—

ဝမ်းမြောက်ခြင်း ကြီးစွာဖြစ်လျက် ပညောင်ပင် စောင့်သော ရုက္ခဇိုဝ်း အမှတ်ဖြင့် မြင်ရာအရပ်ကစ၍ ရှိသေကိုင်းရှိုင်း နိုင်သမျှ အထူးသဖြင့် ကိုင်းရှိုင်းရှိသေစွာ လာ၍ အနီးသို့ရောက်သော အခါမှ ဃနာနို့ဆွမ်းနှင့် တကွသော ရွှေခွက်ကို ဦးခေါင်းထက်မှ ချသဖြင့် အဖုံးကို လှစ်ဖွင့်ပြီးသော် ရွှေကရားမှ ပန်းနံ့သာဖြင့် ထုံအပ်သော မွှေးကြိုင်လှစွာသောရေကို ယူပြီးလျှင် ဘုရားလောင်းသို့ ချဉ်းကပ်၍ ကိုင်းရှိုင်းရှိသေစွာ ထိုင်၏၊ ဃဋိကာရ ဗြဟ္မာ လှူအပ်သော မြေသပိတ် သည် ဤမျှလောက် ပညောင်ပင် အောက်၌ ဆွမ်းခံ အခါကို စောင့်ဆိုင်းငံ့လင့်၍ နေသည်တိုင်အောင် ဘုရားလောင်း အရှင်မြတ် ဒိဋ္ဌတ်ရဟန်းတော်အား မစွန့်မူ၍ ထိုသုဇာတာလာသော ခဏ၌သာ လျှင် မမြင်ခြင်းသို့ ရောက်သဖြင့် ပျောက်ကွယ်လေ၏၊ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်လည်းသပိတ်တော်ကို မမြင်သည်ရှိသော် လက်ျာလက် တော်ကို ဆန့်လှမ်းတော်မူ၍ ရေကို ခံလင့်တော်မူ၏။

သူဌေးသမီးသုဇာတာလည်း ရုက္ခဇိုဝ်းအမှတ်ဖြင့်ပင်လျှင် လက်တော်၌ ရေကို သွန်းပြီး၍ ရွှေခွက်နှင့်တကွ ဃနာနို့ဆွမ်းကို ဘုရားလောင်း ... ရဟန်းတော်အရှင်မြတ်၏ လက်တော်ရောက်ဆက်ကပ် လှူဒါန်း၏၊ ဘုရားလောင်း အရှင်မြတ်လည်း သူဌေးသမီး သုဇာတာ ကို ... ကြည့်တော်မူ၏၊ ထိုသုဇာတာသည် ရှုကြည့်တော်မူသော အခြင်းအရာကို သညာရှေ့ရှု အမှတ်ပြု၍“အရှင်နတ်မင်း…အကျွန်ုပ် သည် ဃနာနို့ဆွမ်းနှင့် တကွသော ထို ရွှေခွက် ကို အရှင်နတ်မင်းအား အလိုတော်အတိုင်း သုံးဆောင်တော်မူစိမ့်သောငှါ ဆောင်နှင်းကပ် ဆက် လက်တော်ရောက်အပ်နှင်း၍ပြီးပါပြီ၊ အရှင်နတ်မင်းအလိုတော် အတိုင်းသာ သုံးဆောင်ပြုလုပ်တော်မူပါလော့”ဟု လျှောက်ဆို၍ ငါးပါးသော ရှိခိုးခြင်းတို့ဖြင့် ကိုင်းရှိုင်း ရှိသေစွာ ရှိခိုးပြီးလျှင် “အကျွန်ုပ်အား အမျိုးသီလ ဂုဏ်သေဌနှင့် ပြည့်စုံသဖြင့် ဇာတ်ဘာဝ တူမျှသော အဆွေတူ အမျိုးတူအိမ်သို့ရောက်၍ ပဌမကိုယ်ဝန်၌ ရတနာ

သားကောင်း ယောကျ်ားကလေး ရပါလိုသော ဆန္ဒအာသာ နှလုံး အလိုသည် ပြည့်စုံလေသကဲ့သို့ အရှင်နတ်မင်းအားလည်း မည်သည့် အရာ ဌာနမဆို အလိုတော်မြတ်အတိုင်း ပြည့်စုံပါစေသတည်း''ဟု ညြဘာအောင်ဟိတ် ဘိသိက်မင်္ဂလာ ပတ္ထနာဆုတောင်းဆိုပြီးမှ သူဌေးသမီး သုဇာတာနှင့်တကွ နောက်ပါအိမ်ပြည့်ဝတို့ ပြန်သွားကြ လေ၏။

၆၁။ နေရဥ္ဇရာမြစ်နား၌ ဃနာခရှိဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးခြင်းအကြောင်း

စောမိဳးရွှေလျော် အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ရတနာ ဘုရားလျာ သည် သူဌေးသမီးသုဇာတာလှူသော ဃနာခရှိဆွမ်းကိုရွှေခွက်နှင့်တကွ ယူတော်မူပြီးမှ ထတော်မူသဖြင့် ပညောင်ပင်ကို လကျ်ာရစ် လည် တော်မူပြီးလျှင် ဃနာခရှိဆွမ်းရွှေခွက်ကိုကိုင်ယူတော်မူလျက် နေရဥ္ဇရာ မြစ်နားသို့ ကြွသွားတော်မူ၍ အသိန်းမကများစွာကုန်သော ရှေးနောင် တော် ဘုရားများတို့၏ အလောင်းအလျာတော်မြတ်တိုင်း ရေစမ်ပယ် တော်မူအံ့သောငှါ သက်ဆင်းတော်မူရာဌာနဖြစ်သော သုပ္ပတိဋ္ဌိတ ဟူ၍ အမည်ရှိသော သဘော်ဆိပ်ကမ်း၌ ဃနာခရှိဆွမ်းနှင့်တကွသော ရွှေခွက် ကိုချထားတော်မူသဖြင့် သက်ဆင်းတော်မူ၍ ရေစမ်ပယ်တော်မူပြီးမှ ရဟန္တာတို့၏ တံခွန်ဖြစ်သော သင်္ကန်းတော်ကို ဆင်မြန်းသပ္ပါယ်တော် မူ၍ မြတ်သော အရှေ့တူရူ အရပ်မျက်နှာ အဘိုသို့လှည့်၍ ထက်ဝယ် ဘွဲ့ခွေ စံနေတော်မူလျက် တစေ့တည်းသီးသော ထန်းသီးမှည့်အရွယ် လောက် ဒေါင်းဥခန့် ပမာဏမျှ လေးဆယ့်ကိုးလုပ် မယုတ်မလွန် လက် တော်ဖြင့် ဆမှန်းမျှတတော်မူ၍ ရေမရောမနှောက်သော ဆီဥထော ပတ် နတ်သုဓာတမျှ ညြဇာလေးနက် ချိုမြက်မြိန်မြတ် မွှေးထုံလှသဖြင့် အလုံးစုံသော ဃနာခရှိ့ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်တော်မူ၏။

ဤသို့ ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော်မူသော ဃနာခရှိဆွမ်းသည် ဘုရား သဗ္ဗညု အဖြစ်သို့ရောက်တော်မူပြီးမှ ဗောဓိမဏ္ဍလအဝန်း၌ ထက်ဝယ် ဘွဲ့ခွေ စံနေတော်မူသော ရှင်တော်ဘုရားအား လေးဆယ့်ကိုးရက် ချင့်တွက်သမယ ကာလပတ်လုံး ဆာလောင် မွတ်သိပ်တော်မူခြင်း

အလျှင်းမရှိ၊ ပြကတိအာဟာရဇောတ် မပြတ်မျှတ ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်တော်မူရ သကဲ့သို့ ဖြစ်တော်မူ၏၊ ဤ **လေးဆယ့်ကိုးရက်** အတိုင်းအရှည်မျှ ပမာဏရှိသော ကာလပတ်လုံး တပါးသော အာဟာရသည် မရှိ၊ ချီးရေသပ္ပါယ်တော်မူခြင်း, မျက်သစ်ရေ သန့်စင်တော်မူခြင်း, ကိုယ်လက်သုတ်သင်တော်မူခြင်းမည်သည် မရှိ၊ အရဟတ္တဖိုလ်ချမ်းသာဖြင့်သာ လွန်စေတော်မူ၏။

ထို သူဋ္ဌေးသမီး သုဇာတာ လှူသော ဃနာနို့ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်တော် မူပြီးသောကာလ ရွှေခွက်ကို လက်တော်ဖြင့် ကိုင်လျက် "အကယ်၍ ငါသည် ဘုရားဖြစ်ခြင်းငှါ တတ်နိုင်လတ္တံ့၊ ဤရွှေခွက်သည် အညာအထက်သို့ ဆန်တက်စေသတည်း၊ ဘုရားဖြစ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်လတ္တံ့၊ အောက်အကြေသို့ စုန်စေသတည်း" ဟူ၍ ဓိဋ္ဌာန်သစ္စာ ပတ္တနာတော်မူပြီးလျှင် ထိုရွှေခွက်ကို နေရဉ္ဇရာမြစ်ထဲသို့ ပစ်တော်မူလိုက်၏၊ ထိုရွှေခွက်သည် ရေအယဉ်ကိုဖြတ်သန်း၍ မြစ်၏အလယ်ဗဟိုသို့ အဟုန်လျင်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော ဇာနည်အသ သိန္ဓဝကဲ့သို့ရင်း, ဝမ်းဘဲ, ဟင်္သာ, ငှက်တကာတို့ကဲ့သို့ရင်း အတောင်ရှစ်ဆယ်မျှ ပမာဏလောက် မြစ်၏အညာအထက်သို့ ဆန်တက်၍ တခုသောဝဲ၌ ငုပ်လျှိုးမြုပ်သွား ကာလနဂါးမင်း၏ နေရာဌာန အရပ်သို့ ရောက်သွားလေသဖြင့် ဘုရားသုံးဆူတို့၏ သုံးဆောင်တော်မူပြီး ဖြစ်သော ဃနာနို့ဆွမ်းထည့်သောရွှေခွက်တို့နှင့် ရွှေခွက်ချင်း တိုက်ခတ်မိပြီးမှ ကိတ်ကိတ် ဟူသောအသံကို ပြုစေလျက် ထိုရွှေခွက်သုံးလုံးတို့၏အောက်၌အစဉ်အတိုင်းလေးခုမြောက်ဖြစ်၍ တည်လေ၏။

ထို ကာလနဂါး မင်းသည်လည်း "ကိတ်ကိတ်" ဟူသောအသံကို ကြား၍ "ယမန်နေ့ကလည်း မနုဿဘုံက လူသားဘုရားတဆူ ဖြစ်ပြီးလျက် ယနေ့တဖန်လည်း တဆူဖြစ်ပြန်ပြီ"ဟု ဆို၍ တကြိမ်မက များစွာကုန်သော အံ့သြချီးမွမ်းထောမနာ ခြင်းတို့ဖြင့် အံ့သြချီးမွမ်းခြင်းကိုပြုလျက် တည်လေ၏။

[အစဉ် ကြားဘူးသည်ကား ထိုကာလနဂါးမင်းအား မြေကြီး တယူဇနာနှင့် သုံးဂါဝုတ်တက်သော ကာလမှ တနေ့ဟူ၍ အထူးရှိသည် ဖြစ်သတည်း။]

၆၂။ ဘုရားလောင်း မဟာဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ ကပ်တော်မူခြင်းအကြောင်း

အလောင်း ကိုယ်တော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ရတနာ ဘုရားလျာသည် နေရဥ္စရာမြစ်ကမ်းနား၌ အလွန်ကောင်းသောအနံ့နှင့်ပြည့်စုံ၍ မင်္ဂလာပန်းဟု သမုတ်အပ်သော ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်သဖြင့် နှလုံးမွေ့လျော်ပျော်ဘွယ်ရှင်လိုင်း မှိုင်းတမှိုမှို ညို့တစိမ့်စိမ့် အိမ့်တပြောင်ပြောင် လောင်ဘနန်းမျှ ပမာဏရှိသောအင်ကြင်းတော၌ နေ့အဘို့ နေ့သန့်ခြင်းကို ပြုတော်မူ၍ သမာပတ်ရှစ်ပါး၊ အဘိညာဉ်ငါးပါးတို့ကို ဖြစ်စေတော်မူလျက် ညချမ်းသောအခါ ပန်းပွင့်တို့၏ အညာမှကြွေသော ကာလ၌ နတ်တို့သည် တန်ဆာဆင်အပ်သော ရှစ်ဥသဘရှိသော ခရီးဖြင့် ခြင်္သေ့မင်းသည် တင့်တယ်စမွယ်ခြင်းကဲ့သို့၎င်း၊ ရွှေတောင်ကြီး ရွေ့ရွေ့သွားသကဲ့သို့၎င်း ကြွသွားတော်မူ၍ နေရဥ္စရာမြစ်နဖူး၏အညာအထက်သို့လက်ျာဘက် လှည့်ပတ် ဝိုက်ချီးတော်မူ၍ ဗောဓိပင်သို့ ရှေ့ရှုကြွလှမ်းတော်မူလေ၏၊ နဂါး၊ နတ်၊ ဂဠုန်အစရှိသည်တို့သည် နတ်၌ဖြစ်သော ပန်းနံ့သာစသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်ကုန်၏၊ နတ်၏သီခြင်း၊ ကခြင်းကိုဖြစ်စေ၍ တသောင်းသော စကြဝဠာတိုက်သည် နံ့သာအတိ၊ ပန်းအတိတို့ဖြင့် ကောင်းချီးပေးသော တခဲနက်သောအသံသည် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ၌ သုဒ္ဓိယ အမည်ရှိသော မြက်ရိတ်လုလင်သည် မြက်ကို ထမ်းဆောင်ယူငင်၍ခရီးရင်ဆိုင်ဖြင့်လာသည်ရှိသော် အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ရတနာ ဘုရားလျာ၏ ကာယိန္ဒြေတော်ကို ကြည်ညိုသဖြင့် ရှစ်ဆုပ်သောမြက်တို့ကို လှူဒါန်းကပ်ဆက်၏၊ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည် မြက်ကိုယူတော်မူပြီးလျှင် ဧညောင်ဗုဒ္ဓဟေပင် အဝန်းသို့ ကပ်တော်မူလျက် ဗောဓိပင်၏ တောင်မျက်နှာ လက်ျာဘက်၌ရှိ အဘို့မှ မြောက်မျက်နှာအရပ်သို့ ရှေ့ရှုရပ်တော်မူ၏။

[ဤအရာ၌ ဗောဓိမဏ္ဍလ ဟူသည်ကား–ဗောဓိပင်၏ အနီးအပါး ထက်ဝန်းကျင် တဥသဘမျှလောက်သော အရပ်ဒေသ၌ မြေတို့သည် နိမ့်၊ မြင့်ကုန်းကြည်း ရှိုင်းဗှမ်းခြင်းမရှိ၊ ပြကတိစည်မျက်နှာကဲ့သို့ ဝန်းဝန်းစက်စက် နှစ်သက်ပြေပြစ်ဘွယ်ရာ တင့်တယ်သာယာစွာ ဖြစ်ကုန်၏၊ ပတ်လည် ထက်ဝန်းကျင်တို့မှ ပေါက်ရောက်သမျှသော မြက်နွယ်ပိတ်ပေါင်း

သောင်းပြောင်းကြီးငယ် အသွယ်သွယ်တို့သည် လက်ျာရစ်လှည့်၍ အရှေ့သို့ချည်းမျက်နှာမူသကဲ့သို့ ဥပစာနှာမောင်းအညွန့်တို့ဖြင့် တွန့်ရရွန့် စီရရီ ညီညွတ်ပွင့်ဖူး ထူးလှသော အညွန့်ကောင်း အညှောက်ကောင်း ထွက်ပြူရှုမြင် ကြည်လင်ရွှင်လန်းဘွယ် ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုအရပ်ကို ဗောဓိမဏ္ဍလဆို၏။]

ထိုသို့ ရပ်တော်မူသော အခါ၌ တောင်စကြဝဠာ တခြမ်းသည် အောက်သို့နစ်၍ အဝီစိသို့ရောက်သကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏၊ မြောက် စကြဝဠာတခြမ်းသည် အထက်သို့ထောင်၍ ဘဝဂ်သို့ ရောက်အံ့သကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏၊ အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ရတနာ ဘုရားလျာသည် ရပ်တော်မူရာဌာန အရပ်၌ ဥပမာကား- အကွပ်အဝန်း၏ အစွန်း၌ နင်းအပ်သော ပုံတောင်းချက်မ၌ တည်သောလှည်းဘီးစက်ကဲ့သို့ ဤနစ်သိန်းလေးသောင်း အထုရှိသော မြေကြီးသည် အောက်သို့နိမ့်ခြင်း, အထက်သို့ မြင့်ခြင်းသည်ဖြစ်၏၊ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည် "ဤအရပ်သည်လည်းသစ္စာလေးပါးတရားကို သိအံ့သောသဗ္ဗညုဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ရာအရပ်သည် မဟုတ်သေး"ဟု အောက်မေ့တော်မူ၍ လက်ျာရစ် လှည့်တော်မူလျက် မြောက်အရပ်သို့ ကြွသွားတော်မူသဖြင့် ညောင်ဗုဒ္ဓဟေပင်သို့ မျက်နှာရှေ့ရှု ရပ်တော်မူ၏။

ထိုအခါ၌လည်း မြောက်စကြဝဠာတခြမ်းသည် နစ်၍ အဝီစိသို့ ရောက်အံ့သကဲ့သို့ဖြစ်လေ၏၊ တောင်စကြဝဠာတခြမ်းသည် ထောင်၍ အထက်ဘဝဂ်သို့ ရောက်အံ့သကဲ့သို့ဖြစ်လေ၏၊ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည်"ဤအရပ်ကားဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ရာအရပ်မဟုတ်သေး"ဟု အောက်မေ့တော်မူ၍ လက်ျာရစ် လှည့်တော်မူလျက် အရှေ့အရပ်သို့ ကြွမြန်းတော်မူ၍ ညောင်ဗုဒ္ဓဟေပင်၏ အရှေ့အရပ်မှ အနောက်သို့ မျက်နှာရှေ့ရှု ရပ်တော်မူ၏၊ ထိုအခါ အရှေ့ မျက်နှာအရပ်သည်ကား ခပ်သိမ်းသောဘုရားရှင်တို့၏ ပလ္လင်တော်တည်ရာအရပ်ဖြစ်၍ မတုန်မလှုပ် ကြံ့ကြံ့ညံ့ညံ့ တည်တံ့ခိုင်ခံ့စွာ အောင်ရာဒေသဖြစ်၍ တင်းခါခုံသဖြင့် တည်လေကုန်၏။

ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်သည် "ဤအရပ်ကားခပ်သိမ်းသောဘုရားရှင်တို့၏ စွန့်တော်မမူရာ အရပ်တည်း၊ ကိလေသာကို ချိုးဖွဲ

ဖျက်ဆီးတော်မူရာအရပ်တည်း''ဟုသိတော်မူ၍မြက်ရိတ်လုလင်သုဒ္ဓိယ ဧစင်လှူလိုက်သော မြက်ရှစ်ဆုပ်တို့ကို အဖျားကကိုင်၍ မြှောက်လွှင့် ကြဲဖြန့်ချခင်းတော်မူရာ ထိုခဏ၌ **တဆယ့်လေးတောင်** ရှိသော ပလ္လင် တော်သည် ဖြစ်လာလေ၏၊ထိုမြက်တို့သည် မြက်၏သဏ္ဍာန်ဖြင့် မတည် ကုန်၊ ထိုမြက်တို့မှဖြစ်သော ပလ္လင်တော်၏အတုကို တတ်လုစွာသော ပန်းချီတော်တို့ရှင်း,ပန်းပုတော်တို့ရှင်း ရေးကုးအံ့သောငှါရှင်း,ထုလုပ် အံ့သောငှါရှင်း မတတ်နိုင်မစွမ်းနိုင်ကြသည်ဖြစ်ကုန်၏။

၆၃။ ဝီရိယအင်္ဂါနှင့်အညီအားထုတ်ခြင်း အကြောင်း

ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည် ရွှေအင်းပျဉ်၌စိုက်သောငွေ သည်တိုင်ကဲ့သို့ အတောင်ငါးဆယ်ရှိသော ဗောဓိပင်စည်ကို ကျောက် တော်ဖြင့် အမှီသဟဲ တံကဲပြုတော်မူ၍ အရှေ့သို့မျက်နှာရှေ့ရှု ပြုတော် မူလျက် မြဲမြံသောနှလုံးရှိတော်မူသည်ဖြစ်၍ ''စင်စစ်လျှင် အရေသည် ရှင်း,အကြောသည်ရှင်း,အရိုးသည်ရှင်း ကြွင်းစေသတည်း၊ ငါ၏ကိုယ် သည်ရှင်း,အသွေးသည်ရှင်း,အသားသည်ရှင်းခြောက်ကပ်စေသတည်း၊ အကြင်သဗ္ဗညုတ ဘုရားအဖြစ်သို့ ယောကျ်ားမြတ်၏ အစွမ်းဖြင့်, ယောကျ်ားမြတ်တို့၏ လုံ့လဖြင့်,ယောကျ်ားမြတ်တို့၏ အားထုတ်ခြင်း ဖြင့် ရောက်အပ်၏၊ထိုသဗ္ဗညုတ ဘုရားအဖြစ်သို့မရောက်သမျှ မြေကြီး ပြောင်းပြန်လန်သော်လည်း လန်စေ၊ငါ၏ဦးခေါင်းထက်မှ မိုယ်းကြိုး စက် အသိန်းတို့သည် ဝန်းရံ၍ ကျသော်လည်း ကျစေကုန်၊ဤဥရုဝေဠ တောအလုံးသည် တောမီးထ၍ မီးကျီးစုအတိဖြစ်သော်လည်း ဖြစ်စေ ကုန်၊ ဘုရားအဖြစ်သို့ မရောက်သေးသမျှ ဝီရိယကို ငါမလျှော့၊ ဤ ရွှေပလ္လင်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ နေတော်မူခြင်းကို ငါမဖျက်ပြီ'' ဟူ၍ **အင်္ဂါလေးပါး** နှင့်ပြည့်စုံသော ဝီရိယကို မြဲစွာဆောက်တည် တော်မူ လျက် ပတ္တမြားဖြင့်ပြီးသော ကျောက်ထီးသဘွယ်ဖြစ်သော ဗောဓိခက် တည်းဟူသော ထီးကိုဆောင်းတော်မူလျက် အစပ်သုံးပါး ရှိသော ထက်ဝယ်တော်ဖြင့် စံနေတော်မူ၏။

ထိုဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်၏ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော သက်နှီးတော်၌ကျကုန်သော ဗောဓိအညွန့်ရွက်ဖတ်တို့သည် ရွှေပြား၌ ခြယ်လယ်စီကပ်၍ ထားအပ်သော စိန်, မြ, ပတ္တမြား, ပြယိုးယား, သန္တာ, နီလာ,ဂေါမုတ်,ဥဿဘယား အပါးပါးတို့ကဲ့သို့ ဘွယ်ရာတင့်တယ် ရှုဘွယ်ဘနန်း ဆန်းပြားကောင်းမွန်စွာ ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် အတောင်တရာ့နှစ်ဆယ်ရှိသော ဝိဇယုတ္တရ အမည်ရှိသော ခရုသင်းကို မှုတ်လျက် ရပ်၏၊ ထိုခရုသင်းသည် တကြိမ်မျှမှုတ်သည် ရှိသော် မိုယ်းလေးလပတ်လုံး အသံမဆိတ် မစဲမတိတ် တစိတ်စိတ်တဖွဖွ သဲသောမိုယ်း,စဲသောမိုယ်း အမျိုးမျိုးအထပ်ထပ် မပြတ်မလပ် ရွာသွန်းခြင်းရှိသည်ဖြစ်တတ်၏။

ပဉ္စသိခနတ်သားသည် သုံးဂါဝုတ် အတိုင်းအရှည်ရှိသော ဗေဠုဝစောင်း ကို တီး၍ရပ်၏၊ သုယာမနတ်သားသည် သားမြီးယပ်ကိုကိုင်၍ ရပ်၏၊ သန္တုသိတနတ်သားသည် ပတ္တမြားယပ်ဝန်းကို ကိုင်၍ ရပ်၏၊ သဟာမွတိပြဟ္မာသည် သုံးယူဇနာရှိသောထီးဖြူကို ဆောင်းလျက်ရပ်၏၊ ကာလနဂါးမင်းသည် အရာမကများစွာကုန်သော ကောင်းချီးဩဘာ မင်္ဂလာတို့ဖြင့် ချီးမွမ်းအံ့ဩလျက် ရပ်၏၊ စကြဝဠာ တသောင်း၌နေကုန်သော ပေါ မကများလှစွာသော နတ်အပေါင်းတို့သည် အထူးထူး အပြ ရှိကုန်သော ကောင်းသောအနံ့ရှိကုန်သော ပန်းဝတ်, ပန်းဆိုင်း, ပျောင်း, အခိုးအထုံအမှုံတို့ဖြင့် ပူဇော်၍ အသောင်းမက များစွာကုန်သော ကောင်းချီးမင်္ဂလာဩဘာပေးခြင်းတို့ကိုဖြစ်စေကုန်လျက် ရပ်ကုန်၏။

[ဤမျှသော စကားအစဉ်သည်ကား ကပိလဝတ်ပြည်မှ ထွက်တော်မူသည်က စ၍ ဗောဓိပင်နှင့် ရွှေပလ္လင်ယက် သိကြား,ဗြဟ္မာစသည်တို့ဖြင့် ခြံရံလျက် ထက်ဝယ်ဘွဲ့ခွေ စံနေတော်မူသည်တိုင်အောင် ဆိုသောစကားအစဉ်တည်း။]

၆၄။ မာရ်စစ်သည်တို့ကိုအောင်မြင်ခြင်း အကြောင်း

မာရ်နတ်စစ်ချီခြင်း

ဤသို့ ဆိုခဲ့ပြီးသောနည်းဖြင့် အဘိညာဉ်ငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူ၍ အလုံးစုံသောသတ္တလောကကို အောင်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော မဇ္ဈိမပုရိသယောကျ်ားအရေအတွက် **ကုဋေတသောင်း** တို့၏ အားနှင့်မျှသော နာရာယနမိဿနိုးနတ်၏ အားကိုဆောင်တော်မူသည်ဖြစ်၍ ဝသဝတ္တီမာရ်နတ်ကဲ့သို့ အကုဋေတထောင်မကသော မာရ်နတ်တို့ကို နှိပ်နင်းခြင်းငှါ စွမ်းတော်မူနိုင်သော ဘုရားအလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည် သိကြားပြုဟ္မာစသော နတ်အပေါင်းတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် ဗောဓိမဏ္ဍိုင်ရှေ့ပလ္လင်၌ ထက်ဝယ်ဘွဲ့ခွေ စံနေတော်မူသောအခါ **ဝသဝတ္တီမာရ်နတ်**သည် ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး နတ်၏အစိုးရခြင်းကို စွန့်၍ ဒုက္ကရစရိယာကျင့်တော်မူသော ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်၏ စိတ်တော်ကို မိမိစိတ်ဖြင့်ယူလျက် အရိပ်ကဲ့သို့ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ် နောက်တော်သို့ အစဉ်လိုက်သဖြင့် ယုတ်သော အခြင်းအရာကို ကြည့်သော်လည်း အလောင်းကိုယ်တော်၌ တစုံတခုချွတ်ယွင်းခြင်းကို မမြင်သောကြောင့် မိမိ၏သားဖြစ်သောနတ်သားတယောက်ကို ဩက္ကာကရာဇ်မင်းမျိုးဖြစ်သောသိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် တောထွက်၍ ဘုရားအဖြစ်ကိုယူအံ့သောငှါ ဤအရပ်သို့ အကြင်အခါကပ်လာလတ္တံ့၊ ထိုအခါ၌ သင်သည် ငါ့အား ကြားလာလှည့်ဟု မာရ်နတ်မင်းသည် မိမိသားတယောက်ကို အစောင့်ထား၏။

ထိုသားသည် "ယခုအခါ သိဒ္ဓတ်မင်းသား ဘုရားအဖြစ်ကို ယူအံ့သောငှါ ဗောဓိပင်သို့ ကပ်လာပြီ"ဟု အဘဖြစ်သော မာရ်နတ်အထံသို့ သွား၍ ကြားလေ၏၊ ထိုအကြောင်းကို မာရ်နတ်မင်းကြားလျှင် အဖန်တလဲလဲဆင်ခြင်သဖြင့် နှလုံးမသာခြင်းကြီးစွာဖြစ်၍ "ယခုအခါသိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် ငါ၏အလိုကို လွန်ခြင်းငှါလုံ့လပြု၏၊ ထိုသိဒ္ဓတ်မင်းသားအားငါ၏အလိုကိုလွန်ခြင်းငှါ ငါမပေးအံ့"ဟု ကြံပြီးလျှင်မာရ်စစ်သည် အပေါင်းတို့၏အထံသို့ သွား၍ ထိုအကြောင်းကို မာရ်စစ်

သည်တို့အားကြား၍ မာရ်၏ ကြွေးကြော်ခြင်းဖြင့် မာရ်စစ်သည် အပေါင်းတို့ကိုစည်းဝေးစေ၍ "အချင်းတို့….လျင်စွာလျင်စွာတက်ကြကုန်၊ ဘောက်ပြန်သော အလွန်ကြောက်မက်ဘွယ်ရှိသော အသွင်ကို ဘန်ဆင်း၍ အထူးထူးသောလက်တို့ဖြင့် အထူးထူးသော လက်နက်တို့ကိုကိုင်၍ သည်းစွာတက်သော ရေအယဉ်ကဲ့သို့လွှမ်းမိုး၍တက်ကုန်" ဟု မှာဆို၍ မိမိမူကား ယူဇနာတရာ့နှစ်ဆယ် အရပ်မြင့်သော ဟိမဝန္တာတောင်ထွတ်နှင့်တူသောအမြင့်ရှိသော ဂိရိမေခလာအမည်ရှိသော ဆင်ကိုစီး၍ ကိုင်အပ်သော အထူးထူးသောလက်နက်တို့ကို ကိုင်ခြင်းနှင့်တကွဖြစ်သော လက်ရုံးတထောင်ကို ဘန်ဆင်း၍ မာရ်၏စစ်သည်ကို ယူ၍ မိမိနေရာဝသဝတ္တီနတ်ပြည်မှ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်ရှိရာဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ ရှေ့ရှုထွက်လေ၏။

မာရ်မင်း၏ စစ်သည်တို့သည် သန်လျက်, ခက်ရင်း, ပုဆိန်, မြှား, လေး,တောင့်,ဆောက်ပုတ်, ကျည်ပွေ့အစရှိကုန်သော အထူးထူးသော လက်နက်တို့ကိုကိုင်၍ ဟင်းလင်းပွင့် ကုန်သောခံတွင်းတို့ဖြင့် မီးပုံအဆိပ်အခိုးတောက်ပသော မြွေခါးကြီးပန်းဆိုင်းဘို့ကိုရင်း, ဟင်းလင်းသော ခံတွင်းတို့၌ စက်ဆုပ်ဘွယ်အမြင်ရှိသော အစွယ်သဏ္ဍာန် တို့ကိုရင်း, ဟင်းလင်းသော ခံတွင်းဖြင့် မီးလျှံတို့ကိုရင်း, အဆင်းမလှကုန်သော အရိုးစုမျှသာဖြစ်သော အဖြူအနီ စသော အထူးထူးသောအဆင်း တို့ကိုရင်း ဘန်ဆင်းကုန်၍ တပါးမကများလှစွာသောကြောက်မက်ဘွယ်ရှိသော အသွင်တို့ကို ပြုကုန်လျက် တယောက်သောသူရဲ၏ အမှတ် လက်နက်ကိရိယာတို့ကို ကိုင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ အထူးထူးသော အဆင်း ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍, အထူးထူးသော ခံတွင်းရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ဗောဓိ မဏ္ဍိုင်၌ နေတော်မူသော ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်ကို လွှမ်း မိုးလျက် လာကုန်၏။

ထိုမာရ်မင်း၏ စစ်သည်တို့သည် မာရ်မင်း၏ရှေ့အဘို့မှ တဆယ့် နှစ်ယူဇနာ ရှိကုန်၏၊ လက်ျာဘက်မှ တဆယ့်နှစ်ယူဇနာ ရှိကုန်၏၊ လက်ဝဲဘက်မှ တဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိကုန်၏၊ နောက်ဘက်၌ာနမှာကား စကြဝဠာတံတိုင်းကို အဆုံးပြု၍ တည်ကုန်၏၊ အထက်မှာကား ကိုးယူ

ဇနာအစောက်ရှိသော ပွဲတင်ထပ်သော အကြွင်စစ်သည် အပေါင်း၏ ပွဲတင်သံသည် ယုဇနာတထောင်မှစ၍ မြေပြိုသောအသံကဲ့သို့ ကြား၏။

[ထိုမာရ်စစ်ရောက်အံ့သည်ကိုလည်း ယခုအခါ၌ မာရ်စစ်ရောက်လတ္တံ့သည်ဟု မရောက်မီရှေးဦးစွာက မကောင်းသော အကျိုးပေးခြင်းရှိသော တပါးမက များသောသဘောရှိကုန်သော မကောင်းသော နိမိတ်တို့သည် ထင်ရှားဖြစ်ကုန်၏၊ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား မာရ်နတ်သည် ရောက်မည်ရှိရာ မရောက်မီက အထောင်မကသော ဥက္ကာတို့သည် ကျကုန်၏၊ ကြောက်မက်ဘွယ်သော အမိုက်တိုက်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ စိတ်မရှိသဖြင့် ဥတုဇမျှသာဖြစ်သော နှစ်သိန်းလေးသောင်း အထုရှိသော မဟာပထဝီမြေကြီးသည် ယမ်းပုံမီးကျ ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်း ထွက်သကဲ့သို့ အိုးထိန်းစက်ပမာ ချာချာရစ်ပတ် တလစ်ချောက်ချား တုန်လှုပ်ခြင်း ပြင်းစွာဖြစ်၏၊ မြစ်ကြီးငါးသွယ်, မြစ်ငယ်ငါးရာ, သီဒါခုနစ်တန်, သတ္တရဘန်တောင်စဉ်ခုနစ်ထပ်စသော တောင်ထိပ် တောင်ထွတ်တို့သည် အသူးထူးသော သစ်ပင်အပေါင်းတို့ကို ချိုးဖြတ်ကုန်လျက် မြေကြီး၌ ကျလေကုန်၏၊ မြစ်ရေအယဉ်တို့သည် အခိုးအလျှံထွက်ကုန်သဖြင့် အထက်အညာသို့ ဆန်ကုန်၏၊ ကြမ်းကြုတ်စွာသောလေသည် ထက်ဝန်းကျင်မှ လာ၏၊ တော်လည်းသောအသံသည် များစွာဖြစ်၏၊ ကြောက်မက်ဘွယ်သော အမိုက်ဖြစ်၍ အလင်းသည်ကွယ်၏၊ ကောင်းကင်ပြင်၌ ကြီးစွာသော အရိပ်သည် သွား၏၊ ဤသို့အပြားရှိသော ကောင်းကင်ပြင်၌ ဖြစ်သော, မြေ၌ဖြစ်သော မကောင်းသော အကျိုးကို ပေးတတ်သော မကောင်းသော နိမိတ်သည် မာရ်နတ်စစ် ရောက်လတ္တံ့သော အခါ၌ ထက်ဝန်းကျင်မှ ဖြစ်ကုန်၏။]

ထိုမြေပြိုသကဲ့သို့သော အသံကိုကြား၍၎င်း, ထို တိတ်နိမိတ်တို့ကို မြင်၍၎င်း သိကြားအစရှိသောသူတို့တွင် တစုံတယောက်သော သူသည်မျှလည်း ရပ်တည်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊ မိမိမိမိတို့၏ မျက်နှာပြုရာ အရပ်ဖြင့်သာလျှင် ပြေးလေကုန်၏၊ သိကြားမင်းသည် ဝိဇယုတ္တရ ခရုသင်းကို ကျောက်၌လွယ်လျက်ပြေး၍ ဤစကြဝဠာတံတိုင်းမျက်နှာ၀ အနား၌ရပ်၍ မျော်၏၊ သဟမ္ပတိ ဗြဟ္မာမင်းသည် ထီးဖြူကို အထွတ်၌ ကိုင်၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့သာ ပြေးလေ၏၊ ကာလနဂါးမင်းသည် ကချေသည် နဂါးမတို့ကိုစွန့်၍ မြေ၌ငုပ်၍ ယူဇနာငါးရာ အဝန်းကျယ်သော မဉ္ဇယကနဂါးပြည်သို့ပြေး၍ မိမိဗိမာန်တွင်း၌ လက်ဝါးဖြင့်မျက်နှာကို

ဖိတ်လျက်အိပ်လေ၏၊ တသောင်းသော စကြဝဠာမှလာ၍ ကောင်းချီးကိုပေးလျက် နေကုန်သော နတ်တို့သည်လည်း မိမိတို့၏ မျက်နှာပြုရာအရပ်ဖြင့် ပြေးလေကုန်၍ စကြဝဠာမျက်နှာအဝနား၌ ရပ်လျက် ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်ကို မျှော်ကြည့်ကုန်သော် ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်ကို သတ်လိုသဖြင့် လာသောမာရ်စစ်သည် အပေါင်းကိုမြင်ကုန်၍ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား အစဉ်သနားကုန်သဖြင့် "အလွန်ချစ်ဘွယ်ရှိသော အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ရတနာဘုရားလျာသည် မသေပါစေသတည်း"ဟူသောအသံကို ပြုကြကုန်၏။

မာရ်နတ်ငြိမ်းခြောက်ခြင်း

အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ရတနာ ဘုရားလျာသည်ကား ဆိတ်ငြိမ်သောဗြဟ္မာမင်း၏ဗိမာန်၌ ဗြဟ္မာကြီးကဲ့သို့ တယောက်ထီးတည်းသာလျှင်နေ၏၊ ထီးလိုင်ကာဌက်တို့၏ အလယ်၌ ဂဠုန်မင်းကဲ့သို့ရင်း, အခြေလေးချောင်းရှိသော သားအပေါင်းတို့၏အလယ်၌ ကေသရာဇာခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ရင်း ခပ်သိမ်းသော မာရ်စစ်သည်တို့၏ အလယ်၌ တင့်တယ်တော်မူသည်ဖြစ်၍ တပါးတည်းစံနေတော်မူ၏၊ ဝသဝတ္တီ မာရ်နတ်မင်းလည်း စစ်သည်အပေါင်းတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် လွှမ်းမိုးသကဲ့သို့လာ၍ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်အနီးသို့ ရောက်လတ်သော် ရဲရဲပြောင်ပြောင်တောက်သော သံတွေခဲကို ယင်အပေါင်းတို့ မချဉ်းကပ်ဝံ့သကဲ့သို့ တဥသဘပမာဏမျှသော ဗောဓိပင်၏ အဝန်းသို့မဝင်ဝံ့ကုန်သည် ဖြစ်၍ အဝေးမှရပ်၏၊ မာရ်စစ်သည် အပေါင်းတို့သည် မာရ်နတ်မင်း၏အခြင်းအရာကိုကြည့်မျှော်လျက် ထက်ဝန်းကျင်မှ ခြံရံ၍ တည်ကုန်၏၊ ထိုအခါ မာရ်နတ်သည် မိမိစစ်သည် အပေါင်းတို့ကို ဤသို့ဆို၏၊ "အမောင် စစ်သည်သူရဲအပေါင်းတို့....သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ သားဖြစ်သော အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ရတနာ ဘုရားလျာနှင့်တူ၍ ရဲရင့်ခြင့်မြတ်သော တပါးသောယောကျ်ားမည်သည်မရှိ၊ ငါတို့သည် ထိုအလောင်းတော်မြတ်၏ ရှေ့တူရူမှ စစ်ထိုးခြင်းကို ပေးအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊ နောက်အဘို့မှနေ၍ စစ်ထိုးခြင်းကို ပေးကုန်အံ့" ဟူ၍ ဆို၏။

ထိုအခါ အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ရတနာ ဘုရားလျာသည် လက်ဝဲ,လက်ျာ, ရှေ့တူရူအားဖြင့် အရပ်သုံးပါးကို ကြည့်တော်မူသော် သိကြားမြဟ္မာ အစရှိသောနတ်တို့၏ ပြေးလေကုန်ပြီးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် အလုံးစုံဆိတ်သောအရပ်မျက်နှာတို့ကို မြင်တော်မူ၏၊ တဖန်မြောက်မျက်နှာအရပ်သို့ကြည့်တော်မူသော် လွှမ်းမိုး၍လာသော မာရ်စစ်သည်ကိုသာ မြင်တော်မူ၍—

"ဤမျှလောက် အတိုင်းအရှည်ရှိသော ဤသူအပေါင်းတို့သည် ငါတယောက်တည်းကိုသာ ရည်မှတ်၍ ကြီးစွာသော လုံ့လကိုပြုကုန်၏၊ ယခု ဤအရပ်၌ ငါ၏မယ်တော် သိရိမဟာမာယာသည်ငှင်း, ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည်ငှင်း, ညီတော် နန္ဒမင်းသားသည်ငှင်း, နှမတော် ဇနပဒကလျာဏီသည်ငှင်း,မြောက်သားတော်ယသောဓရာသည်ငှင်း,သားတော် ရာဟုလာသည်ငှင်း မရှိ၊ ဆိုအပ်ပြီးသည်မှ တပါးသော တစုံတယောက်သော ဆွေတော်မျိုးတော်, ပေါက်ဖော်သားချင်းမည်သည် တဦးတယောက်မျှလည်း တိုင်ပင် ကြံစည်ကောင်းသောသူသည် မရှိ၊ ငါသည် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်းကာလပတ်လုံး ဖြည့်ဆည်းပူးတော်မူအပ်သော ဒါန,သီလ-အစရှိသော ဆယ်ပါးသော ပါရမီတို့သည်သာလျှင် ငါ့အားရှည်စွာသော နေ့ညဉ့်ပတ်လုံး သားတော်အစဉ်, မြေးတော်အဆက်,မြစ်တော်အညွန့် အဝွန့်ရှည်စွာ ခြွေရံများစွာတို့နှင့်တူကုန်၏၊ ထို့ကြောင့် ပါရမီဆယ်ပါးကို သာလျှင် ရဲမက်လက်နက်ကိုင် ဗိုလ်ထုတပ်ထု အလုံးအရင်းပြု၍ ပါရမီတည်းဟူသော ဓားလက်နက်ဖြင့်သာလျှင် ခုတ်ထစ်ထိုးဖြတ်၍ မာရ်၏စစ်သည်ဗိုလ်ပါတို့ကို ငါသည် ဖျက်ဆီးအံ့သောငှါ အပ်၏"-

ဟု ကြံတော်မူ၍ **ဆယ်ပါးသောပါရမီတော်** တို့ကို ဆင်ခြင်တော်မူလျက် အရှေ့တူရူသို့ ရှေ့ရှုအပ်သော မျက်နှာတော်သည် တပါးသောအရပ် ဌာနသို့ ဆံချည်ဖျားမျှ တိမ်းပါးရွေ့ရှားခြင်းကို မဖြစ်စေဘဲ ရဲရင့်မြဲမြံသော နှလုံးဖြင့် ထက်ဝယ်ဘွဲ့ခွေ စံနေတော်မူ၏၊ ထိုအခါ

မာရ်နတ်သားသည် "အံ့ထောင်ကြိမ်းဝါး စကားလက်နက်နှုတ်ထွက် ယုတ်မာ မကောင်းစွာသော ဝါစာဖရုသ် ကြမ်းကြုတ်သောအမှုတို့ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်၍ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား ပြေးစေအံ့" ဟု ကြံရွယ်လျက် မိမိစစ်သည် သူ့ရဲအပေါင်းတို့ကို ရှုကြည့်ပြီးလျှင် "အချင်းတို့....လာကြကုန်လော့၊ အဘယ့်ကြောင့် ယခုတိုင်မလှုပ်မရှက် နေကြဘိသနည်း၊ အလောင်းတော်မြတ် မင်းသိဒ္ဓတ်ကို ဘမ်းကုန်လော့,ဆီးကုန်လော့, နှောင်ဖွဲ့ကုန်လော့,လက်ကိုဖြတ်ကုန်လော့,ခြေကိုဖြတ်ကုန်လော့,ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ကုန်လော့,ပါးကိုလှီးကုန်လော့, မပြေးစေကုန်လင့်,ကောင်းမွန် လုံခြုံစွာ မထွက်မလွတ်နိုင်အောင် ဝိုင်းကြကုန်,ဆီးကြကုန်"ဟူ၍ ဟစ်အော်၏။

ထိုမာရ်နတ်သည် ကာမာဝစရနတ်ပြည်ခြောက်ထပ်ကို အစိုးရ၏၊ တရံတခါ ဗြဟ္မပါရိသဇ္ဇာဘုံ၌ ဗြဟ္မာတို့၏ကိုယ်ကဲ့သို့ပင် ထွက်ဝင်ငုပ်လျှိုး မြေလျှိုးမိုးပျံခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော တန်ခိုးသတ္တိရှိသည်ဖြစ်၍ နတ်လူ အပေါင်းတို့ထက် ငါသည်ကြီးမြတ်၏ဟု မှတ်လျက် "ဤအလောင်းတော်မြတ် မင်းသိဒ္ဓတ်သည် လူမိန်းမ၏ဝမ်း၌ သုက်သွေးဟု ဆိုအပ်သော ကလလရေကြည်၌ ပုပ်သောအသားဝယ်ဖြစ်သော ပိုးလောက်ကဲ့သို့ ဖြစ်လျက် ဤအလောင်းတော်မြတ် မင်းသိဒ္ဓတ်သည် မရှက်တကား၊ မိမိ၏ အတိုင်းအရှည်ကိုမျှ မသိတကား၊ ငါ၏ရှေ့ရှုမျက်နှာ့မူရာအရပ်၌ ထက်ဝယ်ဘွဲ့ခွေ ထိုင်နေတော်မူသဖြင့် ရဲရဲ ရင့်ရင့် မကြောက်မရွံ့ မတုန် မလှုပ် မထမကြွ မပြေးမလွှားဘဲ နေဝံ့ပေ၏တကား"ဟူ၍ ဟစ်ကြော်တီးကြော် အော်အင်ပြီးလျှင် ကဲ့ရဲ့သဂြိုဟ် **စကားတင်းဆိုခြင်း** ကို ပြု၏၊ ထိုသို့ဟစ်အော် ကဲ့ရဲ့သဂြိုဟ် စကားတင်းဆိုသော်လည်း ကြားတော်မမူသကဲ့သို့ ထိုဆယ်ပါးသော ပါရမီတော်မြတ်ကိုသာဆင်ခြင်၍ ထက်ဝယ်တော်ဖြင့် ပြကတိနေမြဲစံနေတော်မူ၏၊ ထိုအခါမာရ်နတ်သားသည် ဘုရားအလောင်းတော်မြတ် မင်းသိဒ္ဓတ်ကို "လေဖြင့်သာလျှင် ပြေးစေအံ့"ဟုကြံ၍ တပြိုင်နက်တည်းသော ခဏ၌ အရှေ့မှ အနောက်သို့လာသောလေ,တောင်မှမြောက်သို့လာသောလေ, အနောက်မှ အရှေ့သို့လာသောလေ,မြောက်မှတောင်သို့လာသောလေ တည်းဟူသော **ဝေရမ္ဘလေ** တို့ကို ထစေ၏။

မာရ်နတ်ထိုးစစ်ဆင်ခြင်း

ထိုဝေရမ္ဘလေတို့သည် ယူဇနာခွဲ တယူဇနာ နှစ်ယူဇနာ အတိုင်းအရှည် ရှိသော တောင်ထွတ်တို့ကို ထက်ခြမ်းကွဲစေ၍ တောခြုံ သစ်ပင် အစရှိသည်တို့ကို အမြစ်ဖွားဖွားပေါ်စေလျက် ထက်ဝန်းကျင်၌ ရွာကြီးရွာငယ် နိဂုံးတို့ကို မှုန့်မှုန့်ညက်ညက် ကြေစေခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော်လည်း အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ရတနာ ဘုရားလျာ၏ အာနုဘော်ကြောင့် ကင်းသောအာနုဘော်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်၏ အထံသို့ ရောက်လျှင် သင်္ကန်းတော် ကမ္ဗတ်စွန်းနား အဖျားအမြိတ်ကိုမျှ လှုပ်ရှားစေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ကုန်၊ မာရ်နတ်လည်း အလောင်းတော်မြတ် မင်းသိဒ္ဓတ်သည် လေပြင်းမုန်တိုင်း ကြီးစွာကျ ရောက်ရာတွင် ပါလေပြီလောဟု ရှုကြည့်လတ်သော် ကျောက်စာတိုင် ကဲ့သို့ တည်တံ့ခိုင်ခံ့စွာ ကာယိန္ဒြေ မပျက် စံနေတော်မူသော ဘုရား အလောင်းကိုယ်တော်မြတ်ကို မြင်သဖြင့် နှလုံးစိတ်ဝမ်း မချမ်းမသာ ပြင်းစွာကောဓ ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်၍ အလောင်း တော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ရတနာ ဘုရားလျာကို မိုယ်းရေတွင်နစ်၍ သေစေအံ့ ဟု ကြံရွယ်လျက် သည်းထန်လှသဖြင့် ကြီးစွာသော **မိုယ်း**ကို ရွာစေ၏၊ တန်ခိုးအားဖြင့် အလွှာတရာ,အလွှာတထောင် စသည် အပြားရှိကုန် သော တိမ်တိုက်တို့သည် တက်ကုန်၍ သည်းထန်လှစွာသော မိုယ်းကြီး ကိုရွာစေ၏၊ မိုယ်းရေအယဉ်၏အဟုန်ဖြင့် မြေကြီးတို့သည် ကွဲကုန်၏။ တောင်တောသစ်ပင် အစရှိသည်တို့၏ အထက်အဘို့ဖြင့် မိုယ်းကြီးတို့ သည်လာကုန်သော်လည်း ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်၏ သင်္ကန်း တော် အစွန်းအမြိတ်အဖျားအနား၌ ဆီးနှင်းပေါက်ခန့်မျှ စိုစွတ်စိမ့် သောငှါ မတတ်နိုင်ကုန်။

ထို့နောက် **ကျောက်ခဲမိုယ်း**ကို ရွာစေ၏၊ ကြီးစွာကုန်သော တောင် ထွတ်တို့သည် အခိုးထွက်ကုန်,အလျှံတောက်ကုန်လျက် ကောင်းကင်ဖြင့် လာကုန်၍ ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်ထံသို့ ရောက်လျှင် နတ်ပန်း ဆိုင်း,နတ်ပန်းကုံးတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ ထို့နောက်မှ **လက်နက်မိုယ်း** ကို ရွာစေ၏၊ တဘက် အသွားရှိသော သန်လျက်,နှစ်ဘက် အသွားရှိသော သန်လျက်, လှံ, သင်ခုန်းစသည်တို့သည် အခိုးထွက်ကုန်, အလျှံတောက်

ကုန်လျက် ကောင်းကင်ဖြင့် လာလတ်၍ ဘုရားလောင်း အထံတော်သို့ ရောက်သည်ရှိသော် နတ်ပြည်၌ဖြစ်သော မြတ်လေး,ချရား,သဇင်,စကား အစရှိသော ပန်းအမျိုးမျိုးတို့သည်ဖြစ်ကုန်၏၊ဘုရားလောင်းကိုယ်တော် မြတ်သည် ဓားလက်နက်တို့ဖြင့် ခုတ်မိထိုးမိ၍ သေလေပြီလောဟု မာရ်နတ် ရှုကြည့်လတ်သော် စန္ဒကူးနံ့သာမှုန့်ဖြစ်၍ ခြေတော်ရင်း၌ ကျသည်ကိုမြင်လေ၏။

ထို့နောင် **သဲမိုး**ကို ရွာစေ၏၊ အလွန်သေးဖွဲသိမ်မွေ့လှစွာသော သဲတို့သည် အခိုးထကုန်လျက် ကောင်းကင်ဖြင့်လာ၍ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ် အထံသို့ ရောက်သည်ရှိသော် ခြေတော်ရင်း၌နတ်ပန်း ဝတ်မှုံဖြစ်၍ ကျကုန်၏၊ ထို့နောင် **ညွန်ပျောင်းမိုး**ကို ရွာစေ၏၊ ထို ညွန်ပျောင်းမိုးသည် အခိုးထွက်၍ အလျှံတောက်ကုန်လျက် ကောင်း ကင်ဖြင့်လာ၍ ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ် အထံတော်သို့ ရောက် လျှင် ခြေတော်ရင်း၌ နတ်တို့နံ့သာပျောင်းဖြစ်၍ ကျကုန်၏၊ ထို့နောင် **မီးကျီးစုမိုး**ကို ရွာစေ၏၊ ပေါက်ပွင့်အဆင်းရှိသော မီးကျီးစုတို့သည် ကောင်းကင်ဖြင့်လာကုန်၍ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်၏ ခြေရင်း တော်၌ နတ်ပန်းဖြစ်၍ ဖရိုဖရဲကြဲကုန်၏၊မီးကျီးစုမိုးကား လက်နက် မိုး၏နောက်၌ရွာ၏၊ထို့နောင်မှ **အမိုက်တိုက်**ဖြင့် ဘုရားအလောင်း တော်မြတ် မင်းသိဒ္ဓတ်ကိုကြောက်၍ ပြေးစေအံ့ဟု အမိုက်တိုက်ကို ဖြစ် စေ၏၊ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည် ထိုအမိုက်တိုက်ကို မွေးတွင်း တော်အရေအတွက်ဖြင့် ကိုယ်တော်မှ ရောင်ခြည်တော်ကို လွှတ်လျက် ပျောက်စေ၍ နေအထောင်မကတက်သကဲ့သို့ တခဲနက်အလင်းကို ဖြစ် စေ၏၊

ထိုနောက်မှ ကြီးစွာသော ဥက္ကာကို ပုံစေ၏၊ ထိုဥက္ကာမှ အခိုးတို့ သည်ထွက်ကုန်၏၊ ကောင်းကင်သည် ပြင်းစွာ ထစ်ကြိုး မြည်ဟည်း၏၊ မိုးကြိုးစက်အထောင်တို့သည်ကျကုန်၏၊မာရ်နတ်သည် ဤမျှလောက် စစ်ထိုးခြင်းဖြင့် ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်အား အနည်း အကျဉ်း စိုးစဉ်းမျှကြောက်ထိတ်လန့်ခြင်းကို ပြုအံ့သော၄ါ မတတ်နိုင်သည် ဖြစ်၍ "အချင်းတို့....အဘယ့်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ကြာမြင့်စွာ နေကြကုန်သနည်း၊ ဘုရားအလောင်း ကိုယ်တော်မြတ် မင်းသိဒ္ဓတ်ကို ဘမ်းကုန်လော့,

ဆီးကုန်လော့,နှောင်ဘွဲ့ကုန်လော့, ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ကုန်လော့, ရင်ကို ခွဲကုန်လော့,မလွှတ်စေကုန်လင့်,မပြေးစေကုန်လင့်''ဟု မိမိစစ်သည်သူ့ရဲ သူခက်တို့ကိုဆို၍ မိမိလည်း ယူဇနာတရာ့ငါးဆယ်ရှိသော ဂိရိမေခလာ ဆင်၏ လည်ကုပ်၌နေလျက် စက်လက်နက်ကိုကိုင်၍ ''အလောင်းကိုယ် တော်မြတ် မင်းသိဒ္ဓတ်၏ ဦးခေါင်းတော်ကို ဖြတ်အံ့''ဟု **စက်လက်နက် ဖြင့် ပစ်၏**။

ထိုစက်လက်နက်၏ တန်ခိုး အာနုဘော်ကား မာရ်နတ် အမျက် ပြင်းစွာထွက်၍ မြေ၌စက်လက်နက်ဖြင့်ပစ်သည်ရှိသော် တဆယ့်နှစ်နှစ်ပတ်လုံး မြေ၌ မြက်သည် မပေါက်ရောက်နိုင်၊ ကောင်းကင်၌ ပစ်သည်ရှိသော် တဆယ့်နှစ်နှစ် တိုင်တိုင် မိုယ်း တပေါက်မျှမကျနိုင်၊ မြင့်မိုရ်တောင်ထိပ်သို့ ပစ်သည်ရှိသော် ယူဇနာနှစ်သိန်းငါးသောင်းနှစ်ထောင် အဝန်းလုံးပတ် ရှိသော မြင့်မိုရ်တောင်သည် နှစ်ဖြာကွဲ၍ မြေ၌ကျရာ၏၊ထိုစက်လက်နက် သည် ကောင်းကင်မှ မိုယ်းကြိုးစက်ကျသကဲ့သို့ ပြင်းစွာ ထစ်ကြိုး လျက် လာလတ်၍ မာရ်နတ်သား၏မာရ်ကို နှိပ်နယ်ပယ်ဖျက် ခြင်းကိုပြု၍ ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်၏ ခြေရင်းတော်၌ ခြေသုတ်ကြိုးဝန်းကဲ့သို့ဖြစ်၍ ကျလေ၏။

မာရ်နတ်၏စစ်သည်သူ့ရဲအပေါင်းတို့သည်လည်း ''ယခုအခါ ဘုရား လောင်းကိုယ်တော်မြတ်သည် ပလ္လင်တော်မှဆင်း၍ ပြေးလတ္တံ့'' ဟု ထင်မှတ်ကြကုန်၍ တပါးမက များလှစွာသော အခြင်းအရာရှိသော ကျောက်မက်ဘွယ်တို့ကို ပြကုန်၏၊ ကြီးစွာသော ကျောက်တောင်ထွတ် တို့ကို ဖြိုခွဲဖဲ့ချိုး၍လွှတ်ကုန်၏၊ အလုံးစုံသော ကြောက်မက်ဘွယ်တို့ကို ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်သည် မေတ္တာတော်၏အစွမ်းဖြင့် ငြိမ်းစေ ၏၊ ကျောက်တောင်ထွတ်တို့သည် ခြေတော်ရင်း၌ ပန်းဆိုင်း, ပန်းကုံး ဖြစ်၍ ကျကုန်၏၊ ထိုအခါ၌ မာရ်နတ်မင်းသည် ကိုင်အပ်သော ဝတ္ထုကို ကိုင်စရာ မမြင်သည်ဖြစ်၍ ပြင်းစွာထွက်သောအမျက်၏ အဟုန်ဖြင့် ''ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်ကို ဂိရိမေခလာဆင်ဖြင့်သာ တိုက်ခွေ့ ၍ တွန်းချအံ့''ဟု လက်တဘက်ဖြင့် မြှားတစင်းကိုကိုင်၍ ဝန်းဝန်းလည် စေလျက် ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်၏ အပါးတော်သို့ ချဉ်းကပ်၏၊

စော်ဓမ္မိးဘုန်းမော် အလောင်းတော်၏ မေတ္တာပါရမီတော်ကြောင့် အနီးသို့ရောက်သောအခါ ဂိရိမေခလာဆင်သည် မြေတွင်ပုဆစ်တုပ်ဝပ် ဦးချလျက် ဦးခေါင်းကိုမြေနှင့်စိုက်၍ နေ၏၊ မာရ်နတ်မင်းလည်း ဆင်၏ ဦးခေါင်းမှလျှောကျသဖြင့် မြေ၌တည်လေ၏။

မာရ်နတ်စစ်လာ၍ စကြဝဠာ တံတိုင်းနားသို့ ပြေးလေကုန်သောနတ်တို့သည် စကြဝဠာမျက်နှာဝနား၌ ရပ်ကုန်လျက် လည်ကိုဆန့်၍ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်ကိုမျှော်၍ ကြည့်ကုန်လျက် "အိုနတ်များတို့····အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ရတနာ ဘုရားလျာသည် ရောင်ဝါအဆင်း လှပခြင်းနှင့်ပြည့်စုံလေစွတကား၊ မာရ်နတ်သည် အဘယ်ကဲ့သို့ပြုလေလတ္တံ့နည်း"၊ ဤသို့ဆိုကုန်လျက် မျှော်၍ကြည့်လင့်ကြလေကုန်၏။

သက်သေစစ်ဖြင့် တိုက်ပြန်ခြင်း

ထိုဆင်ထက်မှ လျှောကျသော မာရ်နတ်သည် မိမိစစ်သည် သူရဲတို့၏ အထံမှ ရှက်ခြင်းကြီးစွာဖြစ်၍ "ပြေးရသော် ကောင်းအံ့"ဟု ကြံရွယ်ပြီးမှ ငါ့အား သက်သေပြလျှင် သက်သေခံမည့်သူ များစွာရှိ၏၊ အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ရတနာ ဘုရားလျာမှာ တစုံတယောက်မျှမရှိ၊ လက်နက်ဖြင့်စစ်ထိုး၍ မအောင်နိုင်သော်လည်း သက်သေဖြင့်အောင်နိုင်စေအံ့ဟု ရှက်ဖွယ် ဆဲ ချလို၍ "အလောင်းတော်မြတ် မင်းသိဒ္ဓတ်····ဤပလ္လင်သည် သင့်အား မရောက်၊ ငါ့အားသာရောက်၏" ဟု ဆို၏၊ ထိုစကားကို ကြားတော်မူသောအခါ၌ ဥပမာကား—သားသမီးတို့အား အလွန်ယုန်ကောတတ်သော သဘောင်သော် မိမိခြေရင်း၌ကစားသော မလိမ်မာသော သားငယ်ကိုလက်ဖြင့်ရင်း၊ ခြေဖြင့်ရင်းခတ်မိ၍ တစုံတခု ဘာကပြန်သောအမှုမှုသည်ကိုရင်း၊ ဘာကပြန်သော စကားဆိုသည်ကိုရင်း သား၏ချစ်ခြင်းဖြင့် နှစ်ခက်သည်ဖြစ်၍ လည်ကိုဘက်၍ ရင်ခွင်ထက်၌သာ အိပ်စေ၏။

တစုံတခုသော ရန်ငြိုးကိုမဖွဲ့သကဲ့သို့ ထို့အတူ အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ရတနာ ဘုရားလျာသည်လည်း ထိုယုတ်မာသော အလိုရှိသော မာရ်နတ်သည် ပြုမူအပ်သော အလုံးစုံကို သည်းခံတော်မူလျက်

အဏ္ဏုမြခန့်မျှ နှလုံးတော်မသာခြင်းကို မပြုမူ၍ ချစ်တတ်သော ဘခင်သည် ချစ်သောစိတ်ဖြင့် သားကိုကြည့်ရှုဘိသကဲ့သို့ သနားခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသော ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည် မေတ္တာတည်းဟူသောစိတ်ကို ဖြစ်စေ၍ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ ပြကတိခြသေ့်စိတ်ကဲ့သို့ ရဲရင့်တည်ကြည် ရွှင်ပျစွာ နေတော်မူလျက် မာရ်နတ်ကို ဗြဟ္မာမင်း၏အသံနှင့်တူသော အသံတော်ဖြင့် မြွက်တော်မူ၍ "ကာမာဝစရနတ်ပြည် ခြောက်ထပ်ကို အစိုးရသော မာရ်နတ်မင်း....ဤပလ္လင်ကို ရလိုသဖြင့် သင်မာရ်နတ်သည် အယုတ်ဖြစ်သော ဆယ်ပါးသော **ဒသပါရမီ**ကိုလည်း မဖြည့်အပ်၊ အလတ်ဖြစ်သော ဆယ်ပါးသော **ဒသဥပပါရမီ**ကိုလည်း မဖြည့်အပ်၊ အမြတ်ဖြစ်သော ဆယ်ပါးသော **ဒသပရမတ္ထပါရမီ**ကိုလည်း မဖြည့်အပ်၊ ဓနပရိစ္စာဂ, ပုတ္တပရိစ္စာဂ, အင်္ဂပရိစ္စာဂ, ဘရိယပရိစ္စာဂ, ဇီဝိတပရိစ္စာဂ-တည်းဟူသော စွန့်ခြင်း**ကြီးငါးပါး**ကိုလည်း သင်မာရ်နတ်သည် မစွန့်အပ်၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော သတ္တလောက၌ လူသုံးပါးတို့၏ အကျိုးစီးပွါးအလို့ငှါ ကျင့်ခြင်းဟူသော လောကတ္ထစရိယ, ဆွေတော် မျိုးတော်တို့၏ အကျိုးငှါ ကျင့်ခြင်းတည်းဟူသော ဉာတတ္ထစရိယ၊ ဘုရားဖြစ်ခြင်းအကျိုးငှါ ကျင့်ခြင်းတည်းဟူသောဗုဒ္ဓတ္ထစရိယ၊ ဤ**စရိယသုံးပါး**တို့ကိုလည်း သင်မာရ်နတ်သည် မကျင့်အပ်တကား၊ သင့်အား ဤပလ္လင်မရောက်၊ ဤပလ္လင်သည် ငါ့အားသာရောက်၏"ဟု ဆိုတော်မူ၏။

ထိုအခါ မာရ်နတ်က "အလောင်းတော်မြတ် မင်းသိဒ္ဓတ်....အဘယ့်ကြောင့် ငါ၏ပလ္လင်၌ ဤမျှတောင်တာ ကာလကြာအောင်နေထိုင်ဘိသနည်း၊ ထ၍သွားလော့၊ ငါလည်း ဤပလ္လင်ကိုရလို၍ အလှူပေး၏၊ သီလဆောက်တည်၏၊ စရိယကျင့်၏၊ ဤပလ္လင်ကိုသာ မဟုတ်နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်နှင့်တကွ အလုံးစုံသော လောကကိုပင် ငါပိုင်၏" ဟူ၍ ဆို၏၊ အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ရတနာ ဘုရားလျာလည်း "မာရ်နတ်.... သင်သည် ငါ့ကိုမပိုင်ရလတ္တံ့၊ သင်၏အလိုသို့ ငါ့ကိုမလိုက်စေနိုင်လတ္တံ့၊ ဤယခုအခါ၌ ငါသည် ဤအပရာဇိတ-သူတပါးတို့လု၍ မရအပ် မအောင်အပ်သောပလ္လင်၌နေ၍ ကိလေသာတို့ကိုကုန်စေလျက် ဘုရားဖြစ်၍ များစွာသော လူနတ်ဗြဟ္မာသတ္တဝါ အပေါင်းတို့ကို

သိသရာဝင့်မှကယ်အံ့၊ သင်သည် ငါ့ကိုမြစ်တားအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်ကုန်လတ္တံ့၊ ဤပလ္လင်သည် သင်၏အရာမဟုတ်၊ ငါ၏အရာဖြစ်သည်၊ ဤအပရာဇိတပလ္လင်မှ ငါ့ကိုထစိမ့်သောငှါ အကြင်အခြင်းဖြင့်မပြုနိုင်လတ္တံ့၊ ထိုအခြင်းဖြင့် ငါသည်ကောင်းမှု၏ အစွမ်းဖြင့် ပြုလတ္တံ့၊ ဤပလ္လင်သည် သင်၏ ပလ္လင်ဆိုသော် ဤပလ္လင်ကိုအလိုရှိ၍ သင်မာရ်နတ်အလှူပေးသောအဖြစ်ကို **သိသောသက်သေ** သည် အဘယ်သူတို့နည်း၊ သင်မာရ်နတ် ဆိုလော့”ဟု အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ရတနာ ဘုရားလျာ မိန့်ဆိုတော်မူ၏။

ထိုသို့ မိန့်တော်မူသော် မာရ်နတ်မင်းသည် “ဤစစ်သည် သူရဲတို့မှတပါး အခြားကို သက်သေမူသဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ လက်ဝဲလက်ျာ ရှေ့ တဆယ့်နှစ်ယူဇနာ, အထက် ကိုးယူဇနာ, နောက်မှာ စကြဝဠာတတိုင်းထိ၊ ဤမျှလောက်သော သူရဲတို့သည် ဤပလ္လင်ကိုလို၍ ငါအလှူပေးသောအဖြစ်ကို သိကြကုန်တော့သည်”ဟု မိမိ၏ မာရ်စစ်သည် ပရိသတ်တို့သို့ ရှေ့ရှု လက်ရုံးလက်မောင်းကိုဆန့်၏၊ ထိုအခါ၌ အလုံးစုံသော မာရ်စစ်သည်အပေါင်းတို့သည်“ဤပလ္လင်ကြောင့် ငါတို့ရှင်အလှူပေးသည်ကို ငါလည်း သိသူသက်သေဖြစ်ချေ၏၊ ငါလည်း သိသူသက်သေဖြစ်ချေ၏”ဟူ၍ တပြိုင်နက် တချက်တည်း ဟစ်အော်ကြွေး ကြော် ...က်ဆိုကြလေကုန်၏၊ထိုအသံသည် မြေကြီး ကွဲပြိုအံ့သကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

ထိုအသံကိုကြား၍ ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ် မိန့်ဆိုတော်မူ၏၊ “မာရ်နတ်မင်း…. ငါကိုယ်တော်မြတ်သည် တပါးတည်းပင် သင်၏စစ်သည်ရဲမက် လက်နက်မြားလုံအတွင်း၌ ထက်ဝယ်ဘွဲခွေ စံနေတော်မူလျက် လက် ဘ်ာ ရှိသော အုဌ်ကျောက်ခဲဖြင့် မြေအိုးကို ခွဲထုသကဲ့သို့ သင်မာရ်နတ်ကိုရင်း, သင်မာရ်နတ်၏ စစ်သည်သူရဲအပေါင်းတို့ကိုရင်း အုဌ်ခဲဖြင့် ထိုအပေါင်းတို့ကို ပြေးစေဘိသကဲ့သို့ ငါ၏ကုသိုလ် အစုကောင်းမှုအစွမ်းဖြင့် သင်တို့တတွေကို မထိမပါးအသီးအခြားကြောက်လန့်တကြားပြေးသွားစေပြီးမှ ဤပလ္လင်ကို ငါ၏ပလ္လင်ပြုလတ္တံ့၊မာရ်နတ်မင်း…. ဤပလ္လင်ကိုရစိမ့်သောငှါ အတိုင်းအရှည်မရှိ မရေမတွက်နိုင်သောဘဝတို့၌ အလှူမပေးသောမည်သည် မရှိ၊ သီလမချောက်တည်

သောမည်သည်မရှိ၊သူတပါးတို့ မပြုနိုင်သောအမှုကို မပြုသောမည်သည် မရှိ၊ ထိုထိုသို့သော ဘဝတို့၌ ပေးပေးသမျှသော အလှူ, ဆောက်တည်သမျှသော သီလစသည့်တို့ကို ထားဘိဦး၊ ဝေဿန္တရာကိုယ်၏ အဖြစ်၌ ခဒ္ဒိမိဖုရားကို အမှူးအကြီးအထွတ်အမြတ်ထား၍ ခုနစ်ကြိမ် အလှူကြီးကိုပေးသည်ရှိသော် ဤမြေကြီးသည် ခုနစ်ကြိမ်တုန်လှုပ်ပြီ၊ ယခုအခါ ဤအပရာဇိတပလ္လင်၌ သင်မာရ်နတ်ကဲ့သို့ ကုဋေအရာသော မာရ်နတ်, ကုဋေအထောင်သောမာရ်နတ်, ကုဋေအသောင်းမကသော မာရ်နတ်တို့နှင့်တကွဖြစ်သော ခပ်သိမ်းသော လောကဓာတ်ကို အောင်ခြင်းငှါ နေတော်မူသော အလောင်းရတနာ ငါကိုယ်တော်မြတ်အား မာရ်နတ်စစ်သည်နှင့်တကွ စစ်ထိုးခြင်း ဖြစ်သည်ရှိသော် ယုဇနာ နှစ်သိန်းလေးသောင်းအထုရှိသော ဤမြေကြီးသည် အဘယ့်ကြောင့် တုဏှိဘာဝေ ဆိတ်ဆိတ်ဖြစ်လေဘိသနည်း။

မာရ်နတ်မင်း····သင်သည် သင်၏စစ်သည်ရဲမက်တို့ဖြင့် စဉ်းတောင့် စဉ်းလဲသော သက်သေသက်ကန်တို့ကို ပြုဘိ၏၊ ဤမဟာပထဝီမြေကြီးသည်စိတ်မရှိ၊သင့်အားရင်း,ငါ့အားရင်း အမှုရည်တူ အတူအညီထားဘိ၏၊ဤမဟာပထဝီမြေကြီးသည် ငါ၏ဘက်တော်ကသက်သေ ဖြစ်လတ္တံ့” ဟူ၍ မိန့်ဆိုတော်မူ၏၊ထိုအခါ မာရ်နတ်က“အလောင်းတော်မြတ် မင်းသိဒ္ဓတ်··သင်သည် ဤပလ္လင်ကိုအလိုရှိ၍ အလှူပေးသော အဖြစ်ကို အဘယ်သူသိသနည်း၊ သိသူသက်သေကို သင်ပင်ပြလော့”ဟု ဆို၏၊ အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ရတနာ ဘုရားလျာလည်း “အချင်းမာရ်နတ်··ဤအရပ်၌ တစုံတယောက်သိသူ လူနတ် သက်သေ မရှိ၊ သို့သော်လည်း ဤပလ္လင်ကိုလိုသောကြောင့် အလှူပေးသော ငါ့အား ဝေဿန္တရာဘဝ အဖြစ် တဖြစ်တည်း၌ပင်လျှင် ရာပေါင်းခုနစ်လီတွင်မည်ကြည်ဖြူ အလှူကြီး အတန်းကြီး ပေးကမ်းလှူဒါန်းသော အခါ ဤတခဲနက်သော မဟာပထဝီမြေကြီးသည်ပင်လျှင် ငါ၏သက်သေ ဖြစ်တော့သည်”ဟူ၍ နှုတ်တော်ကမြွက်ပြီးလျှင် နီလှစွာသော တိမ်တိုက်မှ ထွက်သော လျှပ်စစ်နွယ်၏အရောင်နှင့်တူသော အသရေတော်ရှိသော လက်ရုံးတော်ကို သင်္ကန်းတော်မှထုတ်၍ မြေသို့ရှေ့ရှု ဆန့်တန်းတော်မူလျက် လက်ညှိုးညွှန်တော်မူ၏။

မာရ်နတ်စစ်ရှုံး၍ထွက်ပြေးခြင်း

ထိုအခါ ယူဇနာ နှစ်သိန်းလေးသောင်း အထုရှိသော မဟာပထဝီမြေကြီးသည် အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့ ဝန်းဝန်းလည်လျက် သည်းစွာသော အသံဖြင့် တုန်လှုပ်၏၊ မြေကြီး၏ အသံဖြင့် ကောင်းကင်သည်လည်း မိုယ်းကြိုးထစ်သကဲ့သို့ပြင်းစွာမြည်ဟည်းခြင်းကို ဖြစ်စေ၏၊ သတ္တရဘန်တောင်စဉ်ခုနစ်ထပ် အစရှိသည်တို့သည်လည်း ပြင်းစွာသော အသံဖြင့် မြည်ကုန်၏၊ အလုံးစုံသော စကြဝဠာတိုက်အလုံးသည် မီးလောင်သော ဝါးတောကဲ့သို့ ဖျစ်ဖျစ်ဖျစ်ဖျစ် မြည်သောအသံကိုပြု၍ ပြင်းစွာသောမြည်ခြင်းဖြင့် မြည်၏၊ ပူလှစွာသောအိုးကင်း၌ ပစ်အပ်သောဆားကဲ့သို့ အလုံးစုံကောင်းကင်၌ မိုယ်းမရွာဘဲ, တိမ်တောင်မတက်ဘဲ နတ်စက်တို့သည်ပစ်ကုန်၏၊ ပြောင်ပြောင်တောက်သော မီးကျီးစုမိုယ်းရွာသကဲ့သို့ ပြိုးပြိုးပြက် အလျှံထွက်ကုန်လျက် မိုယ်းကြိုးစက်တို့သည် ကျကုန်၏၊ မြေကြီးနှင့် ကောင်းကင်နှစ်ပါးတို့၏ အကြား၌ ဖြစ်သော မာရ်နတ်သားသည် ကိုးကွယ်ရာ မရှိသည်ဖြစ်၍,ပုန်းအောင်းရာမရှိသည်ဖြစ်၍ ကြီးစွာသော ကြောက်ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ရောက်၏။

ယူဇနာ နှစ်သိန်းလေးသောင်း အထုရှိသော မဟာပထဝီမြေကြီးကို စောင့်သော နတ်သားသည် မာရ်နတ်ကို မြေခြားရာသို့ ငင်၍ချအံ့သကဲ့သို့ လက်ျာလက်တော်ရှေ့ရှုရာ၌ာန ညွှန်ပြတော်မူရာ အရပ်မှ မြေကို ထက်ပြန်မိုးခွဲလျက် ထွက်လတ်၍ အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ရတနာ ဘုရားလျာသည် ဤပလ္လင်ကိုလိုသောကြောင့် ဒါန,သီလ-အစရှိသော ပါရမီတို့ကို ဖြည့်သောအခါ၌ မြေနတ်သားကို တိုင်ကြား၍ သက်သေပြုသောကုသိုလ်အဘို့၏ ချသောရေစက်ကို ဦးခေါင်းဖြင့် ခံယူရသောကြောင့် ယခုထက်တိုင် ဆံပင်သည် မခြွေ မခြောက်သေးဟု မာရ်နတ်အား နှုတ်ကြက်၍ လက်ဝဲလက်ဖြင့် ဆံပင်ကိုကိုင်၍ လက်ျာလက်ဖြင့် လိမ်၍ညှစ်သော် ကျိတ်ကျိတ်မြည်သောအသံသည် မာရ်နတ်သားနားထဲသို့ဝင်သဖြင့် တံကျင်ဖြင့် နားတွင်းကို ထုတ်ချင်းလျှိုထိုးအံ့သည်မှတ်ထင်၍ ဂိရိမေခလာဆင်၌ စိုက်ထောင်သော အောင်လံအောင်တံခွန်ကိုလှဲ၍ လက်နက်တထောင်ကိုစွန့်၍ ဂိရိမေခလာဆင်

ကိုမျှမကြည့် မျက်နှာလှည့်မိရာအရပ်ကို ဦးစိုက်၍ နောက်ကလိုက်အံ့ သကဲ့သို့ ထင်လျက် ဝသဝတ္တီဘုံတိုင်အောင် ပြေးရလေ၏။

၆၅။ နတ်,ဗြဟ္မာ,နဂါး,ဂဠုန်တို့ ကြွေးကြော် ကြခြင်းအကြောင်း

ထိုအခါ ဝသဝတ္တီ လောကီပိုင်နင်း မာရ်နတ်မင်း၏ စစ်သည် အပေါင်းတို့သည် ကြီးလှစွာသောပြာပုံကို လေးမျက်နှာမှဆို၍ ဝေရမ္ဘလေတိုက်သဖြင့် လွင့်သကဲ့သို့ ဦးခေါင်း၌ဆင်သော တန်ဆာ,နား၌ဆင်သောတန်ဆာ,ကိုယ်၌ဝတ်သောအဝတ်တို့ကိုမှ မယူဆောင်နိုင် စွန့်ပစ်၍ တကြောင်းတည်းသော ခရီးကို နှစ်ယောက်ပြေးသော မည်သည် မရှိ၊ မိမိတို့မျက်နှာပြုမိရာ အရပ်ကိုသာလျှင် ရှေ့ရှု၍ မိမိတို့၏ နေရာ အရပ်သို့ချည်း ရောက်အောင် ပြေးကြလေကုန်၏၊ ဤသို့လျှင် ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည် နေမဝင်မီ **မာရ်နတ်စစ်** ကို အောင်တော်မူသည်ကို အစပြု၍ အလုံးစုံသော လောကကို အောင်ခြင်းသို့ ရောက်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မာရ်နတ်စစ်သည် လာသောကြောင့် ကြောက်သောအားဖြင့် ပြေးကြကုန်၍ စကြဝဠာတံတိုင်းမျက်နှာဝအနား၌ ရပ်လျက် နေကုန်သောနတ်အပေါင်းတို့သည် အဘယ်သူအောင်သနည်းဟု မျှော်၍ ကြည့်ကုန်သော် ဆိုအပ်ပြီးသော အခြင်းအရာဖြင့် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သော မာရ်နတ်စစ်သည်တို့ကိုမြင်ကုန်၍ "အလောင်းတော် မြတ် သိဒ္ဓတ်ရတနာ ဘုရားလျာအား အောင်ခြင်းသည်ဖြစ်ပြီ၊မာရ်နတ် သားအား ရှုံးခြင်းသည် ဖြစ်လေပြီ"ဟု တပြိုင်နက်တည်းဖြင့် သည်းစွာ သောအသံကို ပြုကုန်၍ "အောင်သူအားပူဇော်ခြင်းကို ပြုကုန်အံ့"ဟု နဂါးတို့သည် နဂါးတို့ကိုခေါ်ကုန်၍,ဂဠုန်တို့သည် ဂဠုန်တို့ကို ခေါ်ကုန် ၍,နတ်တို့သည် နတ်တို့ကိုခေါ်ကုန်၍, ဗြဟ္မာတို့သည် ဗြဟ္မာတို့ကိုခေါ် ကုန်၍, ပန်းနံ့သာ အစရှိသည်တို့ကို လက်စွဲကုန်လျက် ဗောဓိပလ္လင်၌ ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်၏ အထံတော်သို့ လာကုန်၏၊ ဤသို့လာ ကုန်ပြီးသော နဂါး,ဂဠုန်,နတ်,ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့တွင်—

၁။ နဂါးတို့သည် ဤသို့ကြွေးကြော်ကြကုန်၏၊ "ဘုန်းကြက်သရေနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ရတနာ ဘုရားလျှာအားအောင်ခြင်းသည် ဖြစ်ပြီ၊ ယုတ်မာသော အလိုရှိသောမာရ်နတ်အား ရှုံးခြင်းသည်ဖြစ်လေပြီ" ဟူ၍ ပြင်းစွာ နဂါးတို့ကြွေးကြော်လေ၏၊ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ ထိုနဂါးတို့သည် ဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ မင်္ဂလာအောင်ဆုကို ပေးဆက်ပူဇော်ကြကုန်၏။

၂။ "ဘုန်းကြက်သရေ အပေါင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံတော် မူသော အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ရတနာ ဘုရားလျှာအား အောင်ခြင်းမင်္ဂလာသည်ဖြစ်ပြီ၊ ယုတ်မာသော အလိုရှိသော မာရ်နတ်အား ရှုံးခြင်းသည်ဖြစ်ပြီ" ဟူ၍ ဂဠုန်တို့သည် ကြွေးကြော်ကုန်၏၊ ဂဠုန်အပေါင်းတို့သည် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား အောင်ဆုကိုပေးဆက်ကြကုန်၏။

၃။ "ဘုန်းကြက်သရေ အပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား အောင်ခြင်းသည် ဖြစ်လေပြီ၊ ယုတ်မာသောအလိုရှိသော မာရ်နတ်အား ရှုံးခြင်းသည် ဖြစ်လေပြီ" ဟူ၍ နတ်အပေါင်းတို့သည် ကြွေးကြော်ကုန်၏၊ နတ်အပေါင်းတို့သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား အောင်ဆုကို ပေးဆက်ကြကုန်၏။

၄။ "ဘုန်းကြက်သရေအပေါင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား အောင်ခြင်းသည် ဖြစ်လေပြီ၊ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်အား ရှုံးခြင်းသည် ဖြစ်လေပြီ" ဟူ၍ ဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့သည် ပြင်းစွာ ကြွေးကြော်ကုန်၏၊ ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့သည် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ ဗောဓိပင်ရင်းရွှေပလ္လင်၌ သည်းခံခြင်းနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်အား အောင်ဆုကိုပေးကုန်၏။

၅။ ထိုမှ ကြွင်းကုန်သော တသောင်းသော စကြဝဠာတိုက်တို့၌ နတ်အပေါင်းတို့သည် ပန်း, နံ့သာ, နံ့သာပျောင်း,အခိုးအထုံ အမှုံတို့ဖြင့် ပူဇော်ကုန်လျက် အထူးထူး အပြားပြားသော ချီးမွမ်းခြင်းတို့ကို ဆိုကုန်လျက် ရပ်ကုန်၏။

ဤသို့ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည် နေမဝင်မီ မာရ်နတ် စစ်သည်ကို ဖျက်ဆီး၍ သက်န်းတော်၏အထက်၌ ကျကုန်သော ဗောဓိ ရွက်ညွန့်ဖူးဝတ်မှုံတို့ဖြင့် နီလှစွာသော သဏ္ဍာန်ဖြင့် ပူဇော်သကဲ့သို့ ဗောဓိပင်ရင်း ခင်းကျင်းအပ်သော ရတနာရောင်ရှင် **အပရာဇိတပလ္လင်** ၌ ထက်ဝယ်ဘွဲ့ခွေ စံနေတော်မူလျက် တရားကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်တော် မူ၏၊ ထိုမာရ်နတ်ကို ရှုံးစေ၍ စံနေတော်မူသော အခါ၌ စကြဝဠာ တသောင်းလုံး၌ နေကုန်သော အလုံးစုံသော နတ်တို့သည် "ဘုရား လောင်းကိုယ်တော်မြတ်ကား အောင်မြင်ပြီ၊ မာရ်နတ်ကား ရှုံးလေပြီ၊ အောင်ခြင်းမင်္ဂလာကို တပေါင်းတည်း ပြုကုန်အံ့" ဟူ၍ တပြိုင်နက် တချက်တည်းဖြင့် ဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ စည်းဝေးလာကြကုန်၏။

၆၆။ နတ်,သိကြား,ဗြဟ္မာတို့ အထူးထူး ပူဇော်ကြခြင်းအကြောင်း

ထိုအခါ အချင်းယူဇနာ၁၀ါးဆယ်, လုံးဝန်းယူဇနာ တရာ့ငါးဆယ် ရှိသော ရောင်ခြည်တထောင်တို့ဖြင့် တင့်တယ်ဘွယ်ရာလှသော နေဝန်း သည် အကွပ်၌ကိုင်၍ နှစ်လိုက်သော ရွှေလှည်းဘီး စက်ဝန်းကဲ့သို့ ပျောက်လေ၏၊ အချင်းလေးဆယ့်ကိုးယူဇနာ, လုံးဝန်းတရာ့လေးဆယ့် ခုနစ်ယူဇနာရှိသော အေးငြိမ်းချမ်းမြ သာယာကြည်လင် လှသော ရောင်ခြည်တို့ဖြင့် ထွန်းပြောင်တောက်ဝင်း ထိန်ထိန်လင်းသော လမင်း သည် နို့ရည်သမုဒြာ၌ နှစ်၍ရှိသော ပတ္တမြားရထား လှည်းဘီးကို အကွပ်၌ကိုင်၍ ကောင်းကင်သို့တင်ကြွလိုက်ဘိသကဲ့သို့ အရှေ့အရပ်မှ တက်လတ်၍တည်၏၊ စကြဝဠာတိုက်၏အလယ်၌ ဘုရားလောင်း ကိုယ် တော်မြတ်၏ အဆင်းနှင့်တူသော ကိုယ်တော်ရောင်ဖြင့် ထိုဗောဓိ ဝန်းကျင်အရပ်ကို ရွှေရည်ဖြင့် သွန်းဘိသကဲ့သို့ ပြောင့်ပြောင် တောက်

ဝင်း ထွန်းလင်းထိန်ညီး မီးပုံကြီးတမျှ ပမာဏကဲ့သို့ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည် ဘွယ်ရာတင့်တယ် ကြည်ညိုဘွယ်ဖြင့် သပ္ပါယ်တော်မူလှလေ၏၊ ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် တောင်စကြဝဠာ တံတိုင်းနားမှ အတောင်တရာ့နှစ်ဆယ်ရှိသောခရုသင်းကို မှုတ်လေ၏။

[ထိုခရုသင်း၏ အသံသည်ကား တာဝတိံသာနတ်တို့ကို စည်းဝေး စိမ့်သောငှါ သုဓမ္မာဇရပ်၌ သိကြားမင်းနေ၍မှုတ်သောအသံသည် အချင်း ယူဇနာတသောင်း ရှိသော အလုံးစုံသော တာဝတိံသာနတ်ပြည်ကို နှံ့၍ ကြား၏၊ တကြိမ်မှုတ်သောအသံသည် လူတို့၏လဖြင့် မိုးလေးလပြည့်မှ စဲ၏။]

မဟာဗြဟ္မာမင်းသည်လည်း စကြဝဠာတံတိုင်းနား၌ ထားခဲ့သော အချင်းသုံးယူဇနာရှိသော ထီးဖြူကိုယူလာပြန်၍ အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ရတနာ ဘုရားလျာ၏ ဦးခေါင်းတော်အထက်၌ ဆောင်းမိုးလျက် တည်၏၊ တသောင်းသော စကြဝဠာတိုက်၌ နေကုန်သော သိကြားတို့ သည်လည်း ဝိဇယုတ္တရခရုသင်းကို မှုတ်၍ချည်း ဘုရားလောင်း ကိုယ် တော်မြတ်သို့ ချဉ်းကပ်လာကြကုန်၏၊ စကြဝဠာတသောင်း၌ ရှိသော မဟာဗြဟ္မာတို့သည်လည်း အချင်း သုံးယူဇနာရှိသော ထီးဖြူအတိ ချည်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကို ဆောင်းမိုးလျက် ရပ်လာ ကြကုန်၏၊ ယာမာနတ်ပြည်၌ သုယာမနတ်သားသည် သုံးဂါဝုတ် အတိုင်းအရှည်ရှိသောသားမြီးယပ်ကို ကိုင်၍ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော် မြတ်အား ယပ်လေခံ၍ရပ်လာ၏၊ ဤအရပ်၌ သုယာမ နတ်သားသာ မဟုတ်သေး၊ တသောင်းသော စကြဝဠာ၌နေသော သုယာမနတ်မင်း တို့သည်လည်း သုံးဂါဝုတ် အတိုင်းအရှည်ရှိသော သားမြီးယပ်ကို ကိုင်၍ချည်း ယပ်လေခံလာကုန်၏။

တုသိတာနတ်ပြည်၌ သန္တုသိတနတ်မင်းသည် သုံးဂါဝုတ် အတိုင်း အရှည်ရှိသောပတ္တမြားယပ်ဝန်းကို ကိုင်၍ ယပ်လေခံလျက်ရပ်၏၊ သန္တု သိတနတ်သားသည်သာ မဟုတ်သေး၊ တသောင်းသော စကြဝဠာ၌ နေကုန်သော သန္တုသိတ နတ်မင်းတို့သည်လည်း ပတ္တမြားယပ်ဝန်း ချည်းကိုင်၍ စကြဝဠာတိုက်ကို ပြည့်စေလျက် ယပ်လေခံသဖြင့် ရပ်လာ

ကုန်၏၊ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ပဉ္စသိခနတ်သားသည် သုံးဂါဝုတ် အတိုင်းအရှည်ရှိသော ဥသျှစ်မှည့်ကဲ့သို့ ဖြော့တော့သော အဆင်း ရှိသော စောင်းကိုယူခဲ့၍ များစွာကုန်သော နတ်စောင်းသမားတို့ဖြင့် ခြံရံ၍ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်၏အထံတော်၌ စောင်းတီးလျက် ရပ်လာကုန်၏၊ ဤစကြဝဠာ၌ ပဉ္စသိခ နတ်သားသာ မဟုတ်သေး၊ တသောင်းသော တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ရှိသော စောင်းသမား, ကချေသည်, နတ်သား, နတ်သမီးတို့သည် ဤစကြဝဠာ၌ချည်း စုဝေး ကုန်၍ အချို့သောနတ်တို့သည် ရတနာအတိပြီးသောတုရိဏ်တိုင်ပန်းကို အစဉ်အတိုင်းကိုင်လျက် ထက်ဝန်းကျင်မှခြံရံ၍ ရပ်ကုန်၏။

ထို့အတူ အချို့သောနတ်တို့သည် ရတနာအတိပြီးသော တံတိုင်း ကို အစဉ်အတိုင်းကိုင်၍, ထိုနတ်တို့၏ အခြားမဲ့၌ အချို့သော နတ် တို့သည် ကြို့ငှက်ပျောပင်ကို အစဉ်အတိုင်းကိုင်၍, အချို့သော နတ်တို့ သည် အလုံးစုံသော ရတနာအတိပြီးသော ဦးဆောက်ပန်းကို အစဉ် အတိုင်းကိုင်၍,အချို့သောနတ်တို့သည် သားမြီးယပ်ကို အစဉ်အတိုင်း ကိုင်၍, အချို့သောနတ်တို့သည် ငါးကြင်းပြွတ်အစုံသောပန်းကို အစဉ် အတိုင်းကိုင်၍, အချို့သောနတ်တို့သည် စလပ်ပန်းကို အစဉ်အတိုင်း ကိုင်၍, အချို့သော နတ်တို့သည် ဆွမ်းစမဲကို အစဉ်အတိုင်း ကိုင်၍, အချို့သောနတ်တို့သည် ရေပြည့်အိုးကို အစဉ်အတိုင်းကိုင်၍, အချို့ သော နတ်တို့သည် မှုတာအိုးကို အစဉ်အတိုင်းကိုင်၍, အချို့သော နတ်တို့သည် အခိုးအထုံ အမွှေးအကြိုင် လိမ်းကျံသော တပွတ်တံကို အစဉ်အတိုင်းကိုင်၍, အချို့သောနတ်တို့သည် ပတ္တမြားအရိုးတပ်သော ဆီမီးတိုင်ကို အစဉ်အတိုင်းကိုင်၍, အချို့သောနတ်တို့သည် ရွှေကြေးမုံ ကို အစဉ်အတိုင်းကိုင်၍, အချို့သောနတ်တို့သည် ငွေကြေးမုံကို အစဉ် အတိုင်း ကိုင်၍, အချို့သောနတ်တို့သည် ရတနာအတိပြီးသော ကြေးမုံ ကို အစဉ်အတိုင်းကိုင်၍, အချို့သောနတ်တို့သည် ပတ္တမြားဆီမီးပွင့် တို့ကို အစဉ်အတိုင်းကိုင်၍, အချို့သောနတ်တို့သည် တံခွန်ကုက္ကားကို အစဉ်အတိုင်းကိုင်၍, အချို့သော နတ်တို့သည် ပဒေသာပင်စဉ်ကို အစဉ်အတိုင်းကိုင်၍ စကြဝဠာတိုင်အောင် ဘုရားလောင်းကိုယ်တော် မြတ်ကိုခြံရံ၍ တည်ကုန်၏။

အလုံးစုံသော တသောင်းသော စကြဝဠာ၌ နေကုန်သော နတ်တို့သည် **သဘင်သည်၏အသွင်အပြင်**ကိုဆင်ယင်ယူငင်ကုန်၍ နတ်၏ ကခြင်း, သီခြင်းတို့ကို ဖြစ်စေကုန်၏၊ အချို့သောနတ်တို့သည် တီးမှုတ်ကုန်၏၊ အချို့သော နတ်တို့သည် တင့်တယ်စမ္ပယ်ကုန်၏၊ အချို့သော နတ်တို့သည် နတ်၌ဖြစ်သော ပန်းနံ့သာ အခိုးအထုံတို့ဖြင့် ပူဇော်ကုန်၏၊ အလုံးစုံသောကောင်းကင်ပြင်သည် သည်းထန်စွာရွာသွန်းသော မိုယ်းရေအယဉ်ဖြင့် အခြားမဲ့ပြည့်သကဲ့သို့ နတ်ပန်းအခိုးအထုံ အမှုံတို့ဖြင့် ပြည့်သည်ဖြစ်လေကုန်၏၊ ထိုအလုံးစုံသောနတ်တို့က "ဤသို့ ပူဇော်ခြင်းသည် ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်၏ အထံတော်၌ တရားတည်းဟူသော အမြိုက်ရေအေးကို တိုက်ကျွေးသုံးဆောင် ရကုန်လတ္တံ့၊ မျက်စိ၏ အရသာဖြစ်သော ယမိုက်ပြာဋိဟာကို မြင်ရကုန်လတ္တံ့" ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာခြင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ အသီးအသီး ချီးမြှောက်ပူဇော် လျှဒါန်းကြကုန်သတည်း။

[ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည် မဟာဗောဓိပင်သို့ ကပ်တော်မူသောအစ၌ "နာရာယန ဗိဿနိုးနတ်၏ အားနှင့်ပြည့်စုံတော်မူသော ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည် ဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ကပ်တော်မူလေ၏" ဟု ဆိုရာ၌ ဗိဿနိုးနတ်၏အား-ဟူသည်ကို ဤသို့သိအပ်၏၊ မဇ္ဈိမပုရိသ ယောကျ်ားတကျိပ်တို့၏အားကို ကာဠာဝက ဆင်နက်တစီးသည် ဆောင်နိုင်၏၊ ကာဠာဝက ဆင်နက် ဆယ်စီးတို့၏ အားကို ဂင်္ဂေယျဆင်တစီးသည် ဆောင်နိုင်၏၊ ဂင်္ဂေယျဆင် ဆယ်စီးတို့၏ အားကို ပဏ္ဍရဆင် တစီးသည် ဆောင်နိုင်၏၊ ပဏ္ဍရဆင် ဆယ်စီးတို့၏အားကို တမ္ဗဆင်တစီးသည်ဆောင်နိုင်၏၊ တမ္ဗဆင်ဆယ်စီးတို့၏အားကို ပိင်္ဂလဆင်တစီးသည် ဆောင်နိုင်၏၊ ပိင်္ဂလဆင်ဆယ်စီးတို့၏အားကို ဂန္ဓဆင်တစီးသည် ဆောင်နိုင်၏၊ ဂန္ဓဆင် ဆယ်စီးတို့၏ အားကို မင်္ဂလဆင်တစီးသည် ဆောင်နိုင်၏၊ မင်္ဂလဆင် ဆယ်စီးတို့၏ အားကို ဟေမဆင်တစီးသည် ဆောင်နိုင်၏၊ ဟေမဆင် ဆယ်စီးတို့၏ အားကို ဥပေါသထဆင်တစီးသည် ဆောင်နိုင်၏၊ ဥပေါသထ ဆင် ဆယ်စီးတို့၏အားကို ဆဒ္ဒန်ဆင် တစီးသည် ဆောင်နိုင်၏၊ ဆဒ္ဒန်ဆင် ဆယ်စီးတို့၏အားကို ဗိဿနိုးနတ်မင်းကြီး တယောက်သည် ဆောင်နိုင်၏၊ ပန္တိမဘာဝိကဖြစ်သော ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်တို့ အားတော်သည်လည်း ဗိဿနိုးနတ်မင်းကြီး၏အားနှင့်မျှသည်သာလျှင်တည်း၊ ပကတိ ဆင်နက်တို့၏ အရေအတွက်ဖြင့် ကုဋေတထောင်မျှသော ဆင်နက်တို့၏ အားကို ကိုယ်တော်မြတ်ဆောင်တော်မူနိုင်၏၊ ဆဒ္ဒန်ဆင်ဖြစ်မူကား ဆယ်

စီးအားကို ဆောင်တော်မူနိုင်၏၊ မဇ္ဈိမပုရိသယောက်ျားတို့ အရေအတွက် အားဖြင့်ကား ယောက်ျားပေါင်း ကုဋေတသောင်းတို့၏အားကို ဘုရား လောင်းကိုယ်တော်မြတ် ဆောင်နိုင်၏၊ ဤသည်လျှင် အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ်ရတနာ ဘုရားလျာ၏ ကာယဗလခွန်အားတော်တည်း။]

[ဤမျှသော စကားအစဥ်သည်ကား ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ် သည် ဗောဓိပင်ရင်း ရွှေပလ္လင်၌ စံနေတော်မူသောအခါ မာရ်နတ်၏ စစ်ရောက်လာသဖြင့် နေမဝင်မီ အောင်တော်မူ၍ စကြဝဠာတသောင်း၌ နတ်အပေါင်းတို့ ပူဇော်သက္ကာရပြုသည်ကို ဆိုသောစကားအစဥ်တည်း။]

၆၇။ ဘုရားလောင်းပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားကို ဆင်ခြင်ခြင်းအကြောင်း

ဤသို့လျှင် ဗောဓိပင်ရင်းရွှေပလ္လင်၌ စံနေတော်မူလျက် နေမဝင်မီ မာရ်စစ်သည်ကို အောင်တော်မူပြီး၍ စကြဝဠာတိုက်ကို ခြိမ်ရိမ်လျက်တည် သော ယူဇနာရှစ်သောင်းနှစ်ထောင် အစောက်မြင့်သော စကြဝဠာ တောင်တည်းဟူသော အကာန်ရံ ကွယ်ကာအပ်သည်ဖြစ်၍ ကြယ် အပေါင်း တည်းဟူသော ပတ္တမြားကျောက်ဖြင့် စီအပ်သော ကောင်း ကင်တည်းဟူသော ဗိတာန် မိုးကြက်အပ်သည်ဖြစ်၍ အလုံးစုံသော လူကို ထွန်းလင်းစေတတ်သော လမင်းတည်းဟူသော ဆီမီးထွန်းညှိ အပ်သည်ဖြစ်၍ မြတ်သောတရားကို ကြံဆင်ခြင်တော်မူ၏၊ အဘယ်သို့ ကြံဆင်ခြင်တော်မူသနည်းဟူမူကား—

၁။ "စင်စစ်အားဖြင့် ဤလောကသည် ငြိုငြင်ဆင်းရဲခြင်းသို့ရောက် ၏၊ ပဋိသန္ဓေတည်နေရ၏၊ အိုလည်း အိုရ၏၊ စုတေလည်း စုတေရ၏၊ တဖန်လည်း ပဋိသန္ဓေနေရ၏၊ ထိုသို့လျက်လည်း အိုခြင်း, သေခြင်းဟု ဆိုအပ်သော ဤဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်ကြောင်းကိုမသိနိုင်၊ အဘယ် အခါ၌ အိုခြင်း,သေခြင်းဟု ဆိုအပ်သော ဤဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက် ကြောင်းဖြစ်သော တရားသည် ငါ့အား ထင်ပါလတ္တံ့နည်း"ဟု ကြံ ဆင်ခြင်တော်မူ၏။

၂။ ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား ဤသို့သော အကြံသည်ဖြစ်၏၊ "အဘယ်သို့သော တရားသည် ထင်ရှားဖြစ်သည်

ရှိသော် အိုခြင်း,သေခြင်း သည် ဖြစ်သနည်း၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် အိုခြင်း,သေခြင်းသည်ဖြစ်သနည်း"၊ ဤသို့သော အကြံတော်သည်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်အား "ပဋိသန္ဓေနေခြင်း ဖြစ်သည်ရှိသော် ထိုအိုခြင်း,သေခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ အိုခြင်း, သေခြင်းသည် ပဋိသန္ဓေဟူသော အကြောင်းရှိ၏"၊ ဤသို့ ပညာဖြင့် ဆင်ခြင်၍ အသင့်အမှန်ကို နှလုံးသွင်းမိခြင်း,ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည် ဖြစ်၏။

၃။ ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်အား ဤသို့သော အကြံတော်သည် ဖြစ်၏၊ "အဘယ်အကြောင်းတရား ဖြစ်သည်ရှိသော် ဇာတိပဋိသန္ဓေနေခြင်း သည် ဖြစ်သနည်း၊ အဘယ် အကြောင်းကြောင့် ဇာတိပဋိသန္ဓေနေခြင်းသည် ဖြစ်သနည်း"၊ ဤသို့သော အကြံတော်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ၌ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား "ဘဝဖြစ်သည်ရှိသော် ဇာတိသည် ဖြစ်၏၊ ဘဝဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဇာတိဖြစ်၏"၊ ဤသို့ အသင့်အမှန်ကို ပညာဖြင့် ဆင်ခြင်တော်မူ၍ နှလုံးသွင်းမိခြင်း,ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည် ဖြစ်၏။

၄။ ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား ဤသို့သော အကြံတော်သည်ဖြစ်၏၊"အဘယ်အကြောင်းတရားဖြစ်သည်ရှိသော်ဘဝဖြစ်သနည်း၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ဘဝဖြစ်သနည်း"၊ ဤသို့သော အကြံတော်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုအခါဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား "ဥပါဒါန်တရားလေးပါး ဖြစ်သည်ရှိသော် ဘဝဖြစ်၏၊ ဥပါဒါန်တရားလေးပါး ဟူသော အကြောင်းအကြောင့် ဘဝသည်ဖြစ်၏"၊ ဤသို့ အသင့်အတင့် ဆင်ခြင်၍ နှလုံးသွင်းမိခြင်း,ပညာဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည်ဖြစ်၏။

၅။ ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား ဤသို့သော အကြံတော်သည်ဖြစ်၏၊ "အဘယ်တရားဖြစ်သည်ရှိသော် ဥပါဒါန်တရားလေးပါး ဖြစ်သနည်း၊ အဘယ်တရားဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဥပါဒါန်တရားလေးပါးဖြစ်သနည်း"ဤသို့သောအကြံတော်သည်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ၌ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား "အာရုံကို တပ်တက်သော တဏှာဖြစ်သည်ရှိသော် ဥပါဒါန်တရားဖြစ်၏၊ အာရုံ၌ တပ်ခြင်း

လက္ခဏာရှိသော တဏှာဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဥပါဒါန်တရား လေးပါးဖြစ်၏''၊ ဤသို့ အသင့်အမှန်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းမိခြင်း,ပညာဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည် ဖြစ်၏။

၆။ ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား ဤသို့သော အကြံတော်သည် ဖြစ်၏၊ ''အဘယ်တရား ဖြစ်သည်ရှိသော် **တဏှာ** ဖြစ်သနည်း၊ အဘယ်တရားဟူသော အကြောင်းကြောင့် တဏှာ ဖြစ်သနည်း''၊ ဤသို့သော အကြံတော်သည်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ မြတ်စွာ ဘုရားအလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား ''အာရုံကိုခံစားခြင်းလက္ခဏာ ရှိသော ဝေဒနာဖြစ်သည် ရှိသော် တဏှာဖြစ်၏၊ အာရုံကို ခံစားခြင်း လက္ခဏာရှိသော ဝေဒနာဟူသော အကြောင်းကြောင့်တဏှာဖြစ်၏''၊ ဤသို့အသင့်အမှန်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းတော်မူမိခြင်း,ပညာဖြင့် ထိုးထွင်း ၍ သိတော်မူခြင်းသည်ဖြစ်၏။

၇။ ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား ဤသို့သော အကြံတော်သည်ဖြစ်၏၊ ''အဘယ်အကြောင်းတရား ဖြစ်သည်ရှိသော် **ဝေဒနာ** ဖြစ်သနည်း၊ အဘယ်မည်သော အကြောင်းကြောင့် ဝေဒနာ ဖြစ်သနည်း''၊ ဤသို့သော အကြံတော်သည်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ၌ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား ''အာရုံကိုတွေ့ခြင်း လက္ခဏာရှိသော ဖဿတရားဖြစ်သည်ရှိသော် ဝေဒနာဖြစ်၏၊ အာရုံကိုတွေ့ခြင်းလက္ခဏာ ရှိသော ဖဿဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဝေဒနာဖြစ်၏''၊ ဤသို့ အသင့်အမှန်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းတော်မူခြင်း,ပညာဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူခြင်းသည်ဖြစ်၏။

၈။ ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား ဤသို့သော အကြံတော်သည် ဖြစ်၏၊ ''အဘယ် အကြောင်းတရား ဖြစ်သည်ရှိသော် **ဖဿ** ဖြစ်သနည်း၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ဖဿဖြစ်သနည်း''၊ ဤသို့သော အကြံတော်သည်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား ''စက္ခာယတန,သောတာယတန, ဃာနာယတန, ဇိဝှါယတန, ကာယာယတန,မနာယတန တည်းဟူသော သဠာယတန တရားဖြစ်သည်ရှိသော် ဖဿဖြစ်၏၊ အဇ္ဈတ္တိကာယတန ခြောက်ပါးဟူသော သဠာယတန ဟူသောအကြောင်းကြောင့် ဖဿဖြစ်၏''၊ ဤသို့ အသင့်

အမှန်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းမိခြင်း, ပညာဖြင့်ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူခြင်းသည်ဖြစ်၏။

၉။ ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား ဤသို့သော အကြံတော်သည်ဖြစ်၏၊ "အဘယ်အကြောင်းတရား ဖြစ်သည်ရှိသော် သဠာယတန ဖြစ်သနည်း၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် သဠာယတန ဖြစ်သနည်း"၊ ဤသို့သော အကြံတော်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားအလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား "နာမ်ရုပ်ဖြစ်သည်ရှိသော် သဠာယတနဖြစ်၏၊ နာမ်ရုပ်ဟူသော အကြောင်းကြောင့် သဠာယတန ဖြစ်၏"၊ ဤသို့အမှန်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းတော်မူခြင်း, ပညာဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူခြင်းသည်ဖြစ်၏။

၁၀။ ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်အား ဤသို့သော အကြံတော်သည်ဖြစ်၏၊ "အဘယ်အကြောင်းတရားဖြစ်သည်ရှိသော် နာမ်ရုပ် ဖြစ်သနည်း၊အဘယ်တရားဟူသော အကြောင်းကြောင့် နာမ်ရုပ်ဖြစ်သနည်း"၊ ဤသို့သော အကြံတော်သည်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ၌ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား "ပဋိသန္ဓေဝိညာဉ် ဖြစ်သည်ရှိသော် နာမ်ရုပ်ဖြစ်၏၊ ပဋိသန္ဓေဝိညာဉ်ဟူသော အကြောင်းကြောင့် နာမ်ရုပ်ဖြစ်၏"၊ ဤသို့အသင့်အမှန်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းတော်မူခြင်း, ပညာဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည်ဖြစ်၏။

၁၁။ ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်အားဤသို့သော အကြံတော်သည်ဖြစ်၏၊ "အဘယ်တရား ရှိသည်ရှိသော် ဝိညာဉ်ဖြစ်သနည်း၊ အဘယ်တရား ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဝိညာဉ် ဖြစ်သနည်း"၊ ဤသို့သောအကြံတော်သည်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ၌ဘုရားလောင်းအား "နာမ်,ရုပ် ရှိသည်ရှိသော် ဝိညာဉ်ဖြစ်၏၊ နာမ်,ရုပ်ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဝိညာဉ်ဖြစ်၏"၊ဤသို့အသင့်အမှန်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းမိခြင်း,ပညာဖြင့်ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည် ဖြစ်၏။

၁၂။ ထိုအခါ၌ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား ဤသို့သော အကြံတော်သည်ဖြစ်၏၊ "စင်စစ်သဖြင့်ဤဝိညာဉ်သည်တဖန်လည်၍ဖြစ်ပြန်၏၊ ဤဝိညာဉ်သည် နာမ်ရုပ်မှတပါးသို့မသွား၊ ဤသို့အပြန်အလည်ဖြစ်သဖြင့် ဤဝိညာဉ်သည် ဖြစ်လည်း ဖြစ်ရာ၏၊ အိုလည်း အိုရာ၏၊ သေ

လည်း သေရာ၏၊ စုတေလည်း စုတေရာ၏"၊ ဤသို့နှလုံးသွင်းတော်မူခြင်း,ဆင်ခြင်တော်မူခြင်းသည် ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌သာ ဆင်ခြင်တော် မူသတည်း။

ဤတရားအပေါင်းတို့တွင် တဏှာ,ဥပါဒါန်,ဘဝတို့ကို မြင်တော်မူသဖြင့် ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ ဝိညာဉ်၏အကြောင်းဖြစ်သော အတိတ်၌ဖြစ်သော သင်္ခါရတို့ကိုရင်း,သင်္ခါရတို့၏ အကြောင်းဖြစ်သော မောဟဟု ဆိုအပ်သော အဝိဇ္ဇာကိုရင်း မြင်တော်မူသဖြင့် အတိတ်နှင့်ပစ္စုပ္ပန်ကို ယှက်စပ်၍—

အဝိဇ္ဇာပစ္စယာ သင်္ခါရာ၊ သင်္ခါရပစ္စယာ ဝိညာဏံ၊ ဝိညာဏပစ္စယာ နာမရူပံ၊ နာမရူပပစ္စယာ သဠာယတနံ၊ သဠာယတနပစ္စယာ ဖဿော၊ ဖဿပစ္စယာ ဝေဒနာ၊ ဝေဒနာပစ္စယာ တဏှာ၊ တဏှာပစ္စယာ ဥပါဒါနံ၊ ဥပါဒါနပစ္စယာ ဘဝေါ၊ ဘဝပစ္စယာ ဇာတိ၊ ဇာတိပစ္စယာ ဇရာ မရဏ သောက ပရိဒေဝ ဒုက္ခ ဒေါမနဿုပါယာသာ သမ္ဘဝန္တိ။ ဧဝမေ တဿ ကေဝလဿ ဒုက္ခက္ခန္ဓဿ သမုဒယော ဟောတိ။

ဟူ၍ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို အနုလုံအားဖြင့် ဆင်ခြင်တွေးဆ နှလုံးသွင်း၍ သုံးသပ်တော်မူ၏၊ ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားအလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား ရှေး၌ သူတပါးတို့၏ အထံမှ မကြားဘူးကုန်သော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားတို့၌ ပညာတည်းဟူသော မျက်စိသည်ဖြစ်၏၊ အပြားအားဖြင့် သိခြင်းသည်ဖြစ်၏၊ ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည်ဖြစ်၏၊ ပညာတည်းဟူသောအလင်းသည် ထင်ရှားစွာဖြစ်လေ၏။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အနုလုံအနက်

အဝိဇ္ဇာပစ္စယာ၊ အဝိဇ္ဇာတည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ သင်္ခါရာ၊ သင်္ခါရတရားတို့သည်။ သမ္ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ သင်္ခါရပစ္စယာ၊ သင်္ခါရတည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ ဝိညာဏံ၊ ဝိညာဉ်သည်။ သမ္ဘဝတိ၊ဖြစ်၏။ ဝိညာဏပစ္စယာ၊ ဝိညာဉ်တည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ နာမရူပံ၊ နာမ်ရုပ်သည်။ သမ္ဘဝတိ၊ ဖြစ်၏။ နာမရူပပစ္စယာ၊ နာမ်ရုပ်တည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ သဠာယတနံ၊ သဠာယတနသည်။ သမ္ဘဝတိ၊ ဖြစ်၏။ သဠာယတနပစ္စယာ၊ သဠာယတနတည်း

ဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ ဖဿော၊ ဖဿသည်။ သမ္ဘဝတိ၊ ဖြစ်၏။ ဖဿပစ္စယာ၊ ဖဿတည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ ဝေဒနာ၊ ဝေဒနာသည်။ သမ္ဘဝတိ၊ ဖြစ်၏။ ဝေဒနာပစ္စယာ၊ ဝေဒနာတည်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ တဏှာ၊ တဏှာသည်။ သမ္ဘဝတိ၊ ဖြစ်၏။ တဏှာပစ္စယာ၊ တဏှာတည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ ဘဝေါ၊ ဘဝသည်။ သမ္ဘဝတိ၊ ဖြစ်၏။ ဘဝပစ္စယာ၊ ဘဝတည်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ ဇာတိ၊ အမိဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေရခြင်းသည်။ သမ္ဘဝတိ၊ဖြစ်၏။ ဇာတိပစ္စယာ၊ ဇာတိတည်း ဟူသော အကြောင်း ကြောင့်။ ဇရာ မရဏ သောက ပရိဒေဝ ဒုက္ခ ဒေါမနဿုပါယာသာ၊ အိုခြင်း, သေခြင်း, စိုးရိမ်ခြင်း, ငိုကြွေးမြည်တမ်းခြင်း, ဆင်းရဲခြင်း, နှလုံးမသာယာခြင်း, သက်ကြီးရှိုက်တငင် ပင်ပန်းခြင်းတို့သည်။ သမ္ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဧဝံ၊ဤသို့။ ကေဝလဿ၊ ချမ်းသာအစရှိသည်တို့နှင့် မရောထသော။ ဧတဿဒုက္ခက္ခန္ဓဿ၊ ထိုဆင်းရဲအစု၏။ သမုဒယော၊ ဖြစ်ခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

[ဤကား ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အနုလုံ၏အနက်တည်း။]

၆၈။ ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်တော်မူခြင်းအကြောင်း

ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိဉာဏ်ကိုရတော်မူခြင်း

ဤသို့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို အနုလုံအားဖြင့် ဆင်ခြင်တော်မူပြီးမှ သစ္စာလေးပါးကို သိခြင်းငှါ အလိုတော်ရှိသော ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား လုံ့လဝီရိယတရားကိုရှေ့ထားသဖြင့် အားထုတ်တော်မူအပ်သော ဥဿာဟတရားသည် မလျော့သည်ဖြစ်၍ ရှေ့ရှုထင်သော သတိရှိသည်ဖြစ်၏၊ သတိသမ္ပဇည၌ မတွေဝေခြင်းကြောင့် ငြိမ်းသောကိုယ်ရှိသည်,ပူပန်ခြင်းမရှိသည်ဖြစ်၏၊ ကောင်းစွာထားအပ်သော စိတ်သည် တည်ကြည်သည်ဖြစ်၏။

၁။ ထိုဘုရားအလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည် ကာမတို့၌ ဆိတ်၍သာလျှင် အကုသိုလ်တရားတို့မှဆိတ်၍သာလျှင် ဝိတက်,ဝိစာရနှင့်တကွဖြစ်သော ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော ပီတိသုခရှိသော ပဌမဈာန် သို့ကပ်၍ စံနေတော်မူ၏။

၂။ ဝိတက်, ဝိစာရတို့၏ ငြိမ်းခြင်းကြောင့် ကိုယ်တွင်းသန္တာန်၌ ကောင်းစွာကြည်ခြင်းရှိသော စိတ်၏ မြတ်သော တည်ကြည်သော အဖြစ်ရှိသော သမာဓိကြောင့် ဖြစ်သောပီတိ ရှိသော ဝိတက်, ဝိစာရမရှိသော **ဒုတိယဈာန်** သို့ကပ်၍ စံနေတော်မူ၏။

၃။ နှစ်သက်ခြင်းပီတိမှ ကင်းခြင်းကြောင့် လျစ်လျူရှုလျက် စံနေတော်မူ၏၊ သတိရှိသည်ဖြစ်၍ အဆင်အခြင်နှင့်ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ သုခကို နာမကာယ ခံစား၏၊ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ် အစရှိသော အရိယာ သူတော်ကောင်းတို့၏ လျစ်လျူရှုလျက် သတိရှိသည်ဖြစ်၍ ချမ်းမြေ့ သာယာစွာ စံနေရ၏ဟု အကြင်ဈာန်ကို ကြားကုန်၏၊ ထို **တတိယဈာန်** သို့ကပ်၍စံနေတော်မူ၏။

၄။ သုခကို ပယ်ခြင်းကြောင့်၎င်း, ဒုက္ခကိုပယ်ခြင်းကြောင့်၎င်း ရှေးဦးစွာကသာလျှင် သောမနဿ, ဒေါမနဿတို့၏ ချုပ်ကြခြင်းကြောင့် ဒုက္ခလည်းမဟုတ်, သုခလည်း မဟုတ်သော ဥပေက္ခာ ဝေဒနာနှင့်ယှဉ်သော သတိ၏ စင်ကြယ်ခြင်းရှိသော **စတုတ္ထဈာန်** သို့ ကပ်၍ စံနေတော်မူ၏။

ထိုဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်သည် ဤသို့ စတုက္ကနည်းအားဖြင့် ရူပါဝစရစတုတ္ထဈာန်သို့ကပ်၍ စံနေတော်မူသဖြင့် စိတ်သည် ကောင်းစွာတည်ကြည်သည်ရှိသော် စင်ကြယ်ဖြူစင်သော် ကိလေသာဟူသောမြူ မရှိသော် ကိလေသာ ကင်းပြီးသော် နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ဖြစ်သော် တန်ခိုးဘန်ဆင်းခြင်းငှါ ခံ့သည်ရှိသော် တည်ကြည်သည် ရှိသော် မတုန်မလှုပ်သောအဖြစ်သို့ရောက်သည်ရှိသော် ရှေး၌နေခဲ့ဘူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို အောက်မေ့တတ်သော ဉာဏ်ကို ရခြင်းငှါ စိတ်တော်ကို ညွတ်စေ၏၊ ထိုဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်သည် တပါးမက များသောအပြားရှိသော ရှေး၌နေခဲ့ဘူးသောခန္ဓာအစဉ်ကို အောက်မေ့တော်မူ၏၊ ဤသို့ အောက်မေ့အပ်သော ခန္ဓာသည် အဘယ်နည်း ဟူမူကား—တဖြစ်ကို၎င်း, နှစ်ဖြစ်ကို၎င်း, သုံးဖြစ်ကို၎င်း, လေးဖြစ်ကို၎င်း, ငါးဖြစ်ကို၎င်း, ဆယ်ဖြစ်တို့ကို၎င်း, အဖြစ်နှစ်ဆယ်တို့ကို၎င်း, အဖြစ်သုံးဆယ်တို့ကို၎င်း, အဖြစ်လေးဆယ်တို့ကို၎င်း, အဖြစ်ငါးဆယ်တို့ကို၎င်း, အဖြစ်တရာ

တို့ကိုငှင်း,အဖြစ်တထောင်တို့ကိုငှင်း, အဖြစ်တသိန်းတို့ကိုငှင်း, တပါးမကများကုန်သော သံဝဋ္ဋကပ်တို့ကိုငှင်း,များစွာကုန်သော ဝိဝဋ္ဋကပ်တို့ကိုငှင်း, များစွာကုန်သော သံဝဋ္ဋဝိဝဋ္ဋကပ်တို့ကိုငှင်း အောက်မေ့တော်မူ၏၊

ဤမည်သောဘဝ၌ ဤသို့အမည်ရှိ၏၊ ဤသို့အနွယ်ရှိ၏၊ ဤသို့အဆင်းရှိ၏၊ ဤသို့အစာအာဟာရရှိ၏၊ ဤသို့ဆင်းရဲချမ်းသာကို ခံစား၏၊ ဤသို့အသက်၏ အပိုင်းအခြားရှိ၏၊ ငါသည်ထိုကိုယ်၏အဖြစ်မှ စုတေ့သည်ရှိသော် ဤမည်သော ဘဝ၌ဖြစ်၏၊ ထိုဘဝ၌လည်း ဤသို့အမည်ရှိ၏၊ ဤသို့အနွယ်ရှိ၏၊ ဤသို့အဆင်းရှိ၏၊ ဤသို့အစာအာဟာရရှိ၏၊ ဤသို့ ဆင်းရဲချမ်းသာကို ခံစားရ၏၊ ဤသို့ အသက်အပိုင်းအခြားရှိ၏၊ ထိုတုသိတာနတ်ပြည်၌ သေတကေတုနတ်သားအဖြစ်မှ စုတေ့သော် ဤသိဒ္ဓတ်မင်းသားအဖြစ်သို့ရောက်တော်မူ၏၊ ဤသို့အခြင်းအရာနှင့်တကွဖြစ်သော တပါးမကများသော အပြားရှိသော ရှေး၌နေခဲ့ဘူးသော ခန္ဓာကို အစဉ်အတိုင်းအောက်မေ့တော်မူ၏၊ဤသို့ ရှေး၌နေခဲ့ဘူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို အောက်မေ့တတ် သိတတ်သော **ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိ ဉာဏ်** ကို ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော် မြတ်သည် ညဉ့်ဦးယံ၌ ရတော်မူ၏။

ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ကို ရတော်မူခြင်း

၁။ ဤပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိ ဉာဏ်ကို ရတော်မူပြီးသော ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်အား သန်းခေါင်ယံ၌ ဤသို့အကြံဖြစ်ပြန်တော်မူ၏၊ "အဘယ်အကြောင်းတရား မဖြစ်သည်ရှိသော် ဇရာမရဏ အိုခြင်း, သေခြင်းသည် မဖြစ်သနည်း၊ အဘယ်တရား၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဇရာမရဏသည်ချုပ်သနည်း"၊ ဤသို့သော အကြံတော်သည် ဖြစ်ပြန်၏၊ ထိုအခါ၌ ဘုရားလောင်းအား အသင့်အမှန်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းတော်မူခြင်း,ပညာတော်ဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ "ဇာတိမရှိသော် ဇရာမရဏသည်မဖြစ်၊ ဇာတိ၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဇရာမရဏသည် ချုပ်၏" ဤသို့ အသိဉာဏ် ဖြစ်တော်မူ၏၊

၂။ ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်အား ဤသို့ အကြံဖြစ်တော်မူ၏၊ "အဘယ်တရားမရှိသော် ဇာတိ မဖြစ်သနည်း၊ အဘယ်

တရား၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဇာတိချုပ် သနည်း"၊ ဤသို့ ကြံဆင်ခြင်တော်မူ၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်သည် အသင့်အမှန်အားဖြင့် နှလုံး သွင်းတော်မူခြင်း,ပညာတော်ဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ "စင်စစ်အားဖြင့်ကား ဘဝမဖြစ်သည်ရှိသော် ဇာတိမဖြစ်ရာ၊ ဘဝ၏ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဇာတိသည် ချုပ်၏"၊ ဤသို့ ပညာတော်ဖြင့် ထိုးထွင်းကြံဆသိတော်မူရ၏။

၃။ ထို့နောင်မှ "အဘယ်တရား မဖြစ်သည်ရှိသော် **ဘဝ** မဖြစ်သနည်း၊ အဘယ် တရား၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဘဝသည် ချုပ်သနည်း"၊ ဤသို့ ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်အား အကြံတော်သည်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်အား "ဥပါဒါန်တရားလေးပါး မဖြစ်သည်ရှိသော် ဘဝသည်မဖြစ်၊ ဥပါဒါန်တရားလေးပါး ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဘဝသည် ချုပ်ရာ၏"၊ ဤသို့ အသင့်အမှန်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းတော်မူမိခြင်း, ပညာတော်ဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူခြင်းသည် ဖြစ်၏။

၄။ ထို့နောင်မှ "အဘယ်တရား မဖြစ်သည်ရှိသော် **ဥပါဒါန်** မဖြစ်ရာသနည်း၊ အဘယ်တရား၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဥပါဒါန်သည် ချုပ်သနည်း"၊ ဤသို့ ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်အား အကြံတော်သည်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်အား "တဏှာမဖြစ်သည်ရှိသော် ဥပါဒါန်မဖြစ်ရာ၊ တဏှာ၏ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဥပါဒါန်သည်ချုပ်၏"၊ ဤသို့ အသင့်အမှန်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းတော်မူမိခြင်း, ပညာတော်ဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူခြင်းသည် ဖြစ်၏။

၅။ ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား "အဘယ်တရားဖြစ်သည်ရှိသော် **တဏှာ** မဖြစ်သနည်း၊ အဘယ်တရား၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် တဏှာချုပ်သနည်း"၊ ဤသို့ အကြံတော်သည်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား "ဝေဒနာ မဖြစ်သည် ရှိသော် တဏှာမဖြစ်ရာ၊ ဝေဒနာ၏ချုပ်ခြင်းကြောင့် တဏှာသည် ချုပ်ရာ၏"၊ ဤသို့ အသင့်အမှန်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းတော်မူမိခြင်း, ပညာတော်ဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူခြင်းသည်ဖြစ်၏။

၆။ ထို့နောင်မှ "အဘယ်တရားမဖြစ်သည်ရှိသော် ဝေဒနာမဖြစ်ရာသနည်း၊ အဘယ်တရား၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဝေဒနာ ချုပ်ရာသနည်း"၊ ဤသို့သော အကြံတော်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားအလောင်းကိုယ်တော်မြတ်အား "ဖဿ မဖြစ်သည်ရှိသော် ဝေဒနာမဖြစ်ရာ၊ ဖဿ၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဝေဒနာသည် ချုပ်၏"၊ ဤသို့ အသင့်အမှန်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းမိခြင်း,ပညာတော်ဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူခြင်းသည်ဖြစ်၏။

၇။ ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား "အဘယ်တရား မဖြစ်သည်ရှိသော် ဖဿ မဖြစ်ရာသနည်း၊ အဘယ်တရား၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဖဿချုပ်သနည်း"၊ဤသို့သောအကြံတော်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားအလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား "သဠာယတနမရှိသော် ဖဿမဖြစ်ရာ၊ သဠာယတန၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဖဿချုပ်၏"၊ ဤသို့ အသင့်အမှန်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းတော်မူမိခြင်း, ပညာတော်ဖြင့် ထိုးထွင်း၍သိတော်မူခြင်းသည်ဖြစ်၏။

၈။ ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား "အဘယ်တရား မဖြစ်သည်ရှိသော် သဠာယတန မဖြစ်ရာသနည်း၊ အဘယ်တရား၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် သဠာယတန ချုပ်သနည်း"၊ ဤသို့သော အကြံတော်သည်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါဘုရားအလောင်းကိုယ်တော်မြတ်အား "နာမ်ရုပ်မရှိသော် သဠာယတနမဖြစ်ရာ၊ နာမ်ရုပ်ချုပ်ခြင်းကြောင့် သဠာယတနသည် ချုပ်၏"၊ ဤသို့အသင့် အမှန်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းမိခြင်း,ပညာတော်ဖြင့် ထိုးထွင်း၍သိတော်မူခြင်းသည်ဖြစ်၏။

၉။ ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား "အဘယ်တရားမဖြစ်သည် ရှိသော် နာမ်ရုပ် မဖြစ်သနည်း၊ အဘယ်တရား၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် နာမ်ရုပ် ချုပ်သနည်း၊ ဤသို့သောအကြံတော်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုအခါမြတ်စွာဘုရားအလောင်းကိုယ်တော်မြတ်အား "ဝိညာဉ် မဖြစ်သည်ရှိသော် နာမ်ရုပ် မဖြစ်ရာ၊ ဝိညာဉ်၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် နာမ်ရုပ်ချုပ်၏"၊ ဤသို့အသင့်အမှန်အားဖြင့်နှလုံးသွင်းတော်မူမိခြင်း, ပညာတော်ဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူခြင်းသည် ဖြစ်၏။

၁၀။ ထို့နောင်မှ "ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား အဘယ်တရားမဖြစ်သည်ရှိသော် ဝိညာဉ်မဖြစ်သနည်း၊ အဘယ်တရား၏ ချုပ်

ခြင်းကြောင့် ဝိညာဉ်ချုပ်သနည်း” ဤသို့ ကြံတော်မူခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား “နာမ်ရုပ် မရှိသော် ဝိညာဉ်မဖြစ်ရာ၊ နာမ်ရုပ်၏ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဝိညာဉ်ချုပ်၏” ဤသို့ အသင့်အမှန်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းတော်မူမိခြင်း, ပညာတော်ဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ဤသို့ တွေးတောကြံဆ သုံးသပ်ဆင်ခြင်တော်မူ၏။

ဤတရားအပေါင်းတို့တွင် တဏှာ, ဥပါဒါန်, ဘဝတို့၏ ချုပ်ခြင်းကို မြင်တော်မူသော ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည် အတိတ်၌ ဖြစ်သော အဝိဇ္ဇာသင်္ခါရတို့၏ ချုပ်ခြင်းကိုလည်း မြင်တော်မူ၏၊ အကြင် “နာမရူပနိရောဓာ ဝိညာဏနိရောဓော”အစရှိသော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို ငါရပြီ၊ ဤ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားသည် သစ္စာလေးပါး တရားကို သိခြင်း၏အကြောင်းတည်း။

> အဝိဇ္ဇာယတွေဝ အသေသဝိရာဂနိရောဓာ သင်္ခါရနိရောဓော၊ သင်္ခါရနိရောဓာ ဝိညာဏနိရောဓော၊ ဝိညာဏနိရောဓာ နာမရူပနိရောဓော၊ နာမရူပနိရောဓာ သဠာယတနနိရောဓော၊ သဠာယတနနိရောဓာ ဖဿနိရောဓော၊ ဖဿနိရောဓာ ဝေဒနာနိရောဓော၊ ဝေဒနာနိရောဓာ တဏှာနိရောဓော၊ တဏှာနိရောဓာ ဥပါဒါနနိရောဓော၊ ဥပါဒါနနိရောဓာ ဘဝနိရောဓော၊ ဘဝနိရောဓာ ဇာတိနိရောဓော၊ ဇာတိနိရောဓာ ဇရာ မရဏ သောက ပရိဒေဝ ဒုက္ခ ဒေါမနဿုပါယာသာ နိရုဇ္ဈန္တိ၊ ဧဝမေတဿ ကေဝလဿဒုက္ခက္ခန္ဓဿ နိရောဓော ဟောတိ။

ဟူ၍ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားကို ပဋိလောမအားဖြင့် အတိတ်ပစ္စုပ္ပန်စပ်၍ အောက်မေ့ ရွတ်ဘတ်စီးဖြန်းသရဇ္ဈာယ် သုံးသပ်ဆင်ခြင်တော်မူ၏။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ပဋိလုံအနက်

တု-ကေဝန္တေန၊ စင်စစ်သဖြင့်။ အဝိဇ္ဇာယဧဝ၊ အဝိဇ္ဇာ၏သာလျှင်။ အသေသဝိရာဂ နိရောဓာ၊ အကြွင်းမဲ့ ကင်းသဖြင့် ချုပ်ခြင်းကြောင့်။

သင်္ခါရ နိရောဓော၊ လောကီကုသိုလ်, အကုသိုလ်စေတနာဟု ဆိုအပ်သော သင်္ခါရတရားတို့၏ ချုပ်ခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ သင်္ခါရ နိရောဓာ၊ သင်္ခါရတရားတို့၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့်။ ဝိညာဏ နိရောဓော၊ ပဋိသန္ဓေဝိညာဉ်၏ ချုပ်ခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဝိညာဏ နိရောဓာ၊ ဝိညာဉ်၏ချုပ်ခြင်းကြောင့်။ နာမရူပနိရောဓော၊ နာမ်ရုပ်တရားတို့၏ချုပ်ခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။နာမရူပနိရောဓာ၊ နာမ်ရုပ်တရားတို့၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့်။ သဠာယတန နိရောဓော၊ သဠာယတနတရားတို့၏ ချုပ်ခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ သဠာယတနနိရောဓာ၊ သဠာယတနတရားတို့၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့်။ ဖဿနိရောဓော၊ ဖဿ၏ချုပ်ခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဖဿနိရောဓာ၊ဖဿ၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့်။ ဝေဒနာနိရောဓော၊ ဝေဒနာ၏ချုပ်ခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဝေဒနာ နိရောဓာ၊ ဝေဒနာ၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့်။ တဏှာနိရောဓော၊ တဏှာ၏ချုပ်ခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တဏှာနိရောဓာ၊ တဏှာ၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့်။ ဥပါဒါနနိရောဓော၊ ဥပါဒါန် တရား တို့၏ ချုပ်ခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဥပါဒါနနိရောဓာ၊ ဥပါဒါန် တရားတို့၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့်။ ဘဝနိရောဓော၊ ဘဝ၏ ချုပ်ခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဘဝနိရောဓာ၊ ဘဝ၏ချုပ်ခြင်းကြောင့်။ ဇာတိနိရောဓော၊ ဇာတိ၏ ချုပ်ခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဇာတိနိရောဓာ၊ ဇာတိ၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့်။ ဇရာ မရဏ သောက ပရိဒေဝ ဒုက္ခ ဒေါမနဿုပါယာသာ၊ အိုခြင်း, သေခြင်း, စိုးရိမ်ခြင်း, ငိုကြွေးမြည်တမ်းခြင်း, ဆင်းရဲခြင်း, နှလုံးမသာယာခြင်း, သက်ကြီးရှိုက်တငင် ပင်ပန်းခြင်း တို့သည်။ နိရုဇ္ဈန္တိ၊ ချုပ်ကုန်၏။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ကေဝလဿ၊ ချမ်းသာအစရှိသည်နှင့် မရောထွေးသော။ ဧတဿ ဒုက္ခက္ခန္ဓဿ၊ ထိုဆင်းရဲအစု၏။ နိရောဓော၊ ချုပ်ခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

[ဤကား-ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ပဋိလုံ၏ အနက်တည်း။]

ဘုရားလောင်းကိုယ်တော်မြတ်အား "နိရောဓော နိရောဓော"ဟု ရှေး၌သူတပါးတို့၏အထံမှ မကြားဘူးကုန်သော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ပဋိလုံ တရားတို့၌ ပညာမျက်စိသည် ဖြစ်၏၊ အပြားအားဖြင့် သိခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ပညာဟူသော အလင်းသည်

ဖြစ်၏၊ ထို့နောင်မှ စတုက္ကနည်းအားဖြင့် ရူပါဝစရ ဈာန်လေးပါးသို့ ကပ်၍စံနေတော်မူ၏၊ ဤသို့ စတုတ္ထဈာန် သမာဓိဖြင့် စိတ်တည်ကြည် သည်ရှိသော် ထက်ဝန်းကျင် ဖြူစင်သည် ရှိသော် ကိလေသာဟူသော မြူမရှိသည်ရှိသော် ကိလေသာကင်းပြီးသည်ရှိသော် နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ဖြစ်သည်ရှိသော် တန်ခိုး ဘန်ဆင်းခြင်း၌ ခံ၍ တည်သည် ရှိသော် မတုန်မလှုပ်သောအဖြစ်သို့ ရောက်သည်ရှိသော် သတ္တဝါတို့၏ စုတိပဋိ သန္ဓေကို သိတတ်သော ဉာဏ်အလို့ငှါ စိတ်ကို ရှေးရှုညွှတ်စေ၏၊ ထို ဘုရားအလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည် အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော လူတို့၏ အမြင်ကို လွန်သော နတ်၌ ဖြစ်သော မျက်စိဖြင့် စုတေသော သတ္တဝါတို့ကို မြင်တော်မူ၏၊ ပဋိသန္ဓေနေသော သတ္တဝါတို့ကို မြင်တော် မူ၏၊ ယုတ်ကုန်သော သတ္တဝါ၊ မြတ်ကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို သိတော် မူ၏၊ အဆင်းလှကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို အပြားအားဖြင့် သိတော်မူ ၏၊ အဆင်းမလှကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို အပြားအားဖြင့် သိတော်မူ၏၊ ကောင်းသော အလားရှိကုန်သော သတ္တဝါ၊ မကောင်းသော အလားရှိ ကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို အပြားအားဖြင့် သိတော်မူ၏၊ ကံအားလျော် စွာလားသော သတ္တဝါတို့ကို အပြားအားဖြင့် သိတော်မူ၏။

"အချင်းတို့…ဤသတ္တဝါတို့သည် ကာယဒုစရိုက်သုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံ ကုန်၏၊ ဝစီဒုစရိုက်လေးပါးနှင့် ပြည့်စုံကုန်၏၊ မနောဒုစရိုက်သုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံကုန်၏၊ အရိယာသူတော်ကောင်းတို့ကို စွပ်စွဲကဲ့ရဲ့တတ်ကုန်၏၊ မှားသော အယူရှိကုန်၏၊ ယုတ်မာသော ပါဏာတိပါတ အစရှိသော အမှုကို စွဲလမ်းကုန်၏၊ ထိုသတ္တဝါတို့သည် ခန္ဓာကိုယ်ပျက်သည်မှ စုတိ စိတ်၏ အထက်၌ မကောင်းသော သူတို့၏လားရာဖြစ်သော အစုတ်စုတ် အပြတ်ပြတ် မတ်တတ် စောက်ထိုး မိုယ်းမျှော် တစောင်း သောင်း ပြောင်း လိမ်ရှုပ် အယုတ်တမာတို့၏ကျရာဖြစ်သောချမ်းသာကင်းသော ငရဲသို့ သာလျှင် ဖြစ်ရကုန်၏"။

"အချင်းတို့.. ဤသတ္တဝါတို့သည် ကာယသုစရိုက်သုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံ ကုန်၏၊ ဝစီသုစရိုက်လေးပါးနှင့် ပြည့်စုံကုန်၏၊ မနောသုစရိုက်သုံးပါး နှင့် ပြည့်စုံကုန်၏၊ ကောင်းသောအယူရှိကုန်၏၊ ကာယ သုစရိုက် အစ

ရှိသော ကောင်းသော အမှုကိုဆောက်တည်ကုန်၏၊ အရိယာ သူတော်ကောင်းတို့အား မစွပ်စွဲတတ်ကုန်၊ ထိုသတ္တဝါတို့သည် ခန္ဓာကိုယ်ပျက်သည်မှ စုတိစိတ်၏ အထက်၌ ကောင်းသောသူတို့၏ လားရာ ဖြစ်သော နတ်ပြည်သို့ လားရကုန်၏”။

ဤသို့လျှင် အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော လူတို့၏ အမြင်ကို လွန်သော နတ်မျက်စိဖြင့် စုတေသော သတ္တဝါတို့ကိုမြင်၏၊ ပဋိသန္ဓေ နေဆဲဖြစ်သော သတ္တဝါတို့ကို မြင်တော်မူ၏၊ ယုတ်ကုန်သော,မြတ်ကုန်သော, အဆင်းလှကုန်သော,အဆင်းမလှကုန်သော,ကောင်းသော အလားရှိကုန်သော,မကောင်းသောအလား ရှိကုန်သော,ကံအားလျော်စွာလားကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို အပြားအားဖြင့် သိတော်မူ၏၊ နှစ်ခုမြောက်သော ဤ **ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်တော်** သည် သန်းခေါင်ယံ၌ ဖြစ်တော်မူ၏၊ အဝိဇ္ဇာပျောက်ကင်း၍ အမိုက်မှောင်ရှင်းလွတ်ပြီးလျှင် ကြွင်းမဲ့ဉဿုံအလုံးစုံကို ကုန်စင်စွာ ရှေ့ဉာဏ် ကွန်ယက်၌ ပြက်ပြက် ကွင်းကွင်း တိလင်းသေချာ သိသာခြားနား ထင်ရှားလင်းခြင်း မြင်တော်မူခြင်း အဖြစ်သို့ရောက်တော်မူလေ၏။

အာသဝက္ခယဉာဏ်ကိုရတော်မူခြင်း

မိုးသောက်ယံ၌ ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည် ဥပါဒါန်တရားလေးပါးတို့၏ အာရုံဖြစ်သော ခန္ဓာငါးပါးတို့၌ အဖြစ်အပျက်ကို ရှုတော်မူ၏၊ ရုပ်သည် ဤသို့သဘောရှိ၏၊ ရုပ်၏ဖြစ်ခြင်းသည် ဤသို့တည်း၊ ရုပ်၏ချုပ်ခြင်းသည် ဤသို့တည်း၊ ဝေဒနာသည် ဤသို့သဘောရှိ၏၊ ဝေဒနာ၏ဖြစ်ခြင်းသည် ဤသို့တည်း၊ ဝေဒနာ၏ ချုပ်ခြင်းသည် ဤသို့တည်း၊ သညာသည် ဤသို့သဘောရှိ၏၊ သညာ၏ဖြစ်ခြင်းသည် ဤသို့တည်း၊ သညာ၏ချုပ်ခြင်းသည် ဤသို့တည်း၊ သင်္ခါရသည် ဤသို့သဘောရှိ၏၊ သင်္ခါရ၏ဖြစ်ခြင်းသည် ဤသို့တည်း၊ သင်္ခါရ၏ချုပ်ခြင်းသည် ဤသို့တည်း၊ ဝိညာဉ်သည် ဤသို့သဘောရှိ၏၊ ဝိညာဉ်၏ ဖြစ်ခြင်းသည် ဤသို့တည်း၊ ဝိညာဉ်၏ချုပ်ခြင်းသည် ဤသို့တည်း၊ ဤသို့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးတို့၌ အဖြစ်အပျက်ကိုရှု၍ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို အနုလုံ,

ပဋိလုံအားဖြင့် စီးဖြန်း ရွတ်ဘတ် သရဇ္ဈာယ် သုံးသပ်ဆင်ခြင်တော်မူ၏။

ထို့နောက် စတုက္ကနည်းအားဖြင့် ရူပါဝစရဈာန်လေးပါးသို့ကပ်၍ စံနေတော်မူ၏၊ ဤသို့ ရူပါဝစရဈာန်သမာဓိဖြင့် စိတ်သည်ကောင်းစွာ တည်ကြည်သည် ရှိသော် စင်ကြယ်သည် ရှိသော် ဖြူစင်သည်ရှိသော် ကိလေသာတည်းဟူသော မြူမရှိသည်ရှိသော် ကင်းပြီးသော ကိလေသာရှိသည် ရှိသော် နူးညံ့သိမ်မွေ့သည်ရှိသော် တန်ခိုးဘန်ဆင်းခြင်း၌ ခံ့သည်ရှိသော် တည်ကြည်သည်ရှိသော် မတုန်မလှုပ်သော အဖြစ်သို့ ရောက်သည်ရှိသော် ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည် အာသဝေါ တရားတို့ကို ကုန်စေတတ်သော ဉာဏ်အလို့ငှါ စိတ်ကိုရှေးရှုညွတ်စေ၏။

ထိုဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်သည် ဤလောကီစိတ် စေတသိက်, လောဘကြဉ်သော စေတသိက် ၅၀, ရုပ်အဋ္ဌဝီသ၊ ဤအလုံးစုံသည် ဒုက္ခသစ္စာမည်၏ ဟူ၍ ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူ၏၊ ဤလောဘသည်ကား ဒုက္ခ၏အကြောင်းဖြစ်သော သမုဒယသစ္စာမည်၏ဟု ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူ၏၊ ဤနိဗ္ဗာန်သည်ကား ဒုက္ခ၏ ချုပ်ရာဖြစ်သော နိရောဓသစ္စာမည်၏ ဟု သိတော်မူ၏၊ မဂ်လေးခု၌ယှဉ်သော သမ္မာဒိဋ္ဌိ, သမ္မာသင်္ကပ္ပ, သမ္မာဝါစာ, သမ္မာကမ္မန္တ, သမ္မာအာဇီဝ, သမ္မာဝါယာမ, သမ္မာသတိ, သမ္မာသမာဓိ—တည်းဟူသော မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးသည် ဒုက္ခ၏ချုပ်ရာနိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်ဖြစ်သော မဂ္ဂသစ္စာမည်၏ဟု ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူ၏၊ တရားကိုယ်အားဖြင့် လောဘ, ဒိဋ္ဌိ, အဝိဇ္ဇာ သုံးပါးသည် အာသဝေါမည်၏ဟု ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူ၏၊ လောဘသည် အာသဝေါလေးပါးတို့၏ ဖြစ်ကြောင်းဟူ၍ ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူ၏၊ နိဗ္ဗာန်သည်ကား အာသဝေါ လေးပါးတို့၏ ချုပ်ရာဟူ၍ သိတော်မူ၏၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးသည်ကား အာသဝေါလေးပါးတို့၏ ချုပ်ရာနိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်းဖြစ်သော အကျင့်ဟု သိတော်မူ၏။

ဤသို့ သိတော်မူသော, ဤသို့ မြင်တော်မူသော ဘုရားလောင်း ကိုယ်တော်မြတ်အား စိတ်သည် ကာမာသဝမှလွတ်၏ဟု အဟုတ်အမှန်ကို ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူ၏၊ ဘဝါသဝမှစိတ်သည် လွတ်၏၊ ဒိဋ္ဌာသဝမှ

စိတ်သည်လွတ်၏၊ အဝိဇ္ဇာသဝမှစိတ်သည် လွတ်၏၊ အာသဝေါ လေးပါးမှ လွတ်ပြီးသောအခါ၌ ငါသည် အာသဝေါ တရားလေးပါးတို့မှ လွတ်ပြီးသည်ဖြစ်၏ ဟု အသိဉာဏ် ဖြစ်တော်မူ၏၊ ငါ့အား ပဋိသန္ဓေနေခြင်းသည်ကုန်ပြီ၊ မဂ်တည်းဟူသော အကျင့်ကို ငါသည်သုံးအပ်ပြီ၊ ပြုအပ်သော မဂ်ကိစ္စကိုပြုအပ်ပြီ၊ တပါးသောမဂ်ကိစ္စကို ပြုဘွယ်အလို ငါ မရှိပြီဟူ၍ ထိုးထွင်း၍သိတော်မူ၏၊ ဤသို့လျှင်ဆိုအပ်ပြီးသော နည်းအားဖြင့် အာသဝေါတရားတို့၏ကုန်ခြင်းကို ပြုတတ်သော**အာသဝက္ခယ** ဉာဏ်ကို နေအရုဏ်တက်လှဆဲဆဲ မတက်မီရှေးအဘို့၌ ရတော်မူသဖြင့် သစ္စာလေးပါး မြိုက်တရားတို့ကို ကောင်းစွာ မဘောက်မပြန် မိမိအလိုလို သိတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၏။

အာသဝက္ခယဉာဏ်ကို ရတော်မူသည်နှင့်တပြိုင်နက် တချက်တည်း သဗ္ဗညုတဉာဏ်, မဟာဝဇိရဉာဏ်, ကရုဏာ သမာပတ္တိဉာဏ်, ဝိဇ္ဇာ ပဋိသမ္ဘိဒါဉာဏ်, ဝေသာရဇ္ဇဉာဏ်,ဆအသာဓာရဏဉာဏ်,အဘိညာဉ် ခြောက်ပါး, ဒသဗလဉာဏ်, နဝဂုဏ်ကိုးပါး, အစိန္တေယျလေးပါး, စုဒ္ဒသ ဗုဒ္ဓဉာဏ်, အဋ္ဌာရသ ဗုဒ္ဓဉာဏ်, စတ္တာလီသဉာဏ်, ပညာသုဒယဗ္ဗယ ဉာဏ်, တေသတ္တတိဉာဏ်, သတ္တသတ္တတိဉာဏ်, သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော လက္ခဏာတော်ကြီး,ရှစ်ဆယ်သောလက္ခဏာတော်ငယ်,ဓမ္မတာ အပြားသုံးဆယ်, ခြောက်သွယ်သော ရောင်ခြည်တော်၊ ဤသို့ အစရှိကုန်သော ဘုရားရှင်၏ ကျေးဇူးတော် ဂုဏ်တော်အပေါင်းတို့သည် အရုဏ်မတက်မီ ဘုရား အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသည်နှင့် တပြိုင်နက် တချက်တည်း ပြည့်စုံတော်မူလေ၏။

အရှင်ဂေါတမ သုံးလူ့အထွတ် သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဘိုးတော် အဥ္စနမင်းကြီးနှင့် အရှင်ဒေဝိလရသေ့တိုင်ပင်၍ ဖြိုထားအပ်သော ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၀၃-ခု ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ညဉ့် မိုးသောက်ယံ အရုဏ်မတက်မီ ဝိသာခါနက္ခတ်နှင့်ယှဉ်လျက် သမ္မာ သမ္ဗုဒ္ဓ သဗ္ဗညုတဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူလေ၏။

ထိုနောက် အနာဂါမိဖြစ်သော သဟမ္ပတိဗြဟ္မာမင်း တောင်းပန်သောကြောင့် မိဂဒါဝုန် ရဂုံသာမော သမင်တော၌ ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောတော်မူက တဆယ့်နှစ်ကုဋေ ဗိုလ်ခြေ သိန်းသောင်း အပေါင်းများစွာ လူရောနတ်ပါ ဗြဟ္မာနှင့်တကွ ကျွတ်တမ်းဝင်ကြရလေကုန်၏၊ လက်ျာရံကား—ပညာအရာ၌ တေဒဂ်ရတော်မူသော **ဥပတိဿ** မထေရ်တည်း၊ လက်ဝဲရံကား—တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်အရာ၌ တေဒဂ်ထားတော်မူသော **ကောလိတ** မထေရ်တည်း၊ အလုပ်အကျွေးကား—ရှင် **အာနန္ဒာ** မထေရ်တည်း၊ လက်ျာရံ ရဟန္တာမကား—**ဥပ္ပလဝဏ်** ထေရီမတည်း၊ လက်ဝဲရံကား—**ခေမာ**မည်သော ရဟန္တာမတည်း၊ ဥပါသကာ ဒါယကာယောကျ်ား အလုပ်အကျွေးကား—**စိတ္တ** နှင့် **ဟတ္ထာဠဝက** တို့သည် ဥက္ကဋ္ဌအကြီးအမှူးနှစ်ယောက်တို့တည်း၊ ဥပါသိကာ ဒါယိကာမ အလုပ်အကျွေးကား-**နန္ဒမာတာ,ဥတ္တရမာတာ** မည်သော သူကြွယ်မနှစ်ယောက်တို့သည် ဥက္ကဋ္ဌအမှူးအကြီးတို့တည်း၊ အရပ် ဉာဏ်တော်ကား- **တဆယ့်ရှစ်** တောင် မြင့်တော်မူ၏၊ အသက်အာယုတော်ကား-အနှစ် **ရှစ်ဆယ်** တိုင်တိုင် ရှည်တော်မူ၏၊ ကုသိနာရုံပြည် မလ္လာမင်းတို့၏ အင်ကြင်းဥယျာဉ်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံတော်မူ၏။

စွယ်တော်မြတ် **လေးဆူ** အပြင် **ရှစ်စရွတ်** မျှ ပမာဏ အတိုင်း အရှည်ရှိသော ဓာတ်တော်တို့ကိုကား ဒေါဏပုဏ္ဏားကဝေခြမ်းသဖြင့် အဇာတသတ်မင်းတစရွတ်, ဝေသာလီမင်းတစရွတ်, ကပိလဝတ်မင်း စသော ဆွေတော်ရှစ်သောင်း မျိုးတော်ပေါင်းတို့ တစရွတ်၊ အလ္လကပ္ပမင်း တစရွတ်,ရာမမင်း တစရွတ်, ဝေဋ္ဌဒီပမင်း တစရွတ်, ပါဝါမင်း တစရွတ်, ကုသိနာရုံမင်း တစရွတ်-အားဖြင့် ရှစ်ပြည်ထောင်သော မင်းတို့အား ရှစ်စရွတ်မျှသော ဓာတ်တော်တို့ကို ပျမ်းမျှကမ်းလှမ်းဝေခြမ်းပေးအပ်လိုက်ပြီးလျှင် လေးဆူသော စွယ်တော်မြတ်တို့ အနက်လက်ျာအထက် စွယ်တော်ကိုကား သိကြားမင်း, လက်ျာအောက်စွယ်တော်ကိုကား ပဏ္ဏသရနဂါးမင်း,အထက် လက်ဝဲစွယ်တော်ကိုကား ဂန္ဓာလရာဇ်မင်း,အောက်လက်ဝဲစွယ်တော်ကိုကားကလိင်္ဂရာဇ်မင်းတို့မှစ၍,လူမင်း,နတ်မင်းများ ဆည်းကပ်ရိုကျိုး ရှိခိုးကိုးကွယ်ပသပူဇော်ကြကုန်သည် အထင်အရှားတည်း၊ဒေါဏပုဏ္ဏားလည်း မြွက်ဟမိန့်ကြား

မြတ်စွာဘုရား၏ ဗျာဒိတ်တော်မြွက် အတိုင်း ပျမ်းမျှကမ်းလှမ်းဝေခြမ်း ပေးအပ်လိုက်ရပေသတည်း။

ခုနစ်သချေ်္ာတွင်း၌ပွင့်တော်မူကြကုန်သော ရှင်တော်ဘုရားများ, ကိုးသချေ်္ာတွင်း၌ပွင့်တော်မူကြကုန်သော ရှင်တော်ဘုရားများ, လေးသချေ်္ာနှင့် ကမ္ဘာတသိန်းထက်၌ ပွင့်တော်မူကြကုန် သော အဌဝီသံ-နှစ်ကျိပ် ရှစ်ဆူကုန်သော ရှင်တော် ဘုရားများ တို့ကို ဆိုသော အကြောင်းအဌုပ္ပတ် အရပ်ရပ်စကားများသည် ဤတွင် ပြီးပြီ။

၆၉။ ရင်ဲမာတကျိပ်တို့ကိုဆိုခြင်းအကြောင်း

၁။ မေဃင်္ကယျော ဥတ္တမော ရာမော၊
ပသေနော ကောသလော ဘိဘူ။
ဒီဃ သောနိစ စင်္ကီစ၊
သုဘော တောဒေယျ ဗြာဟ္မဏော။
၂။ နာဠဂိရိ ပါလိလေယျော၊
ဗောဓိသတ္တာ ဣမေ ဒသ။
အနုက္ကမေန သမ္ဗောဓိံ၊
ပါပုဏိဿန္တိ နာဂတေ။

၁။ ဥတ္တမော၊ မြတ်သော။ မေဃင်္ကယျောစ၊ မေတ္တေယျရှင်း။ ရာမောစ၊ ရာမမင်းရှင်း။ ပသေနော ကောသလောစ၊ ပသေနဒီ ကောသလမင်းရှင်း။ အဘိဘူစ၊ အဘိဘူနတ်ကြီးရှင်း။ ဒီဃသောနိစ၊ ဒီဃသောနိအမည်ရှိသော ရာဟုအသုရိန်ရှင်း။စင်္ကီစ၊ စင်္ကီပုဏ္ဏားရှင်း။ သုဘောစ၊ သုဘလုလင်ရှင်း၊ တောဒေယျဗြာဟ္မဏောစ၊ တောဒေယျ ပုဏ္ဏားရှင်း။

၂။ နာဠဂိရိစ၊ နာဠဂိရိဆင်ရှင်း။ ပါလိလေယျောစ၊ ပလလဲ ဆင်မင်းရှင်း။ ဣမေ ဒသ ဗောဓိသတ္တာ၊ ဤတကျိပ်သော ဘုရား အလောင်းတို့သည်။ အနုက္ကမေန၊ အစဉ်အတိုင်း။ အနာဂတေ၊ နောင်

လာလတ္တံ့သောအခါ၌။ သမ္ဗောဓိ၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်သို့။ ပါပုဏိဿန္တိ၊ ရောက်ကုန်လတ္တံ့။

၇၀။ အရိမေတ္တေယျဘုရားရှင်၏အကြောင်း

ထိုအခါ အရိမေတ္တေယျ လောကထွတ်တင် လူတွင်ထင်ရှား ဘုရားတဆူ ပွင့်တော်မူလတ္တံ့သော အကြောင်းအဋ္ဌုပ္ပတ္တိကား—ဌာနစံပျော် နေပြည်တော်မှာ **ကေတုမတီ** တွင်မည်သမိုင်း တိုင်းကြီးသာစွ ရွှေပြည်မတည်း၊ မွေးဘရွှေလျော် ခမည်းတော်ကား **သုဗြဟ္မ** ဟု နာမသညာ မင်းဆရာခေါ် ပုဏ္ဏားတော်တည်း၊ မိမင်းသော်မော် မြတ်မယ်တော်ကား **ဗြဟ္မဝတီ** မည်တော်သာစွ ပုဏ္ဏေးမတည်း။

ဣသိပတနမိဂဒါဝုန် သမင်ပေါသည့်တောရဂုံ၌ အရိမေတ္တေယျ အလောင်းတော်ဖြစ်သော **အဇိတ** လုလင်ကို ဘွားမြင်လေက သင်္ခစကြဝတေးမင်း ကောက်တော်မူလျက် သားပြု၍ မွေးမြူတော်မူသဖြင့် အရွယ်သို့ ရောက်လတ်သော် **စန္ဒမုခီ**မင်းသမီးနှင့် နှစ်ပါးစုံဘက် နှစ်သက်ကြည်ရှင် မင်းပွဲယင်က **ဗြဟ္မဝဍ္ဍန**သားတော်ကို မီးရှူး သန့်စင် ဘွားမြင်တော်မူပြီးလျှင် ဥယျာဉ်ကစား ထွက်တော်မူရာ နတ်များဘန်ဆင်း၍ပြသော နိမိတ်ကြီးလေးပါးကို မြင်က ညတွင်းခြင်း တောထွက်တော်မူ၍ ဒုက္ကရစရိယာ **ခြောက်ရက်**ကျင့်ပြီးမှ **စန္ဒမုခီ** မိဖုရား ကပ်လှူအပ်သော ယနာနို့ဆွမ်းကို ခံယူသုံးဆောင်တော် မူပြီးလျှင် နေ့အဘို့ နေ့သန့်တော်မူပြီးသော် ညချမ်းဆည်းဆာ အေးမြသောအခါမှ ဗောဓိချာကုံ**ဂေါပင်**သို့ ခိုဝင်ဆိုက်ရောက်တော်မူလေက အမြင့်ခြောက်ဆယ့်လေးတောင် အစောက်ရှိသော ရတနာရွှေပလ္လင် ပေါက်၍ ထက်ဝယ်ဘွဲ့ခွေ စံနေတော်မူမိက သစ္စာလေးပါး မြိုက်တရားကို ထွားထွားညက်ညက် ပယ်ဖျက်ခုတ်ထွင် အောင်မြင်တော်မူပြီးမှ ဣသိပတနမိဂဒါဝုန် ရဂုံသာရှင် ပန်းဥယျာဉ်၌ ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောတော်မူက လူရောနတ်ပါ များစွာထွေထွေ ကုဋေတသိန်း တွက်ကိန်းညီမျှ ကျွတ်ကုန်ကြ၏။

လက်ျာရံဖြစ်သော ရဟန္တာယောကျ်ားကား **အသောက** မထေရ်တည်း၊ လက်ဝဲရံကား **ဗြဟ္မဒေဝ** နာမသာယာ ရဟန္တာတည်း၊ အလုပ်

အကျွေးကား သီဟမထေရ် ဘွဲ့မည်သညာ ရဟန္တာတည်း၊ လက်ျာရံ ထေရီရဟန္တာမကား ပဒုမ တည်း၊ လက်ဝဲရံကား သုမန ဟု နာမည်ရှိ ထေရီရဟန္တာမတည်း၊ အရိမေတ္တေယျ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ အရပ် ညာဏ်တော်ကား—အတောင် ရှစ်ဆယ် ရှည်သွယ်မြင့်ဖြူး အထူးသပ္ပါယ် တော်မူလှ၏၊ အသက် အာယုတော်ကား ရှစ်သောင်း တိုင်တိုင် ရှည် တော်မူ၏၊ သာသနာတော်ကားအနှစ် သုံးသိန်း ထားတော်မူခဲ့လတ္တံ့ သတည်း။

၇၁။ လေးသင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာတသိန်းထက်၌ရှေးဘုရားတို့ထံ အလောင်းတော်ဗျာဒိတ်ခံခြင်း အကြောင်း

၁။ ထိုလေးသင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာတသိန်းထက်၌ ပွင့်တော်မူသမျှသော လောကမျက်ရှု သဗ္ဗညုရှင်တော်ဘုရားတို့အနက် တဏှင်္ကရာ ဘုရားရှင်သည် စရည်းပင် ၌ ပွင့်တော်မူသည်၊ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် မပြည့်စုံသောကြောင့် ငါတို့ထွတ်တင် ရှင်ဂေါတမ ဘုရား အလောင်းတော် ဗျာဒိတ်မခံရသေး။

၂။ မေဓင်္ကရာဘုရားရှင်သည် ပေါက်ပင် ၌ ပွင့်တော်မူသည်၊ငါတို့ ထွတ်တင် ရှင်ဂေါတမ ဘုရားအလောင်းတော် ဗျာဒိတ်မခံ ရသေး။

၃။ သရဏင်္ကရာ ဘုရားရှင်သည် သံသတ်ပင် ၌ ပွင့်တော်မူသည်၊ ငါတို့ထွတ်တင် ရှင်ဂေါတမ ဘုရားအလောင်းတော် ဗျာဒိတ် မခံရသေး။

၄။ ဒီပင်္ကရာဘုရားရှင်သည် ညောင်ကြတ်ပင် ၌ ပွင့်တော်မူသည်၊ ငါတို့ထွတ်တင် ရှင်ဂေါတမ ဘုရား အလောင်း တော်သည် သုမေဓာရသေ့ဖြစ်၍ကိုယ်ကိုတံတားခင်းလျက် ဗျာဒိတ်ခံသဖြင့် နိယတဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်းရလေသည်။

၅။ ကောဏ္ဍည ဘုရားရှင်သည် သာလကလျာဏီ တွင်မည်သိရ် ပင်ဗောဓိ၌ပွင့်တော်မူသည်၊ယင်းသည့်သစ်ပင်ကား အတောင် သုံးဆယ်မျှသော အမြစ်ဖြင့် မြေထဲ၌ တည်ပြီးမှ ပေါက်၍

နေ့ခြင်းကြီးသည်၊ ဘုရားရှင်များ ပွင့်တော်မူသော အခါ စကြဝတေးမင်းများ ဖြစ်တော်မူသောအခါတို့၌သာရှိသည်၊ ငါ တို့ထွက်တင် ရှင်ဂေါတမဘုရားအလောင်းတော်သည် ဝိဇိတာဝီ စကြာမင်းဖြစ်၍ အလှူကြီးပေးလျက် ဗျာဒိတ်ခံသဖြင့် နိယတ ဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်းရလေသတည်း။

၆။ မင်္ဂလာဘုရားရှင်သည် ကုံဂေါပင်၌ပွင့်တော်မူသည်၊ ငါတို့ထွက် တင် ရှင်ဂေါတမ ဘုရားအလောင်းတော်သည် သုရုစိ ပုဏ္ဏားဖြစ်၍ အလှူကြီးပေးသဖြင့် ဗျာဒိတ်ခံသောကြောင့် နိယတ ဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်းရလေသတည်း။

၇။ သုမနဘုရားရှင်သည် ကုံဂေါပင်၌ပွင့်တော်မူသည်၊ ငါတို့ထွက် တင် ရှင်ဂေါတမဘုရားအလောင်းတော်သည် အတုလနဂါးမင်း ဖြစ်၍ စည်, စောင်းငြင်းတို့ဖြင့် ပူဇော်လျက် အလှူကြီးပေး၍ ဗျာဒိတ်ခံသဖြင့် နိယတဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်းရလေ သတည်း။

၈။ ရေဝတဘုရားရှင်သည် ကုံဂေါပင်၌ ပွင့်တော်မူသည်၊ ငါတို့ ထွက်တင် ရှင်ဂေါတမ ဘုရားအလောင်းတော်သည်အတိဒေဝ ပုဏ္ဏားဖြစ်၍ ကိလေသာကို ချိုးဖဲ့ဖျက်ဆီး ပယ်စွန့်နိုင်ခြင်းကို ချီးမွမ်းထောမနာလျက် ကိုယ်ရုံဖြင့် ပူဇော်၍ ဗျာဒိတ်ခံသဖြင့် နိယတဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်းရလေသတည်း။

၉။ သောဘိတ ဘုရားရှင်သည် ကံ့ဂေါပင်၌ ပွင့်တော်မူသည်၊ ငါတို့ထွက်တင် ရှင်ဂေါတမ ဘုရားအလောင်းတော်သည် သုဇာတပုဏ္ဏားဖြစ်၍ အလှူပေးလျက် ဗျာဒိတ်ခံသဖြင့် နိယတ ဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်းရလေသတည်း။

၁၀။ အနောမဒဿီဘုရားရှင်သည် ဇောက်ကြို့ပင်၌ ပွင့်တော်မူသည်၊ ငါတို့ထွက်တင် ရှင်ဂေါတမ ဘုရားအလောင်းတော်သည် ဘီလူးစစ်သူကြီးဖြစ်၍ အလှူပေးလျက် ဗျာဒိတ်ခံသဖြင့် နိယတ ဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်းရလေသတည်း။

၁၁။ ပဒုမဘုရားရှင်သည် ကြောင်လျှာပင်၌ ပွင့်တော်မူသည်၊ ငါတို့ ထွက်တင် ရှင်ဂေါတမ ဘုရားအလောင်းတော်သည် ခြင်္သေ့မင်း

ဖြစ်၍ ဓမ္မသဘာယ ပလ္လင်တော်နား၌ ခစားလျက် ဗျာဒိတ် ခံသဖြင့် နိယတဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်းရလေသတည်း။

၁၂။ နာရဒဘုရားရှင်သည် ကြောင်လျှာပင်၌ ပွင့်တော်မူသည်၊ ငါတို့ထွတ်တင် ရှင်ဂေါတမ ဘုရားအလောင်းတော်သည် ရသေ့ဖြစ်၍ သရက္ခန် နှံ့သာဖြင့် ပူဇော်လျက် ဗျာဒိတ်ခံသောကြောင့် နိယတဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်းရလေသတည်း။

၁၃။ ပဒုမုတ္တရ ဘုရားရှင်သည် အင်ကြင်းပင်၌ ပွင့်တော်မူသည်၊ ငါတို့ထွတ်တင် ရှင်ဂေါတမ ဘုရားအလောင်း တော်သည် ဇဋိလမင်းဖြစ်၍ သင်္ကန်းလှူလျက် ဗျာဒိတ် ခံသောကြောင့် နိယတ ဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်းရလေသတည်း။

၁၄။ သုမေဓဘုရားရှင်သည် ထိမ်ပင်၌ ပွင့်တော်မူသည်၊ ငါတို့ထွတ်တင် ရှင်ဂေါတမ ဘုရားအလောင်းတော်သည် ဥတ္တရ ပုဏ္ဏားလုလင်ဖြစ်၍ ရဟန်းပြုလျက် ဗျာဒိတ်ခံသဖြင့် နိယတ ဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်းရလေသတည်း။

၁၅။ သုဇာတ ဘုရားရှင်သည် ကြခတ်ဝါးပင်ရင်း၌ ပွင့်တော်မူသည်၊ ငါတို့ထွတ်တင် ရှင်ဂေါတမ ဘုရားအလောင်းတော်သည် စကြာမင်းဖြစ်၍ ရတနာခုနစ်ပါးတို့နှင့်တကွ လေးကျွန်းလုံးကို စွန့်လှူလျက် ဗျာဒိတ်ခံသဖြင့် နိယတဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်း ရလေသတည်း။

၁၆။ ပိယဒဿီဘုရားရှင်သည် ရေခံတက်ပင်၌ ပွင့်တော်မူသည်၊. ငါတို့ထွတ်တင် ရှင်ဂေါတမ ဘုရားအလောင်းတော်သည် ကဿပ ပုဏ္ဏားဖြစ်၍ သံဃာအာရာမ်လှူလျက် ဗျာဒိတ်ခံသဖြင့် နိယတ ဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်းရလေသတည်း။

၁၇။ အတ္ထဒဿီဘုရားရှင်သည် ကောပင်၌ ပွင့်တော်မူသည်၊ ငါတို့ ဘုရား အလောင်းတော်သည် သုသိမ အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏား သူဌေးဖြစ်၍ ထင်ရှားပန်းဖြင့် ပူဇော်လျက် ဗျာဒိတ်ခံသဖြင့် နိယတဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်းရလေသတည်း။

၁၈။ ဓမ္မဒဿီ ဘုရားရှင်သည် **သံသတ်ပင်**၌ ပွင့်တော်မူသည်၊ ငါတို့ ထွတ်တင် ရှင်ဂေါတမ ဘုရားအလောင်းတော်သည် **သိကြားမင်း** ဖြစ်၍ ပန်းနံ့သာ,စည်, စောင်း ငြင်း တို့ဖြင့် ပူဇော်လျက် ဗျာ ဒိတ်ခံသဖြင့် နိယတဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်းရလေသတည်း။

၁၉။ သိဒ္ဓတ္ထ ဘုရားရှင်သည် **မဟာလှေကားပင်**၌ ပွင့်တော်မူသည်၊ ငါတို့ထွတ်တင် ရှင်ဂေါတမ ဘုရားအလောင်းတော်သည် **မင်္ဂလ** ရသေ့ဖြစ်၍ ဇမ္ဗူသပြေသီးဖြင့် ပူဇော်လျက် ဗျာဒိတ်ခံသဖြင့် နိယတဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်းရလေသတည်း။

၂၀။ တိဿဘုရားရှင်သည် **ဝိဓောက်ပင်**၌ ပွင့်တော်မူသည်၊ ငါတို့ ထွတ်တင် ရှင်ဂေါတမဘုရားအလောင်းတော်သည် **သုဇာတမင်း** ဖြစ်၍ ရသေ့ပြုပြီးလျှင် နတ်၌ဖြစ်သော ထင်ရှားပန်း, ကက္ကရူ ပန်း,ကြာပဒုမာပန်း,ပင်လယ်ကသစ်ပန်းတို့ဖြင့် ပူဇော်ပြီးလျှင် ဗျာဒိတ်ခံသဖြင့် နိယတဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်းရလေ သတည်း။

၂၁။ ဖုဿဘုရားရှင်သည် **ကြက်ဆူပင်**၌ ပွင့်တော်မူသည်၊ ငါတို့ထွတ် တင် ရှင်ဂေါတမ ဘုရားအလောင်းတော်သည် **ဝိဇိတာဝီ**မင်းဖြစ် ၍ ရဟန်းပြုလျက် ဗျာဒိတ်ခံသဖြင့် နိယတဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင် မြန်းရလေသတည်း။

၂၂။ ဝိပဿီဘုရားရှင်သည် **သခွတ်ပင်**၌ ပွင့်တော်မူသည်၊ ငါတို့ ထွတ်တင် ရှင်ဂေါတမ ဘုရားအလောင်းတော်သည် **အတုလ**နဂါး မင်းဖြစ်၍ ရတနာအင်းပျဉ်လှူလျက် ဗျာဒိတ်ခံသဖြင့် နိယတ ဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်းရလေသတည်း။

၂၃။ သိခီဘုရားရှင်သည် **ပုဏ္ဍရိက်ပင်**၌ ပွင့်တော်မူသည်၊ ငါတို့ထွတ် တင် ရှင်ဂေါတမဘုရား အလောင်းတော်သည် **အရိန္ဒမ** မင်းဖြစ် ၍ ဆင်ရတနာကိုလှူလျက် ဗျာဒိတ်ခံသဖြင့် နိယတဗျာဒိတ် ပန်းကို ဆင်မြန်းရလေသတည်း။

၂၄။ ဝေဿဘူဘုရားရှင်သည် **အင်ကြင်းပင်** ၌ ပွင့်တော်မူသည်၊ငါတို့ ထွတ်တင် ရှင်ဂေါတမ ဘုရားအလောင်းတော်သည် **သုဒဿန**

မင်းဖြစ်၍ သက်နီးလှူလျက် ဗျာဒိတ်ခံသဖြင့် နိယတဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်းရလေသတည်း။

၂၅။ ကကုသန်ဘုရားရှင်သည် **ဇုဏ္ဏပင်**၌ပွင့်တော်မူသည်၊ ငါတို့ထွက်တင် ရှင်ဂေါတမဘုရားအလောင်းတော်သည် **ခေမ** မင်း ဖြစ်၍ ဆေးမျိုးလှူလျက် ဗျာဒိတ်ခံသဖြင့် နိယတဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်းရလေသတည်း။

၂၆။ ကောဏာဂုံဘုရားရှင်သည် **ရေသဖန်းပင်** ၌ ပွင့်တော်မူသည်၊ ငါတို့ထွက်တင် ရှင်ဂေါတမဘုရားအလောင်းတော်သည် **ပဗ္ဗတ** မင်းဖြစ်၍ ရဟန်းပြုလျက် ဗျာဒိတ်ခံသဖြင့် နိယတ ဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်းရလေသတည်း။

၂၇။ ကဿပဘုရားရှင်သည် **ပညောင်ပင်** ၌ ပွင့်တော်မူသည်၊ ငါတို့ထွက်တင် ရှင်ဂေါတမ ဘုရားအလောင်းတော်သည်၊ **ဇောတိပါလ** ပုဏ္ဏားဖြစ်၍ ရဟန်းပြုလျက် ဗျာဒိတ်ခံသဖြင့် နိယတ ဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်းရလေသတည်း။

၂၈။ ငါတို့သုံးလူ့ထွက်တင် အရှင်ဂေါတမဘုရားသည် **ညောင်ဗုဒ္ဓဟောပင်** ၌ ပွင့်တော်မူသည်၊ အရိမေတ္တေယျ ဘုရားအလောင်းတော် **အဇိတ** ရဟန်းကို ဗျာဒိတ်ပေးတော်မူသဖြင့် နိယတ ဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်းရလေသတည်း။

၇၂။ နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူဘုရားရှင်တို့အကြောင်း

၁။ တဏှင်္ကရော မဟာဝီရော၊ မေဓင်္ကရော မဟာယသော။
သရဏင်္ကရော လောကဟိတော၊ ဒီပင်္ကရော ဇုတိန္ဓရော။

၂။ ကောဏ္ဍညော ဇနပါမောက္ခော၊ မင်္ဂလော ပုရိသာသဘော။
သုမနော ပဏ္ဍိတောမိရော၊ ရေဝတော ဂုဏာဝမှနော။

၃။ သောဘိတော ဂုဏသမ္ပန္နော၊ အနောမဒဿီ နရုတ္တမော။
ပဒုမော လောကပဇ္ဇောတော၊ နာရဒေါ ဝရသာရဓိ။

၄။ ပဒုမုတ္တရော သတ္တသာရော၊ သုမေဓော အဂ္ဂပုဂ္ဂလော။
သုဇာတော သဗ္ဗလောကဂ္ဂေါ၊ ပိယဒဿီ နရာသဘော။

၅။ အတ္ထဒဿီ ကာရုဏိကော၊ ဓမ္မဒဿီ တမောနုဒေါ။
သိဒ္ဓတ္ထော အသမော လောကေ၊ တိဿော စ ဝရတံ ဝရော။

၆။ ဖုဿော ဝရဒဒေါ သတ္ထာ၊ ဝိပဿီ စ အနုပမော။
သိခီ သဗ္ဗဟိတော သတ္ထာ၊ ဝေဿဘူ သုခဒါယကော။

၇။ ကကုသန္ဓော သတ္ထဝါဟော၊ ကောဏာဂမနော ရဏဉ္ဇဟော။
ကဿပေါ သိရိသမ္ပန္နော၊ ဂေါတမော သကျပုင်္ဂဝေါ။

၁။ တဏှင်္ကရာဘုရား,
၂။ မေဓင်္ကရာဘုရား,
၃။ သရဏင်္ကရာဘုရား,
၄။ ဒီပင်္ကရာဘုရား,
၅။ ကောဏ္ဍညဘုရား,
၆။ မင်္ဂလဘုရား,
၇။ သုမနဘုရား,
၈။ ရေဝတဘုရား,
၉။ သောဘိတဘုရား,
၁၀။ အနောမဒဿီဘုရား,
၁၁။ ပဒုမဘုရား,
၁၂။ နာရဒဘုရား,
၁၃။ ပဒုမုတ္တရဘုရား,
၁၄။ သုမေဓဘုရား,
၁၅။ သုဇာတဘုရား,
၁၆။ ပိယဒဿီဘုရား,
၁၇။ အတ္ထဒဿီဘုရား,
၁၈။ ဓမ္မဒဿီဘုရား,
၁၉။ သိဒ္ဓတ္ထဘုရား,
၂၀။ တိဿဘုရား,
၂၁။ ဖုဿဘုရား,
၂၂။ ဝိပဿီဘုရား,
၂၃။ သိခီဘုရား,
၂၄။ ဝေဿဘူဘုရား,
၂၅။ ကကုသန်ဘုရား,
၂၆။ ကောဏာဂုံဘုရား,
၂၇။ ကဿပဘုရား,
၂၈။ ဂေါတမ ဘုရား- ဟူသည် တည်း။

ဓာတ်တော်အပြားလေးပါးဟူသည်ကား—

၁။ ဘုရားဓာတ်တော်,
၂။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဓာတ်တော်,
၃။ ရဟန္တာဓာတ်တော်,
၄။ စကြဝတေးမင်းဓာတ်တော်,

ဤသည်လျှင် လေးပါးတည်း။

ဂေါတမဘုရား၏ဗျာဒိတ်ခံအဖြစ်တော်

ခြင်္သေ့တပါး၊ နဂါးနှစ်ဦး၊ ဘီလူးတခါ၊ ဗုန္ဒာတဖြစ်၊ လူဇာ့စ်ဆယ့်ကိုး၊ မင်းမျိုးဖြဟ္မသတ်၊ စက္ကဝတ်ဒွေး၊ သူဌေးကော၊ မာဏဝသုံး၊ နှလုံးသိမ်မွေ့၊ ရသေ့ပဉ္စ၊ သမဏ နေ၁၊ အရောရောဖြင့်၊ ရှင်စော မြတ်စွာ၊ တို့ဆရာလျှင်၊ ကမ္ဘာသိန်းနေ၊ သင်္ချေလေးထပ်၊ ဆယ့်နှစ်ကပ်တွင်၊ သဗ္ဗညုတ၊ ဗုဒ္ဓတံဆိပ်၊ ငါးမာရ်နှိပ်သား၊နှစ်ကျိပ်လေးပါး၊ ရှင်တော်များ၌၊ဝပ်တွားကျိုးနွံ၊ ဗျာဒိတ်ခံ၍၊ သယမ္ဘူစစ်၊ ကိုယ်တော်ဖြစ်သည်။ ။သုံးခေတ်မကိုင်ရှ် သျှောင်ပန်းတည်း။

ကမ္ဘာနှင့်ဘုရား

တဆူသာရ၊ဒွေးမဏ္ဍနှင့်၊ ဝရသုံးဖြာ၊ သာရမဏ္ဍ၊ လေးဗုဒ္ဓတည့်၊ ဘဒ္ဒမူကား၊ ငါးထွေပြားသား၊ ဘုရားနှင့်ကပ်၊ ပညပ်ငါးအင်၊ ကမ္ဘာတွင်၌၊ ဒီပင်,မင်္ဂလ၊ သုမနနှင့်၊ ရေဝတ,သောဘိ၊ အညီကေန်၊ သာရမဏ်တည့်၊ တဖန်ထိုမှ၊ ကောဏ္ဍည သမ္ဗုဒ်၊ ပဒုမုတ်က၊ သိဒ္ဓတ္ထ, ဝိပဿီ၊တွင်ညီသာရ၊အနောမ တခြား၊ ပဒုမ,နာရဒကား၊ဝရမည်သာ၊ သုမေဓာ,သုဇာတ၊ မြတ်တိဿနှင့်၊ ဖုဿဟူပြီ၊ သိခီ, ဝေဿဘူ၊ အတူမဏ္ဍ၊ကြွင်းထသုံး လူ့၊ ကကုသန္ဓ၊ ကောဏာဂမနနှင့်၊ ကဿပမြတ်စွာ၊ ပွင့်ရာဘဒ္ဒ၊ အကျဉ်းပြသည်။ ။ဗုဒ္ဓဘုရားငါးတန်တည်း။

[ဤသို့ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော အကြောင်းအဋ္ဌုပ္ပတ် အရပ်ရပ်စကား အစီအစဉ်များကို သောတတ္တကီမဟာနိဒါန်း,အဋ္ဌသာလိနီ,ဗုဒ္ဓဝင်အဋ္ဌကထာစသော ကျမ်းများမှာဆိုသည်။]

သတိပြုဘွယ်

၁။ ပိဋကတ်ပင်လယ်၊ နယကျယ်၊ အလွယ်တတ်ပြီမထင်နှင့်။

၂။ တနည်းတွေ့ရုံ၊ ကျမ်းမစုံ၊ အာဂုံတယ်၍ မတင်းနှင့်။

၃။ ကေစိသဘော၊ တကျမ်းဟော၊ အပြောတယ်၍ မပြင်းနှင့်။

၇၃။ သိဒ္ဓတ်မင်းသား၏ မိဖုရားငါးပါး သားတော်ငါးပါးတို့ အကြောင်း

ကဿပဟု၊ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၊ သုံးရွာသခင်၊ မြတ်ချစ်ရှင်၏၊ ဗုဒ္ဓင်မွေခံ၊ နာမံမည်မှတ်၊ သိဒ္ဓတ်မင်းအား၊ မြောက်သားငါးယောက်၊ ကြီးမြောက် ယသော်၊ ထိုရော်သုမိတ္တာ၊ ကဋ္ဌနနှင့်၊ မင်္ဂလဟူ၊ ဘွဲ့မူသာယာ၊ မလ္လိကာ မိဖုရား၊ စဉ်လိုက်ထားမှ၊ သားကားငါးယောက်၊ ကြီးမြောက်နန်းလျှာ၊ ရာဟုလာဟု၊ ရေးမှတ်ပြုရ၊ ထိုမှတဝ၊ သုမိတ္တလျှင်၊ မွေးမြင်သည်သား၊ အများခေါ်ကြ၊ သားပုတ္တလျှင်၊ အမည်တွင်မှ၊ကဋ္ဌနမိဖုရား၊ မွေးသည် သားကား၊ အများတွင်ခေါ်၊သားတော်ဥပရောဂ၊တွင်ပေစွဟု၊မင်္ဂလဟူ၊ သားတော်မူလည်း၊ ထိုတူမည်ရ၊သံဃဝရ၊ ထိုမှတပါး၊ မိဖုရားမလ္လိကာ၊ သားတော်မှာလည်း၊ မည်သာတွင်ဘိ၊ ဇာတိဝရ၊ ပေါင်းစုကလည်း၊ ပဋ္ဌပုတ္တာ၊ ဘွဲ့တော်ရ၏၊အရိယာငါး၊ ဖြစ်ကြောင်းများကို၊ နောက်သား သိမြင်၊ ဗုဒ္ဓဝင်မှ၊ အကျဉ်းပြ၏၊ ထိုမှတဖန်၊ အမှန်သိရ၊ ဒီဃနိကာယ်၊ အကျယ်ကျမ်းပြ၊ သိပါရ၏၊ လောကသခင်၊ လူတွင်လူမြတ်၊ သိဒ္ဓတ်မင်း သား၊ ဘုရားအနွယ်၊ကျဉ်းကျယ်ထုတ်ပြ၊လေးဝသောသူ၊ လေးမျိုးလူတို့၊ သိယူလိုငြား၊ မှတ်သားစိမ့်ငှါ၊ ပျို့ကဗျာနှင့်၊ လင်္ကာငြိမ့်ငြောင်း၊ ဉာဏ်ဖြင့်လောင်း၍၊ ထုံးဟောင်းသက်သေ၊ ကျမ်းကိုဖွေမှ၊ တွေ့ပါက လည်း၊ ခဏမကြာ၊ကဗျာစီကုံး၊ အကျဉ်းရုံး၍၊ နောင်ထုံးစဉ်လာ၊ မျိုးလေးဖြာတို့၊ သိသာခြားနား၊ မှတ်သားစရာ၊ကျမ်းလာအလို၊ လင်္ကာ ဆိုသည်။ ။မှတ်လိုသူတို့ သိကြောင်းတည်း။

၇၄။ နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူစေတီတော်များ အကြောင်း

မဟာကပ္ပေ၊ သန္ဓေ်လေးရပ်၊ ကပ်တသိန်းမျှ၊ ပွင့်ကုန်ကြသော၊ ဗုဒ္ဓ သရီ၊ စေတီတော်ဝယ်၊ သပ္ပါယ်တင့်ဆုံး၊ မြေမှုန့်လုံးမျှ၊ ကျုံးမကသည်၊ သုံးလူ့ဘလွှန်၊ ဘုရားမွန်တို့၊ ရည်ညွှန်မွေ့ဓာတ်၊ ကိန်းဝပ်စံပျော်၊ စေတီ တော်ဝယ်၊ ဉာဏ်တော်နိမ့်မြင့်၊ အချင့်အစောက်၊ မြင့်မောက်သရီ၊ ဒီပင်္ကရာ၊ ထွတ်ချာဘုန်းစည်၊ ရွှေစေတီမှာ၊ ခြောက်သာသုံးဆယ်၊

မြင့်ဖြူးသွယ်၏၊ တင့်တယ်ထွန်းပ၊ မင်္ဂလအကျော်၊ စေတီတော်မှာ၊ သချာတွက်မူ၊ ယူဇနာသုံးဆယ်၊ မြင့်သွယ်မောက်မောက်၊ မိုးတိမ်ရောက်၏၊ ထိုနောက်ရှင်စော၊ အနောမဒဿီ၊ စေတီတော်စောက်၊ မြင့်မောက်ဖြူးသွယ်၊နှစ်ဆယ့်ငါးယူဇနာ၊ သချာပမာဏ၊ သပ္ပါယ်လှ၏၊ ထိုမှလွတ်တု၊ ပဒုမုတ္တရ၊ နာမသညီ၊ စေတီမြင့်မောက်၊ ထွန်းတောက်ဖြူးသွယ်၊ တဆယ့်နှစ်ယူဇနာ၊ အာကာစွင့်စွင့်၊ မြင့်ထက်မြင့်၏၊ သုံးဆင့်အညီ၊ ပိယဒဿီ၊ ဓမ္မဒဿီ၊ တိဿ,သိဒ္ဓိ၊ သညီလေးဆူ၊ ဘုန်းလူထွန်းပေါ်၊ စေတီတော်ကား၊ တေဇော်ရေတူ၊ သုံးယူဇနာ၊ သချာဖြိုးတင့်၊ မိုဃ်းသို့မြင့်၏၊စွင့်စွင့်ငွါးငွါး၊ မိုဃ်းဖျားတိမ်ဝ၊သုမန,နာရဒ၊သိဒ္ဓတ္ထမူ၊ သုံးဆူအညီ၊ စေတီတော်စောက်၊ ဖြိုးမောက်ပုံ့မွှေး၊ လေးယူဇနာ၊ ညီညာသဖြင့်၊ မိုဃ်းတိမ်မြင့်၏၊ တိုးဆင့်ရှင်ကြည်၊ ဝိပဿီနှင့်၊မည်တော်ကောဏ္ဍည၊ ဗုဒ္ဓနှစ်ဆူ၊ ခုနစ်ယူဇနာ၊ သချာပမာဏ၊ မြင့်ကုန်ကြ၏၊ ကဿပရှင်ပင်၊ စေတီတွင်ကား၊ ပရန်မျှားချည့်၊ မရှုကြည့်ဘဲ၊ စီဘိ၍သာ၊ တယူဇနာ၊ မှန်စွာရွှေရုံ၊ ဉာဏ်တော်ပုံ၏၊ သုဇာတမြတ်၊ မွေ့ဓာတ်သရီ၊စေတီတော်မှာ၊ သုံးဂါဝုတ်ညီ့၊ထွတ်ချာလူ့ဘ၊ ကကုသန္ဓ၊ဝံသခြေရွှေ၊ စေတီတော်လည်း၊တဂါဝုတ်ညီးဖြင့်၊ဘုန်းမီးတောက်ပြောင်၊ လောင်အံ့ရွှေလျှော်၊ စေတီတော်သည်။ ။စောက်ဂါဝုတ်ညဏ် မြင့် မောက်ဖြူးတည်း။

၁၂၆၉-ခု၊ ဒုတိယ-ဝါဆို လပြည့်ကျော် ၉-ရက်နေ့တွင်
ဗုဒ္ဓ ဝင်ကျမ်းကြီး၏စကားပြေဝတ္ထုကား
ဤတွင်ရေးပြီး၏။

ဤတွင် ဗုဒ္ဓဝင်ဝတ္ထု
ပြီးပြီ။

ကမ္ဘာစသည်	၁။ ဒီပင်္ကရာ	၂။ ကောဏ္ဍည
၁။ ကမ္ဘာ	၄-သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာ ၁-သိန်းထက်	၃-သင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာ ၁-သိန်းထက်
၂။ ပြည်တော်	ရမ္မဝတီ	ရမ္မဝတီ
၃။ ခမည်းတော်	သုဒေဝ	သုနန္ဒ
၄။ မယ်တော်	သုမေဓာ	သုဇာတာ
၅။ ပြာသာဒ်သုံးဆောင်	ဟံသ, ကောဉ္စ, မယူရ	သုစိ, သုရုစိ, သုဘ
၆။ ကြင်ရာတော်	ပဒုမာ	ရုစိဒေဝိ
၇။ သားတော်	ဥသဘက္ခန္ဓ	ဝိဇိတသေန
၈။ စည်းစိမ်စံနှစ်	၁-သောင်း	၁-သောင်း
၉။ နိက္ခမယာဉ်	ဆင်ယာဉ်	ရထားယာဉ်
၁၀။ ဒုက္ကရစရိယာ	၁၀-လ	၁၀-လ
၁၁။ ဗောဓိပင်	ညောင်ကြွတ်	*နှပဲပင်
၁၂။ လက်ျာရံထေရ်	သုမင်္ဂလ	ဘဒ္ဒ
၁၃။ လက်ဝဲရံထေရ်	တိဿ	သုဘဒ္ဒ
၁၄။ အလုပ်အကျွေး	သာဂတ	အနုရုဒ္ဓ
၁၅။ လက်ျာရံထေရီမ	နန္ဒာ	တိဿာ
၁၆။ လက်ဝဲရံထေရီမ	သုနန္ဒာ	ဥပတိဿာ
၁၇။ ဉာဏ်တော်	အတောင်-၈၀	၈၈-တောင်
၁၈။ အသက်တမ်း	အနှစ် ၁-သိန်း	အနှစ် ၁-သိန်း
၁၉။ စေတီ	၃၆-ယူဇနာ	၇-ယူဇနာ
၂၀။ ဘုရားအလောင်း	သုမေဓာရသေ့	ဝိဇိတာဝီ စကြာမင်း
မှတ်ချက်များ		*ထင်ရှားပင်

ဆဋ္ဌသင်္ဂါယနာတ

၃။ မင်္ဂလ	၄။ သုမန	၅။ ရေဝတ	၆။ သောဘိတ	၇။ အနောမဒဿီ	
-သင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာ ၁–သိန်းထက်	၂–သင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာ ၁–သိန်းထက်	၂–သင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာ ၁–သိန်းထက်	၂–သင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာ ၁–သိန်းထက်	၁–သင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာ ၁–သိန်းထက်	၁–
ရ	မေခလ	သုဓညဝတီ	သုဓမ္မ	စန္ဒဝတီ	စမ္ဗ
ရ	သုဒတ္တ	ဝိပုလ	သုဓမ္မ	ယသဝါ	အ
ရာ	သိရိမာ	ဝိပုလာ	သုဓမ္မာ	ယသောဓရာ	အ
သဝါ,သုစိမာ, သိရိမာ	စန္ဒ,သုစန္ဒ,ဝဋံသ	သုဒဿန,ရတနဂ္ဃိ, အာဝေဠ	ကုမုဒ,နာဠိန, ပဒုမ	သိရိ,ဥပသိရိ,ဝဍ္ဎ	နန္ဒ
သဝတီ	ဝဋံသိကာ	သုဒဿနာ	မဏိလာ	သိရိမာ	ဥ
ဝလ	အနုပမ	ဝရုဏ	သီဟ	ဥပဝါဏ	ရ
-ထောင်	၉–ထောင်	၆–ထောင်	၉–ထောင်	၁–သောင်း	၁–
းယာဉ်	ဆင်ယာဉ်	ရထားယာဉ်	ပြာသာဒ်ယာဉ်	ရွှေထမ်းစင်ယာဉ်	ရ
-လ	၁၀–လ	၇–လ	၇–ရက်	၁၀–လ	၈–
ခဂေါပင်	ကံ့ဂေါပင်	ကံ့ဂေါပင်	ကံ့ဂေါပင်	ဖောက်ကြို့ပင်	ငြ
ဒေဝ	သရဏ	ဝရုဏ	အသမ	နိသဘ	သ
သေန	ဘာဝိတတ္တ	ဗြဟ္မဒေဝ	သုနေတ္တ	အနောမ	ဥပ
သိတ	ဥဒေန	သမ္ဘဝ	အနောမ	ဝရုဏ	ဝ
ဝလာ	သောဏာ	ဘဒ္ဒါ	နကုလာ	သုန္ဒရီ	ရာ
သောကာ	ဥပသောဏာ	သုဘဒ္ဒါ	သုဇာတာ	သုမနာ	သု
၈–တောင်	အတောင်–၉၀	အတောင်–၈၀	၅၈–တောင်	၅၈–တောင်	၅
နှစ် ၉–သောင်း	အနှစ်၉–သောင်း	အနှစ်၆–သောင်း	အနှစ် ၉–သောင်း	အနှစ်၁–သိန်း	အ
ဇနာ–၃၀	၄–ယူဇနာ	စေတီအများ	စေတီအများ	၂၅–ယူဇနာ	စေ
ရစ်ပုဏ္ဏား	အတုလနဂါးမင်း	အတိဒေဝပုဏ္ဏား	သုဇာတပုဏ္ဏား	ဘီလူးစစ်သူကြီး	ခြ
ဘဆွဲ့ရှစ်တောင်					

င်စခေ တော်မူ ဗုဒ္ဓဝင်ပါဠိတော်နှင့်အ

၈။ ပဒုမ	၉။ နာရဒ	၁၀။ ပဒုမုတ္တရ	၁၁။ သုမေဓ	၁၂။ သုဇာတ
-သင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာ ၁-သိန်းထက်	၁-သင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာ ၁-သိန်းထက်	ကမ္ဘာ၁၁-သိန်းထက်	*ကမ္ဘာ၁၃-သောင်း ထက်	*ကမ္ဘာ၁၃-သောင်း ထက်
...ကာ	ဓညဝတီ	ဟံသဝတီ	သုဒဿန	သုမင်္ဂလ
...သမ	သုဒေဝ	အာနန္ဒ	သုဒတ္တ	ဥဂ္ဂတ
...သမာ	အနောမာ	သုဇာတာ	သုဒတ္တာ	ပဘာဝတီ
...ဒ္ဓ,ဝသု,ယသုတ္တရ	ဇိတ, ဝိဇိတ, အဘိရာမ	နရဝါဟန,ယသ, ဝသဝတ္တိ	သုစန္ဒ,ကဉ္စန, သိရိဝဍ္ဎ	သိရီ,ဥပသိရီ,နန္ဒ
...တ္တရာ	ဝိဇိတသေနာ	ဝသုဒတ္တာ	သုမနာ	သိရိနန္ဒာ
...ဒ္ဓ	နန္ဒုတ္တရ	ဥတ္တမ	ပုန္ဗ္ဗသု	ဥပသေန
-သောင်း	၉-ထောင်	၁-သောင်း	၉-ထောင်	၉-ထောင်
...ထားယာဉ်	ခြေလျင်	ပြာသာဒ်ယာဉ်	ဆင်ယာဉ်	မြင်းယာဉ်
-လ	၇-ရက်	၇-ရက်	၁၅-ရက်	၉-လ
ကြာခင်လျှာပင်	ကြောင်လျှာပင်	*ဆပ်သဖူးပင်	†ကျည်းပင်	ကြခတ်ဝါးပင်
...ာလ	ဘဒ္ဒသာလ	† ဒေဝလ	သရဏ	သုဒဿန
...ပသာလ	ဇိတမိတ္တ	သုဇာတ	သဗ္ဗကာမ	သုဒေဝ
...ရဏ	ဝါသေဋ္ဌ	သုမန	သာဂရ	နာရဒ
...ဓာ	ဥတ္တရာ	အမိတာ	ရာမာ	နာဂါ
...ရာမာ	ဖဂ္ဂုနီ	အသမာ	သုရာမာ	နာဂသမာလာ
...၈-တောင်	၈၈-တောင်	၅၈-တောင်	၈၈-တောင်	အတောင်-၅၀
...နှစ်၁-သိန်း	အနှစ်၉-သောင်း	အနှစ် ၁-သိန်း	အနှစ်၉-သောင်း	အနှစ် ၉-သောင်း
...စေတီအများ	၄-ယူဇနာ	၁၂-ယူဇနာ	စေတီအများ	၃-ဂါဝုတ်
...ဉ်သော့မင်း	ရသေ့ရဟန်း	ဇဋိလမင်း	ဥတ္တရလုလင်	စကြဝတေးမင်း
		* အင်ကြင်းပင် †ဒေဝိလ	*၇-သောင်း †ထိမ်ပင်	*၇-သောင်း

အ[illegible] ပြဆိုအပ်သော ဗုဒ္ဓဝင်အကျဉ်း

၁၃။ ပိယဒဿီ	၁၄။ အတ္ထဒဿီ	၁၅။ ဓမ္မဒဿီ	၁၆။ သိဒ္ဓတ္ထ	၁၇။ တိ
*၁၁၈-ကမ္ဘာထက်	*၁၁၈-ကမ္ဘာထက်	*၁၁၈-ကမ္ဘာထက်	၉၄-ကမ္ဘာထက်	၉၂-ကမ္ဘာ
သုဓ[illegible]	သောဘဏ	သရဏ	ဝေဘာရ	ခေမက
သု[illegible]ဒ္ဓ	သာဂရ	သရဏ	ဥဒေန	ဇနသန္ဓ
စန[illegible]	သုဒဿနာ	သုနန္ဒာ	သုဖဿာ	ပဒုမာ
သ[illegible],ဝိမလ, [illegible]ဂုဟ	အမရဂိရိ,သုဂိရိ, ဝါဟန	အရဇ,ဝိရဇ, သုဒဿန	ကောက, သုပ္ပလ, ကောကနဒ	ဂုဟာသေဂ နာရိသယ
ဝိ[illegible]	ဝိသာခါ	ဝိစိကောဠီ	သောမနဿာ	သုဘဒ္ဒါ
ဂ[illegible]ဝေဠု	သေလ	ပုည၀ဍ္ဍန	အန္နုပမ	အာနန္ဒ
[illegible]ာင်	၁-သောင်း	၈-ထောင်	၁-သောင်း	၇-ထောင်
[illegible]ယာဉ်	မြင်းယာဉ်	ပြာသာဒ်ယာဉ်	ရွှေထမ်းစင်ယာဉ်	မြင်းယာဉ်
ဖြ[illegible]	၈-လ	၇-ရက်	၁၀-လ	၈-လ
[illegible]ကြို့ပင်	စကားပင်	† သံသတ်ပင်	မဟာလှေကားပင်	ပိတောက်
ပါ[illegible]ာ	သန္တ	ပဒုမ	သမ္ဗလ	ဗြဟ္မဒေဝ
သ[illegible]ဿီ	ဥပသန္တ	ဖုဿဒေဝ	သုမိတ္တ	ဥဒယ
သော[illegible]ဘိတ	အဘယ	သုနေတ္တ	ရေဝတ	သမင်္ဂ
သု[illegible]တာ	ဓမ္မာ	ခေမာ	သီဝလာ	* ဖုဿ
ဓမ္မ[illegible]န္နာ	သုဓမ္မာ	သဗ္ဗနာမာ	သုရာမာ	သုဒတ္တာ
အ[illegible]ာင်-၈၀	အတောင်-၈၀	အတောင်-၈၀	အတောင်-၆၀	အတော
†[illegible]နှစ် ၉-သောင်း	အနှစ် ၁-သိန်း	အနှစ် ၁-သိန်း	အနှစ် ၁-သိန်း	အနှစ် ၁
၃[illegible]ဇနာ	စေတီအများ	၃-ယူဇနာ	၄-ယူဇနာ	၃-ယူဇ
[illegible]ပပုဏ္ဏား	† သုသီမရသေ့	သိကြားမင်း	မင်္ဂလရသေ့	သုဇာတ
[illegible]၀၀၀	* ၁၈၀၀၀	*၁၈၀၀၀		* ဖုဿ
၁၈၀၀	၁၈၀၀	၁၈၀၀		
[illegible]ထောင်	† သိမပုဏ္ဏား	† ရေခံတက်ပင်		

ကျဉ်းချုပ်ဇယား

၁၇။ တိဿ	၁၈။ ဖုဿ	၁၉။ ဝိပဿီ	၂၀။ သိခီ	၂၁။ ဝေဿ
၉၂-ကမ္ဘာထက်	၉၂-ကမ္ဘာထက်	၉၁-ကမ္ဘာထက်	၃၁-ကမ္ဘာထက်	၃၁-ကမ္ဘာထက်
ခေမက	ကာသိက	ဗန္ဓုမတီ	အရုဏဝတီ	အနောမ
ဇနသန္ဓ	ဇယသေန	ဗန္ဓုမာ	အရုဏ	သုပ္ပတိတ
ပဒုမာ	သိရိမာ	ဗန္ဓုမတီ	ပဘာဝတီ	ယသဝတီ
ဂုဟာသေလ, နာရိသယ,နိသဘ	ဂရုဠပက္ခ,ဟံသ, သုဝဏ္ဏဘာရ	နန္ဒ,သုနန္ဒ,သိရိမာ	သုစန္ဒက,ဂိရိ, ဝသဘ	ရုစိ,သုရုစိ, ရတိဝဍ္ဎန
သုဘဒ္ဒါ	ကိသာဂေါတမီ	သုဒဿနာ	သဗ္ဗကာမာ	သုစိတ္တာ
အာနန္ဒ	အနူပမ	သမဝတ္တက္ခန္ဓ	အတုလ	သုပ္ပဗုဒ္ဓ
၇-ထောင်	၉-ထောင်	၈-ထောင်	၇-ထောင်	၆-ထောင်
မြင်းယာဉ်	ဆင်ယာဉ်	*ရထားယာဉ်	ဆင်ယာဉ်	ရွှေထမ်းစင်ယာဉ်
၈-လ	* ၆-လ	၈-လ	၈-လ	၆-လ
ဝိတောက်ပင်	†ကြက်ဆူပင်	သခွတ်ပင်	*သရက်ဖြူပင်	အင်ကြင်းပင်
ဗြဟ္မဒေဝ	သုရက္ခိတ	ခဏ္ဍ	အဘိဘူ	သောဏ
ဥဒယ	ဓမ္မသေန	တိဿ	သမ္ဘဝ	ဥတ္တရ
သမင်္ဂ	သဘိယ	အသောက	ခေမင်္ကရ	ဥပသန္တ
* ဖုဿာ	စာလာ	စန္ဒာ	သခိလာ	ရာမာ
သုဒတ္တာ	ဥပစာလာ	စန္ဒမိတ္တာ	ပဒုမာ	သမာလာ
အတောင်-၆၀	၅၈-တောင်	အတောင်-၈၀	အတောင်-၇၀	အတောင်-၆၀
အနှစ် ၁-သိန်း	အနှစ် ၉-သောင်း	အနှစ် ၈-သောင်း	အနှစ်၇-သောင်း	အနှစ်၆-သောင်း
၃-ယူဇနာ	စေတီအများ	၇-ယူဇနာ	၃-ယူဇနာ	စေတီအများ
သုဇာတမင်း	ဝိဇိတာဝီမင်း	အတုလနဂါးမင်း	အရိန္ဒမမင်း	သုဒဿနမင်း
* ဖုဿာ	* ၁-လ † သျှိသျှားပင်	* မြင်းယာဉ်	*ပုဏ္ဍရိက်ပင်	

သဘူ	၂၂။ ကကုသန်	၂၃။ ကောဏာဂုံ	၂၄။ ကဿပ	၂၅။ ဂေါတမ
ထက်	ဤဘဒ္ဒက ကမ္ဘာ	ဤဘဒ္ဒက ကမ္ဘာ	ဤဘဒ္ဒက ကမ္ဘာ	ဤဘဒ္ဒက ကမ္ဘာ
	ခေမာဝတီ	သောဘာဝတီ	ဗာရာဏသီ	ကပိလဝတ်
	အဂ္ဂိဒတ္တ	ယညဒတ္တ	ဗြဟ္မဒတ္တ	သုဒ္ဓေါဒန
	ဝိသာခါ	ဥတ္တရာ	ဓနဝတီ	မဟာမာယာ
န	ကာမ, ကာမဝဏ္ဏ, ကာမသုဒ္ဓိ	တုသိတ,သန္တုသိတ သန္တုဋ္ဌ	ဟံသ,ယသ,သိရိနန္ဒ	ရမ္မ,သုရမ္မ, သုဘ
	ရောစိနီ	ရုစိဂတ္တာ	သုနန္ဒာ	ဘဒ္ဒကစ္စာနာ
	ဥတ္တရ	သတ္ထဝါဟ	ဝိဇိတသေန	ရာဟုလ
	၄–ထောင်	၃–ထောင်	၂–ထောင်	၂၉–နှစ်
သာဉ်	ရထားယာဉ်	ဆင်ယာဉ်	ပြာသာဒ်ယာဉ်	မြင်းယာဉ်
	၈–လ	၆–လ	၇–ရက်	၆–နှစ်
်	ကုက္ကိုပင်	ရေသဖန်းပင်	ပညောင်ပင်	ညောင်ဗုဒ္ဓဟောပင်
	ဝိဓုရ	ဘိယျသ	တိဿ	ကောလိတ
	သဉ္ဇီဝ	ဥတ္တရ	ဘာရဒွါဇ	ဥပတိဿ
	ဗုဒ္ဓိဇ	သောတ္ထိဇ	သဗ္ဗမိတ္တ	အာနန္ဒ
	သာမာ	သမုဒ္ဒါ	အနုဠာ	ခေမာ
	စမ္ပာ	ဥတ္တရာ	ဥရုဝေဠာ	ဥပ္ပလဝဏ္ဏာ
-၆၀	အတောင်-၄၀	အတောင်-၃၀	အတောင်-၂၀	*၁၆–တောင်
သောင်း	အနှစ်၄-သောင်း	အနှစ် ၃-သောင်း	အနှစ် [illegible]-သောင်း	အနှစ်–၁၀၀
ား	၁–ဂါဝုတ်	စေတီအများ	၁–ယူဇနာ	စေတီအများ
င်း	ခေမမင်း	ပဗ္ဗတမင်း	ဇောတိပါလ လုလင်	

*၁၀-တောင်